

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIZINI KURTARMAK İÇİN
NE KADAR İLERİ GİDEBİLİRSİN?

SON 48 SAAT

SIMON KERNICK

SON 48 SAAT

“KIZIN ELİMİZDE”

Akşam olmuş, geç saatte işten dönmüşsün ve ev karanlıklar içinde. İçeri adım atıyorsun ve telefon çalıyor. Cevap veriyorsun ve dünyanın altüst oluyor. On dört yaşındaki kızın kaçırılmış ve onu kaçırانlar yarım milyon sterlin istiyorlar. Parayı toparlaman için sana 48 saat veriyorlar. Eğer polisi ararsan kızın ölecek.

Çaresiz bir şekilde sakın kalmaya çalışırken kocanın

–iki yıl önce evlendiğin adamın– da kaybolduğunu fark ediyorsun.

Ama o, kızının kaçırılmasına karışmış olamaz. Yoksa olabilir mi?

Bu kâbus devam ederken sadece iki şeyden eminsin; kızını canlı bir şekilde geri getirmek için her şeyi yapabileceğinden ve zamanın tükendiğinden...

www.olimposyayinlari.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayin](https://www.facebook.com/olimposyayin)

[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

KIZINI KURTARMAK İÇİN
NE KADAR İLERİ GİDEBİLİRSİN?

SÖN 48 SAAT

SIMON KERNICK

OLİMPOS^R

SON 48 SAAT

Simon Kernick

Orijinal Adı: Deadline

© Simon Kernick, 2015

Çeviri: Esra Gül Coşkun

Redaksiyon: Peri Dinçer

Son Okuma: Seda Durdu

Kapak Tasarımı: Sevil Şener

1. Baskı: Mart 2017

ISBN: 978-605-9609-58-6

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

Giriş

Kız arkadaşı, kendisini kapıda üzerinde sadece bir tişört ve tangayla karşılayıp zemin kattaki yatak odasına çekmeden önce tek kelime etmeden dudaklarına ateşli bir öpücük kondurduğunda o kadar heyecanlıydı ki eldiven giydiğini fark etmedi bile. Beş dakika önce telefonda konuşmuşlardı ve o konuşmada adam onun yanına gelince neler yapmayı planladığını en ince detaylarına kadar açıklamıştı. Bu yüzden kızın elleri aşağı doğru giderken biraz pişmanlıkla yatak odasının kapısını tekmeleyerek kapattı, ucuz takım elbise ceketinin altındaki gizli kılıftan bıçağı çıkardı ve kızın kaburgaları arasından sessizce kaldırıp doğrudan kalbine sapladı. Onu tanıdığı kısa zamanda kız yatakta becerikli ve ateşli olduğunu kanıtlamıştı ve onunla son defa sevişmek hoş bir avuntu olabilirdi. Fakat bu, arkasında suçlayıcı deliller bırakmak anlamına gelirdi ve o, ucuz bir haz için duyduğu arzunun işini engellemesine izin vermeyen bir profesyoneldi.

Kız ölürken onu kendine yakın tuttu. Tek bir darbe yeterli olmuştu, bu öldürme yöntemini geçmişte birkaç olayda daha kullandığından böyle olacağını biliyordu. Kız neredeyse hiç ses çıkarmadı. Elbette bıçak içeri girerken şaşkınlıkla, canı yanmış bir şekilde nefesi kesildi. Kasları son bir kez gerilirken ve tırnakları ceketine saplanırken tek bir sefer, orgazm olduğu zamanlarda-

kine benzemeyen bir şekilde kasıldı ama bu da uzun sürmedi ve hemen arkasından kollarında rahatlarak uzun, yavaş bir şekilde nefesini verdi.

İçinden ona kadar saydı, sonra kızı hâlâ tutarken bıçak tuttuğu elini ceketinin iç cebine attı ve bir mendil çıkardı. Bıçak yavaşça geri çekilirken tuhaf bir tıslama sesi çıkardı ve adam bunu kılıfına geri koymadan önce temizlemek için iki elini de dönüşümlü olarak kullandığı ve çokça pratik yaptığı yöntemini uyguladı. Bu iş bittiğinde cesedi, bozulmamış yatağın yanındaki halıya bıraktı ve eserine kısa bir süre hayranlıkla baktı. Kız bu kadar çabuk öldüğü için çok az kan vardı ve orada gözleri kapalı bir şekilde uzanırken oldukça huzurlu görünüyordu. Bu, onun en sessiz hâliydi. Hayattayken kız oldukça konuşkandı.

Yere eğilerek onu yatağın altına itmeyi denedi ama karyolanın en altıyla zemin arasında yeterince boşluk yoktu, bu yüzden onu gidebileceği kadar ileri sıkıştırdı, sonra cesedin geri kalanını yatak örtüsünün bir ucuyla kapattı. Bu, sadece etrafa çekidüzen vermek içindi. Cesedi saklamak, kısa süre sonra yükselecek kokuları maskeleyerek adına hiçbir işe yaramazdı ama bu konuda çok da endişe duymuyordu. Onun bir süreliğine keşfedilmeyeceğinden emin gibiydi. Kız zemin kattaki küçük dairede tek başına yaşıyordu ve şehirde birkaç arkadaşı vardı ki bu da onun her zaman şikâyet ettiği şeylerden biri olmuştu. Memleketteki annesiyle haftada bir kez konuştuğunu biliyordu ama bu her zaman pazar günleri oluyordu, bu yüzden annesinin kızı adına endişelenmesi için altı gün ve herhangi birinin bu konuda bir şeyler yapması için en azından birkaç gün daha geçmesi gerekiyordu.

Hiç kimse kendisini onunla birlikteyken görmemişti. Birkaç kez yaptıkları gizli buluşmalar her zaman bu dairede gerçekleşmişti. Bildiği kadarıyla kız kendisi hakkında hiç kimseye bir şey söylememişti, gerçi söyleseydi bile bir şey fark etmezdi. Kıza

yanlış bir isim ve geçmiş vermişti; bu, her zaman yetkililerin bir adım önünde olmak için belirli aralıklarla kullandığı dört farklı kimlikten biriydi. DNA'sı elbette bu odada bulunacaktı ama kızın o birkaç arkadaşının DNA'sı da olacaktı ve bu arkadaşlar çoğunlukla ülkede kaçak yaşadıkları için onların izini sürmek zor olacaktı.

Kızın pembe Nokia telefonunu komodinin üzerinde gördü. Cihazı alıp daha sonra kurtulmak üzere cebine attı, ardından son bir kez etrafa göz gezdirdi. Onu suçlu gösterecek başka herhangi bir şey göremeyince yatak odasından çıktı, kızını geçici mezarında bırakarak kapıyı arkasından kapattı.

Ön kapıdan parlak gün ışığına adım atarken saatine baktı. Vakit gelmişti.

Birinci Kısım

Bir

Andrea Devern Mercedes C-Class Cabriolet'inden indiğinde fark ettiği ilk şey evdeki hiçbir ışığın yanmadığıydı. Eylülün ortalarındaki bu rüzgârlı salı akşamında saat 8.45'ti ve hayatını normal olarak geçireceği sadece bir dakikası kalmıştı.

Mercedes'in merkezi kilit tuşuna basarken ön kapısına giden yaklaşık beş metreyi yürüdü, bu arada özel konutların bulunduğu sessiz sokağın iki tarafına da bakıyordu; çünkü Londra'da doğup büyümüş biri olarak Andrea, sokaklarda işlenen suçlar konusunda asla rahat değildi, Hampstead gibi üst sınıfın oturduğu bir bölgede olsa bile. Suçlular bugünlerde ortalıkta geziniyorlardı. Artık kendi bölgeleriyle sınırlı kalmıyorlardı. Paranın çekimine kapılıyorlardı ve Andrea'nın, Heath'tan bağırsanız duyulacak kadar bir mesafedeki, üç katlı gösterişli evlerin olduğu iki yanı ağaçlı sokağında bunlardan çokça vardı.

Ama bu gece uygunsuz hiçbir şey yoktu, evinin karanlık olmasını saymadığınız sürece. Andrea, Pat'in kendisine planları olduğunu ya da Emma'yı bir yere götürdüğünü söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı. Kendisi ve ortağının sahip olduğu beş sağlık kaplıcasından birinin yönetim ekibiyle uğraştığından stresli bir gün geçirmişti. Burayı bir yıl önce devralmışlardı ve o zamandan beri işletme, düşük performans gösteriyordu. Şimdi işçi

çıkarmak zorunda kalacaklardı ki bu Andrea'nın yapmaktan hiç hoşlanmadığı bir şeydi ve kimi çıkaracağına karar vermek onun göreviydi. Bedfordshire'dan o kadar yolu kimin geri gelmek zorunda kalacağı üzerine kara kara düşünüp duruyordu ve hâlâ karar verememişti. Usule göre bunun müdür olması gerekiyordu. Adam çok yüksek bir ücret alıyordu ve kaplıcanın şu an içinde bulunduğuş keşmekeşi idare eden kişi o olduğundan ona kapıyı göstermek Andrea'nın adalet anlayışına hitap ediyordu; ama yerine koyacak başka biri olmadığından bu da giderek daha az uygulanabilir görünüyordu. Gelen gideni aratırdı, falan filan.

Andrea bu konunun derdine yarın düşmeye karar verdi. Şimdilik uzun bir kadehin içinde, yavaş yavaş etkisini gösterecek Sancerre şarabına ve rahatlatıcı bir sigaraya ihtiyacı vardı. Seçenekler arasında en sağlıklısı değildi ama bir kadının hayatta bazı zevklere ihtiyacı vardı, özellikle de onun gibi çok çalışıyorsa.

Kart şeklindeki anahtarı güvenlik sisteminin basınç yatağına bastırdı ve kapı yumuşak bir şekilde kayarak açılırken boşluktan içeri adım attı. Ön kapıdan içeri girip dışarıdaki dünyayı arkasından bıraktığında her zamanki gibi tanıdık bir rahatlama ve zevk duydu. Yüksek tuğla duvarlarla çevrili bahçe, onun bir derginin kapağındaki gibi görünmesinden sorumlu bahçıvanlık şirketine her ay ödediği sekiz yüz sterlin sayesinde adeta bir renk cümbüşüydü.

Ön kapıyı açıp alarmı devre dışı bırakırken çoktan rahatlayarak yasemin ve hanımeli çiçeklerinin baş döndürücü, yoğun kokusunu içine çekti.

Sonra telefon çaldı.

Cep telefonuydu. Fendi'nin sınırlı sayıda üretilen Spy modeli çantasına uzanıp telefonu çıkardı. Zil sesi Gloria Gaynor'ın ka-

dınsı başkaldırının klasik marşı hâline gelmiş ‘I Will Survive’ şarkısıydı. Sonradan bunda ne kadar zalimce bir ironi olduğunu fark etti.

Ekranda ‘Gizli Numara’ yazıyordu ve her ne kadar tanımadığı kişilerin çağrılarına cevap vermekten hiç hoşlanmasa da bunun -bu saatte olsa da- işle ilgili olabileceğini de biliyordu ve Andrea işe asla hayır demezdi, özellikle de piyasa şu anki gibi çetin olduğu zamanlarda. Boş antreye adım atarken telefonu kulağına götürüp, “Alo, ben Andrea Devern.” dedi.

“Kızın elimizde.”

Kelimeler sanki kadınmış gibi konuşan bir adamın tiz, yapay sesiyle telaffuz ediliyordu.

İlk başta yanlış duyduğunu sandı ama arkasından gelen uzun, ağır sessizlikte yaklaşan bir dalga gibi üstüne saldıran gerçeği kavradı.

“Ne? Ne demek istiyorsunuz?”

“Kızın elimizde.” diye tekrarladı arayan kişi ve şimdi Andrea adamın sesini gizlemek için bir şeyler kullandığını anlayabiliyordu. “Orada yok, değil mi? Etrafına bak. Onu görebiliyor musun?” Sesi belli belirsiz de olsa dalga geçer gibiydi.

Andrea etrafına bakındı. Antre loştu, buradan gidilen odalar sessizdi. Ortada hiç kimse yoktu. Çaresizlik içinde giderek artan bir dehşet hissine kapıldı ve kendini sakinleştirmek için mücadele etti.

“Onu göremiyorsun, değil mi? Çünkü o elimizde Andrea. Eğer onu tekrar görmek istiyorsan sana söylediklerimizi aynen yapacaksın.”

Andrea bayılacakmış gibi hissetti. Bir desteğe ihtiyaç duyunca ön kapıya yaslandı ve hareketi kapının kapanmasına neden

* (İng.) Hayatta Kalacağım, Ayakta Kalacağım. (ç.n.)

oldu. Sakin ol, dedi kendi kendine. Tanrı aşkına sakin ol. Eğer sana telefon açıyorlarsa bu iyi bir işaret olmalı. Herhâlde?

“Ne istiyorsunuz?” diye fısıldadı, cevabı beklerken tüm bedeni geriliyordu.

“Yarım milyon sterlin, nakit.”

“O kadar param yok.”

“Evet, var. Ve bunu bizim için toparlayacaksın. Tam olarak kırk sekiz saatin var.”

“Lütfen, bundan daha uzun bir zamana ihtiyacım olacak.”

“Pazarlık yok. Bize o parayı vermek zorundasın.”

Andrea titremeye başladı. Bunun olduğuna inanamıyordu. Bir dakika önce toplantıdan sonra dinlenmeyi düşünüyordu, şimdiyse dünyada onun için en değerli insanın içinde bulunduğu bir krizin içine balıklama atlıyordu: Emma, onun tek kızıydı. Nefesini yavaşça bıraktı. Bunun bir tür şaka olması ihtimali hâlâ vardı.

“Yalan söylemediğinizi nereden bileyim?” diye sordu.

“Kızının çılgınlığını duymak ister misin?” diye cevapladı arayan kişi, ciddi bir sesle.

Ah Tanrım, hayır.

“Lütfen, Tanrı aşkına, ona bir şey yapmayın. Lütfen.”

“O zaman söylediklerimizi aynen yap ve aptalca şeyler sorma.”

“O daha on dört yaşında, Tanrı aşkına! Nasıl bir hayvansın sen?”

“Hiçbir şeyi kafaya takmayan bir hayvan.” diyerek tersledi adam. “Anlıyor musun? Hiçbir şeyi sallamam.” Ses tonu daha çok iş konuşuyormuş gibi çıkıyordu. “Bu yüzden iyi dinle. Şu anda saat dokuzda on var. Salı günü saat dokuzda, kırk sekiz saat sonra yani, ev telefonuna bir çağrı gelecek. O zaman yarım milyonu kullanılmış banknotlar şeklinde, ellilik ve yirmilikler hâlinde hazır etmiş olacaksın. Anladın mı?”

Andrea boğazını temizlemek için öksürdü. “Evet.” dedi.

“Parayı nereye ve ne zaman getireceğın sana söylenecek. Parayı alır almaz sen de kızı alacaksın.”

“Şimdi benimle konuşmasına izin vermenizi istiyorum. Lütfen.”

“Biz hazır olunca konuşursun.”

“Hayır.”

“Hayır mı? Korkarım bizle tartışacak durumda değilsin. Çocuğın elimizde, unuttun mu?”

Andrea derin bir nefes aldı. “Lütfen. Onunla konuşmama izin verin. Onun iyi olduğunu bilmem gerek.”

“Bir dahaki aramızda onunla konuşabilirsin. Parayı hazırladığında.”

“Onun hayatta olduğunu nereden bileyim?” diye bağırdı Andrea, gözyaşlarının gözlerini acıttığını hissetmesine rağmen ağlamamaya kararlıydı.

“Çünkü...” dedi arayan kişi sakın bir şekilde, “Ölü olursa bir işe yaramaz. Şimdi git de şu parayı bul Andrea. O zaman onunla konuşabilirsin. Ve polise gitmeyi düşünme bile. Çünkü eğer gidersen bundan haberimiz olur. Seni izliyoruz. Sürekli. Polise dair ilk işarete Emma ölür. Yavaş yavaş ve acı veren bir şekilde.” Bir duraksama oldu. “Salı gecesi saat dokuzda. Hazır ol.” Hat kesildi.

Andrea birkaç saniye boyunca olduğu yerde kalakaldı, olanların sarsıntısı hâlâ sinir sisteminden dışarı sızıyordu. Birileri kızını kaçırmıştı. Okulda başarılı olan ve kimseyi asla incitmeyen on dört yaşındaki tatlı, hayat dolu kızını. Tamamen masum olan kızını. Zavallı bebeği kesinlikle dehşete düşmüş olmalıydı. “Lütfen onu incitmeyin.” diye yüksek sesle fısıldadı Andrea, boş antrede kelimeleri kulağa boş geliyordu.

Andrea Devern güçlü bir kadındı ve hayatı kolay geçmemişti. Başarılı, mali açıdan bağımsız bir girişimci olarak şu anda bu

lunduğu yere gelebilmek için çok mücadele vermişti. Yolunda bir sürü darbe yemişti, bu darbeler daha ayrıcalıklı diğer pek çok insanı bitirebilirdi ama o her zaman sağlam durmuştu. Ama hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı. Emma Andrea'nın dünyasıydı, bu konuda şüpheye yer yoktu ve onu neler olup bittiğini anlayamadan tutsak, korkmuş bir hâlde düşünmek içini çare bulunmaz bir korkuyla doldurdu. En kötüsü de katıksız çaresizlikti.

Kızı kayıptı ve bu konuda kesinlikle yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İsimsiz bir arayanı memnun etmek ve ona yarım milyon sterlin bulmak dışında.

Tek çocuğum... Eğer ona bir şey olursa...

Telefonu kapattı ve zarif ayakkabılarının topukları maun döşeme tahtalarının üzerinde yüksek sesle tıkırdarken mutfığa yürüdü. Dolapların birinden bir bardak aldı ve musluktan akan suyla doldurdu, sonra hepsini bir dikişte içti.

Sakin olmak zorundaydı ama tek başınayken bu çok zordu. Ve o anda düşünceleri Pat'e yöneldi.

Pat Phelan. Andrea'nın iki yıllık kocası ve Emma'nın üvey babası. Çekici, yakışıklı ve kendisinden beş yaş genç olan bu adam tanıştıkları anda deliler gibi âşık olmuştu. Hemen hemen dört ay sonra evlenmeleriyle beraber bir romantizm rüzgârı esmeye başlamıştı. Annesi onu "Aptal" ve Pat'i de "Serseri" olarak tanımlamıştı. O zamanlar Andrea annesinin ileriye göremediğini ve hatta biraz kıskançlık yaptığını düşünmüştü ama geçtiğimiz aylarda belki de yaşlı kadının, her zamanki gibi cadaloz olsa da, sonuçta haklı olabileceğinin ilk işaretlerini almaya başlamıştı. Ne de olsa birini zamanla tanıyabiliyordunuz.

Pat'e şimdi ihtiyacı vardı, hiç olmadığı kadar.

Peki, neredeydi şimdi?

Bardağa tekrar su doldurdu ve birkaç büyük yudum daha aldı, sonra ev telefonuna yürüyüp Pat'in cep telefonu numarasını tuşladı. Pat çalışmıyordu. İşsizdi. Tanıştıklarından beri işsiz gibi görünüyordu. Mesleği, eğer buna meslek diyebilirsiniz, bar işiydi. Onu ilk gördüğünde Holborn'daki bir barda çalışıyordu. Bir ay sonra mekân sahibiyle bir tartışma yaşamış ve işten ayrılmıştı. Şimdi ev erkeği gibi bir şey olma yolunda ilerliyordu. Pek çok günler Emma'yı okula götürüp getiriyor ve Andrea isteyken arkadaşlarının evinden alıyordu ama akşamları giderek artan bir sıklıkta evlerinin yakınındaki birahanede ya da doğup büyüdüğü Finchley'deki bir caddede yer alan ve eskiden sık sık gittiği yerlerden birinde birkaç kadeh bir şey içmek için dışarı çıkmaktan hoşlanır olmuştu. Pat bazen Andrea yatağa girdikten çok uzun zaman sonrasına kadar eve gelmiyordu.

Asıl mesele şuydu ki Pat Emma'yı evde tek başına bırakmazdı. Ancak Andrea işten eve geldiğinde kendisi dışarı çıkardı. Bu ona da uyan bir durumdu, gerçi arada sırada Pat'in biraz çaba göstermesini ve belki de maaşlı bir işin garantisi altına girmesini diliyordu.

Telefon durmadan çaldı ama Pat cevap vermiyordu. Mesaj bırakması söyleniyordu ve Andrea sesini sakın tutarak ondan kendisini en kısa zamanda aramasını isteyen -hayır, söyleyen- bir mesaj bıraktı.

Pat'in telefonu açmamasına küfredip ahizeyi yuvasına çarparcasına bıraktı, sonra gözleri kapalı bir şekilde lavabonun yanında dikildi, içinde bulunduğu durumu anlamaya çalışarak yavaş, derin nefesler aldı. Emma, adamın konuşma şekline bakılırsa, hiç şüphesiz bir suç ortağı ya da suç ortakları olan acımasız biri tarafından kaçırılmıştı. Kendini olaylara mantıklı bir şekilde bakmaya zorladı. Emma'yı kaçırma amaçları paraydı. Bu da onu geri alma şansının çok yüksek olduğu anlamına geliyordu. Öyle olmak zorundaydı. Andrea verilen zamanda yarım milyon sterlini toplat-

yabileceğini biliyordu. Bu, kolay olmayacaktı ama kendisi diğer insanların sahip olmadığı bir şekilde nakit paraya erişme şansına sahipti. Knightsbridge'deki kiralık bir kasada, vergi memurlarının meraklı gözlerinden çok uzakta, istiflenmiş isimsiz hesaplar ve nakit para vardı. Muhtemelen bu miktarı karşılayacak kadar yeterli olurdu. Eğer kendisine söyleneni yapıp parayı istedikleri yere götürürse kızını geri alacaktı.

Bu düşünce içini rahatlattı ama bu sadece birkaç saniye süren bir duyguydu çünkü bu, Emma'yı kaçıranlara güvenmesine dayanıyordu. Ya onu serbest bırakmazlarsa? Ya, Tanrı korusun, kızı çoktan ölmüşse? Omurgası saf bir dehşetle kasıldı. Eğer Emma'ya bir şey olduysa biterdi. Onsuz bir hayat düşüncesi tek kelimeyle katlanılamayacak kadar ağırdı.

Andrea kol çantasına uzandı ve bir sigara çıkarıp titreyen elleyle yaktı. Uzun bir nefes çekti ve Pat'in numarasını tekrar aradı ama hâlâ cevap yoktu. Daha sert, ikinci bir mesaj bıraktı: "Beni hemen ara. Acil!"

Mutfaktaki lekesiz tezgâhlardan birine yaslandı. Bu evi, beş yıl önce yaklaşık bir milyon nakit paraya satın aldığı anda Andrea'nın rüyalarındaki evdi, bu da şu anki ortağına sattığı yüzde kırklık hissenin getirisinin büyük kısmı demekti. Bu ev bir karaktere, alana, araziye sahipti; iki kız kardeşi ve annesiyle yaşadığı ufak dairede olmayan her şeye. Burası kendisi ile Emma'nın rahatlayıp birlikte zaman geçirebildikleri güvenli ve özel sığınaklarıydı. Ancak bu gece burası yabancı geliyordu, sanki ilk kez adımını attığı bir yermiş gibi. Normalde bu saatlerde gürültü olurdu: Emma'nın odasında çalan müzik sesi, televizyonun madeni sesi; hayatın sesleri. Bu gece evi, ölü gibiydi ve tekrar aynı şekilde hissedip hissedemeyeceğini merak etti.

Salona gidip ışıkları açmaktan kaçınarak içki dolabına yürüdü. Burada kendisinin ve Emma'nın fotoğrafları vardı. Emma be-

bekken, Emma yeni yeni yürürken, okuldaki ilk gününde. Bunları görmek istemiyordu. Şimdi değil. Gözlerini kaçırdı ve loş ışıktaki kendine bolca konyak doldurup büyük bir yudum aldı. Bu, kendini daha iyi hissettirmede ama şu anda hiçbir şey iyi hissettirmeyecekti.

Bir elinde içki ve diğerinde yeni bir sigarayla kararan evi bir aşağı bir yukarı, hızlı hızlı yürüyerek ama aslında hiçbir yere varmadan, gözlerini Emma'yı hatırlatacak hiçbir şeyi görmek zorunda kalmasın diye önüne dikerek arşınladı. Düşünerek, endişelenerek, varlığının her zerresini saran dehşet ve hayal kırıklığının kapağını kapalı tutmaya çalışarak. Emma'yı nereden ve nasıl kaçırdıklarını merak etti. Evin hiçbir yerinde bir mücadele işareti yoktu ve dahası içeri girdiğinde alarm devredeydi.

Ama o ellerinde Andrea, dedi kafasının içindeki bir ses. Önemli olan tek şey de bu. Kızın ellerinde.

Yarım saat geçti. O arada yürümeye sadece bir kez, konyak bardağını tekrar doldurmak ve şu anda bile orada bir yerlerde kendisini izleyen, tepkilerini kontrol eden birileri var mı diye merak ederek çift kanatlı kapıdan ilerideki karanlığa bakmak için ara verdi. Perdeleri çekip evi arşınlamaya kaldığı yerden devam etti. Artık Emma güvende ve kollarında olana kadar uyuyamayacağını biliyordu. Bu arada tek yapabildiği bir hapishaneye dönüşen evinde tek başına volta atmaktı.

Pat neredeydi?

Bir saat geçti. Onu tekrar aradı. Hâlâ cevap yoktu. Bu kez mesaj bırakma zahmetine girmede.

Bu konuda kötü şeyler hissetmeye başlıyordu. Cep telefonuna cevap vermemek onun huyu değildi. Telefonunu gittiği her yere taşırdı. En sonunda onun Eagle'da, dışarı çıktığı akşamlarda içmek için sık sık gittiği birahane de olabileceği aklına geldi. Numa-

rasını bilmiyordu, bu yüzden rehberden bakıp mekânı aradı. Andrea arkadan gelen konuşma uğultusunu duyabiliyordu ve anında bir kıskançlık hissetti. Olabildiğince rahat davranmaya çalışarak Pat Phelan'ın bu gece orada olup olmadığını sordu.

“Bir sorayım.” diye cevapladı genç kadın. “Bekleyin lütfen.”

Andrea, telefonu kulağına sımsıkı bastırmış bir şekilde bekledi.

Otuz saniye sonra kız hatta geri geldi. “Korkarım uzun bir zamandır onu kimse burada görmemiş.” dedi kibar bir şekilde.

Andrea çenesini sıktı. Bugün günlerden salıydı. Pat ona önceki cuma gecesi ve geçtiğimiz çarşamba Eagle'da olduğunu söylemişti.

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordu kız.

“Hayır.” dedi Andrea hemen. “Teşekkürler.”

Telefonu kapatıp ahizeye baktı. Demek Pat nerede olduğu konusunda yalan söylüyordu. Peki neden?

Nahoş bir düşünce zihninde şekillenmeye başladı. Pat bu işin içinde olabilir miydi? Buna inanmak güçtü. Ne de olsa yaklaşık iki buçuk yıldır beraberlerdi ve her ne kadar dürüst olması gerekirse, özellikle söz konusu başka kadınlar olduğunda ona tamamen güvenmese de, adam Emma'yla her zaman iyi geçinmişti. İlk tanıştıklarında çok iyi arkadaş olmamışlardı ve Emma onun yakın aile birliklerine girişini kesinlikle hoş karşılamamıştı ama sonunda ikna olmuştu. Aksine, ilişkileri son aylarda iyileşmekteydi. Pat'in onu bu şekilde incittiğini hayal etmek çok fazla olurdu.

Ama yine de... Pat, Andrea'nın çok fazla dikkat çekmeden ödenmesini talep edebileceği nakit rezervelerine sahip olduğunu bilen birkaç kişiden biriydi. Aslına bakılırsa nakit rezervi olarak yarım milyon sterline yakın bir parası olduğunu. Ayrıca Pat sütten çıkmış ak kaşık da değildi. Yıllar önce, genç bir adamken, kanunlarla birkaç kez başının belaya girdiğini ve hatta çalıntı

mal almaktan birkaç ay yattığını Andrea'ya itiraf etmişti. Çalıntı mal almak, adam kaçırmaktan çok uzaktı ama yine de bu güçsüz hâlinde, tüm hatalarına rağmen hâlâ âşık olduğu adamın kendisine büyük bir ihanet edebileceği düşüncesi Andrea'nın içini kemiriyordu.

“Lütfen o sen olma.” diye fısıldadı, telefona bakarken. Çünkü eğer durum buysa tamamen tek başına olacağını biliyordu.

Bir saat daha geçti ve ondan bir haber alamadan zaman gece yarısına doğru ilerlerken şüpheleri daha da güçlenmeye başladı. Kafasından bir kereden fazla olmak üzere polisi aramak geçti ama muhatap olduğu insanlar acımasızlardı, kesinlikle çok iyi örgütlenmişlerdi ve eğer polisi ararsa Emma'ya ne olacağını kendisine çoktan söylemişlerdi. Andrea'nın kanun ve düzenle ilgili kurumlara çok da inancı yoktu zaten. Bu konuda onlarla çok fazla deneyimi olmuştu.

Hayır, onun güvenilebileceği birilerine ihtiyacı vardı. Ne yapması gerektiğini bilecek birilerine.

Yardımcı olabilecek tek bir kişi vardı. Onunla on yıldan daha fazla bir zamandır konuşmamış olabilirdi ama onun, kendisinin bu zor zamanında buna cevap vereceğinden emindi. Sorun şuydu ki eğer onu geri getirebilirse, kendi kontrolü dışındaki güçleri de serbest bırakmış olabilirdi.

Şu an gerçekten de başka ne seçeneği vardı ki? Bunu tek başına yapamazdı.

Antrede birkaç yıl önce fahiş bir fiyata Islington'daki bir antikacıdan satın alınmış ve her zaman oraya ait değilmiş gibi duran ayaklı bir duvar saati vardı. Gerçi, acımasız bir şekilde akıp giden tik taklarındaki bir şey onu teselli ediyor gibiydi ve gece yarısını vurduğunda Andrea son sigarasını küllüğe bastırıp söndürerek kararını verdi.

Mutfak tezgâhında duran çantasından ufak, siyah bir adres defteri çıkardı ve arka tarafında, yanında isimle birlikte yazılmış numarayı buldu. Numarayı tuşlamak için tepedeki ışıkları açtı. Son saniyede durdu. Düşünmek için. Ev telefonunu dinliyor olabilirlerdi ve eğer onu duyarlarsa... Bunu riske atamazdı. Bunun yerine cep telefondaki rakamları tuşlayarak arka bahçeye adım attı.

Evden yaklaşık otuz metre uzakta, arka taraftaki armut ağaçlarına doğru yürürken gece sessizdi, Andrea durdu. Kızını kaçıran adamın söylediklerini hatırlayarak etrafa bakınıp kulak kabarttı: *Seni izliyoruz*. Ama onu bahçenin arkasında göremezlerdi, bundan emindi.

Böylece, derin bir nefes alarak cep telefonundaki arama tuşuna bastı.

Ve durumunu tamamen yeni bir seviyeye taşıdı.

İki

Jimmy Galante üçüncü çalışta telefonu açtı. “Alo.” dedi alçak sesle, aksanı hâlâ kesinlikle Doğu Londralıydı.

Andrea’yı şaşırtsa da arkadan bir gürültü falan gelmiyordu. Jimmy her zaman gece kuşu olmuştu. Belki de artık değişmişti.

“Benim.” dedi, sesini alçak tutarak; aldığı riskin farkındaydı.

“Benim derken?” diye sordu adam.

“Andrea. Andrea Devern.”

Jimmy telefona doğru kısık sesle bir kahkaha attı. “Tanrım, geçmişten bir hayalet gelmiş. Nasılsın?”

“Kötü. Çok kötü.”

“Yapma ya, bunu duyduğuma üzüldüm.” dedi, ama Andrea sesindeki sırtışı neredeyse duyabiliyordu. Jimmy Galante başkalarının duygularını paylaşmak için zaman ya da çaba harcayacak türde bir adam değildi. “Numaramı nasıl buldun? Beni gizli gizli takip mi ediyorsun yoksa Andrea?”

Etmişti ama bunu ona söylemeyecekti. En azından şimdilik. “Birilerinden aldım.”

“Ya, öyle mi? Kimden?”

“Bunun önemi yok. Önemli olan yardımına ihtiyacım olduğu.”

“Ne yapmak için?”

Andrea derin bir nefes aldı, karanlıkta etrafına bakındı. “Kızım kaçırıldı. Onu geri almak için yardımına ihtiyacım var.”

Jimmy’nin kendine has boğuk kahkahası tekrar gürlledi. Bu kahkahada tabiatı gereği zalimce bir şey vardı. Bu, Andrea’nın bir çocuğun bir kelebeğin kanatlarını yolmasını ya da bir solucanı parçalara bölmelerini düşünmesine neden oluyor ama şimdi bile, yıllar sonra onu yine de heyecanlandırıyordu.

“Elbette Andrea, sen nasıl istersen. Benimle Tanrı bilir kaç yıldır konuşmuyorsun...”

“Burada değildin. İspanya’daydın.”

“Telefonla arayabilirdin.” diyerek tersledi. “Tüm bu zaman boyunca arayabilirdin beni. Ama zahmet etmedin, değil mi? Çünkü o zaman hiçbir şey istemedin ama şimdi istiyorsun, yani bu...” -burada Andrea’nın çirkin, tiz sesle taklidini yaptı- “Lütfen Jimmy, kızımı bulmama yardım et, pis adamlar onu kaçırdılar.” Yine pis pis güldü. “Bu işler böyle yürümüyor bebeğim. Burada işlerim var benim. İngiltere gibi boktan bir yere neden geri geleyim ki? Bırak ya!”

Andrea iç çekti. Bunu bekliyordu ama onun kendisine ya da Emma’ya olan ilgisini tamamen kaybettiğini duymak yine de canını yaktı. Ancak tepkisi Andrea’ya başka bir şey daha söylüyordu. Jimmy Galante, tüm hatalarına rağmen, bu işin içinde yoktu. Eğer olsaydı daha fazla soru sorardı.

“Bana yardım etmeni istiyorum Jimmy.” dedi Andrea, ses tonundaki ani sertleşmenin çaresizlikten kaynaklandığını biliyordu.

“Kusura bakma canım, unut bunu. Bunu neden yapmam gerektiği konusunda bana iyi bir neden vermedin hâlâ.”

“Çünkü...” diye cevapladı, “Emma sadece benim kızım değil. Senin de kızın.”

Diğer tarafta uzun bir sessizlik oldu ve sonra Jimmy bir şeyler diyecek oldu ama Andrea bu avantajı sonuna kadar kullanmak için onun sözünü kesti. “Emma on dört yaşında. Doğum günü nisanın ikisi. Zamanlamayı düşün Jimmy.”

“O kadar eskiyi düşünemiyorum. Çok uzun zaman oldu.”

“Dene bir. On beş yıl önce, 1992 yazı. Birlikte olmuştuk, değil mi? O zaman hamile kaldım. Sen beni terk etmeden kısa süre önce.”

“Benim olduğumu nereden bileyim?” diye kükredi. “Sen evliydin Andrea. Hatırladın mı? Kocanın arkasından iş çevirip başkalarıyla kırıştıran sendin. Yoksa bu da işine böyle geliyor diye aklından uçtu mu?”

“Billy iktidarsızdı.” dedi, ölmüş kocasının arkasından kötü konuşmak istemese de ama başka seçeneği olmadığını biliyordu. “Ve sen o zaman birlikte olduğum tek adamdın. Kız senin Jimmy. Kabullen. Senin çocuğun. Ve şimdi alçak herifler onu kaçırdı.”

Jimmy hattın diğer ucunda olayları düşünürken Andrea onun zihnindeki dişlilerin vınlama seslerini neredeyse duyabiliyordu. Bu kez onu düşünmesi için bıraktı.

“Ne oldu o zaman?” diye sordu en sonunda, boyun eğdiğini anlatan bir ses tonuyla.

Üç saatten daha fazla bir zaman önce aldığı telefonda beri ilk kez Andrea’nın içine ufacık, neredeyse fark edilemez bir iyimserlik hissi doldu. Jimmy Galante’yi kendi tarafına çekebilirmiş gibi görünüyor, bu da bu kâbusla artık tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Emma’dan sürekli ismiyle bahsederek, ses tonunu olabildiğince alçak tutarak ve hiçbir şeyi atlamamaya çalışarak akşamın olaylarını detaylarıyla anlattı. Bitirdiğinde, Jimmy kendisine verilen sürede parayı toparlayıp toparlayamayacağını sordu ve o da

başarabileceğini zannettiğini söyledi. “Kolay olmayacak ama hâledebilirim.” dedi.

“Peki ya yeni kocan... Ortada yok mu?”

“Evet.” dedi yavaşça. “Yok.”

“Onları nasıl seçeceğini kesinlikle biliyorsun, değil mi beğim?”

“Yapma Jimmy.”

“Sence bu işin içinde olabilir mi?”

“Dürüst olmak gerekirse, sanmıyorum ama...” Bir an durdu. “Kesin olarak bir şey de söyleyemiyorum.”

“Pekâlâ. Adı ne?”

“Pat Phelan.”

“Adını duymadım.”

“Finchley’den.”

“Şehrin o tarafından birkaç kişi tanıyorum. Bir sorayım. Polisi gitmedin mi?”

“Hayır. Ve gitmeyi de düşünmüyorum.”

“Güzel, o piçleri işe karıştırmanın bir anlamı yok. O zaman, benim ne yapmam gerekiyor?”

“Sadece burada, yanımda olmana ihtiyacım var, tamam mı? Daha iyi hissederim. Ne de olsa sen onun babasısın.”

“Öyle olsam iyi olur Andrea.” dedi kaygı veren bir şekilde, sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksekti sadece. “Çünkü eğer değilse ve beni yalan yanlış bahanelerle geri sürüklüyorsan o zaman gerçekten de çok mutlu olmayacağım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Ne demek istediği konusunda hiç şüphe yoktu. Jimmy bu şekilde konuştuğunda asla şüphe olmazdı. “Evet, anlıyorum.” diye cevapladı. “Ama babasısın. Yemin ederim sana. Babasısın.”

Başka bir duraksama daha oldu.

“Yarın Heathrow’a inecek ilk uçağa bineceğim.” dedi en sonunda. “Seni ararım.”

“Teşekkürler.”

“Teşekkür etme.” dedi duygusuz bir ses tonuyla. “Bunu senin için yapmayacağım.” Ve telefonu kapattı.

Andrea telefonu kapatırken yüksek sesle nefesini bıraktı. Artık gerçekten geri dönüş yoktu. Yine de bir tarafı Emma’nın güvenli bir şekilde bırakılması için Jimmy’nin bu işe dâhil olmasının doğurabileceklerinden korkuyordu. Jimmy sert bir adamdı. Ciddi yaralanmalara neden olabilecek, hatta birilerini öldürebilecek bir adamdı ama belki de, Andrea’nın istediği de buydu. Kızını kaçırap kendisine bu kadar acı yaşatan insanlardan intikam almak. Ve Jimmy aptal biri değildi. Silahını ateşleyerek içeri dalıp Emma ve diğer herkesi tehlikeye atmazdı. Onda hayvan kurnazlığı, tehlikenin kokusunu alabilme yeteneği vardı ve bu da geçmişte çok işine yaramış bir şeydi. Andrea onun bu yeteneğini, İspanya’da geçirdiği yıllarda bile kaybetmediğini biliyordu. Böyle bir kurnazlığı kaybetmezsiniz. Bu, içgüdüsel bir şeydi. Ve Andrea’nın kendi tarafında buna sahip birine ihtiyacı vardı.

İçeri girdi ve biraz daha iyi hissederek kapıyı arkasından kilitledi. En azından şimdi gerçekten bir şeyler yapmıştı ve kesin çaresizlikten doğarak tüm akşamını etkisi altına alan felç hissi biraz olsun dağılıyor gibiydi. Bir bardak su içip son bir sigara yaktı ve bir konyak daha içmeyi düşündü ama vazgeçti. Andrea yetişkin hayatı boyunca düzenli bir şekilde içki tükettiğinden alkole dayanıklılığı vardı ama bu gece yeterince fazla içmişti. Kendini kaybetmemesi gerekiyordu. Kendini bir şişenin vereceği kayıtsızlığın içinde kaybetmek çok kolay olurdu ama böyle bir davranışın Emma’ya faydası dokunmazdı.

Emma. Bebeği. O hayvanların esiri olarak ilk gecesine katlanan on dört yaşındaki bir kız.

Eğer h    hayattaysa...

Andrea bu düşünceyi bir kenara bıraktı, derin bir nefes aldı ve kendi kendine g     durmasını s  yledi.

“Olumlu düşün. Ona zarar vermeyecekler. Para istiyorlar.”

Bunu kendine üç kez tekrar etti, bunun doğru olması için Tanrı’ya dua etti. Sonra iyi ya da k    Jimmy’nin yarın burada olacağını bilerek yavaş, bitkin hareketlerle uyumaya hazırlandı. Jimmy Galante. Silahlı soyguncu, hemen şiddete başvurabilen haydut ve muhtemelen onun tek umudu.

Yatak odasındaki ipek çarşafların altında uzanırken Pat’in genelinde uzandığı yerde bir boşlukla, tavana bakarak düşündüğü kişi kocası değildi. Emma’ydı.

Ve Jimmy.

Üç

Jimmy Galante her zaman şık bir piç olmuştur. Artık kırk yaşında olmasına rağmen -Andrea'dan iki yaş büyüktü- ısmarlama bir takım elbise ve kravatsız bir gömlek içinde Heathrow Birinci Terminal'in gelen yolcu kapısından geçerken hâlâ çok yakışıklı görünüyordu. O, yolcu salonunda küstahlık boyutuna varan bir kendine güvenle yürürken Andrea ikiden fazla kadının dönüp ona baktıklarını fark etti. Uzun boylu, geniş omuzlu ve yanık tenli bu adamın gür dalgalı siyah saçları hatırladığından daha uzundu ama hâlâ yıllar önceki kadar parlaktı. Şu anki koşullarda, o kadar yıldan sonra bile, Andrea biraz olsun heyecanlandığını hissetti. Kendisindeki sorunun ne olduğunu, neden her zaman böyle yakışıklı piçleri seçiyor gibi göründüğünü merak etti. Bu, bir keresinde iş ortağı Isobel'in sesinde onaylamama tınısından daha fazlasıyla sorduğu ve kendisininse cevaplamaya çalışmadığı bir soruydu. Bazı kadınlar sadece yanlış türdeki adamları seçiyorlar, dedi Andrea kendi kendine ve belki kendisi de bu kadınlardan biriydi.

Jimmy kendisine yaklaşırken gülümsedi ve surat ifadesinde o kadar bilmiş ve ukala bir şeyler vardı ki bu Andrea'nın hemen o anda ilişkilerinin neden sona erdiğini fark etmesine neden oldu. Yakından bakınca suratındaki çizgiler daha belirgindi ve kulak memesinin hemen altından çenesine kadar pürüzlü bir çizgi hâ-

linde inen yara izi eskisinden daha derin görünüyordu. Ama ne-redeyse simsiyah gibi görünen koyu renk gözleri hâlâ dikkatleri üzerinde topluyordu.

“Selam bebek.” dedi, Andrea’yı tepeden tırnağa süzerek. “İyi görünüyorsun.”

Bunu laf olsun diye söylediğini biliyordu. Kendini berbat hissediyordu ve aynı şekilde berbat görüldüğünden de oldukça emindi. Önceki gece sessizlik içinde bir o yana bir bu yana dönüp, Emma’nın oralarda bir yerlerde annesinin yardımına muhtaç hâl-de beklediğini bildiğinden doğru düzgün uyuyamamıştı. Emma güçlü bir çocuktur -bu anlamda annesine çekmişti- ama şu anda katlanmak zorunda olduklarına hazırlanmış olmasının imkânı yoktu. Andrea onu her zaman dünyanın sunacağı daha korkutucu şeylerden korumuştur. Kızı istediği her şeye sahipti -gerçi şımarık değildi- sadece kızların gittiği düzgün bir özel okulda iyi bir eğitim görüyordu ve annesi her zaman yanındaydı; yoğun programında kızı için zaman ayırmayı asla ihmal etmez ve ona her çocuğun ihtiyaç duyduğu anaç duygularla yaklaşırdı. İkisi her zaman iyi bir ekip olmuşlardı, Andrea büyük ortaktı.

Bugün önceki gecedен daha kolay olmuştu çünkü kendini meşgul tutabilmişti. Isobel’i arayıp kendini iyi hissetmediğini ve bugün tatil yapacağını söyledikten sonra dış hekimini aradı ve Emma’nın dün 4.45’teki randevusuna gittiğini öğrendi. Bunun kendisine nasıl bir yardımcı olduğunu bilmiyordu ama bir nedenden dolayı, önceki öğleden sonra, onu kaçıranlar kendisini aramadan sadece birkaç saat önce, Emma’nın yaşadığı ve iyi olduğu bilgisi kızının şu anda hayatta olma olasılığının daha yüksek olduğunu hissetmesini sağladı.

Andrea sonra sabahın geri kalanını ve öğleden sonrasının ilk yarısının büyük kısmını ihtiyacı olan yarım milyon sterlini bir araya getirmeye çalışarak geçirmişti. Bunun için, Knightsbri-

dge'teki ayrı bankalarda kiraladığı ve toplamda 439.000 £'nun olduğu iki özel kasayı boşaltması gerekmişti. Bu, çeşitli nakit anlaşmaların bir sonucu olarak birkaç yıl içinde biriktirdiği bir miktardı ve bunu her zaman emeklilik fonu olarak görmüştü. Eğer işler çok kötü giderse zor günler için biriktirdiği bir para olarak ve şimdi işler çok kötü ters gitmişti. Daha sonra kişisel hesaplarının olduğu üç bankayı aramış ve geri kalan 61.000 £'yu temin etmek üzere hesaplar arasında kullanılabilir bakiyelerin transferini organize etmişti; bu işlemi yapmak tahmin ettiğinden çok daha kolay olmuştu, çünkü görünüşe göre bu günlerde hiç kimse büyük meblağlarda nakit parayı devretmeyi istemiyormuş gibiydi. Bu da yapılırca likit varlıklarında toplamda 11,561 £ kalmıştı. Çok çalışmayla geçen on dört yıl için oldukça az bir meblağdı bu.

Ayrıca, işiyle ilgili hâlâ ilgilenmesi gereken konular vardı. Şirket muhasebecilerinden Bedfordshire Spa'sıyla alakalı birkaç telefon almıştı ve hatta Isobel'den aynı konu için yarı özür dileyen birkaç telefon. Bunlarla elinden gelenin en iyisini yaparak ilgilenmişti ama Emma'dan başka bir şeye odaklanmak zordu. Andrea şirketini, Kadınsı Dokunuş Sağlık ve Güzellik Spaları ismiyle sıfırdan kurup beş milyon nakdi geçen ciroya sahip başarılı bir işletmeye çevirmişti. Ancak sonunda, gerçekten düşününce, bu koca başarı ve bunu getiren onca sıkı çalışma eğer kızı eve gelmezse kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyecekti.

İşte Jimmy de bu yüzden buradaydı. Onun başardığından emin olmak için.

“Bir haber var mı?” diye sordu, orada dikilmiş birbirlerine bakarlarken.

“Henüz yok.”

“Parayı toplarlardı mı?”

Bunu söylerken adamın koyu renk gözlerinde bir parıltı gör-

düğünü düşündü ve bundan rahatsızlık duydu. Suratındaki ifade sinir bozacak derecede sakindi ve dudakları cevapları her zaman bilen birinin belli belirsiz, bilmiş yarı gülümsemesiyle kıvrılmıştı. Onun kızı konusunda endişelenmiyor gibi görünmesi Andrea'yı endişelendirdi.

“Yarın gece elimde olacak.” dedi ona. “Hadi, gidelim. Trafiğe yakalanmak istemiyorum.”

Sessizlik içinde, gelen yolcu terminalinden geçip kısa süreli park yerine yürüdüler.

“Vay vay, iyi kazanıyorsun.” dedi Jimmy, Mercedes'i görünce.

“Bunun için çok çalıştım.” diye cevapladı kısaca.

“Ne iş yaptığını söylemedin bana.”

“Biliyorum.” dedi Andrea, arabaya binerken.

Tali yolu geçip Londra'ya dönmek üzere M4 yoluna girene kadar tekrar konuşmadılar. Her ne kadar saat daha beşi geçmemişse de trafik her iki yönde de yoğunlu ve arabanın içindeki hava gergindi.

“Bana neden kızımı söylemedin Andrea?”

Andrea iç çekti. “Çünkü sen olmazsan daha iyi olacağımızı düşündüm.”

“Kesinlikle *daha iyisiniz*. Bu kesin.”

“Biliyor musun Jimmy? Adını bile sormadın. Kendi kızının.”

Şimdi iç çekme sırası Jimmy'deydi. “Bana zaten söyledin Andrea. Adı Emma. Ve bu konuda fazla üstüme gelme lütfen. Birincisi, dün geceye kadar bir kızım olduğunu bile bilmiyordum. Hâlâ bir fotoğrafını görmedim, bu yüzden nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. İkincisi ve daha da önemlisi buradayım, değil mi? Gelmek zorunda değildim.”

“Tamam, tamam, anlaşıldı.”

Andrea alnındaki teri sildi. Arabanın içi en sonda çalışan klima sayesinde soğuktu ama Andrea sıcakladığını ve midesinin belli belirsiz bulandığını hissediyordu.

“İyi misin canım?” diye sordu Jimmy, ona doğru eğilerek.

Parfümünü koklayabiliyordu. Güçlü ama hoştu bu koku.

“Evet, iyiyim. Sanırım bir şeyler yemeye ihtiyacım var. Dün geceki sandviçten beri hiçbir şey yemedim.”

“Sana bir şeyler alalım. Kocandan n’aber? Bay Phelan. Bir haber var mı?”

Andrea başını salladı. “Hiçbir şey yok.”

Bu sabah o olmadan uyanmanın ne kadar tuhaf geldiğini hatırladı. Pat asla evden başka bir yerde kalmazdı. Kendisi arada sırada iş için bunu yapardı ama Pat değil. Her zaman yataklarına geri gelirdi, bazen sabahın erken saatlerinde olsa bile. Hâlâ onun bu konuyla alakası olmaması için dua ediyordu ama ondan haber alamadan geçirdiği her saat, tersine inanmasını giderek daha güç bir hâle getiriyordu. Ancak bunu Jimmy’ye söylemek istemiyordu. Onun, kendisi bir kez daha yanlış bir adama düştüğünü kabul etmiyorken, muhtemelen bunu düşünmesi yeterince kötüydü zaten.

“Onun hakkında birkaç şey öğrendim.” dedi Jimmy. “Biraz düzenbaz, değil mi?”

Her ne kadar adamın ses tonu dikkat çekecek ölçüde kötü niyetten arınmış olsa da Andrea aldırmandan edemedi.

“Bu biraz fazla oldu Jimmy.”

“Ben asla onun gibi sokak sokak dolaşıp uyuşturucu satan, elektrikli ürün kapkacı yapan ufak çaplı bir varoş olmadım.”

“Artık öyle birisi değil o.”

“Artık öyle biri olmasına gerek yok, değil mi? Seni aldı ya.”

Andrea sessizleşti. Meseleyi kabullendi.

“Dinle.” dedi Jimmy, omzuna elini koyarak. “Seni alt etmeye falan çalışmıyorum. Sadece onun bu işe karışıp karışmadığını anlamaya çalışıyorum.”

“Ve karıştığını düşünüyorsun?”

Jimmy omuz silkti. “Söylemesi zor. Hâlâ kayıp, değil mi? Bu çok da iyi görünmüyor. Ama kaçak uyuşturucu satmakla çocuk kaçırmak arasında büyük bir fark var.”

“Aman Tanrım Jimmy. Ne düşüneceğimi bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum.”

“Her şey yoluna girecek bebeğim. Endişelenme. Ben artık buradayım.”

Hiçbir şey yoluna girmeyecekti, Andrea bunu biliyordu. Ne olursa olsun, kurmak için bu kadar çok çalıştığı hayat ve kıymetli kızının hayatı geri döndürülemez bir şekilde değişmişti. Fiziksel olarak zarar görmeden geri geldiği en iyi senaryoda bile, Emma bu durumun yarattığı travmadan dolayı kalıcı bir şekilde yara aldığı için farklı bir insan olacaktı. Ve Pat... Pekâlâ, Pat geri gelmiyordu. Buna şüphe yoktu. Ve mesele, onun oldukça mutlu olduklarını düşünüyor olmasıydı. Onu özleyecekti de. Tabii bu işle alakası yoksa. Ama içgüdüleri hâlâ alakası olmadığını söylüyordu; onun Emma’yı böyle bir eziyete maruz bırakacak biri olmadığını. Çünkü Jimmy’nin de söylediği gibi bunu yapmasına gerçekten gerek yoktu. Paraya erişimi vardı, altında güzel bir araba vardı, geçinmek için çalışmak zorunda değildi, yılda iki-üç kez yurtdışına tatile çıkıyordu ve özgürdü de. Andrea Pat’in üstüne çok gitmiyordu, o zaman neden yarım milyon sterlinden alacağı pay için tüm bunları riske atacaktı, üstelik önümüzdeki on yıl boyunca hapiste olma olasılığı varken? Andrea bunu inandırıcı bulmuyordu.

Ama yine de yokluğunu açıklayamıyordu.

Jimmy'nin eli yavaş ve incelikli bir şekilde omzuna masaj yapıyordu. Bu dokunuş onu birbirleriyle çelişen hislerle doldurdu. Hâlâ Pat'i seviyordu ya da en azından sevdiğini düşünüyordu ama Jimmy onu her zaman etkilemişti ve şimdi bile uyarılmasının ilk kıpırtılarını hissediyor, buna kızı bu hâldeyken bile seksi düşünemesinin verdiği keskin suçluluk duygusu eşlik ediyordu. Ancak Jimmy burada, yanındayken çok daha güvende hissetmesine de engel olamıyordu. Jimmy güçlüydü, Pat'in olabileceğinden çok daha güçlü. Ve Andrea'nın da şimdi buna ihtiyacı vardı. Ama bu adam da belaydı ve artık hayatında ona yer yoktu. Bu iş bitince ona sonsuza kadar elveda diyecekti.

Gerçi bir şeyler kendisine bunun yine de bu kadar kolay olmayacağını söylüyordu.

Dört

“Yarım milyon sterlin. Güzel görünüyorlar.”

Jimmy Galante parayı her zaman sevmiştir. Sadece bunu kazanmak için çalışmanız gerektiği kısımdan hoşlanmamıştır ki bu yüzden geçinmek için silahlı soygunları ve büyük çaplı uyuşturucu tacirliğini seçmiştir.

Fidye, Andrea'nın, tavan arasından çıkardığı ve şu anda oturma odasındaki sehpanın üzerinde ağzı açık bir şekilde duran geniş bir Adidas seyahat çantasının içindeydi. Jimmy elinde el-lilik banknotlardan oluşan ve bir lastikle bir arada tutulan kalın tomarla deri koltuklardan birinde oturuyordu. Koyu renk gözleri elindeki tomardan çantanın içindekilere, sonra yine eline kaydı. Suratındaki ifade saf, katıksız heyecandı.

“Daha hepsi burada değil.” dedi Jimmy'ye. “Hâlâ altmışı eksik. Geri kalanı yarın bankadan almam gerek.”

“Tüm bunlar nereden geldi peki?”

“Boş ver.”

Jimmy sırttı. “Vergi memurlarından saklıyorsun, değil mi?”

“Bu seni ilgilendirmez Jimmy. Şanslı olduğum konu buna sahip olmam. Bu da kızımız eve dönebilir demek.”

Adamın suratındaki sırtış kayboldu ve tomanı çantaya bırakırken ağırbaşlı bir ifadeyle başını salladı.

Andrea ilk başta Jimmy'yi buraya getirme konusunda gönülsüzdü. Kızını kaçırانların kendisini izlediklerini biliyordu ve eve dinleme cihazı yerleştirmiş olmalarından korkuyordu, bu yüzden Jimmy'nin tavsiyesi üzerine Kensington'daki güvenlik ürünleri satan bir dükkâna gitmişler ve Andrea yüz sterline dinleme cihazlarını tespit eden bir cihaz satın almıştı.

Eve geldiklerinde hava çoktan kararmıştı. Sokakta kendilerini seyreden kimse var mı diye kontrol ettikten sonra o ve Jimmy aceleyle içeri girmişler ve Jimmy cihazı çalıştırmaya koyulmuştu. Ön kapının süpürgeliğine tutturulmuş ve kapı açılır açılmaz adamlara haber veren, öyle görülüyor ki önceki gece Andrea eve girer girmez onların telefon etmelerini sağlayan ufak bir elektronik anahtar tespit etmesi sadece birkaç saniye sürmüştü.

Gerçi böcek tespit eden cihaz evin içinde başka bir şey bulamamıştı ama bu, Andrea'nın evinin kızını kaçırانlar tarafından ihlal edildiğini hissetmesini engellememişti. Artık Emma'nın ortadan kaybolduğunu öğrenmesinin üzerinden yirmi dört saat geçmişti.

Günün belki de kırkuncı sigarasını içip üçüncü kırmızı şarabını yudumlayarak otururken Jimmy'yi dikkatle seyretti ve ona güvenip güvenemeyeceğini merak etti. Ona Emma'nın, kızı olduğunu söylemenin babalık içgüdülerini harekete geçireceğini ummuştu ama artık bu hislerin onda var olduğundan o kadar da emin değildi. Onu havaalanından dört saat önce aldığından beri adam Emma konusunda neredeyse hiçbir şey sormamıştı, daha çok midesini doldurmakla ilgileniyor gibiydi. Pakette Hint yemeği sipariş vermeleri konusunda ısrar etmiş, aynı zamanda Costa del Sol'daki ufak köşesinde bunları ne kadar kötü yaptıklarından yakınmıştı. Andrea kendi yemeğine neredeyse dokunmamıştı ama Jimmy yemeğine aç bir kurt gibi yumulmuştu. İki adama yetecek kadar yemiş, üstüne de dört kutu Stella bira indirmişti.

Andrea Emma'nın, yanında havaalanına getirdiği bir fotoğrafını gösterip sesinde bir huşuyla, sakın bir şekilde, "Bu senin kızın Jimmy. Bu Emma." dediğinde Jimmy'nin tepkisi belli belirsiz bir gülümseme ve mırıltılı bir, "Tatlıymış." oldu. Başka bir şey yoktu. Sadece bu tek kelime. Tatlıymış. Andrea için bu yeterli değildi. Daha fazlasını istemişti. Aslında Emma Jimmy'ye pek benzemiyordu ama zaten kendisine de çok benzediği söylenemezdi. Andrea keskin ve sınırları belli yüz hatlarına sahip doğal bir esmerdi, çok çekici bir kadındı ama sert hatları vardı. Emma ise minyon, narin yüz hatlarına; yuvarlak, kalkık uçlu bir buruna ve parlak mavi gözlere sahip doğal bir sarışındı. Genç kız çok tatlıydı, melek gibiydi ve yaşından daha küçük gösteriyordu. Andrea'nın Jimmy'ye gösterdiği fotoğraf geçen yaz Hampstead Heath'da çekilmişti ve kızın sadece başıyla omuzlarını gösteriyordu. Emma bundan önceki altı ay boyunca taktığı ve bu fotoğraftan bir hafta önce çıkarılmış diş telleri sayesinde düzgün bir sıra hâlinde dizili beyaz dişlerini göstererek fotoğraf makinesine sırtıyordu. Bu, bir kutlama gülümsemesiydi ve Andrea'ya göre dünyadaki en güzel gülümsemeydi. Buna bakmak onu öldürüyordu. Ama Jimmy'yi değil. Tek söyleyebildiği, "Tatlıymış." olmuştu.

Onun gerçekten de kızın babası olduğuna mı inandığını yoksa yardımını almak için saçmaladığı sonucuna mı vardığını merak etti. Bunu söylemek zordu. Jimmy'yle ilgili sorun da buydu. Ne düşündüğünü nadiren belli eder, akıl oyunları oynamayı ve insanların tahminler yürütüp durmasını tercih ederdi.

Andrea Jimmy'yi seyrederek otururken onu asla gerçekten tanımamış olduğunu fark etti. Bir yandan korkunç bir şiddet yaratabilecek, acımasız bir alçaktı. Diğer yandan büyük merhamet gösterilerinde bulunabilecek bir adamdı. Bir keresinde, onunla görüşmeye başlamalarının üzerinden çok geçmediği zamanlarda, daha önceden ayarlanmış bir ziyaret için adamın dairesine gittiği-

ni ama onun orada olmadığını gördüğünü hatırladı. Her ne kadar cep telefonları yeni çıkmış olsa da ikisinde de birer tane vardı ve Andrea onu aramıştı. Jimmy cevap vermemişti, bu yüzden o da numarayı aramadan önce mahallede şöyle bir tur atmıştı. Bu kez cevap vermişti ve sesi nefes nefese kalmış gibi geliyordu. Gecikme için özür dileyerek ama buna neden olan şeye ilişkin herhangi bir detay vermeyerek on beş dakika içinde evinde olacağını söylemişti, gerçi Jaguar XJ6'sını evin önüne nihayet park ettiğinde neredeyse yarım saat geçmişti.

Jimmy arabadan inerken Andrea bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Genç adam bitkin görünüyordu ve genelde kumsuz bir şekilde taranmış saçları darmadağın hâldeydi. Gömleği kısmen pantolonunun içine sokulmuştu ve sokağın karşısına, kendisine doğru hızlı adımlarla yürürken Andrea sol eline sıkıca bağlanmış bir mendil görmüştü.

“Neler oldu sana?” diye sormuştu Andrea gülümseyerek, eline doğru bakarken.

“Endişeleneceğin bir şey değil.” diye cevap vermişti kendisi de gülümseyerek ve onu binaya yönlendirirken dudaklarından öpmüştü. “Geç kaldığım için özür dilerim.”

Andrea çok fazla soru sormaması gerektiğini biliyordu. Jimmy'nin kanun dışı işler yaptığının farkındaydı. Bu kadarı barizdi. Düzgün bir işi yok gibiydi ama her zaman çok parası oluyordu. Andrea'ya inşaat şirketi olduğunu söylemişti ama bu şüpheliydi ve kendi şirketini yöneten biri için çok tuhaf saatlerde çalışıyor, hafta içi günlerde sıklıkla öğleden sonralara kadar yatakta kendisiyle kalıyordu. Andrea aptal değildi. Biliyordu. Ve gerçek şuydu ki bu mesele onu aynı zamanda aşırı derecede rahatsız etmiyordu. Aslında, tüm bunları çok heyecan verici buluyordu. Jimmy yakışıklı, gizemli, harika bir sevgiliydi ve onun gibi genç bir kadının çekici bulmaktan kendini alıkoyamadığı bir tür vahşi tarafı vardı.

Eve girer girmez Jimmy bu vahşı tarafı onu kendine çekip ateşli bir şekilde öperek, sonra kollarına alıp yatak odasına geçerek, orada da yatağın üzerine atıp giysilerini parçalarcasına çıkararak göstermişti. Çok kısa aralıklarla birkaç kez yoğun, tutkulu bir şekilde sevişmişlerdi ve birbirlerinin kollarında doyuma ulaşmış bir şekilde uzanırlarken Jimmy boştaki -etrafına mendil sarılı- eliyle nazikçe karnını okşamış, ona bir sürprizi olduğunu söylemişti.

“Ne?” diye sormuştu, meraklanmış bir şekilde; mendilin hemen altından görünen parmaklarındaki ufak kan damlalarını görmezden gelmeye çalışarak.

Jimmy yataktan inip yerde duran kot pantolonuna yürümüşü. Pantolonunu almak için eğildiğinde Andrea çıplak vücuduna hayranlık duyarak onu seyretmiş, az önce yaşadığı orgazmı ve Jimmy’nin kendini ne kadar mutlu ettiğini düşünerek bunu kocasına nasıl söyleyeceğini merak etmişti.

Jimmy yatağa geri döndüğünde sağlam olan elinde küçük, siyah bir kutu vardı.

“Senin için kadını.” demişti alaycı bir ifadeyle önünde eğilirken.

Andrea gülümsemişti. “Nedir bu?”

“Aç da bak.”

O da öyle yapmıştı. Ve ufak bir an nefesi kesilmişti. Bu, ucunda aşağı yukarı beş peni boyutlarında, etrafı altın kaplama, en azından on sekiz karatlık zümrüitten bir kalbin olduğu altın bir kolyeydi.

“Ah Jimmy.” diye fısıldamıştı. “Bu çok güzel.”

“Bu sabah satın aldım.” demişti ona.

Andrea parmak uçlarında yükselmiş ve o anda dünyanın en mutlu kadını gibi hissederek dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurmuştu.

“Çok beğendim. Teşekkür ederim.”

Öğleden sonrasının geri kalanını ve akşamın büyük kısmını yatakta geçirmişlerdi. Sevişmeleri Andrea'nın o güne kadar yaşadığı en iyi anlardandı. Şimdi bile, beraberken yaptıklarını hatırlayabiliyordu. Ertesi sabah o güzel kolyeyi takarak ve gerçekten de dört ayak üstüne düştüğünü düşünerek Jimmy'ye yatakta yapması için kahvaltı hazırlamış, sonra da gazete almak için dışarı çıkmıştı.

Eve dönüş yolunda *The Sun* gazetesine göz atarken bir fotoğraf gözüne çarpmıştı. Bu, sakalları ve yandan ayrılmış saçlarıyla sıradan görünümlü, orta yaşlı bir adama aitti ve yan tarafındaki manşette 'Büyük Soygun: Güvenlik Görevlisi Yaşam Mücadelesi Veriyor' yazıyordu. Haberi okumadan önce bile Andrea Jimmy'nin bu olaya karışmış olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Bunun hemen arkasından yazılanlar şüphelerini doğrulamıştı. Görünüşe göre çeşitli silahlara sahip dört soyguncudan oluşan bir çete, Barclays Bankası'nın Wembley'deki bir şubesinden nakit alımı yapan bir güvenlik aracını soymuşlardı. Paranın olduğu kasayı taşıyan güvenlik görevlisi ki gazete onun -fotoğraftaki adamın- kırk yedi yaşında, iki çocuk babası Alan Jones olduğunu söylüyordu, soygunculardan biri kasayı almak isteyince direnmisti. Bunu takip eden arbedede suratına birkaç kez sert yumruklar alıp bayılarak yere devrilmiş ve düşerken de başını betona çarpmıştı. Görgü tanıklarından biri, soyguncunun, her ne kadar artık bir tehdit oluşturmadığı açık olsa da, adamı daha sonra birkaç kez tekmelediğini söylemişti. Adam şimdi durumunun 'Kötü ama stabil' olduğunun söylendiği yoğun bakımda yatıyordu.

Andrea soygun saatinin önceki öğleden sonra 2.10 olduğunu görmüştü; bu, Jimmy'nin üstü başı darmadağın ve sol elinde geçici bir bandajla eve dönmesinden sadece bir saat önceydi. Jimmy ona bir zamanlar amatör bir orta sıklet boksör olduğunu ve on iki müsabakasının on birini, altısı nakavtla olmak üzere, kazandığını

söylemişti. Suçlu olduğuna dair tam anlamıyla kuvvetli bir delil değildi ama olmasına da gerek yoku. Andrea biliyordu işte.

Aptal gibi bir şey söylememişti. Bunun yerine, olabildiğince sakın olmaya çalışarak Jimmy yatakta uzanıp, ağzında bir sigarayla, oldukça sakın bir şekilde gazeteye şöyle bir göz atarken gözünün ucuyla onu seyretmişti. Jimmy'nin gözleri doğrudan soygun haberine gitmişti -Andrea sayfaları saymıştı- ve arka taraftaki spor sayfalarına geçmeden önce bunu iki kez okumuştı. Sonra, yırtıcı bir yarı gülümsemeyle gazeteyi katlayıp bir tarafa koymuş ve çarşafa eliyle hafifçe vurmuştu.

“Neden yatağa gelmiyorsun aşkım? İlgilenmemiz gereken yarım bir iş var.”

Ve o da gitmişti; bu, şimdi düşündüğü zaman utançla büzülmesine neden olan bir şeydi. İki kez daha sevişmişlerdi ve tüm bu süre boyunca Andrea, ailesi etrafında oturup haber beklerken, bir sürü tüpe bağlı şekilde bir hastane yatağında yatan güvenlik görevlisini düşünmeden edememişti. Ama Jimmy... Jimmy o adamı çoktan unutmuştu. Tüm bunlar onun için sadece işti, ne eksik ne fazla.

İşleri bitince Jimmy'ye bir telefon gelmişti ve o da alçak sesle konuşarak odadan çıkmıştı. Birkaç dakika sonra, dışarı çıkması gerektiğini söyleyerek içeri girmişti. Hâlâ sakın davranıyordu ama Andrea onun gerildiğini anlayabiliyordu.

Ve o zaman içindekileri söylemişti.

“Dünkü olanlarla bir ilgin yok değil mi Jimmy? Biliyorsun, hani şu güvenlik görevlisinin yaralandığı soygunla?”

“Tabii ki yok.” diye cevap vermişti ama bu beklenmedik soru karşısında Andrea onu sinir ettiğini görebiliyordu. Bu, gözlerinden okunuyordu.

Jimmy'nin eline bakmıştı. Artık mendil yoktu ama eklem yerleri eziklerden dolayı kararmıştı. O da eline bakmıştı, sonra da

Andrea'ya. Bu kez suratındaki ifade değişmişti. Artık o ifadede karanlık bir şeyler vardı.

“Neden böyle düşündün?”

Andrea sorduğuna hemen pişman olmuştu. Hem bunun ne anlamı vardı ki? Jimmy her zaman inkâr edecekti.

“Bilmiyorum. Ben...” Durdu, cümleyi nasıl bitireceğinden emin olamamıştı.

“Sana söyledim, ben inşaat işinde çalışıyorum.”

Andrea başını sallamıştı. “Elbette Jimmy.”

Jimmy yatağın yanına gelmişti.

“Sana yanlış mı davranıyorum ya da başka bir şey mi var?”

“Tabii ki yanlış davranmıyorsun.” diye cevap vermişti, biraz huzursuz hissederek, Jimmy'nin bakışı hoşuna gitmemişti.

Gz göze gelebilsinler diye çömelmişti, suratındaki gülüm-semede sıcaklıktan eser yoktu, koyu renk gözleri Andrea'yı delip geçiyordu.

“Biliyorsun, senden çok hoşlanıyorum Andrea. Sanırım birlikte gerçekten iyi geinebiliriz. Kolyeyi sana bu yüzden aldım.” Zümrüt kalbe dokunarak durmuştu. “Ama aptalca sorular sorma, tamam mı? Seni ilgilendirmeyen meseleler hakkında.” İyi olan elinin parmakları yanağını nazikçe okşamıştı ama Andrea bu dokunuşla gerildiğini hissetmişti. Gerçek şu ki korkmuştu. “nk aksi takdirde...” Orta parmağına Andrea'nın bir parça saçını dolamıştı. “Aksi takdirde, külahları değişiriz. Anlaştık mı?”

Andrea başını sallamıştı.

“Ve ben bunun olmasını istemiyorum. Çünkü senden hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum.”

Jimmy saçını çekince Andrea ani bir acı duyup çığlık atmıştı. Genç adam saçını hemen bırakmış, dudakları Andrea'ya az önce olanları neredeyse hayal ettiğini düşündüren hoş, sevecen bir g-

lümsemeyeyle aralanmıştı. Öne doğru eğilmiş ve geri çekilmeden önce dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmuştu.

“Gerçekten gitmem gerek aşkım. Sonra ararım seni. Sen de çık dolaş, tamam mı?”

Ve bu kadardı. Üzerine birkaç parça kıyafet geçirip Andrea’yı orada, kendini neyin içine soktuğunu merak ederken tek başına bırakmıştı.

Bu ilişkiyi hemen oracıkta bitirmeliydi elbette. Masum bir adamı öldüresiye dövebilen ve hemen ardından, bir saat sonra, hiçbir şey olmamış gibi eve gelip kız arkadaşıyla sevişebilen birinin vicdan sahibi olmadığı açıktı. Ve çoktan onun üzerinde hâkimiyet kurmaya başlamıştı. Eğer saçını bu şekilde çekebiliyorsa vurması için de çok şey gerekmeyecekti. Buna ihtiyacı yoktu. Bir kocası vardı, ona bakan ve onu önemseyen bir adam. Kendilerine saygıları olmadığı için istismarcı erkeklere katlanan kadınlardan değildi o. Andrea güzel bir kadın olduğunu biliyordu. Her zaman erkekleri kendine çekmeyi başarmıştı.

Ama bunu bitirmemişti. Sonsuza kadar pişmanlık duyacak olsa da. Ve şimdi, yıllar sonra, Jimmy Galante geri gelmişti ve onun, Andrea’nın kazanmak için çok çalıştığı paralara bakıyordu. Ne yazık ki Andrea ondan hâlâ korkuyordu, gerçi şu anki durumunda onun etrafında olmamasından daha fazla korkuyordu.

Jimmy Andrea’nın kendisi için doldurduğu viskiyi yudumladı ve alaycı gülümsemelerinden biriyle baktı.

“Yarım milyon sterlin ha Andrea? Bu kadar paran olacağını kim düşünürdü ki?”

“Ben her zaman düşünürdüm.” diye cevap verdi sert bir ses tonuyla.

“Biliyor musun...” dedi, bardağının üstünden ona bakarak, “Yıllardır ilerlemeni takip ediyorum. Bu kadar ilerlemenden;

böyle güzel, büyük, havalı bir evde yaşamandan etkilendim.” Kolumu sallayarak genel anlamda evi işaret etti.

“Para her şey değil Jimmy.”

“Hiç paran olmazsa öyle.”

“Senin de geçinip gittiğinden eminim. Açlıktan ölüyor gibi bir hâlin yok.”

“İspanya’da para olduğunu mu sanıyorsun? Hiçbir şey yok. Kıt kanaat geçiniyorum, hepsi bu.”

Ses tonu sertti, Jimmy’nin kendisi gibi. Andrea’nın acıması yoktu. Hiç kimse kendisine bir şey vermemiştir. Ortaya çıkıp bunun için çok çalışması gerekmişti ve bu uğurda ter ve gözyaşı dökmeye razıysanız başarılı olabileceğinizi kanıtlamıştı. Jimmy’ye de hiç kimse hiçbir şey vermemiştir. Duvarları rutubetli ve ucuz, derme çatma mutfak dolaplarının arkalarındaki pisliğin bir tabaka hâline geldiği yerlerde hamam böceklerinin gezdiği Hackney belediye evlerinden birinde büyümüştü. Aradaki fark onun çalışmak istememesi ve kendine ait olmayanı, ne pahasına olursa olsun almasıydı. Güvenilmez hayat tarzı bir zamanlar Andrea’ya heyecan verici geliyor olabilirdi ama o zaman gençti. Artık, onun cazibesine kapılmış olması tek kelimeyle moralini bozuyordu.

Andrea konuyu değiştirdi. “Eğer bunca yıldır ilerlememi takip ediyorsan bir kızım olduğunu biliyor olmalıydın.”

Jimmy başını salladı. “Evet, biliyordum.”

“Emma’nın senin kızın olabileceği aklına hiç gelmedi mi?”

Omuz silkti. “Hayır, gelmedi. Yani, dürüst olalım bebeğim, söz konusu erkekler olduğunda sen de süttten çıkmış ak kaşık değildin, öyle değil mi?”

Bu, belden aşağı vurmaktı ama Andrea kafaya takmadı.

“Yani, tam olarak bana da benzemiyor, öyle değil mi?” diye devam etti.

“Bana da tam olarak benzemiyor Jimmy ama kesin bir şekilde söyleyebilirim ki o benim kızım.” Durdu. “Ve senin de.”

Jimmy başını salladı, meseleyi kabullenmişti; sonra bir kez daha gözleri çanta dolusu paraya kaydı. “Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.” dedi, ama sesi dalgın çıkıyordu ve dikkatinin başka bir yere odaklandığı açıktı.

“Onu seveceksin.” dedi Andrea sakın bir şekilde, kızı için ani ve müthiş bir özlem duyarak. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Bugün kendini tutma konusunda iyi iş çıkarmıştı ama şimdi, Emma’yı en son görüp ona en son dokunmasının üstünden otuz altı saatten fazla zaman geçmişken, durumunun tatsız gerçekliği bir kez daha üzerinde hâkimiyet kurmuştu.

Ve başka bir şey daha vardı. Jimmy’ye gerçekten de güvenebilir miydi?

Telefon çaldı. Ev telefonu. Bu, onu irkiltmişti. Jimmy’yle bakiştılar. Andrea ayağa kalkıp koridora yürüdü ve ahizeyi kaldırdı.

“Alo?”

“Annecim?”

Rahatlama ve şaşkınlık içinde tırmanıyordu. Bu Emma’ydı. Onun Emma’sı!

“Canım, ah Tanrım, bu sen misin?”

“Evet, benim.”

“İyi misin bebeğim? Her şey yolunda mı?” Gözyaşları akıyordu ama umurunda değildi. Kızının sesini duyduğu için çok mutluydu.

“Ben iyiyim.” diye cevap verdi Emma, sesi zayıf çıkıyordu. Korkmuş gibiydi. “Eğer para elindeyse yarın evde olacağımı söylüyorlar.”

“Para bende bebeğim, merak etme. Yarın gece evinde olacaksın, yemin ederim. Tanrım, iyi olduğunu duymak o kadar güzel ki... Sana bir şey yapmadılar, değil mi?”

“Hayır ama...”

Emma’nın cümlesi yarıda kesildi ve diğer tarafta ufak bir karışıklık yaşandı. Sanki kızı telefonun yanından uzaklaştırılıyor gibiydi ve Andrea sanki onu tekrar kaybediyormuş gibi bir panik dalgası hissetti. Emma çığlık attı ama haykırışı kısa kesildi. Sanki ağzı bağlanmış gibiydi.

“Emma?” diye bağırdı, panik dalgası içinde yükselirken. “Emma, canım, iyi misin?”

Birkaç saniye boyunca sessizlik oldu. Sonra bir kapının kapanma sesi geldi ve ardından yeni bir ses daha duyuldu.

“Onunla konuştun ve yaşadığını biliyorsun, yani biz pazarlığın üstümüze düşen tarafını yerine getirdik.” Ses yine değiştirilmişti ama tonu daha sertti. Andrea bunun önceki gece arayan kişiden farklı olabileceğini düşündü. “Şimdi sıra sende. Para elinde mi?”

“Büyük kısmı.” diye cevap verdi nefes nefese kalmış bir şekilde. “Geri kalanı yarın alacağım.”

“Güzel. O zaman yarın gece son ayarlamaları yapmak için bizden telefon alırsın.”

“Onu incitmeyin, lütfen.” diye yalvardı Andrea, çaresizliğini gösterdiği için kendinden nefret ediyor ama buna engel olamıyordu. Ancak hat çoktan kesilmişti.

Ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Jimmy de koridora çıkmış, endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra öne doğru bir adım atıp onu kollarına aldı. Andrea da başını göğsüne gömerek kendini onun kollarına bıraktı.

“Her şey yoluna girecek.” dedi Jimmy fısıldayarak; ses tonundaki anlamlı, sert vurgu Andrea’nın kendini birdenbire güvende hissetmesini sağladı.

Jimmy’deki şey buydu işte. Şimdi bile, bu kadar farklı ve birbirleriyle çelişen duygular uyandırıyor. Kokusunu içine çekti.

Daha önce aldığı duştan sonra biraz daha parfüm sıkmış olmalıydı. Koku güçlüydü ama her nasılsa rahatlatıcıydı.

“Onunla konuştum.” dedi Andrea, geri çekilip Jimmy’ye bakarken. “O, yaşıyor Jimmy. Yaşıyor.”

“Bak, sana her şeyin düzeleceğini söyledim bebeğim.” dedi, onu tutmaya devam ederken. “Bu adamlar profesyonel. Onu incitecek bir şey yapmayacaklardır. Kız, onların en kıymetli malı.”

Andrea onun kelime seçiminden hoşlanmamıştı, aynı şekilde Emma’dan hâlâ ismiyle bahsetmemesi gerçeğinden de ama kızıyla konuşması onu o kadar heyecanlandırmıştı ki buna çok fazla dikkat etmemişti. En sonunda, Emma’nın iyi olduğunu teyit etmişti. Kızı korkmuştu ama ona zarar vermemişler gibiydi, bu da onu geri alacağı anlamına geliyordu. Yarın bu saatlerde Emma güvende olacaktı.

Jimmy’nin eli sırtından aşağı kayıp kalçalarında gezindi. Aynı anda onu kendisine daha da çok çekti ve Andrea bacaklarının arasında giderek büyüyen sertliği hissedebiliyordu. “Her şey yoluna girecek bebeğim. Artık buradayım. Geri geldim.” Aletini genç kadının çingene eteğine sürterken onu daha sıkı tutmaya başladı.

Andrea Pat’i düşündü. Kocasını. Bir zamanlar çok hareketli olan aşk hayatlarının son aylarda nasıl da durulduğunu ve son birkaç haftada da neredeyse tamamen bittiğini. Pat geri gelmiyordu. Bundan emindi. Bir erkek hayatından çıkıyor, başka biri geri dönüyordu.

Jimmy koyu renk gözlerine bakabilsin, içlerindeki şehveti görebilsin diye Andrea’nın çenesini kaldırdı.

“Hâlâ güzel görünüyorsun bebeğim.” diye fısıldadı.

Ama o Jimmy’yi istemiyordu. Bu şekilde değil. Zaten bir kocasını onunla aldatmıştı. Pat’in hataları ne olursa olsun, ne yapmış olursa olsun bir saniye bile ihanet etmeyecekti. Öpücüğünden

sıyrılıp geri çekilmeyi denedi ama Jimmy'nin eli çenesini hoyratça kavradı ve yüzüne baksın diye geri çevirdi.

“Hadi ama. Senin de aynı şeyleri hissettiğini biliyorum.”

Artık gülümsüyordu. Her zamanki gibi ukalaydı, onu kendisine gelmeye zorluyordu. Andrea, nefesindeki içki kokusunu alabiliyordu. Öfke -bu piçin hem kendisine hem de Emma'nın zor durumu karşısında bu kadar duygusuz davranmasına duyduğu öfke- bedenini ele geçirdi ve elini iterek niyetlendiğinden daha fazla güç kullanıpkendini ondan kurtardı.

“Kakrolası fahişe.” diye hırladı, yumruklarını sıkarak; ama Andrea da ona dik dik bakarak geri adım atmadı.

“Senin tanıdığın küçük kız değilim artık Jimmy. Bu yüzden bunu denemeye bile cüret etme. Değişiklik olsun diye başka birini düşün. Kızını mesela. Emma'yı...”

“Hâlâ baş belasıydın, değil mi bebeğim?” dedi sakın bir şekilde ve sonra da alaycı bir kahkahayla yanından geçip oturma odasına yürüdü.

Beş

Ertesi gün, perşembe, dayanılmaz derecede acı vericiydi. Nedeni beklemekti.

Jimmy sabah olunca davranışı için özür diledi, onun huyu buydu. Her zaman taktik değiştirirdi. Andrea özrü kabul etti ama bunun içten olduğuna inanmadı. Jimmy Galante yaptığı herhangi bir şeyden pişmanlık duyacak türde bir insan değildi. Öyle olsaydı geceleri asla uyuyamazdı ve Andrea deneyimlerinden biliyordu ki o deliksiz uyurdu.

Mutfakta kahve içerlerken ettikleri sohbet zorlamaydı ve Andrea evden çıkıp onu arkasında bıraktığına memnun oldu. Paranın geri kalanını almak üzere bankaya giderken, Jimmy de gelmek istemişti ama ona eğer gelmezse işlerin daha kolay olacağını söyledi. “Bu sadece şüphe uyandırır.” diye açıkladı, bunun sadece bir bahane olduğunu biliyordu. İçinde paranın olduğu çantayı da yanına aldı.

“Bana güvenmiyor musun, nedir yani?” diye sordu Jimmy kapıda.

Ve gerçek, elbette ona güvenmediği idi ama bunu söylemedi. Bunun yerine gözlerinin içine bakıp, “Bu para kızımızın özgürlüğünü temsil ediyor. Bu çanta bugün gözümün önünden ayrılmayacak.” dedi.

Jimmy başını sallayıp konuyu daha fazla uzatmadı.

Banka, Andrea'ya ait olsa da, paradan ayrılma konusunda gö-nülsüzdü ve o da arka tarafa gidip müdürün, üzerinizde büyük meblağlarda para bulundurmanın tehlikeleri hakkında nutuk çek-mesine katlanmak ve yasal olarak kendine ait olanla çıkıp gitme-sine izin verilmeden önce yığınla evrak imzalamak zorunda kaldı.

Öğle yemeği için bir sandviç aldı ve parayı arabanın bagajı-na kilitleyerek Hampstead Heath'da bir yürüyüş yaptı. Genelde, burası rahatlayabildiği ve kırsal kesimde bir yerlerde olma ya-nılsamasının tadını çıkarabildiği sakin bir yerdı. Ancak bugün, dakikaları ve saatleri sayarak, birilerinin arabayı ve dolayısıyla parayı çalmasından endişelenerek huzursuz bir şekilde yürüyör-du. Yoldan geçenlerle karşılaştığında kendisi hayatını tek başına acı çekerek yaşarken onların kendi kolay hayatlarını yaşamalarına öfke ve kıskançlık duyuyordu. Bekliyor, hep bekliyordu.

Öğleden sonra evdeydi ve çantayı ön kapıya zorlukla taşıdı. Yarım milyon sterlinin epey ağır olduğunu fark ediyordu. Jim-my dışarıdaydı, Andrea buna minnettardı; fırsattan istifade arka bahçedeki bir şezlonga oturdu ve ağaçlara bakıp erken gelen son-baharın seslerine kulak verdi. Burası onun huzur bulduğu sığı-nağıydı ve bugün kendisine umut veriyordu. Hâlâ her şeyin ters gideceğine, bu insanların, artık her kimseler, onu kandırdıklarına dair içini uyuşturan bir korku vardı ama Andrea pragmatist bir insandı ve bu konuda düşündükçe Jimmy'nin, onların ana hedef-lerinin para olduğuna dair görüşüne daha çok katılıyordu. Eğer kendisine söyleneni yaparsa onlar da Emma'yı serbest bırakacak-lardı. Ve sonra, belki her şey normale dönmeye başlayacaktı. Yine sadece ikisi birlikte olacaklardı.

Jimmy saat yedide döndü, ona endişelenmemesi gerektiği-ni çünkü çıkarken ve geri gelirken dikkatli davrandığını söyle-di. Andrea onun arkadaşlarını ziyaret ettiğini varsayarak nere-

de olduğunu sorma zahmetine girmedi. Dürüst olmak gerekirse umurunda da değildi. Sadece bu gecenin sorunsuz geçmesini ve sonra ondan sonsuza kadar kurtulmayı istiyordu. Onu bu olaya karıştırmakla bir hata yapıp yapmadığını görecekti ama bu konuda endişelenmek için artık çok geçti. Bu gece önündeki göreve odaklanmak zorundaydı.

Ve böylece, sonraki iki saat boyunca, bekleyiş devam etti. İkisi çok fazla konuşmadılar. Söylenecek çok az şey vardı ve ikisi de adamların kendileri için belirledikleri prosedürleri bilmedikleri için bir plan yapmak da zordu. Andrea saatine bakıp durdu. Bazen koridordaki saatin tik tak sesi çıkaran saniyelerini saydı ve tüm bu süre boyunca içindeki gerginlik yavaş yavaş harekete geçti.

Saat dokuzu vurdu.

Karşısında oturan Jimmy'ye baktı. Ağzı kurumuştur. O da kendisine baktı ve Andrea ilk kez onun da endişelendiğini gördü. Jimmy kaşlarını çatıyordu, kaşları neredeyse birbirine değecekti, alnındaki çizgiler belirginleşmiş ve birdenbire yaşını belli etmişti. Odada koyu bir sessizlik hâkimdi.

Bir dakika geçti. Andrea saatteki saniyeleri saydı. İkisi de konuşmadı ama Jimmy birkaç kez kol saatine bakıp iç çekti. Bu, onu ilk tanıdığı zamanlarda taktığı Cartier değil, siyah plastik kordonlu ucuz bir şeydi. Jimmy için işlerin kötü gittiği açıktı. Belki de bir çocuk kaçırma işine dâhil olmayı düşündürecek kadar kötü bile olabilirdi. Hayır, bunu düşünmek istemiyordu. Birilerine güvenmek zorundaydı ve şu anda başka kimse yoktu.

Telefon çaldı. Ahize, yanındaki sehpa da duruyordu. Hemen açtı.

“Evet?”

“Kalem kâğıdın var mı?” diye sordu gizlenen ses. İlk arayan kişi buydu, diye düşündü Andrea.

“Evet.”

“Güzel. Dediklerimi aynen yap, o zaman kızını gece sona ermeden önce geri alırsın.”

“Tek istediğim bu.” dedi ona.

“Sakın bir oyun çevirmeye çalışma, o zaman kızın ölür. Acılar içinde. Anladın mı?”

Andrea Jimmy’yi düşünerek gerildi. Onu bu olaya karıştırmak büyük bir hata mıydı yoksa? “Anladım.” dedi.

“İşte yapman gerekenler. Arabana bin -Mercedes’e- ve M1 ile M5 yollarının kesiştiği yere sür, sonra M25 üzerinde doğuya doğru ilerleyip yirmi beşinci kavşağa git. A10 üzerinde sola dön, sonra da bir sonraki göbekten B198’deki Rosedale’e işaret eden tabeladan, tekrar sola dön.” Adam Andrea’nın tüm bunları not almasını bekledi. Nefes alıp veriş i Andrea’nın tarafında duyuluyordu. “İki yüz metre kadar ileride, solda bir dönemeç var. Sağ tarafta Gabriel’in Kereste Fabrikası tabelasını görene kadar yaklaşık beş yüz metre ilerle. İki yüz metre daha sür.” Tekrar durdu. “O noktada yol ikiye ayrılıyor. Sağ taraftaki yola gir ve aşağı yukarı elli metre ilerle. Sağ tarafında, ön kapısı olmayan, tek katlı, yanmış bir bina göreceksin. Görmemen imkânsız. Arabayı durdur ama motoru kapatma. Para çantasını al ve dışarıdan görülemeyecek şekilde içeri, duvarın dibine koy. Yolun yirmi metre kadar aşağısında bir göbek var. Oraya sür, göbekten dön ve yolu geri git.”

“Peki ya Emma?”

“Yola geri çıktığında sağa dön ve yedi yüz elli metre kadar git, sol tarafta bir telefon kulübesi göreceksin. İçeri girip aramamızı bekle. Tüm paranın yerinde olduğunu doğruladığımızda ve aptalca bir şey yapmaya çalışmazsan, seninle iletişime geçip kızını nereden alacağına dair talimatları vereceğiz.”

“Onunla konuşmam lazım.”

“Şimdi olmaz. Sana söylenenleri yap, o zaman yakın zamanda onu göreceksin. Bir şey daha: Cep telefonunu kapat ve yanında getirme.”

“Tamam.” dedi gönülsüzce. Cep telefonunun yanında olması fikrinden hoşlanmamıştı.

“Şimdi harekete geç. Çantayı bırakacağın yere varmak için tam olarak kırk beş dakikan var. Ve unutma, seni izliyoruz.”

Hat kesildi ve Andrea ahizeyi yerine bıraktı.

“Plan nedir?” diye sordu Jimmy, ona yakından bakarak.

Andrea kendisine verilen talimatları kısaca anlattı. “Gelmenin iyi olacağını sanmıyorum.” diye ekledi, sözlerini bitirince. “Beni izleyeceklerini söylediler. Eğer seni görürlerse bu durum, işleri tehlikeye atabilir. Bunu göze alamam.”

“O benim de kızım.” diye cevap verdi. “Seninle geliyorum.”

“Ne anlamı var Jimmy? Parayı götürüyorum ben, hepsi bu.”

“Çünkü onlara güvenmiyorum. Anlamı bu. Ya onu bırakmak konusunda yalan söylüyorlarsa?”

“Ama onların sadece parayı istediklerini bana söyleyen sendin. Onu incitmek istemediklerini.”

“Şey, belki tek istedikleri budur ama yine de onu bırakacaklarının garantisi yok. Daha fazla para için ayak direyebilirler. Eğer beni, parayı bırakacağın yerden birkaç yüz metre geride bırakırsan oraya tek başıma gidip mekânı izleyebilirim. İçeri kimin girdiğine, onları tanıyıp tanımayacağıma bakarım. Plaka numaralarını alabilirim.”

“Ne işe yarayacak bu?”

“Hâlâ, tanıdığım birkaç polis var. Arabanın kime ait olduğunun izini sürebilirler.”

Andrea bu fikirden hoşlanmadı.

“Ama bu riskli, değil mi? Ya seni görürlerse ne olacak? Sonra Emma’yı bırakmazlar, değil mi? Onu öldürebilirler.”

Jimmy başını hayır anlamında salladı. “Onu öldürmeyecekler. Yaşarken onlar için daha değerli ve beni de görmeyecekler. Sessiz ve dikkatli olurum. Ben de Emma’ya bir şey olmasını istemem, biliyorsun.”

Andrea düşünmeye çalışarak iç çekti. Kızını kaçırانların talimatlarına harfi harfine uymamak büyük bir riskti ama ya Jimmy haklıysa? Ya Emma’yı bırakmayacaklarsa? Elbette Jimmy’nin mekânı izlemesi gibi bir garanti daha iyi olurdu. Bir kazık atılacaksa bunu tespit edecek kadar kurnaz ve eğer gerekirse bu konuda bir şeyler yapabilecek kadar güçlü biriydi o. Ama kendisi ona güveniyor muydu ki? Seçenekleri ölçüp biçip, kararını vermesi için sadece birkaç saniyesi olduğunu bilerek alnındaki teri sildi. Tek bir yanlış hareketin bile tek çocuğunun hayatını sona erdirebileceğini bilerek.

Kendi kendine, Emma’nın hatırına, sakın kalmasını söyleyerek birkaç derin nefes aldı.

“Ya şimdi dışarıdan evi izliyorlarsa?” diye sordu. “Eğer birlikte çıktığımızı görürlerse...”

Jimmy başını salladı. “Evi izlemiyorlar. Eğer izleselerdi benim burada olduğumu çoktan bilirlerdi. Her neyse, bunu yapacak kadar fazla adamları yok.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Bu büyük bir ekip değil bebeğim. İmkânı yok. Sadece birkaç kişi olacaklardır. Daha fazla kişi olursa sızıntı olacaktır. Ayrıca, böyle güzel, sessiz bir sokakta bir arabanın içinde saatlerce otururlarsa dikkat çekeceklerdir. Bunu riske atmak istemeyeceklerdir ama biz işimizi sağlama alacağız. Sen önden gidiyorsun, ben de sessizce ve gizlice arkandan çıkıyorum ve koltukta alçakta oturuyorum. Karanlık olacak, kimse görmez.”

Kelimeleri cezbedici gelen sakın bir özgüvenle doluydu.

“Sonra ne olacak? Seni nereden alacağım? Bana cep telefonu mu yanımda getirmememi söylediler.”

Cebine uzanıp ucuz bir Nokia çıkardı. “Al bunu.” dedi. “Kullanmıyorum ben.”

“Sana söyledim, yanıma telefon almamı istemiyorlar.”

“Hayır bebeğim, kendi telefonunu getirmeni istemiyorlar. Arada fark var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sadece kendilerini koruyorlar. Eğer polise gidersen o zaman hareketlerini takip edebilmelerinin bir yolu da cep telefonunu kullanmaktır. Bu yüzden yanında taşımanı istemiyorlar. Muhtemelen numaranı biliyorlar, bu yüzden kapalı olup olmadığını kontrol etmek için seni arayabilirler.” Nokia’yı ona uzattı. “Ama bunun numarasını bilmiyorlar.”

“Tamam.” dedi Andrea tereddütle, Jimmy telefonu kendisine uzatırken.

“Titreşime al, tamam mı? Bende başka bir telefon daha var. Beni fidyeyi bırakacağın yere varmadan hemen önce indir. Sonra, ayrılmamızdan bir saat sonra, sana mesaj atarım. Eğer sen güvendeseysen numaramı ararsın ve buluşmak için bir yer ayarlayabiliriz.”

Andrea kararını vererek başını salladı. “Pekâlâ, gidelim.”

Altı

Saat 9.47’de Andrea’nın Mercedes’i bir tarafta mısır tarlalarının karanlığın içine uzandığı, diğer tarafta ise kayın ve meşe ağaçlarının yükseldiği sessiz bir kırsal kesim tali yolu boyunca saatte elli kilometre hızla ilerliyordu. Karşı taraftan çok hızlı hareket eden bir araba geliyordu ama arkada trafik yoktu. Andrea ilerideki bir ağaca çivilenmiş Gabriel’in Kereste Fabrikası’nın hurda hâldeki tabelasını görünce yavaşladı.

“İşte burası.” diye fısıldadı, sağ tarafı işaret ederken.

Jimmy ön taraftaki koltuğa sinmişti, otobandan çıktıklarından beri bu hâlde oturuyordu.

“Pekâlâ, bebeğim.” diye fısıldadı. “Sen döner dönmez ben iniyorum, başka bir şey duymadığım sürece.”

“Bu hiç hoşuma gitmiyor Jimmy, gerçekten gitmiyor.” Artık şüpheler içini parçalıyordu. *Ya bir hata yaparsa...*

“Bu sadece bir sigorta. Üzülmektense tedbirli olmak iyidir.”

Mercedes’i sadece arabanın geçeceği kadar genişliğe sahip patikadan hallice yola çevirdi. İleride, ağaçlar ay ışığını kesecek kadar yukarı uzanıyordu.

“Bana şans dile bebeğim.”

“İyi şanslar.” diye cevap verdi Andrea, ön camdan karanlığa doğru bakarken suratını ona çevirmeden.

Bir saniye sonra kapı açıldı -belki elli santim kadar aralandı- ve Jimmy boşluktan kayarak indi. Sonra kapıyı sessizce kapattı ve ağaçlıklara doğru gidip gözden kaybolurken Andrea da dikiz aynasından ona kısacık bakma riskini alarak arabayı sürmeye devam etti.

Birdenbire tek başına kalmıştı.

İleride, ağaçlar sanki onu selamlar gibi yükseliyordu ve tek ses yoldaki seyrek çakıl taşlarını ezen lastiklerden ve kendi sığ, gergin nefes alıp verişinden geliyordu. İşte gelmişti, kader anı. Andrea'nın hayatı boyunca biriktirdiklerinin hemen hemen tümü, ön yolcu koltuğunun ayak boşluğunda duran çantadaydı. Emma'yı sağ salim geri döndürmek için her şeyi, sırtındaki kıyafetlere kadar verirdi ama eğer bu işe yaramazsa ve kızına işkence edenler üstlerine düşeni yerine getirmezlerse başka ne yapabileceğini ya da daha fazla parayı nereden bulabileceğini bilmiyordu.

Yol adamın söylediği gibi ikiye ayrılıyordu ve Andrea da kendisine söylendiği gibi sağa saptı. Yol yüzeyi artık çukurlar ve oyuklarla doluydu. Andrea Mercedes'e en derin çukurların etrafından manevra yaptırmak için yavaşlamak zorunda kaldı. Önündeki karanlıkta hiçbir şey hareket etmiyor ve her iki tarafında da ağaçların oluşturduğu duvarlar zifiri karanlık görünüyordu.

Ve sonra, sağ tarafında gördü; kararmış duvarları yoldan birkaç metre geride, çatısı tamamen yıkılmış ve ön kapının olduğu yerde kara bir delik olan betonarme bir bina vardı.

Arabayı durdurup el frenini çekti, vitesi boşa aldı. Birkaç saniye boyunca orada öylece, sessizliği dinleyerek; telefondaki adamın, kızını kaçıran adamın şu anda kendini izleyip izlemediğini merak ederek oturdu. O adamın Jimmy'nin yaklaştığını duyarak her şeyi iptal edip etmeyeceğini de.

Hiçbir şey hareket etmedi. Andrea kendi kalp atışlarını duya-biliyordu.

En sonunda eğilip çantayı aldı, ağırlığı yüklendi ve sarsak hareketlerle arabadan indirdi. Ayağa kalkarken binaya yürüme-den önce etrafına son bir bakış attı, çantayı iki eliyle tutuyordu ve bir zamanlar ön kapının olduğu yerdeki boşluğa gelince durdu.

Birdenbire, kızını kaçıranların pusuya yatmış olmalarının, parayı alıp kendisini öldürmelerinin, sonra geri dönüp aynı şeyi Emma'ya da yapmalarının çok daha kolay olabileceği aklına geldi. İşlem tamamdı. *Şu anda Andrea, bu kapının hemen arkasında, elinde kafanı dağıtmak üzere levye tutan bir adam olabilir.*

“Sadece söylediğini yap.” diye mırıldandı kendi kendine. Parayı bırak, buradan ayrıl, telefon kulübesine git ve kızınla seni yeniden bir araya getirecek aramayı bekle.

İçeri adım attı. Ay ışığının soluk renkli hüzmeleri çatıdaki geniş delikten girip içeriyi aydınlatıyor, beton zeminli boş bir odayı ve bir köşede duran birkaç boya tenekesini gösteriyordu. Sağ tarafında, tek menteşeyle duvara tutunan ahşap bir kapı bir zamanlar muhtemelen malzeme dolabı olarak kullanılan avuç içi kadar bir odaya açılıyordu. Hava küf ve belli belirsiz terebentin kokuyordu. Orada kimse yoktu, eli levyeli bir manyak yoktu. Derin bir nefes alarak çantayı yere, duvarın dibine bıraktı, sonra hemen döndü ve tekrar dışarı yürüdü.

Ve durdu.

İlerisindeki ağaçlarda bir hareketlilik, bir hışırtı duyduğunu sandı. Dikkatle bakarak hareket etmeden durdu ama bakarken hareketlilik kesildi. Ama bunu hayal etmediğini biliyordu ve bu yerden çıkmak için yeni ve çok güçlü bir istek duyarak arabasının rölantide beklediği yere koşturup içeri atladı, ağaçlara doğru

ilerleyip dönmesinin söylendiği göbekten dönmek yerine geldiği yoldan geri geri gitti.

Ancak yola tekrar çıkınca rahatlayarak iç çekti. Zorla kazandığı parasının yarım milyon sterliniyle, hem de kızından hâlâ bir haber olmadan, az önce vedalaşmış olabilirdi ama en azından o yerden kurtulmuştu. Az önce duyduğu seslerin Jimmy'den gelip gelmediğini merak etti. Eğer dikkatleri bu şekilde üzerine çekebiliyorsa onun varlığını fark eden tek kişi kendisi olmayabilirdi. Bu, hakkında düşünmek istediği bir şey değildi.

Birkaç dakika sonra aradığı telefon kulübesi -modern, camlı bir taneydi- birkaç evden oluşan küçük bir köyün kenarında görüş alanına girdi. Kulübe bir otobüs durağının hemen ilerisinde, bir banket üzerindeydi ve geniş bir meşe ağacının dalları tarafından kısmen gizleniyordu. Kulübeye yirmi metre kadar yaklaştı, arabayı bankete olabildiğince yaklaştırarak park etti ve dörtlüleri yaktı.

Telefon kulübesine girince durdu ve en sonunda bunun bitmesi için dua ederek son talimatlar için bekledi. Kâbusun sona ermesi için.

Saat 9.56'ydı.

Yedi

Telefon almadı. On dakika geçti, sonra yirmi ve Andrea, arada sırada arabalar dışarıdaki karanlığın içinden tıslayarak geçerken telefonun gelmesini bekleyip, ahizeye bakarak kulübenin parlak ışığı altında dikildi. Umut ederek, dua ederek...

Yıllar önce Emma'yı İspanya'daki kalabalık bir plajda kaybettiği anısı geldi aklına. Andrea'nın birkaç ay önce tanıştığı Avustralyalı bir bar işletmecisi olan Bryan adındaki yeni erkek arkadaşıyla tatildelerdi. Andrea uzun boylu, sarışın ve kendisinden çok daha genç olan Bryan'a abayı yakmıştı ve kısa bir süreliğine onun doğru adam olduğunu bile düşünmüştü. O gün plajda sürekli Bryan'la ilgileniyordu ve sadece birkaç dakikalığına -bundan daha fazla değil, çünkü Emma her zaman onun için bu dünyadaki en önemli şeydi- dört yaşındaki kızına dikkat etmemişti ve Bryan'dan kafasını çevirip etrafına bakındığında Emma artık orada değildi.

Tanrım, hissettiği o dehşet... Bu neredeyse kızını kaıranlardan telefon geldiği zamankinden bile daha kötüydü. Zıpladı, kızına seslendi, çaresizce etrafına bakındı ama tek görebildiği iki yöne doğru, gözün alabildiğine uzanan yarı çıplak bir yabancılar deniziydi, bu sanki en kötü kâbuslardan çıkıp gelmiş bir manzaraydı. Paniklemişti, gerçekten paniklemişti. Tek düşünebildiği

Emma'nın kaçırıldığıydı. *Bebeğim onu istismar edip öldürecek pedofililer, sapıklar tarafından kaçırıldı. Onu bir daha asla göremeyeceğim ve bu benim hatam olacak. Çünkü kendimi ondan çok düşündüm.* Ne tarafa gideceğinden emin olmadan, yanlış kararın kendisini Emma'dan daha da uzaklaştıracaklarını bilerek, acı dolu bir çılgınlıkla kızına seslenirken diğer plaj sakinlerinin boş ve umursamaz bakışlarını görmezden gelerek etrafta koşturmuştu.

Sonunda onu sahilden birkaç yüz metre uzakta, tek başına, gözleri yerinden çıkacakmış gibi ağlarken bulan Bryan'dı. Kızı sadece beş dakikadır kayıptı ama Andrea Bryan'ı kucığında Emma'yla geri gelirken gördüğü zaman hissettiği o yoğun, neredeyse elle tutulur sevinçli hâlâ hatırlayabiliyordu. Bunun ne öncesinde ne de sonrasında buna benzer bir şey yaşamamıştı.

Birkaç hafta içinde -o hatalı olduğu için değil, kendisi onu sonsuza kadar kendi bencilliğiyle özdeşleştireceği için- Bryan'la ilişkisini bitirmiş ve sonra kendisi ile Emma arasına kimseyi sokmayacağına yemin etmişti. Sözünü de tutmuştu. Şimdiye kadar.

Kot pantolonunun cebinde bir titreşim vardı. Bu, Jimmy'nin verdiği cep telefondu. Saatine baktı. 10.18'di. Telefonu cebinden çıkarınca Jimmy'nin mesaj gönderdiğini gördü.

Ekrandaki kelimeleri okudu, sonra tekrar okudu.

BENİ BIRAKTIĞIN YERE GERİ DÖN HEMEN.

Jimmy'i bırakalı yarım saat olmuştu. Kendisiyle bir saat boyunca iletişime geçmeyeceğini özellikle söylemişti. Bir şeyler fikrini değiştirmişti. İyi bir haber olabilir miydi? Ama eğer öyleyse neden aramamıştı ki? Onu aramayı düşündü ama kendini durdurdu. Kendisine söylendiği gibi, adamlar arayana kadar burada beklemek çok daha iyiydi. Peki neden hâlâ aramamışlardı? Şimdiye kadar çoktan parayı saymış olmaları gerekiyordu.

Dakikalar geçti. Dışarıda, bir araba yanından hızla geçiyordu, yavaşladı, sonra tekrar hızlandı. Birdenbire burada, gece geç saatte, bir köyün ortasında, bir telefon kulübesinin ışığı altında herkesin görebileceği şekilde aydınlıkta durduğu için kendini çok korunmasız hissetti.

Tanrım, Jimmy ne yapıyordu böyle? Adamlarla yüzleşmek gibi aptalca bir şey mi yapmıştı? İçlerinden birini döverek ağzından laf mı almıştı? Eğer bunu yaptıysa Andrea onu öldürürdü. Tek istediği kızını geri almaktı. Tanrım, parayı alabilirlerdi. Artık Emma olmadan bu tamamen ve kesinlikle kendisi için anlamsızdı. Her şey öyleydi.

Telefon tekrar titreşti. Jimmy'den başka bir mesaj daha geldi.
BENİ BIRAKTIĞIN YERE GEL HEMEN. ACİL!

Andrea ekrana bakarken midesi kaynayarak ve ne yapması gerektiğini merak edip telefon kulübesinin cam paneline yaslandı. Sonra kararını verip Jimmy'nin numarasını aradı.

Telefon uzun uzun çaldı. Her çalışı saydı ve on iki olunca aramayı bitirdi. Ne işler çeviriyordu bu adam?

Telefonu cebine koydu ve kulübenin duvarındaki telefon ünitesine baktı. Telefonun üzerine yerleştirildiği tabanca grisi tezgâh, ergenlerin yaptıkları grafitilerle kaplıydı ve ahize de çizikler içinde ve eskiydi. Ayrıca çalmıyordu da.

Ne yapacaksın canım? Aramıyorlar, değil mi? Saatlerce burada bekleyebilirsin.

Ama eğer gidersem... Eğer gidersem ve ararlarsa... O zaman?

Andrea acı çekiyordu. Ellerini yumruk yapıp dişlerini sıktı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Doğru kararı vermeyi denedi, denedi ve denedi. Jimmy'yi yanında getirdiği için kendine küfretti. İşleri karıştırdığı için ve kendisiyle konuşması gerektiğinde telefonu

açmadığı için Jimmy'ye küfretti. Ve lanet olası telefon hâlâ çalmıyordu, saat artık 10.35 olmuştu.

Andrea tek bir öfke dolu hareketle telefon kulübesinin kapısını açarak fırladı, tekrar arabaya atladı ve geldiği yöne doğru geri gitmeden önce üç hamleyle hızlı bir şekilde arabayı çevirdi; hızla ilerliyor ve şu anda bile adamların, Emma'yı nerede bulacağına dair talimatları vermek üzere arıyor olabilecekleri düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

İki dakikadan daha az bir süre içinde Gabriel'in Kereste Fabrikası'na giden dönemeçteydi. Bir kez daha yol boş ve sessizdi, sağ taraftaki yola girdi, etrafa bakıyor ama Jimmy'ye dair bir işaret göremiyordu. Mesajda beni bıraktığın yer derken terk edilmiş binayı kastettiğini farz edebiliyordu ancak arabayı binanın dışındadır durdurunca mekân eskisi kadar ıssız göründü.

Bu kez farları ve motoru kapattı, inerken anahtarları cebine koydu. Bu bir riskti -hızlıca kaçması gerekebilirdi- ama eğer çalışır durumdaki arabadan uzaklaşırsa birilerinin arabayı sürüp uzaklaşarak onu burada tek başına bırakması fikrinden daha az hoşlanmıştı.

"Jimmy?" diye seslendi, bakışlarını ağaçların oluşturduğu sessiz sırada gezdirirken sesini alçak tutmaya çalışarak.

Cevap yoktu.

Müştemilat yönüne döndü ve yutkundu. Oraya geri gitmeyi istemiyordu ama yaprakların rüzgârda çıkardığı hışırtı seslerinden başka bir şeyin olmadığı bu yerde kalmayı da istemiyordu.

"Jimmy?" diye seslendi, bu kez biraz daha yüksek bir sesle ama yine cevap yoktu.

Müştemilatta bir zamanlar kapının olduğu yerdeki deliğe doğru yürüyüp başını yavaşça içeri uzattı. İçinde para olan çanta gitmişti. Bundan başka her şey önceki gibiydi. Terebentin kokusu, menteşeleri yerinden çıkmış iç kapı...

Her şey aynıydı, şimdi bir yerlerden damlama sesi gelmesi hariç...

İlk başta bunu hayal ettiğini, rüzgârın oyun oynadığını sandı ama öyle değildi. Ses kesinlikle vardı.

Tıp, tıp, tıp...

Sağ taraftaki odadan geliyordu.

“Jimmy.” dedi tıslayarak, “Orada mısınız?”

Hiçbir şey yoktu.

Andrea, sırtında korkunun parmaklarının dolaştığını hissetti. Kaçmak istedi ama nereye?

Telefon kulübesine geri dön. Şimdi. Arıyor olabilirler. Onları kaçıracaksın!

Ama bu damlama sesi nereden geliyor?

Birdenbire her damla sesi kafasının içinde daha yüksek çıkmaya başladı ve korkusuyla birlikte merakı da arttı. Odanın içinde üç adım attı, başını çevirdi ve menteşeleri oynamış kapının ilerisindeki loşluğa baktı.

“Aman Tanrım.” dedi nefes nefese kalarak. “Ah hayır.”

Bir adım geri atarken çığlığını bastırmak için elini hemen ağzına götürdü, gözlerini Jimmy Galante'nin cesedinden ayıramıyordu. Onu tavanın duvarla birleştiği yer boyunca uzanan ahşap bir kirişe tutturulmuş paslı bir kasap çengeline asmışlardı. Jimmy orada ipleri kopmuş bir kukla gibi, başı öne düşmüş, ayakları kirli taş zeminden sadece birkaç santim yukarıda, kolları her iki yanındayken öylece durarak sallanıyordu. Üzerindeki gök mavisi gömleği yarı karanlıkta siyaha boyanmış gibi duruyordu ve duyduğu damlama sesi boğazının geniş bir yarıkla açıldığı boynundaki yaradan yere düzenli aralıklarla damlayan kandan geliyordu.

Ama daha kötüsü de vardı. İki elindeki parmaklarının hiçbirisi yoktu. Hepsi vahşice yerlerinden kesilmiş, geriye eğri büğrü, kanlı parçalar kalmıştı.

Gördüklerine inanamıyordu. Jimmy her zaman çok güçlü olmuştu ve onu bu şekilde kesilmiş görmek neredeyse katlanamayacağı kadar fazlaydı.

“Ah Jimmy.” diye fısıldadı. “Ne yaptılar sana böyle?”

Jimmy’nin sağ kolu seğirdi. Andrea bundan emindi. Gözlerini iyice kısarak, bunu hayal edip etmediğini kendine sorarak karanlığa baktı.

Ama sonra tekrar seğirdi.

Ah Tanrım, hâlâ yaşıyordu.

Yerde oluşan kan gölünde yarı kayarak öne atıldı ve Jimmy’nin önünde eğildi.

“Jimmy, benim.” dedi hemen, bir kolunu omuzlarına koyup boştaki eliyle çenesini kaldırdı. “Seni buradan çıkarıp...”

Cümlesini bitiremedi, Jimmy’nin kendisine boş bakan ölü gözleri anında durmasına neden oldu. Ölmüştü. Güvendiği adam gitmişti. Onu bıraktı ve bu kâbusun daha ne kadar kötüleşebileceğini merak ederek, az önce gördüklerine inanamayarak geri geri sendeledi; inanamıyordu çünkü buna inanmak uğraştığı hayvanların en kötü vahşetleri yapabileceklerini kabullenmesi demekti.

Ve hareket edemeden karşıdaki duvara yaslanırken cebinde titreşmeye başlayan telefonu güçlkle fark etti.

Sekiz

Andrea cep telefonu titreşmeye devam ederken kendisi ve Jimmy arasına mesafe koymak için büyük bir istek duyarak dışarı, karanlığa doğru koştu. Bu bir mesaj değildi. Çağrıydı.

Telefonu cebinden çıkardı ve nefes nefese kalmış bir hâlde “Alo?” dedi.

“Alo Andrea.” Bu, kızını kaçıran adamın yapay sesiydi, ses tonu duygudan yoksundu.

“Parayı aldınız. Kızım nerede şimdi?”

“Güvende.”

“Ama nerede? Parayı verdim, son kuruşuna kadar. Pazarlığın üstüme düşen tarafını yerine getirdim ben...”

“Ama öyle yapmadın Andrea, değil mi? Sana yalnız gelmeni söyledim, değil mi?” Durdu, acele etmiyordu. “Ama sen yalnız gelmedin. Bizi gözetlemesi için yanında birilerini getirmenin daha iyi olacağına karar verdin. Bu çok aptalcaydı. Sana her hareketini izlediğimizi söyledim.”

Andrea kalbinin yerinden çıkacağını hissetti. “Lütfen, çok özür dilerim. Sadece ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Paranızı aldınız. Lütfen kızımı bırakın.”

“Bu sana pahalıya mâl olacak.”

“Tanrı aşkına, daha fazla param yok. Her şeyi aldınız.”

“Her zaman daha fazlası vardır.”

“Dinleyin, lütfen...”

“Hayır, sen dinle. İşleri berbat ettin. Sana verilen basit talimatları yerine getirmedin. Bu yüzden şimdi eğer kızını tekrar canlı görmek istiyorsan bu, sana yarın milyona daha mâl olacak.”

“Ama size söyledim, öyle bir param yok benim.”

“Bu parayı bulmak için iki günün daha var. Son gün o zaman. Zamanı akıllıca kullan. Ve unutma, bu kez kimseye söylemiyor-sun. Hiç kimseye. Yoksa Emma ölür.”

“Kızım ile konuşmama izin ver. Onunla konuşmama izin vermek zorundasın.”

“Onunla tekrar konuşacaksın ama biz hazır olduğumuzda. Şimdi değil.”

Andrea hâlâ çaresiz bir şekilde konuşmaya devam ederken hat kesildi, gerçekten de işleri tamamen berbat ettiği gerçeği kafasının içinde çınliyordu. Hepsi Jimmy'nin suçuydu. Bu kadar yıl sonra bile hâlâ acı çekmesine neden olmayı beceriyordu. Ama bu daha önce hiç hissetmediği türden bir acıydı.

Kendine hâkim ol Andrea. Bunu Emma'ya borçlusun. Kendi-ne hâkim ol.

Ama Tanrım, bu çok zordu. O kadar zordu ki... Gözyaşları hücum etti ve o da arabaya koştu ve içeri girip motoru çalıştırırken onları öfkeyle sildi. Bir sigara yaktı ve arka arkaya nefesler çekti, sonra yolun sonuna kadar gidip göbekten döndü.

Ana yola çıkıp Londra yönünde ilerlemeye başlayınca ön cama gözlerini kocaman açarak baktı ve sessizce şunu tekrarladı: *Güçlü kal, güçlü kal, güçlü kal.* Baskı altında yıkılmaması gerektiğini biliyordu çünkü eğer yıkılırsa bir daha asla ayağa kalkamazdı ve şu anda Emma o hayvanların elindeyken bunu göze alamazdı.

Şimdi onları düşünüyordu, karşı karşıya olduğu insanları. Jimmy Galante saftirik biri değildi. Sert bir adamdı, sadece en gerçek suçluların sahip olduğu alçakça becerileri olan bir sokak dövüşçüsüydü ve yine de izliyor olması gereken adam ya da adamlar tarafından fark edilip bir köpek gibi öldürülmüştü. Bu insanlar acımasızdı. Ve daha da kötüsü, ne yaptıklarını tam olarak biliyorlardı. Onlarla tek başına savaşılamazdı, bunu biliyordu. Ancak başkalarını işe dâhil etmek de geri tepmişti. Geriye ne kalıyordu?

Tabii ki tek bir seçenek vardı. Polis. En azından onlar ne yapmak gerektiğini bilirlerdi. Emma'yı kaçıranların ne kadar yaman oldukları düşünülünce, bu büyük bir riskti. Eğer polisin işe karıştığını öğrenirlerse panikleyip kızını öldürebilirlerdi ama zaten Andrea yeni parayı yeterince çabuk toparlayamazsa onu yine öldüreceklerdi. Yanlış hareketin dehşet verici sonuçları olabileceğini bilerek, bir kez daha köşeye sıkışmaya zorlanmıştı.

O kadar yoğun bir şekilde düşüncelerine konsantre olmuştu ki üstüne doğru gelen farları görene ve diğer arabaların kornalarını duyana kadar arabasının yolun ortasına doğru gittiğini fark etmedi. Direksiyonu sert bir şekilde sola çevirdi ve frene bastı, en sonunda boş yolun aşağısında ters yönde olacak şekilde durana kadar tekerlerini acı acı bağırtarak arabayı yüz seksen derece döndüren sert bir patinaj yaptı.

Ancak yol boş değildi. Üstüne doğru gelen araba şimdi yaklaşık otuz metre ileride durmuştu. Elleri sanki bir uçurumun kenarındaymış gibi direksiyonu tutarak seyrederken araba üç hamleyle döndü ve tepesindeki ışıklar karanlık gökyüzüne parlak mavi renkler yansıtarak kendisine doğru gelmeye başladı.

Andrea küfretti. Kötü şansы yüzünden yaklaşık on beş kilometre çapında bir alandaki tek devriye polis aracına denk gelmişti.

Doğal davran. Tanrı aşkına, doğal davran.

Dikiz aynasına şöyle bir baktı ve kendisine bakan yüzü görünce dehşete düştü. Yüzündeki ifade gergin ve lanetlenmiş gibiydi, bu da olduğundan en az bir beş yıl yaşlı görünmesine neden oluyordu, saçları ise birbirine geçmişti.

Sakin ol. Doğal davran.

Polis aracı, tamponuna bir buçuk metre kala durdu ve içindeki iki memur şapkalarını takarak her iki taraftan yavaşça indiler.

Aracı kullanan memur yanında durup eğilince Andrea camı indirdi. Gür bıyıklara ve Andrea ne söylerse söylesin bunun dik-katsiz araç kullanmaktan ceza kesmesini durdurmaya yetmeyeceğine işaret eden aksi bir yüz ifadesine sahip olan bu orta yaşlı adam tıknazdı ve yağ tulumu gibiydi. Ama Andrea denemek zorundaydı.

“Özür dilerim memur bey.” dedi daha adam konuşma fırsatı bulamadan. “Sanırım dikkatim dağılmış olmalı. İşte çok yoğun bir gün geçirdim de.”

“Korkarım bu bir mazeret değil hanımefendi.” dedi adam sert bir şekilde. “Eğer yorgunsanız gerçekten de araba sürmemelisiniz.”

Tipik polis, diye düşündü. Her zaman kendini beğenmiş bir şekilde davranırlar. Bahse varım pek çok kere kendisi de bitkin bir şekilde araba kullanmıştır ama onu kızdıracak herhangi bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu. Bunun yerine ikinci kez özür diledi.

“Bu akşam neredeydiniz?” diye sordu adam, suratındaki ifadeyi değiştirmeden.

Andrea sonradan ellerinin direksiyonu hâlâ sımsıkı tutmakta olduğunu fark etti. Ellerini direksiyondan çekince titrediklerini gördü ve kucağına bıraktı.

“İşte.” diye cevap verdi.

“Nerede çalışıyorsunuz?”

Kafası durdu. Tamamen. Bir anlığına nerede olduğunu bile hatırlayamadı. “Şey...” Tereddüdü komik geliyordu kulağa, bunu biliyordu ama sadece düşünemiyordu işte. “Şey...”

“Rica etsem arabadan iner misiniz hanımefendi?” diye sordu, eldivenli eliyle uzanıp anahtarını kontaktan çekerken. “İçki içtiğinize inanmak için nedenlerim olduğunu söylemek zorundayım, bu yüzden alkol muayenesi yapacağız. Anladınız mı?”

Andrea başını belli belirsiz salladı. “Elbette.”

Sakin ol Andrea, sakin ol. İçki içmiyordun ki. İki saat önce bir kadeh brendi içtin, seni limitin yanına yaklaştırmaya bile yetmez bu. Olabilecek en kötü şey dikkatsiz araç kullanmaktan ceza kesmeleri. Sana bir ceza keserler, gitmene izin verirler ve sen de eve gidip on dört yaşındaki kızının hayatını kurtarmak için cumartesiye kadar yarım milyon sterlin daha toparlamanın bir yolunu bulmayı deneyebilirsin.

Arabadan indi, son kırk sekiz saatin bütün darbeleri ayaklanıp bir dalgakırana vuran kış dalgaları gibi üstüne inerken dengesini kaybetti. En sonunda çatırdıyordu, bunu biliyordu.

“İyi misiniz hanımefendi?” Bu, şoför olan memurun meslektaşydı. Daha uzun, daha genç bir adamdı, sanki polis kolejinden yeni mezun olmuş gibi bir havası vardı ve kolunun altında alkolmetre cihazı vardı.

“Evet, teşekkürler. İyiyim.” Gülümsemeyi denediyse de pek beceremedi.

Genç memur Andrea’nın göğsüne bakıyordu. “Bu da ne?”

“Ne ne?”

Kendisi de başını eğip bakınca memurun baktığı şeyi gördü. Jimmy’yi tuttuğu yerde, ceketinde koyu renk bir kan lekesi vardı. Tanrım, bunu nasıl fark etmezdi? Daha aşağılarda daha fazla kan

damlası vardı, ayrıca tişörtünde parlak ışıklar altında birdenbire belli olan baş parmak büyüklüğünde tek bir leke vardı.

Daha yaşlı olan polis de dikkatle bakarak öne doğru bir adım attı.

“Yaralandınız mı?” diye sordu.

Andrea hemen dönüp baktı. “Hayır, ben iyiyim. Gerçekten.”

“Bu kan.” dedi. “Ceketinizi çıkarsanız iyi olur. Bir yerlerinizi kesmiş olabilirsiniz.”

“Kesmedim.”

İki memur onu yakından incelediler. Yaşlı olanı bir karar vermiş gibi görünüyordu.

“Ceketinizi çıkarın hanımefendi.”

Nedenini sormak istedi ama en sonunda dediklerini yapacağını biliyordu, bu yüzden ceketini çıkarıp yaşlı olan memura uzattı, adam da bunu burnuna götürüp şüpheyle kokladı.

“Bu kesinlikle kan.” dedi.

Andrea orada, kalbi küt küt atarak dikiliyordu. Artık onun yaralanmadığını gördüklerine göre ikisinden biri malum soruyu soracaktı. Soruyu soran genç olandı.

“Tişörtünüze ve ceketinize bunu nasıl bulaştırdığınızı açıklayabilir misiniz hanımefendi?”

Andrea derin bir nefes aldı. Bir sonraki hareketinin ne olacağı hakkındaki kararı en sonunda kendisi yerine verilmişti.

“Evet.” dedi, ikisine de sırayla bakarak. “Açıklasam daha iyi olur sanırım.”

İkinci Kısım

Dokuz

Ağır Organize Suçlarla Mücadele Birimi'nden Mike Bolt, eylölün ortalarında bir cuma sabahı saat beş buçuğu hemen ge-
çerken çalan telefonla uyandırılıp amiri tarafından hemen büroya
gelmesi söylendiğinde hayatının en zor günlerinden birinin başla-
dığını kesinlikle tahmin edemezdi.

Ekibi, şu anda duruşmalarını beklemek üzere güvenli bir şe-
kilde kodese tıklan profesyonel bir kara para aklama çetesinin
izini sürme işini henüz tamamlamıştı ve kendisi de bugünü tatil
ilan etmişti. Gelecek hafta sonuna planladığı, bir aya yakın bir
zamandır yapacağı ilk tatil için, büyük planları vardı; buna kuz-
guni saçlara ve edepsiz bir kahkahaya sahip yirmi sekiz yaşındaki
St. Ives'li oyuncuyla birkaç dinlendirici gün geçirmek de dâhildi.
Jenny Byfleet'le birkaç ay önce genç kadın Londra'ya geldiğinde
tanıştırılmıştı ve onu daha yakından tanımak için çok hevesliy-
di. Jenny, bir adamın gerçekten bayılabileceğı türden bir kızdı ve
Bolt arada uzun mesafeler olsa da hayatında bir parça romantiz-
mi hak ettiğini hissediyordu. Şimdiye kadar o bu konularda biraz
tembel kalmıştı.

Ama bu romantik hafta sonu beklemek zorunda kalacaktı
çünkü bu acil bir durumdu: Amirine göre, devam eden bir çocuk
kaçırma olayı.

Halkın büyük kısmı bilmiyordu ama adam kaçırma oldukça yaygın bir suçtu. Ortalamada, sadece Londra'da her gün bu türden bir olay oluyordu ama bunların büyük kısmı suç çeteleri, özellikle de etnik azınlıkların oluşturduğu çeteler arasındaki para nedeniyle çıkan kavgaların dâhil olduğu, uyuşturucuyla alakalı şeylerdi. Bu vaka tamamen farklıydı ve çok nadir görülen bir olaydı. Orta sınıftan on dört yaşındaki beyaz bir kızın fidye için kaçırılması dehşet verici bir gelişme ve kıdemli bir polisin en kötü kâbusuydu. Her ne kadar yüksek rütbelilerin hiçbiri kabul etmese de Bolt polisin, birkaç haydudun ödenmemiş birkaç yüz sterlin için bir uyuşturucu bağımlısını kaçırıp ona işkence etmesini içeren adam kaçırmalara göz yummakta bir sakınca görmediğini biliyordu. Çünkü dürüst olmak gerekirse basın ve bu yüzden de halk gerçekten o kadar ilgilenmiyordu. Ama eğer basın böyle bir şeyi ele geçirirse bayram ederdi. Bunda büyük bir hikâyenin bütün unsurları vardı, özellikle de şimdi kızı kaçıran kişi ya da kişiler kurbanın annesinin bir arkadaşını önceki gece fidyenin teslim edilmesi sırasında öldürmüşken. O yüzden sonuçlar ağır olabilirdi ve başarılı bir sonuç için yapılan baskı da çok fazla olacaktı.

Ve Mike Bolt kasırganın merkezine ilk başta fırlatılacaklardan biriydi.

Kendisine verilen detaylar hâlâ eksikti. Kurbanın annesi dün gece saat on birden hemen önce, dikkatsiz bir şekilde araba kullandığı tespit edilince, içinde Hertfordshire Emniyet Müdürlüğü'nden iki memurun bulunduğu trafik polisi aracı tarafından durdurulmuştu. Kadın arabadan çıkarken kıyafetinde kan lekeleri olduğu görülmüş ve bu konuda kendisine soru sorulduğunda tükenmiş hâldeki kadın onlara kızının kaçırılmasını ve sonrasında arkadaşının öldürülmesini anlatmıştı.

Kadın, kızını kaçıranların hâlâ orada olabileceğini iddia ederek arkadaşının cesedinin olduğu yere geri dönmeyi reddetmiş-

ti ama sonunda ikinci bir devriye aracı gönderilmiş ve onlar da cesedin ateşe verildiğini ve hâlihazırda çok kötü yandığını görmüşlerdi. Bölgede başka birine dair işaret yoktu ve bu yüzden de masum olduğunu iddia etmesine rağmen kadın cinayet şüphesiyle tutuklanmış ve önceki iki gün boyunca başına gelenleri uzun uzun anlattığı Welwyn Garden City Polis Karakolu'na götürülmüştü.

Hertfordshire polisi için oldukça zor ve sıra dışı bir durumdu. Bir yandan nezarethanede bir cinayet şüphelisi vardı ama diğer yandan o şüpheli, kızının kaçırıldığı konusunda ısrar ediyor ve doğruyu söyleyen biri gibi davranıyordu. Sonunda soruşturmayı üst düzeye taşımaya karar vermişlerdi ve kadın Londra şehir sınırlarının dışında tutuklandığından vakaya bakan kıdemli soruşturma görevlisi Büyükşehir Eyalet Polis Teşkilatı'nın bir kolu olan Adam Kaçırma Birimi yerine SOCA'ya başvurmuştu, bu yüzden de Bolt'a ulaşmışlardı.

Ekibinin bulunduğu ofise vardığında saat daha yeni yedi olmuştu. Bilinen adıyla Glasshouse, tasarımının abartılı oluşundan ziyade yılların kiri yüzünden renklenmiş pencerelere sahip 1960'lardan kalma on katlı bir ofisler bloğuydu; burası Vauxhall'daki nehrin birkaç yüz metre güneyinde sönük bir alışveriş sokağının köşesinde yer alıyordu. Güzel, güneşli bir sabahtı; kayıtlardaki en yağışlı, en hayal kırıklığı yaratan yazlardan birini takip eden ılık dönemde yaşanan böylesi beşinci gündü –ki bu İngiltere için gerçekten büyük bir şeydi- ve Jenny'yi göremeyeceği gerçeği olmasaydı Bolt iyi bir ruh hâlinde olabilirdi. Canla başla çalışabileceği vakaları severdi ve bu vakadan daha iyisini bulamazdı. Bu günlerde işi giderek artan bir şekilde, kendisini ve ekibini yavaş ve genellikle yorucu kanıt toplama sürecinin tamamlanmasının haftalar, bazen aylar, aldığı uzun süreli işlere sürüklüyordu. Kısa süre önce bitirdikleri kara para aklama işi haziran ayının başlarında başlamasıyla buna örnek bir vakaydı ve

bir keresinde de yılın büyük kısmında süren bir insan kaçakçılığı soruşturmasının parçası olmuştu. Yirmi yıla yayılan bir kariyer süresince Bolt sabır sanatını öğrenmişti ama böyleyken bile çözümleri saatlerle ölçülebilen bir vakanın sorumluluğunu alma fikri onun asla kaçırmayacağı bir şeydi.

Bolt'un ekibi Glasshouse'un dördüncü katında, bölmelerle ayrılmamış bir ofiste konuşlanmıştı; kendisi oraya vardığında üyelerin altısı çoktan gelmiş, kahve içiyorlardı ve geneli oldukça mahmur görünüyordu. Hepsi de beklediklerinden erken bir saatte yataklarından zorla kaldırılmışlardı ve Bolt tatil günleri daha başlamadan bölünen tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Ekip iki gece önce, kara para aklayanların tutuklanmasını kutlamak için West End'de büyük bir eğlence düzenlemişlerdi ve görünüşe göre elemanlarından bir-ikisi kutlamaya dün gece de devam etmişti.

En azından Mo Khan oldukça derli toplu görünüyordu. Mo, Bolt'un ekip liderlerinden biri ve en güvendiği adamdı. Beş yıla yakın bir zamandır, önce Ulusal Suç Tim'inde, sonra SOCA'da iş arkadaşıydılar. Her ne kadar iri, yuvarlak suratı ve dost canlısı parlayan gözleriyle kısa, tıknaz, sevimli bir ayıyı andırsa da görünüşü aldatıcıydı. Mo Khan baskı altında sert, iş bilir ve soğukkanlıydı, bunlar Bolt'un bugün çok faydalı olacaklarını bildiği üç özellikti. Diğer ekip lideri Tina Boyd ya da genel amiri olan Barry Freud'dan henüz bir haber yoktu, gerçi Bolt adamın buralarda bir yerlerde olacağını biliyordu çünkü sabahın beş buçuğunda herkesi arayan oydu.

Mo yanına gelip onu bir kenara çektiğinde ancak ekip üyelerine bir "Merhaba." diyebilmişti.

"Gizemli kadın buraya yirmi dakika önce geldi." dedi, Bolt kendisine filtreli kahve makinesinden koyu bir kahve doldurur-

ken. “Koca Barry sorguya hemen başlamamızı istiyor. Kadın tüm gece ayaktaydı ve Barry çok uzun süre bekletirsek onun konuşamayacak kadar bitkin düşeceğini düşünüyor.”

“Öyle olsun. Kadın nerede?”

“Sorgu Odası B’de. Her şey ayarlandı ve biz de gitmeye hazırız.”

“Vay canına, bu sabah hızlısın.” dedi Bolt, onunla birlikte kapıdan çıkıp koridorda yürürken. “Ne zaman geldin?”

“Yarın saat önce. Hızlı hareket ediyordum.”

Bolt sırtıttı ve kolunu şakacıktan yumrukladı. “Sen asla hızlı hareket etmezsin Bay Khan. Buraya nasıl geldin? Beyin gücüyle havaya falan mı yükseldin?”

“Ben pek çok yeteneği olan bir adamım amirim.”

“Peki, kadını gördün mü? Şu Bayan Devern’i?”

Başını salladı. “Kendisiyle birkaç kelime konuştuk. Kesinlikle dağılmış görünüyor ama bizle konuşmak için çok hevesli.”

“Bahse varım öyledir.”

Bolt kahvesinden bir yudum almak için yavaşladı, bu arada da dudağını yaktı.

“Hertfordshire polisi anlattıklarını kontrol etti mi?”

“Bir kısmını. Kadının on dört yaşında bir kızı olduğu kesin ama onun gerçekten kayıp olduğunu anlamak için evi henüz aramadılar. Bunu bize bırakıyorlar, evde dinleme cihazı falan vardır diye.”

“Yani tüm bunlar hâlâ koca bir saçmalık olabilir?”

Mo omuz silkti. “Onu buraya getiren polislerle görüştüm. Eğer tüm bunlar rolse o zaman kadının harika bir oyuncu olduğunu düşünüyorlar ama evet, bu mümkün.” Sorgu Odası B’nin kapısında durdu. “Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var, öyle değil mi?”

İçeri önce Mo girdi ve Bolt onu takip ederken neredeyse geri geri sendeleyip düşmesine neden olacak bir sarsıntı yaşadı. Uzun, çok uzun zaman olmuştu ama şimdi yorgun ve bitkin görünse bile, şu son birkaç gündür katlandığı işkence yüzünden suratındaki tüm hayat enerjisi çekilmiş olsa da kesinlikle yanılmıyordu. Karşısında oturan kadını biliyordu.

Ve bir zamanlar onu çok yakından tanımıştı.

On

İkili içeri girince Andrea Devern ayağa kalktı. Mo, Bolt'u ona tanıttı ve ikisi resmî bir şekilde tokalaştılar. Onu tanıdığını belli edemeyeceğini bilen Bolt, Andrea'nın karşısına oturdu. Onun da kendisini tanıdığını dair bir işaret vermemesinden memnun bir şekilde, konuşmaları görüntülenip kaydedebilinsin diye böylesi resmî bir ortamda konuştuklarını açıkladı. "Bu şekilde, söylediklerinizin üstünden daha kolay bir şekilde geçebileceğiz ama endişelenmeyin. Burada anlattıklarınız mahkemede kullanılmayacak. Sadece her şeyi en başından anlatmanızı, hiçbir şeyi atlamamanızı istiyoruz; böylece neler olduğunu bütün yönleriyle anlayabileceğiz."

Bu, tamamen doğru değildi. Kadının anlattıklarının doğruluğu henüz onaylanmadığı için, bunları ona tekrar ettirmek, eğer böyle bir ihtiyaç doğarsa, daha sonra çelişkileri kontrol etmek için kendilerine bir fırsat verecekti.

Andrea bir elini ağzına götürerek esnedi ve Bolt onun manikürlü tırnaklarından birinin kırılmış olduğunu fark etti. "Welwyn Garden City'deki dedektiflere her şeyi anlattım zaten. Sadece kızımı bulmanızı istiyorum." Ses tonu bitkin, neredeyse sinirli çıkıyordu.

"Bunu sizden duymak bizim için önemli. Unuttuğunuz bir şey varsa diye. Bu şekilde kızınızı sağ salim geri getirmemize

yardım edeceksiniz.” Bolt güven veren bir gülümsemeyle kadına baktı.

“Peki.” dedi kadın, onunla göz göze gelerek. “Anlıyorum. Burada sigara içebilir miyim?”

“Aslında bu binada sigara içmek yasak ve Mo tiryakiyken kısa süre önce sigarayı bıraktı ama... Ne düşünüyorsun Mo?” Bolt gülümsedi. “Odaklanabilecek misin?”

Mo da bu konuda mutlu görünmüyordu ama başını sallayarak onay verdiğini gösterdi. O korkunç tütünü sadece altı hafta önce bırakmıştı ve hâlâ gelgitler yaşadığını itiraf ediyordu yine de Bolt kanunların nasıl uygulandığı konusunda sağduyulu bir yaklaşıma hâlâ inanan birkaç insandan biriydi ve böyle bir zamanda Andrea’yı ufak bir zevkten mahrum etmek kabalık gibi geliyordu. Koca Barry muhtemelen bu konuda bir şeyler söyleyecekti, genelde her şey hakkında söyleyecek bir şeyleri olurdu ama Bolt bu konuda daha sonra endişelenecekti.

Andrea ona teşekkür etti, önündeki masada duran pahalı görünümlü kol çantasından bir paket Benson&Hedges çıkardı ve bir sigara alıp yaktı. Uzun bir nefes çekti, bundan zevk aldığı açıktı, sonra da mavi renkli kalın bir duman sütununu havaya doğru üfledi ve sonra konuşmaya başladı. Konuşurken Bolt notlar alarak dikkatle dinledi, arada sırada açıklanması gereken noktalar hakkında sorular sormak üzere araya girdi.

Bir insanın doğruyu söyleyip söylemediği hakkında vücut dilinden pek çok şey öğrenmek mümkündür. Yalancılar fiziksel hareketlerini kısıtlama eğilimindedirler ve yaptıkları hareketler dışarıya değil de kendi vücutlarına doğru olur. Yüzlerine, boğazlarına ve ağızlarına çok fazla dokunurlar; sıklıkla kafalarını ya da vücutlarını konuştukları zaman kendilerine soru soran kişilerden başka yöne çevirirler, böylece o kişiyle yüz yüze olmayacaklardır. Andrea bu eğilimlerin hiçbirini sergilemiyordu. Onunki oldukça

sıra dışı bir hikâye olabilirdi ama Bolt'un bakış açısına göre doğruyu söylüyordu.

Bunun için üç neden vardı. Birincisi, içten olduğu izlenimi yaratıyordu. İkincisi, sonunda yalan söylemesinin bir anlamı yoktu, çünkü iddialarının pek çoğunun gerçek olduğunu doğrulaması kendisinin çok az bir zamanını alırdı. Üçüncüsü, belki de en önemlisi, onu tanıyordu ya da en azından bir zamanlar tanımişti ve böyle bir saçmalık yapabilecek biri olduğunu düşünmüyordu. Sert, arada sırada savunmacı bir dış görünüşün altında o her zaman iyi kalpli bir insan olmuştu.

Bir zamanlar ona âşık olmasının nedeni de buydu.

Kendisinin hiç çocuğu olmadığı için Bolt, Andrea'nın çektiği işkencenin büyüklüğünü anlayamazdı ama bunun onu çok kötü etkilediği açıktı. Omzuna kadar gelen gür, koyu kestane saçları ve pek çok insanı ikinci kez dönüp baktıracak kadar keskin, çarpıcı yüz hatlarıyla hâlâ çekici bir kadındı. Fakat bugün suratı uykusuzluktan bitkin ve şiş duruyordu; gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve soluk teni sağlıksız bir renkteydi. Çok güzel olduklarını hatırladığı çok açık ve sıra dışı bir tondaki ela gözleri şimdi büyü altındaymış ve sarhoşmuş gibi bakıyordu. Konuşurken kendisine baktığı birden fazla seferde Bolt masanın diğer tarafına uzanıp ona dokunmak için bir istek duydu. Bu, mücadele ettiği bir istektir. Böyle bir durumda kişisel hislere yer yoktu.

“Bir hata yaptım.” dedi sözlerini bitirdiğinde, iki adama da sırayla bakarak. “Onlara güvendim.”

“Hayır Andrea.” dedi Bolt, “İki hata yaptınız. Onlara güveniniz ve ilk başta bize gelmediniz.”

“Doğru şeyi yaptığımı sandım.” Önündeki kahve bardağına üçüncü sigarasının izmaritini bastırırken iç çekti. “Sanırım yanıldım.”

Mo başını notlarından kaldırıp ilk kez konuştu. “Emma’nın fotokopisini çekebileceğimiz bir fotoğrafı var mı Andrea?”

Andrea başını salladı ve çantasından ufak bir renkli fotoğraf çıkarıp ona uzattı. “Bu geçen yıl çekildi. Bana geri verin lütfen. Benim için çok değerlidir.”

“Öyle olduğundan eminim.” diye cevapladı anlayışlı bir ses tonuyla. Bu anı olması gerekenden daha fazla acılı hâle getirmek istediği için ufak, şeffaf bir cüzdana koymadan önce çok kısa süreliğine fotoğrafa baktı.

“Siz ikinizden birinin çocukları var mı?”

“Benim yok maalesef.” diye cevapladı Bolt.

“Benim var.” dedi Mo. “Dört tane.”

Andrea ona yeni bir ilgiyle baktı; sanki Mo, Bolt’un asla olmayacağı bir şekilde kafa dengi biriymiş gibi. “Çok şanslısınız.” dedi Andrea ona. “Umarım benim başıma gelenler sizin başınıza asla gelmez. Böyle bir şeyin nasıl olduğunu tahmin edemezsiniz.” Ve o anda, stres ve acıyla gerilen yüz hatları neredeyse çatladı. Neredeyse ama tamamen değil.

“Size yardım edip kızınızı geri almak için gücümüz dâhilinde olan her şeyi yapacağımıza söz veriyorum.” dedi Mo ona. “Ama siz de elinizden geldiğince bize yardım edeceksiniz. Şimdi, açıklanması gereken bazı noktalar ve cevaplanması gereken bazı sorular var. Açık açık konuşabilir miyim?”

Andrea başını salladı. “Elbette.”

“Kocanız salı gününden beri kayıp, Emma’nın kaçırıldığı günle aynı. Onun da bu işle alakası olabileceğini düşünüyor musunuz?”

Andrea birkaç saniyeliğine durdu. “Bunu ben de çok düşündüm ama sadece anlayamıyorum. O her zaman Emma’yla iyi geçinirdi ve ona bunu yapacak türden biri değil.”

“Son birkaç haftadır sizin ve kızınızın yanındayken farklı davrandığı oldu mu hiç?” diye sordu Bolt.

“Fark ettiğim bir şey olmadı.”

“Peki, sizce nerede olabilir?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Açıkçası bilmiyorum. Belki onu da kaçırmışlardır.”

Mo notlarına bir baktı. “Bize söylediğinize göre sizi arayan adamlara kocanızı da kaçırıp kaçırmadıklarını ya da başına ne gelmiş olabileceğini hiç sormamışsınız?”

“Bu öncelik meselesi, öyle değil mi? Kızımı kaçıran adamlarla sadece birkaç kısa görüşme yaptım ve ikisinde de odaklandığım kişi Emma’ydı.” İç çekti. “Bakın, mesele şu ki Pat’in bu işe dâhil olup olmadığını bilmiyorum ama olmadığından oldukça eminim. O, o tür bir adam değildir. Hem neden bu zahmete girsin ki? Oldukça iyi bir hayatı var. Çok fazla şey yapmak zorunda değil. Altında güzel bir araba var, güzel yerlere tatillere gidiyor. İsteddiği zaman dışarı çıkıyor. Benden para istediğinde veriyorum. Muhtemelen bunu yapmamalıyım çünkü kıcını kaldırıp düzgün bir iş bulması için onu isteklendirmiş olmuyorum ama yapıyorum bunu. Yani, neden tüm bunları riske atsın ki? Yarım milyon sterlinden pay almak için mi? Hiç sanmıyorum.”

Bu iyi bir tespit, diye düşündü Bolt.

“Bu tür bir fidye için bir çocuğu kaçırmak oldukça sıra dışı bir şey.” dedi “Ve rastgele seçilmediğiniz çok açık. Özel ya da iş hayatınızdan size bunları yaşatmak için bir gerekçesi olabileceğini düşündüğünüz biri var mı?”

Andrea tekrar sessizliğe büründü, sonra başını hararetle iki yana salladı. “Kimseyi düşünemiyorum, hayır.”

Ama konuştuğunda gözlerinde sadece kısacık bir an tereddüt vardı ve böylesi durumlarda deneyimi olan Bolt bunu hemen fark etti.

Mo'ya baktı. "Sanırım şimdilik bu kadar yeterli, öyle değil mi?"

Mo başını salladı. "Soracağım başka bir şey yok."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Andrea, sesi titreyerek.

"Adamlar size kırk sekiz saat vermiş." dedi Bolt, sandalyesinde öne doğru eğilerek. "Tekrar iletişime geçmedikleri sürece şu an itibariyle yaklaşık kırk saat var. Bu süre içinde adamın kimliğini tespit etmek için olabildiğince gizli bir biçimde bütün ipuçlarını topluyor olacağız."

"Eğer sizi öğrenirlerse, gerçi... Yani, bu adamlar ne yaptıklarını biliyorlar."

Bolt ona sakın bir bakış attı. "Biz de öyle Andrea, biz de öyle. Bu arada size eğitimli irtibat subaylarından oluşan bir ekip verilecek. Bunlar sizin günlük ihtiyaçlarınızı karşılayacak ve durum çözülene kadar destek verecekler. Ayrıca size güvenli ve rahat bir kalacak yer ayarlayacağız. Ev telefonunuza gelen herhangi bir arama doğrudan sizin olduğunuz yere yönlendirilecek, böylece adam sizinle iletişime geçtiğinde onunla konuşuyor olabileceksiniz ve biz de konuşmayı kaydedebileceğiz."

"Hayır. Eve gitmek istiyorum ben."

"Bu mümkün olmayacak." dedi Mo. "Lojistik anlamda işler çok zorlaşır."

"Umuşumda değil. Ben eve gitmek istiyorum." Sesi panikle-miş gibi çıkıyordu artık. "Bu insanlar evi izliyorlar. Jimmy'nin orada olduğunu biliyor olmalıydı. Eğer şu anda izliyorlarsa ve evde olmadığımı anlarılarsa size geldiğimden şüphelenirler. Bunu riske atamam. Eğer polise gidersem Emma'yı öldüreceklerini söylediler ve onlara inanıyorum."

"O adamın ya da suç ortaklarından birinin evinizi izliyor olması çok düşük bir olasılık." diye açıkladı Bolt, Mo'nun haklı olduğunu bildiği için; onu eve geri göndermek gerçek bir sorun

olurdu. “Dikkati kendilerine çekme riskini almak istemeyeceklerdir ve bu işte çok fazla insan da olmayacaktır. İki, muhtemelen en fazla üç kişiler; bu yüzden tüm hareketlerinizi izlemesi için adamlarından birini ayıramayacaklardır.”

“Jimmy de böyle demişti.” diye karşılık verdi Andrea, “Ve bakın başına ne geldi. Özür dilerim ama eve gitmek istiyorum. Söyleyebileceğim tek şey bu.”

Bolt kadının suratındaki kararlı ifadeye bakınca onun bu konuda geri adım atmayacağını anlayarak iç çekti. “Pekâlâ, ne yapabiliriz bir bakalım.” Ayağa kalktı ve Mo da onu takip etti. “Birazdan sizi daha rahat bir odaya götürmek üzere birileri gelecektir ama endişelenmeyin, size gelişmeleri düzenli olarak bildireceğim.”

Gitmek üzere döndü.

“Mike?”

Bolt onun bu ani samimiyetinden irkildi ve Mo dönüp kendisine baktı. Meslektaşının bakışlarından kaçınarak geri döndü. Andrea’nın ela gözleri keder doluydu.

“Kızımı geri getireceğine söz ver bana. Lütfen.”

Bolt ağzının kuruduğunu hissetti. Bu zordu, eskisinden çok daha zordu. Ona söz vermek istedi ama bunu yapabilmesinin kesinlikle bir yolu olmadığını biliyordu. Bu, görevini ihmal etmek olurdu. Emma’yı kaçıranlar bir kez cinayet işlemişlerdi; tekrar aynı şeyi yapmaları oldukça mümkündü. Eğer bir şey söylerse ve sonra başka bir şey olursa... Yani, bu hoş görünmezdi.

“Hiçbir şey için yüzde yüz garanti veremem. Üzgünüm.”

Andrea Mo’ya döndü. “Sizin çocuklarınız var. Hissettiğim acı hakkında bir fikriniz olmalı.”

“Var.” dedi yumuşak bir sesle. “Gerçekten var.”

“Lütfen...”

“Emma’yı geri getirmek için gücümüz dâhilinde olan her şeyi kesinlikle yapacağız.” dedi Bolt ona kararlı bir şekilde. “Kesinlikle her şeyi.”

Andrea başını hafifçe salladı ve yanağından akan tek bir damla yaşı görmezden gelerek titreyen ellerle sigarasına uzandı.

O anda, söylenecek daha fazla şey yoktu.

On Bir

Başvurduğu üniversitelere ve teknik okullara girmesi için gereken puanları alamayıp on dokuz yaşında aday bir polis memur olarak işe ilk başladığında, Mike Bolt'un ilk atandığı yer hemen West End'le City arasında, Londra merkezinin kalbindeki Holborn Karakolu'ydu. 1970'lerdeki *Z Cars*'tan *Starsky and Hutch*'a kadar değişik polis dizileriyle büyümüş biri olarak polis kuvvetlerine katılma fikrini her zaman oldukça hoş bulmuştu ama soyut bir şekilde, astronot ya da jokey olmak isteyen biri gibi. Üniversiteye gitseydi hayatı muhtemelen tamamen farklı bir şekil alırdı.

Cinayet masasına katılmadan önce ilk üçü üniformalı olmak üzere beş buçuk yılı Holborn'da geçirmişti. Dedektif olarak ilk vakalarından biri; 1980'lerin sonlarında şehir merkezinde yoksulların oturduğu harap durumdaki siteleri yenileyip bunları lüks daire bloklarına çevirerek bir servet kazanan elli sekiz yaşındaki City'li yatırımcı Sir Marcus Dallarda'nın ölümüydü. Sir Marcus, emlak patlamasının sonunu önceden görebilen birkaç insandan biriydi ve büyük iflastan önce neredeyse bütün mal varlığını satmış, faiz oranları fırlarken geri dönüşlerin birdenbire çok arttığı para piyasalarına kârını ödünç vermişti. Bazı insanlara göre Sir Marcus en kötü türden bir kapitalist, hiçbir şey üretmeyen ve sadece diğer insanların alın teriyle kazanılmış ve giderek artan dünya kadar

paranın üzerinde oturan bir adamdı. Ama basın onu seviyordu. Sel gibi akan eğlendirici kısa fıkralarıyla yakışıklı, göz alıcı bir şahsiyetti ve kendisinden hoşlanılmamasını zorlaştıran utanmaz bir yaşama sevinci yayıyordu etrafına. Deneyimleri arasında iki boşanma, birden fazla evlilik dışı çocuk ve bir dizi metres olan bu adam bir bulvar gazetesi cennetiydi ve orta sınıftan birinin başarmayı asla hayal edemeyeceği şekilde kitlelerle bir bağ yaratma gibi üst sınıflara özgü tuhaf bir yeteneğe sahipti.

Bu yüzden isimsiz bir ihbarla Strand'daki beş yıldızlı meşhur bir otelin çatı katındaki süite çıktım. Masada beyaz tozdan yapılmış birkaç ince çizgiyle birlikte perişan hâlde cinsel organından sarkan kondomla, çıplak ve ölü bir şekilde bulunduğunda, bu tabii ki büyük bir haber olacaktı. Her ne kadar başkomiserlerden biri vakanın sorumluluğunu kıdemli bir soruşturma memuruna verse de ayak işlerinin büyük kısmını yapanlar Bolt ve o zamanki amiri, kendisi için "yarı boş" ifadesinin icat edilmiş olabileceği, yaşamaktan bıkmış, kırk yaşındaki Dedektif Komiser Muavini Simon Grindy'ydi.

"Kart zampara." demişti Grindy, hayranlık ve kıskançlık karışımı duygularla; o ve Bolt Sir Marcus'un oldukça cılız bedenine bakarak gösterişli yatak odasında dikiliyorlardı. "Eğer gitmen gerekiyorsa daha kötü yollar düşünebilirdim."

Bolt o kadar emin değildi. O her zaman ölümü polis tarafından soruşturulmak zorunda kalınan kişiler için üzüldü. Siz savunmasız bir şekilde öylece uzanırken çeşitli insanlar tarafından ve Sir Marcus'un durumundaki gibi biraz küçük düşürücü bir pozisyonda incelenmenin kesinlikle onur kırıcı bir tarafı vardı. O zamanki pek çok insan gibi Bolt da Sir Marcus'un alışılmışın dışındaki tuhaf davranışlarını okumaktan hoşlanmış ve ölümün en efsanevi karakterleri bile ezip geçebilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştü. Bu, o zamandan beri zihninde kalan bir şeydi.

Gerçi bu vakada neler olduğunu kesinleştirmek uzun sürmemiştir. Ölüm sonrası muayene, onun büyük ve ani bir kalp krizinden öldüğü sonucunu çıkarıyordu, en azından kanındaki kokain bunu kısmen hızlandırmıştı. Eğer ölümünden önce yoğun bir fiziksel aktiviteyle meşgulse bu da katkıda bulunan etmenlerden biri olabilirdi.

Sir Marcus'un arkadaşları ve meslektaşları onun normalde asla uyuşturucuya el sürmeyeceği konusunda ısrar ettikleri için basın o gece onunla birlikte olan ve isimsiz ihbarı yapan kişinin ona aynı zamanda yasa dışı malı tedarik eden kişiyle aynı olduğu sonucunu çıkardı. Tanıkların ifadelerine başvuruldu ve yakınlarıdaki bir telefon kulübesinden yapılan ihbardan hemen önce iki genç kadının otelden aceleyle ayrılırken görüldükleri ortaya çıktı. Aynı zamanda, odanın ve Sir Marcus'un eşyalarının aranması sonucunda "Tüm gerginliklerinizden arınmanızı" sağlayacak "Fifi" diye birine ait bir kartvizit bulundu. Kartvizitin üzerinde Doğu Londra'ya ait bir telefon numarası vardı.

İngiliz Telekomu'na yaptıkları bir aramayla Plaistow'daki numaranın kime ait olduğunu ve o kişinin adresini öğrendiler. Böylece Sir Marcus hayata gözlerini yumduktan üç gün sonra, yoğun sisli ve gri bir öğleden sonrasında Bolt ve Grindy kartvizitteki kapıyı çaldılar. Adresteki yer yekpare yüksek bir apartmanın gölgesinde kalmış تنها bir arka sokaktaki 1950'lerden kalma ufak, gri tuğlalı bir sıra evdi. "Bu kız güzel falan değildir." Grindy'nin olanlar hakkındaki çıkarımı buydu. "Eğer para kazanıyorsa böyle boktan bir yerde yaşamasının imkânı yok."

Simon Grindy en iyi dedektiflerden biri değildi, tahminlerinin doğruluğu asla Falcı Meg'in endişelenmesine neden olacak kadar iyi olmazdı ve bu seferki de bir istisna değildi. Kapıya bakan kız yirmili yaşlarının başında, hoş bir gülümsemesi olan, üzerinde siyah bir gecelikten başka da bir şey olmayan çok çekici, fidan gibi

bir esmer güzeliydi. Takım elbiseli ve yağmurluklu iki adamın kapısında olduğunu gördüğü an gülümsemesi kayboldu.

“Her neyse almıyorum.” demişti ilgisiz bir şekilde ve baskın bir Doğu Londra aksanıyla.

“Bunu görebiliyorum Fifi.” diye cevaplamıştı Grindy pis pis gülererek. “Eğer ben bahisçi bir adam olsaydım senin sattığını söylerdim.”

Genç kadın suratını asmıştı. “Size değil arkadaşım. Herkesin asgari standartları vardır.”

Bolt neredeyse gülecekti ama kendini durdurmayı başarmıştı. Grindy’yle uzun zamandır çalışmıyordu ve onunla papaz olmak gibi bir niyeti yoktu ama bu kızı sevmişti. Cesaretliydi.

“Polis.” demişti ona, izin belgesini göstererek “Ve Bayan Andrea Bailey ile konuşmak istiyoruz. O siz misiniz?”

Kız kendisini o anda ilk kez fark ediyormuş gibiydi. Kapıyı açıp onları daracık oturma odasına buyur etmeden önce Bolt eğer beş yaş daha genç olsa yüzünü kızartacak şekilde hızlı ve değerlendiren bir bakış attı. Kendisi üzerine bir sabahlık alıp onlara ne istediğini sorarken ikisine de eski püskü koltuğa oturmalarını işaret etti.

Andrea Bailey soğukkanlıydı. Grindy ona Sir Marcus Dallar-da’yla birlikte olan kadının kendisi olduğunu bildiklerini söyleyip yanındaki arkadaşının ismini vermesini sert bir şekilde talep ettiğinde o; koltuğun karşısındaki sandalyeye oturup bunu kesinlikle inkâr etmişti ve sonraki on dakika boyunca sorularını Bolt’un hayran olmadan edemediği sakın bir şekilde kendine güvenle cevaplamıştı. Kartvizitinin Sir Marcus’un cüzdanına nasıl girdiğini sorduklarında bir fikrinin olmadığını söylemişti. “Yüzlerce kartvizitim var. Onları dağıtıyorum. Bu kartların amacı bu. Nereye gittiklerinin izini süremem.”

“İşiniz tam olarak nedir Bayan Bailey?” Grindy tehditkâr bir şekilde gürlemişti.

“Kartı okuyun. Masaj tabii ki.”

Ve bu şekilde devam etmişti: Grindy’nin hayal kırıklığına uğratan şekilde başarısız olan yıldırma girişimleriyle.

“Burayı aramak için bir izin belgesi çıkartabiliriz.” demişti en sonunda.

“Çıkarabileceğinizden eminim.” diye cevaplamıştı Andrea da, sadece küçücük bir sırıtmayla. “Siz polissiniz.”

“Aslında belge burada.” diye eklemişti, yağmurluğunun cebinden kâğıdı gösterişli bir şekilde çıkarırken; sanki bu Andrea’nın dengesini bozacakmış gibi.

Ama bozmamıştı. Andrea sakın bir şekilde kayıtsız kalmaya devam etmişti, hatta Bolt’a arsız bir edayla göz bile kırpmıştı.

Bolt onun kendisini utandırmaya çalıştığını biliyordu ve tuzağa düşmemişti.

“Gözünüzde bir şey mi var Bayan Bailey?” diye sormuştu, sakın bir şekilde.

“Sadece kırpıttım.” olmuştu cevabı ve Bolt bunu her zaman hatırlayacaktı. Havalı ve akıllı. Bu, orada fethedeceği bütün bir dünya varken genç kadının böyle bir çöplükte ne yaptığını merak etmesine neden olmuştu.

Evi baştan aşağı aramışlar, sözde Sir Marcus’u öldürenle aynı türden uyuşturucu var mı diye bakmışlardı ve Bolt genç kadın kendisini seyrederken onun iç çamaşırı çekmecesini aramak zorunda kalmıştı.

“Bunu yapmaktan gerçekten hoşlanmıyorum, biliyorsunuz.” demişti ona, çeşit çeşit dantelli külotları karıştırırken.

“Elbette hoşlanmıyorsunuz.” demişti Andrea gülerek. “Ama kendinize şunu sorun: Kaç adam işlerinin bir parçası olarak güzel bir kızın külotlarını karıştırıyor ki?”

Arama boyunca arada sırada şakalaşmışlardı. Andrea cilve konusunda berbattı ama belki de hiçbir şey onu korkutamaz gibi durduğundan, çekici bir taraf vardı onda ve Bolt evinin altını üstüne getirdikleri için kendilerine darılmamasına memnundu.

Uyuşturucu yoktu -hiçbir yerde yasa dışı bir şey yoktu- ve Grindy evden ayrıldıklarında korkunç bir ruh hâlindeydi. “Arsız orospu.” diye şikâyet etmişti zoruna gitmiş bir şekilde.

“Onun gibi bir kadından uzak durmak istersin Mike. Onlar beladır. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Biliyorum.”

Grindy Bolt’a hiçbir zaman kadınlar konusunda uzmanmış gibi gelmemiştii ama bu durumda amiri haklıydı. Ne var ki Andrea kesinlikle kendisini etkilemiş ve daha sonra sık sık onu düşünmüştü.

Onu tekrar görmesi bundan üç yıl sonra olmuştu. Hâlâ Holborn’da yaşıyordu ama Çevik Kuvvet’e katılmıştı ve bir kadının “Bay Bolt, beni görmezden mi geliyorsunuz yoksa?” diye seslendiğini duyduğunda Strand Caddesi’nde yürüyordu. Dönüp bakınca tasarım kıyafetler satan bir dükkândan çıkan düz siyah saçlı, güzelce bronzlaşmış, büyük camlı güneş gözlüğü takmış bir kadın gördü. Beyaz, kolsuz bir bluz, hatlarını ortaya çıkaran bir kot pantolon, yüksek topuklu siyah zarif ayakkabılar içindeydi ve ellerinde birkaç tane alışveriş çantası vardı. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı, özellikle de sesi.

Kadın gülümsedi. “Plaistow, 1989. Külot çekmecem.” Sonra güneş gözlüğünü çıkardı ve Bolt onu anında hatırladı.

“Andrea Bailey?”

Genç kadın öne doğru bir adım atarak başını salladı. “Hayır, Andrea Bailey öldü. Andrea Devern’le tanışın.” Manikürlü parmaklara sahip elini uzattı ve tokalaştılar. “Artık evli bir kadınlm.” diye ekledi, Bolt alyansını ve elmaslarla süslü nişan yüzüğünü fark etmemiştir diye.

“Tebrik ederim. Saçınızı boyamışsınız.”

Omuzlarını silkti. “Değişiklik olsun istedim.”

“Sizi tekrar görmek güzel.” dedi ona ve öyleydi de. “İyi görünüyorsunuz.”

“Teşekkürler. Siz de o kadar kötü görünmüyorsunuz. Hâlâ polis misiniz?”

Başını salladı. “Evet ama artık Holborn’da değilim. Şimdi Çevik Kuvvet’teyim.”

Kaşlarını kaldırdı. “*The Sweeney*’diyorsunuz? Göz kamaştırıcı. Peki.” Etrafa bakındı. “Bana bir içki ısmarlamayı düşünür müydünüz yoksa çok mu meşgulsünüz?”

Bolt o zamanlar tek takılıyordu. Bir cumartesi öğleden sonrasıydı ve herhangi bir planı olmadığından biraz alışveriş yapsam mı diye düşünüyordu az önce.

“Elbette.” diye cevapladı, “Neden olmasın?”

Böylece köşeyi dönünce bir şarap barı bulmuşlar ve kendilerine sakın, güzel bir masa seçip bir şişe Chablis’i bitirmek üzere içmeye başlamışlardı.

Bu, her şeyin uyuştğu o anlardan biriydi. Daha önce sadece bir kez, uygun denemeyecek şartlar altında karşılaşmışlardı ama yine de iki eski arkadaş gibi konuşuyorlardı. Andrea ona belediye evlerindeki dairelerden birinde bekâr bir anne tarafından üç kız kardeşin ortancası olarak büyütülmesini; hiçbir niteliği olmadan genç yaşta okulu nasıl bıraktığını ve evinin yakınlarındaki bir dükkânda gerçekten sevdiği bir iş bulduğunu ama sonrasında bir arkadaşının onu uyuşturucuya nasıl bulaştırdığını anlattı. “Dibe çok hızlı bir şekilde gittim. Sorun şuydu ki, mevcut maaşımla bunları ödeyemiyordum, bu yüzden arkadaşım bana büyük pa-

*1970’lerde Londra’daki Çevik Kuvvet biriminin iki üyesinin maceralarını konu alan polisiye dizi. (ç.n.)

ralar kazanmanın harika bir yolunu söyledi.” Gözlerini devirdi. “Gençtim ve o zamanlar bu iyi bir fikir gibi göründü sanırım. Ancak bir pezevenk için çalışmak istemiyordum, bu yüzden kendi başıma başladım, kartvizitleri bastırdım ve tavsiye üzerine çalıştım. Bundan hoşlanmadım ama...” Omuzlarını silkti. “Bana para kazandırıyordu. Düşüncem uyuşturucuyu bırakmak, birkaç bin kazanıp kendimi bir koleje sokmaktı. İşletme okumak istiyordum.”

“Ama asla başaramadın?”

“Ah, pekâlâ başardım.” dedi ona gülümseyerek. “Uyuşturucuyu bıraktım ama gerçek paraya giden daha kısa yola girdim ve onunla evlendim.”

“Her zaman iyi bir hamledir.” dedi Bolt.

“İyi bir adam.” dedi, suratındaki ifade birden ciddileşerek. “Bana bakıyor.”

Ama en azından o gün, Andrea o adama gitmek için acele etmemişti ve bir şişeyi bitirdikten sonra birlikte bir tane daha içmek ister mi diye Bolt’a sormuştu. Bolt evli kadınlarla etrafta aylaklık etmenin doğru olmadığını biliyordu ama yirmi dört yaşındaydı ve işin acı tarafı asla hayır demeyecekti.

Ve böylece o öğleden sonrası sohbet bir oraya bir buraya gidip, ikisinin de hayatlarını konu alırken miskin miskin ilerledi. Andrea artık Cobham’da, kendinden yirmi beş yaş büyük ve iddia ettiğine göre tanıştığı en hoş erkeklerden biri olan bir iş adamıyla, kocasıyla birlikte yaşıyordu. “Şu an bana eşlik eden adam hariç elbette.”

“Elbette.” dedi Bolt gülümseyerek.

En sonunda, konu nasıl tanıştıklarına geldi ve artık Sir Marcus Dallarda vakası kesin bir şekilde kapandığı için Andrea o gece adamla birlikte olduğunu kabul etti. “Onunla daha önce hiç karşı-

laşmamıştım ama işten tanıdığım bir kız karşılaşmıştı ve onun iyi bir adam olduğunu, iyi de para verdiğini söyledi, bu yüzden ben de onunla birlikte gittim. Normalde asla üçlü ilişkilerde bulunmam. Ben o tür bir kız değilim, ister inan ister inanma.”

Bolt inandığından emin değildi ama eğitilmiş bir dedektif olarak ani yargılara varmaktansa dinlemeyi tercih ederdi.

“İşte...” diye devam etti, “Uzun lafın kısası, oradaydık, işimizi yapıyorduk ve adam sızıp kaldı. Öylece. Göğsünü tuttu ve birden kendini kaybetti.” Olayları anlatırken gözleri kocaman açılmıştı ve her ne kadar kendini durdurmayı denediği açıksa da dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. “Bu gerçekten komikti, oluş şekli yani. Televizyonda görebileceğin bir şey gibiydi. Bunu söylememem gerek biliyorum ama gerçek gibi görünmüyordu.

Her neyse, ne yapacağımızı bilemedik. Arkadaşım panikliyordu. Suçun üstümüze kalabileceğini düşündü, özellikle de adam bu kadar şöhretliyken. Bu yüzden, hemen buradan gidelim dedim ve öyle de yaptık ama onun ertesi gün temizlikçiler tarafından bulunmasını istemediğimiz de açıktı, bu yüzden polisi arayıp haber verdik. Beni sorgulamak için geldiğinizde saçmalamak istemedim ama yanlış bir şey yaptığımı düşünmedim gerçekten, bilirsin işte.” Durdu; gözleri parlayarak, hafiften eğlendiğini gösteren bir ifadeyle ona bakarak. “Ee, şimdi hakkımda ne düşünüyorsun?”

Bolt hafiften sarhoş olabilirdi ama düşündüğü şey Andrea’nın bir yalancı olduğuydu. Komik, alımlı, çekici ve zeki bir yalancı... Parlak güzel gözleri olan bir yalancı... Sadıktı da, çünkü asla arkadaşını ele vermemişti. O ve Grindy evinin altını üstüne getirdiklerinde bile ama yine de bir yalancıydı ve geçmişteki detayları hatırlama konusunda pek de iyi değildi. Yoksa polisin kendisine Sir Marcus’un cüzdanındaki arkadaşının değil kendi kartviziti sayesinde ulaştığını hatırlardı. Bunun anlamı; Andrea’nın Sir Marcus’u o geceden önce neredeyse kesinlikle tanıyor olduğuydu. Bu

tuhaf bir yalandı, zaten bir fahişe olduğunu kabul etmişken yani. Neden bu üçlü ilişki konusunda arkadaşına yanaşanın kendisi olduğunu kabul etmiyordu?

Elbette Bolt bu konuda bir şey söylemedi. Bunun yerine kadehini masaya bırakıp Andrea'nın bakışlarına karşılık verdi.

“Sanırım.” dedi alçak bir sesle, “Eğer burada daha uzun süre kalırsam pişman olacağım şeyler yapacağım.”

“O zaman pişmanlıklara.” dedi Andrea ve kadehini kaldırdı.

Ona karışma, dedi kendi kendine. *Pişman olursun.*

“Sen evli bir kadınsın Andrea.” dedi ama bu kendi kulaklarına bile yavan geldi.

Andrea suratında kocaman bir gülümsemeyle koltuğunda arkasına yaslandı. O da biraz sarhoştı ama gözleri hâlâ keskin ve odaklanmış bakıyordu. “Ah, unuttum. Bir polis memuruyla konuşuyorum.” Ellerini şakacıktan teslim oluyormuş gibi kaldırdı. “Pekâlâ, beni ikna ettin. Seninle sevişmeyi bile düşünmemeliyim.”

Ama ikisinin de başka bir şey düşünmediği açıktı. Andrea hafta sonu alışveriş yapmak için Londra'ya gelmişti ve Bloomsbury'deki bir otelde tek başına kalıyordu. Bu yüzden ikinci Chablis şişesini bitirdiklerinde Bolt ona otele kadar eşlik etmişti. Andrea da onu odaya davet etmişti. Bu kez Bolt direnme zahmetine bile girmemişti ve odasına gidip oda servisine bir şeyler sipariş vermeden önce sevişmişler, sonra tekrar sevişmişler; en sonunda içkiden sarhoş ve mutlu bir hâlde uykuya dalmışlardı.

Ertesi sabah Andrea, ona Surrey'ye geri dönmesi gerektiğini söylemeden önce son bir kez daha sevişmişlerdi. “Karşılaştığımızı gerçekten memnun oldum.” diye fısıldamıştı, yataktan kalkıp duş almak için çıplak bir şekilde banyoya gitmeden önce yanağına dokunmuş ve dudaklarından öpmek için eğilmişti.

Bolt onun üzerinde yarattığı etkiyi hatırladı: Şehvet, tatmin, kıskançlık ve öfkeden oluşan güçlü bir karışım. Öfke en kötü kısmıydı çünkü bir kadın için bu kadar heyecanlanmaya alışık değildi. Onunla harika, olağanüstü zaman geçirmişti ama kullanıldığı ve şimdi de bir kenara atıldığı hissinden kurtulamıyor, bu his genç adamın gururunu kırıyordu. O günlerde bile bir kadını baştan çıkarmanın en iyi yolunun duygularını belli etmemek, o kadar umursamıyormuş gibi yapmak olduğunu biliyordu ama bu işe yaramamıştı. Dışarı çıkıp kapıyı kapatmadan önce, bunu yaptığı için kendinden nefret ederek, Andrea'nın çantasının üstüne kartvizitini bırakmıştı.

Ve işte, on beş yıl sonra buraydı ve bu kadın hâlâ onu etkiliyordu. O sabah onu tekrar görmenin yarattığı sarsıntının etkisi, Emma'yı bulma operasyonu hızlı bir şekilde başlarken ve ekip kızı kaçırانların izini bulmaya odaklanırken yavaş yavaş geçiyordu. Andrea, Bolt'un her zaman, hatta şu anki durumunda bile, karşı konulmaz bulduğu o 'şeye' hâlâ sahipti. Ona yardım etmek istiyordu. Kendi kendine bunun nedeninin o ve kızının bir suçun kurbanı olmalarını söyledi ama bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Bir tarafı onu hâlâ etkilemek, tehlikedeki bir genç kızı kurtarabilecek güçlü bir adam olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Strateji toplantısı için amirinin ofisine doğru koridorda yürürken tıpkı son seferde olduğu gibi Andrea'nın hayatındaki varlığının felakete yol açacağını biliyordu.

On İki

“Ne demek eve gitmek istiyor?” Barry Freud, dedektif başkomiserin SOCA’daki mevkidaşı, adına masa dediği kocaman bir cam tablanın arkasında oturuyor, duyduklarına inanamıyordu. “Biz işleri bu şekilde yapmıyoruz. Bunun gibi vakalarda izlenmesi gereken prosedürler var.”

Tablanın diğer tarafında oturan Bolt ona kadının ısrarcı olduğunu söyledi. “Yoksa bizle işbirliği yapmayacağını söylüyor.”

“Ne seçeneği var ki? Eğer kızını geri istiyorsa iş birliği yapmak zorunda. Onun eve gitmesine izin vermek çok fazla sorun çıkaracak. Sana bunu şimdiden söyleyebilirim eski dostum. Çok fazla sorun olur.”

Koca Barry Freud tanıdığı her adama “Eski dostum” derdi. Bunun bir sevgi belirtisi olması gerekirdi ama asla böyle bir izlenim bırakmamıştı. Söz konusu amirler olduğunda Bolt kendini, Barry’yi idare edecek kadar uygun kişi olarak görüyordu. Kel, yumurta şekilli bir kafası ve tuhaf denecek kadar küçük bir çift kulağı olan bu pervasız, iri yarı Yorkshirelı adam arkadaşlarınızdan biriymiş izlenimi yaratmak için içten bir çaba harcar ama asla bunu doğal göstermeyi başaramazdı. Hem SOCA hem de Polis Teşkilatı’ndaki pek çok kıdemli memur gibi her zaman merdivenin bir üst basamağında gözü vardı ve kendi amirlerinin olumlu

karşılacağını düşündüğü şeyleri yapardı. Ayrıca kendi önemini abartıyordu. Muhtemelen Barry'nin kendisi tarafından çıkarılmış bir söylentiye göre kendisiyle aynı soyada sahip büyük psikanalistle uzaktan akrabaydı ve bu da yakalaması için maaş aldığı insanların zihinlerini doğal bir şekilde kavrayabilmesini sağlıyordu ama Bolt bunu göremiyordu. Eğer böylesi seçkin bir soy ağacının bir parçasıysanız gerçekten de ilk doğan oğlunuza Barry adını vermezsiniz. Ancak adam yeterince iyi bir idareciydi ve genellikle işini yapması için onu rahat bırakırdı ki Bolt buna minnettardı.

Ancak bugün durum böyle olmayacaktı. Bugün herkes işinin başındaydı ve Koca Barry heyecanlı görünüyordu. O, bir krize olası bir kariyer fırsatı gözüyle bakan türden bir adamdı.

“Onu mantıklı olanı görmeye ikna edemez misin? Onu evine götürmek için gereken lojistik kâbus gibi olacaktır.”

“Denedim. Sanırım bunu kabullenmek daha kolay olacak.”

“Bu senin fikrin, öyle değil mi?”

Bolt başını salladı.

“Kadın hâlâ cinayet şüphelisi.”

“Ve oradayken de onu izleyebiliriz. Bunun sıra dışı olduğunu biliyorum ama eğer doğru hamleleri yaparsak operasyonu tehlikeye atmayız.”

Barry iç çekti. “Pekâlâ, eğer ille de ısrar ediyorsa sanırım bunu yapabiliriz. Bu konuda senin kararına güveniyorum eski dostum ama bunun kızının yerini tespit etmeye yardımcı olmada kullanılabilecek kaynakları kullanmak anlamına geldiğini bildiğinden emin ol.”

“Olurum.”

Barry koca bir kahve fincanını dudaklarına götürüp yüksek sesli bir höpürtüyle bir yudum aldı.

“Anlattıkları hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Bolt, Andrea'yı tanıdığından bahsetmemişti çünkü bunu yapması neredeyse kesinlikle onun bu vakadan çekilmesi anlamına gelirdi ama dürüst bir şekilde cevap verdi. "Bence doğru. Böyle bir şeyi uydurmaz insan. Kızının salı öğleden sonra beşe çeyrek kala olan dişçi randevusuna gittiğini biliyoruz ama bu görüldüğü onaylanan son zaman."

"Dişçinin oradaki kamera kayıtlarını aldılar mı?"

"Aldılar. Görüntü kayıtlarında park yeri ve ön giriş var ama belli bir döngüyle çalışıyor ve her kırk sekiz saatte bir görüntüler siliniyor, bu yüzden çoktan gitmiş."

Barry sinirlenmiş görünüyordu. "Aptal kadın. Bize daha önce gelmeliydi. Eğer en baştan bu işe dâhil olsaydık şimdiye kızını geri getirmiştik. Onun nereden kaçırıldığını bilmemiz gerek Mike. Eğer kamuya açık bir yerse birileri bunu görmüş olabilir."

"Mo ve adamlarına bu görevi verdim." dedi Bolt, "Ama ilginç olan da bu. Şimdiye kadar salı günü Emma'nın dışıde olduğunu bildiğimiz dört kırk beşle Andrea'nın adamlardan ilk telefonu aldığı sekiz kırk beş arasında Londra'da ihbar edilen tek bir kaçırma vakası yok. Ayrıca, Andrea iki ifadesinde de o akşam eve vardığında alarmin çalışır durumda olduğunu özellikle söylemiş. Eğer biri Emma'yı evden kaçırmış olsaydı alarmı yeniden başlatmak üzere durdurmuş olmasının imkânı yok."

"O zaman içeriden destek alınmış gibi görünüyor? Şu koca Phelan peki? Onunla ilgili ne biliyoruz?"

Bolt, Patrick Phelan'ın sabıka kaydını biliyordu ama yine de not defterine göz attı. "Uyuşturucu alıp satmakla ilgili eski hükümlülükleri var." diye cevapladı, nasıl olup da Andrea gibi girişken birinin bu kadar sıklıkla avantacı adamlara kapıldığını merak ederek. "Büyük bir şey yok ama doksanların sonunda, çalınan ses sistemlerini almak suçundan bir yıl hapis yatmış. Bu onun son

hüküm giyişi. O zamandan beri temiz. Ne olursa olsun Andrea onun bu işe karıştığını düşünmüyor.”

Barry homurdandı. “Düşünmez tabii, düşünür mü hiç? Eğer kocası üvey kızını kaçırıp fidye için onu alıkoyacak biriye kadının düşüncelerinin pek önemi yok. Gerçek şu ki adam kayıp. Bu da ya öldüğü ya da kızı kaçıranlardan biri olduğu anlamına gelir. Gerçek bu.”

“Phelan’ın arabası da kayıp.” dedi Bolt. “Mo’nun adamlarını plaka tanıma sistemini kontrol etmeleri için görevlendirdim, belki bu şekilde izini sürebiliriz diye.”

Otomatik plaka tanıma sistemi yirmi birinci yüzyılda polisin suçla mücadelede kullanabildiği en son teknolojilerden biriydi. Bu sistem, Britanya’daki neredeyse bütün ana yollarda giden araçların hareketlerini kayıt altına almak için araba plakalarını otomatik olarak okuyan kapalı devre kameralardan oluşan devasa bir ağı kullanıyordu. Bu görüntüler -bir günde otuz beş milyon kadar- daha sonra iki yıllığına depolanmak üzere Hendon’daki merkezde Ulusal Polis Bilgisayarı bünyesindeki devasa bir merkezde veri tabanına gönderiliyordu. Sadece Phelan’ın aracının o günkü hareketlerinin değil, kaçırma olayından önceki günler ve haftalarda nerelerde olduğunun izini sürmek de mümkündü; gerçi Bolt bu bilgiyi bir araya getirmenin zaman ve çaba gerektireceğini biliyordu.

“Tina Boyd’un adamları ne yapıyor?” diye sordu Barry, kahvesinden höpürtülü bir yudum daha alarak.

“Bu olaya dâhil olan herkesin geçmişlerini araştırıyorlar. Suça itebilecek sebeplere bakıyorlar. Andrea bize kiralık kasalarda sakladığı bir sürü nakit parası olduğunu söyledi, bu da kızı kaçıranlara ödediği yarım milyonun büyük kısmını oluşturuyor. Bence birileri onun bu paraya sahip olduğunu biliyordu ve bizim bu kişiyi bulmamız gerekiyor.”

Barry başını salladı. “Eğer bu kişisel bir şeyse o zaman gerçekten ondan nefret eden biri, değil mi? Tek çocuğunu kaçırmak, yarım milyon doları almak ve sonra anlaşılmaya uymamak. Bunları yapmak için gerçekten de ciğeri beş para etmez olmak gerek.”

“Yani bu insanların namussuz oldukları kesin ve Jimmy Galante’yi de öldürdüler, bu yüzden işlerini biliyorlar.”

“Adamı tanıyor musun?”

“Çevik Kuvvet’teki günlerimden adını biliyordum. Acımasız bir serseri olarak nam salmıştı. Birkaç silahlı soygunda şüpheli olarak adamı yakaladık ama hiçbir zaman bir şey kanıtlayamadık ve o da en sonunda Andrea’nın dediği gibi İspanya’da bir bar işletmeye başladı.”

“Peki neden daha fazla para istiyorlar? Anlamadığım şey bu. İstediklerini aldılar. Neden sadece kızı serbest bırakıp bununla idare etmiyorlar?”

Bolt omuzlarını silkti. “Çünkü açgözlüler sanırım. Belki de Andrea’nın yarım milyon doları bir araya getirmesi sadece kırk sekiz saatini aldıysa o zaman kendilerini ucuza sattıklarını düşündüler. Kadının fidyeyi bırakacağı yere yanında birini getirmesi gerçeğinin bir fark yarattığını sanmıyorum. Bence onlar için bu sadece bir bahaneydi.”

“Yani, her zaman para sızdırmaya devam edeceklerdi...” Barry başını yavaşça sağa sola salladı. “Bu alçakları yakalamak zorundayız Mike.”

“Tek söyleyebileceğim efendim, mucizeler beklemeyin. Verdikleri bir sonraki zamana kadar çok fazla vaktimiz yok.” Kol saatine baktı ve az önce saatin on olduğunu gördü. “Kadının bir sonraki parayı teslim etmesini istedikleri zamana sadece otuz altı saat kadar var.”

“Pekâlâ, anlaşıldı.” Barry fincanını masaya bıraktı. “O zaman bu konuda ne yapacağız eski dostum? Pazarlık mı yapacağız yoksa adamları temizleyecek miyiz?”

Bu, önemli bir soruydu. Bolt adam kaçırma vakalarındaki sorunun, onları eşit derecedeki ciddi diğer sorunlardan bu kadar farklı kılan şeyin, soruşturmacıların olaylar üzerinde daha az kontrol sahibi olmaları olduğunu çok iyi biliyordu. Tempoyu belirleyen, kurbanı kaçıranlardı ve kaçırma olaylarının şartları çok fazla değişiklik gösterdiğinden, bunlarla ilgili polis prosedürleri, mesela çok kesin bir dizi kuralların uygulandığı bir cinayet vaka-sındakinden, çok daha esnek olmak zorundaydı.

Huzursuz edici bir sessizlik oldu.

“Bence kız hâlâ yaşıyor.” dedi Bolt en sonunda. “Ve bence pazarlık kozu olarak ihtiyaç duydukları sürece onu öldürmeyecekler. Bir sonraki fidye tesliminden önce Andrea’nın onunla tekrar konuşabileceğini söylemişler zaten ve şu anda bu sözlerinden döneceklerine inanmak için bir neden yok.”

“Ama?”

“Ama ikimizin de bildiği gibi, bunlar acımasızlar. Bir kere öldürdüler. Kim bilir, belki Phelan’ı da öldürmüş olabilirler. Bu yüzden bir daha iletişime geçtiklerinde pazarlık yapmaya çalışarak onları korkutursak tahminimce bir yerlere gizlenecekler ve bu da onları son görüşümüz olacak ki Emma’yı da bırakacaklarının bir garantisi yok. Özellikle de kızın onları çok küçük bir ihtimalle de olsa teşhis edebileceğini düşünürlerse. Onlara göre kız sadece yarım kalmış bir iş. Pazarlık yolunu seçersek bence onu öldürmeleri büyük bir olasılık.”

Barry ikna olmuşa benzemiyordu. “Yine de eğer onları tuzağa düşürmeye çalışırsak ters gidebilecek bir sürü şey var ve eğer işleri berbat edersek bu SOCA için felaket olur. Şu anda kamu-

oyunda ses getirecek bir başarıya ihtiyacımız var, böylece halk verdiği tüm vergilerin neye harcandığını görebilir. Aynı şekilde kamuoyunda ses getirecek bir başarısızlık da bizi yıllarca geriye götürür.”

“Fikrimi sordunuz efendim. Bence pazarlık yanlış hamle olur. Eğer fidye parasına takip cihazı koyabilir ve doğru hamleleri yapabilirsek adamları bizi Emma’ya götürmeleri için kullanabiliriz. Bu riskli ve işe yaramama olasılığı da var ama kızın çoktan ölmüş olması gibi bir olasılık da var. Eğer bu adamları yakalamak istiyorsak ve onlar iletişime geçmeden kimliklerini tespit edemiyorsak o zaman en iyi yol bu.”

Barry tombul elleriyle başına masaj yaptı ve sandalyesini geri itti. “Pekâlâ, bunu yukarı göndereceğim. Bakalım kodamanlar ne diyecek. Öğrenir öğrenmez kararlarını sana bildiririm.”

Bolt görüşmenin sona erdiğini anlayıp ayağa kalkarken kapiya vuruldu ve Tina Boyd bir elinde birkaç kâğıtla odaya girdi.

Tina, Bolt’un birkaç yıl önceki bir vaka sırasında tanıştıktan sonra ekibe dâhil ettiği oldukça yeni bir üyeydi. Genç kadın o zamanlar Polis Kuvvetleri’nden henüz istifa etmişti ve onu ekibe katılması için ikna etmek epey uğraştırıcı olmuştu. Havalı bir modelde kesilmiş koyu renk saçları ve rahatlıkla beş yaş küçük gösteren düzgün, narin yüz hatlarına sahip, hemen hemen otuzundaki bu çekici kadında öyle bir hava vardı ki eğitilmiş ve orta sınıf olduğu şüphe götürmezdi; bir polis memuru olduğu kadar ilkokul öğretmeni de sanılabilirdi. Yine de bu görüntü yıllar boyunca yaşadığı zor zamanlarla çelişiyordu. Bolt, Tina’nın çok şey yaşadığını biliyordu. Dört yıl önce bir rehin alma olayı sırasında vurulan bu genç kadın aynı zamanda iki meslektaşını da cinayete kurban vererek kaybetmişti. Bunlardan biri sevgilisiydi ki onun öldürülmesi kadına bazı çevrelerde ‘Karadul’ gibi nahoş bir lakap kazandırmıştı.

En sonunda bir yıl kadar önce ekibe nihayet katıldığında; Bolt, Tina söz konusu olduğunda ortaya çıkan tuhaf, romantik bir istek duymuş ama yakınlık kurma ya da iltifat etme girişimleri bile taş bir duvara toslamıştı. O da kısa sürede boşa kürek çektiğini fark etmişti. Tina kibar ve hoş bir insandı ama ona asla yaklaşılamaz gibiydi. Ekiple sohbet ederken bile tek başına evine gitmek için, bahaneler üreterek ortamdan ilk ayrılan o olurdu.

“İlginç bazı haberlerim var.” dedi, devasa cam masaya yaklaşıırken.

“Anlat bakalım Tina.” dedi Barry, neredeyse pis bir gülümsemeyle.

Tina iki adama da baktı. “Andrea Devern hırslı bir iş kadını olabilir ama şirketi o kadar da iyi durumda değil. Son mali yılda cirosu 4.81 milyon £’muş ama genel işletme kârı sadece kırk sekiz bin sterlin ki bu da o ölçekteki bir şirket için çok kötü demek. Ayrıca önceki yıl daha yüksek olan ciroda yüzde yetmişlik bir düşüş var ve bankalara ciddi borçlanmışlar. Andrea şirketin yüzde altmışına sahip. Ana ortağı ve kendisiyle eş yetkilere sahip müdürü ise Isobel Wheeler diye bir kadın.” Tina A4 kâğıtlarından birine göz attı. “On yıl önce şirketten hisse alan ve şu anda geriye kalan yüzde kırkın sahibi olan bu kadın kırk yaşında, boşanmış ve çocuğu yok. İki kadın da kendilerine cömertçe maaş veriyorlar. Her biri yüz altmış bin maaş alıyor.”

“Eğer idare edebilersen iyi bir iş.” dedi Barry homurdanarak.

“Çok güzel ama uzun sürmeyecek. Kârlar bu kadar düşük olunca bankaların söyleyecek ciddi şeyleri olacaktır ve Andrea’y-la kocası çok savurganlar. Ortak kredi kartları ekstreleri yılda yüz yirmi bini buluyor.”

“Peki, ilginç olan kısım nerede Tina?” diye sordu Barry, sadece gelerek. “Çok savurganlar. Bu ülkedeki diğer pek çok insan da öyle. Ekonominin bu kadar iyi gitmesinin nedeni bu.”

Tina ona hafiften önemsemez bir bakış attı ama konuştuğunda ses tonu sakindi. “Pekâlâ, Google’da Andrea’nın adını ve şirketini arattım ve görünüşe göre sektörel yayınlarda onunla ilgili birkaç yazı var ama herhangi bir önemi olan bir şey yok. Kadının kesinlikle herkesin görebileceği bir profili yok. Çok para kazanıyor ama özel bir şey yok, o hâlde soru şu: Neden onu hedef aldılar?”

Bolt başını salladı. “Ben de bunu düşünüyorum. Bu rastgele seçilen bir şey değil. Kişisel bir şey.”

“Andrea’nın kendisiyle konuşman lazım eski dostum.” dedi Barry ona, yavaşça ayağa kalkarken, “Ve yarın milyon nakit parası olduğunu kimin bildiğini öğrenmelisin.”

“Konuşacağım ama Pat Phelan’ı hemen bu kişilere dâhil edebiliriz ve iş ortağının da güçlü bir olasılık olduğunu tahmin ediyorum. Bu da bu ikisi hakkında görebildiğimiz her şeyi soruşturmamız gerektiği anlamına geliyor.”

“Çoktan başladık.” dedi Tina.

Bolt bir heyecan dalgası duydu içinde. Bu, saatin işlediği bilgisiydi; bu vakanın aylardan ziyade saatler içinde kapanacağını farkına varmasıydı ve kendisinin de olayların merkezinde olduğunu.

Bu iyi bir histi.

Ve çok da uzun sürmeyecekti.

On Üç

Cesur olmak zorundaydı.

Emma Devern onu buraya getirdiklerinden bu yana, kendi kendine sayısız defa bunu söylemişti ama saatler günlere dönüş-tükçe ve onu annesine göndermeleri olasılığı hâlâ ortalıkta görün-müyorken bunu başarması giderek zorlaşıyordu.

Onu gün ışığının incecik hüzmelerinin içeri girmesine izin veren, yüksekte ve erişemeyeceği bir yerdeki, kirle kaplı dar bir pencereye sahip halısız, rutubetli bir bodrumda tutuyorlardı. Bi-leklerinde kelepçeler vardı ve ayak bileklerinden biri duvara zin-cirlenmişti. Zincir etrafta hareket edebileceği kadar uzundu ama odanın bir ucundaki basamaklara ya da karşı duvara ulaşamıyor ve buradan kaçabilmesinin imkânsız olduğunu kesinlikle biliyordu.

Buradaki üçüncü günü olduğunu tahmin etti, yani cuma ol-malıydı. Bunu kesin olarak bilmek zordu çünkü günler birbirine karışlıyordu ama o bunları takip etmek için çok uğraşıyordu. Ge-celeri hava soğuktu. Kirli çarşafı olan korkunç, ufacık bir ya-takta uyuyor ve berbat koksalar da ısınmak için bunlara sarılmak zorunda kalıyordu.

İlk gece olanlar konusunda ağlayamayacak kadar şoka gir-miştir. Her şeyin nasıl başladığı hakkında çok az şey hatırlıyordu. Dışideki randevusundan sonra arabaya geri dönecekti. Dışisi

bir Amerikan eyaleti olan Vermont'la aynı soyada sahipti, Bay Vermont. Adam her zaman onun güzel dişlere sahip olduğunu söylerdi ve öyleydi de, çünkü onlara iyi bakıyordu ve arkadaşlarının pek çoğunun yaptığı gibi şekerlemeleri abartmıyordu. Bu, sadece standart bir kontroldü. Bay Vermont'u severdi. Biraz yaşlı ve saçları tepesinde hafif dökülmeye başlamış olsa da hoş bir bronzluğa sahip yakışıklı bir adamdı. Kontrol iyi geçmişti. Bu üçüncü ziyarette hiçbir şeyin yapılmasına gerek kalmamıştı -bu iyi olmuştu çünkü dişleriyle uğraşılmasından nefret ediyordu- ve binanın ön tarafındaki otoparkta yürürken neşesi yerindeydi.

Pat her zaman yaptığı gibi gazetesi önünde, spor sayfalarını okuyarak sürücü koltuğunda oturuyordu ama Emma kapıyı açıp içeri girer girmez bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Adam onu her zamanki gibi kocaman bir sırıtış ve kaba Londra aksanıyla "Pekâlâ bebek, işler nasıl gitti?" diye sorarak selamlamamıştı. Bunun yerine, kendisine dönüp bakınca Emma onun gerçekten korktuğunu görmüştü. Gözleri kocamandı ve alnından terler akıyordu.

Sonra arkasındaki sesi, hışırtıya benzer bir şeyi duydu ve daha neler olduğunu anlayamadan biri onu boynundan tutup arka koltuğa çekti. Sonraki saniye kimyasal kokan ıslak bir bez suratına bastırıldı ve birdenbire nefes alamadı; kurtulmaya çalışarak tek-meler savuruyor, dikkat çekmeye çalışıyor, yardım istiyordu.

Her şey çok çabuk oluyor, şimdi bile gerçekmiş gibi gelmiyordu. Gördüğü son şey başını çevirip arabanın motorunu alçak bir gümbürtüyle çalıştıran Pat'ti. Sonra her şey karardı, korkunç bir baş ağrısıyla, gerçekten midesi bulanarak bu soğuk, özelliiksiz odada uyanana kadar başka bir şey hatırlayamadı.

Pat'e neler olduğunu merak etti. Onu her zaman sevmişti, gerçekten eğlenceli biriydi. Birlikte eğlenmeyi severlerdi ve adam annesini mutlu ediyor gibiydi. İlk başta ondan emin olamamıştı. Sadece kendisi ve annesi olarak yaşamaya alışmıştı. Her zaman

bu şekilde olmuştu, tercih ettiği şey buydu. Gerçek babasını bilmiyordu, onunla hiç tanışmamıştı ve kim olduğunu bile bilmiyordu. Annesine onun hakkında ne zaman soru sorsa, hep bunun uzun zaman önce tanıştığı bir adam olduğunu, onun uzaklara gittiğini ve onu unutmanın en iyisi olacağını söylerdi. Babasını bulmak istiyordu ama annesine bu konuda ısrar etmiyordu ve zaten Pat da oldukça iyi bir babaydı Hatta arkadaşları kendisini kıskanıyordu çünkü Pat yakışıklıydı ve çok da yaşlı değildi.

Onların Pat'e kötü bir şey yapmamış olduklarını umut etti.

“Onlar” dediği, kendisini burada tutan iki adamdı. Onları görmesine izin verilmiyordu ve bodrum kapısı ne zaman açılrsa orta çağ ile ilgili bir tarih kitabındaki celladın takacağı türden siyah kukuleta takmak zorunda kalıyordu. Adamlardan biri yürürken hırıltıyor ve sadece bir korku filminde duyulabilecek dehşet verici bir ses çıkarıyordu. Onu göremiyor olabilirdi ama yaklaştığını her zaman duyabiliyordu. Ve kokusunu da alabiliyordu. Adam kesinlikle leş gibi kokuyordu; ter kokusu, kirli çoraplar ve tuvalet kokusunun gerçekten iğrenç bir karışımı gibiydi bu koku, o kadar kötüydü ki adam ne zaman yanına yaklaşırsa kusacakmış gibi olduğunu düşünüyordu. Günde iki kez kendisini kontrol etmeye genellikle bu adam geliyordu. Ona yiyecek -kahvaltılık ezme sürlmüş ya da jambonlu sandviç ve meyve- getiriyor ve tuvalet olarak kullandıkları kovayı boşaltıyordu.

Adam o ilk gece yanına gelip kukuletayı takmasını istediğinde Emma gerçekten çok korkmuştu ama adam endişelenmemesini, kimsenin ona zarar vermeyeceğini ve yakında evine döneceğini söylemişti. Her ne kadar sesini gizlemek istermişçesine tuhaf, hırıltılı bir şekilde konuşmuş olsa da soğuk, eldivenli elleriyle kolunu okşamıştı; dokunuşu orada biraz fazla uzun sürmüştü, bu da Emma'ya adamın söylediği şeylerde ciddi olduğunu hissettiriyordu.

Zaman geçtikçe eve dönüp annesi, arkadaşları ve önemseydiği insanlarla yeniden bir araya gelme umudunu kaybetmeye başlamıştı ama cesur olmak zorundaydı. Sadece, ölmeyi gerçekten istemiyordu. Mutluydu. Asla yanlış bir şey yapmamıştı ve birilerinin bunu kendisine neden yaptığını anlayamıyordu. Bu adil değildi ve başına gelebilecekleri düşününce gerçekten korkuyordu. Her ne kadar o pis kokulu adama güvense de onun birlikte çalıştığı adama kesinlikle güvenmiyordu.

Bir keresinde, orada tutulduğu ikinci gece aşağı o inmişti. Merdivenlerin başından ona seslenip kukuletayı takmasını söylediğinde sesi içinde zerre incelik taşımadan sert ve duygusuz bir tonda çıkmıştı. Emma kendine söyleneni yapmış ve orada öylece oturarak beklemiş ama yaklaştığını duymamıştı. Adam sanki bir hayalet gibi sessizdi. Adamın odada olduğunu Emma'ya söyleyen tek şey belli belirsiz bir sigara kokusu ve birilerinin kendisini seyrettiği hissiydi.

Bir süre sonra tereddütte kalarak orada birilerinin olup olmadığını sormuştu.

“Evet.” diye bir cevap geldi, sanki Emma'yla dalga geçer gibi. “Buradayım.”

“Ne istiyorsun?”

“Annenle konuşacaksın. Ona eğer parayı öderse yarın evde olacağını söyleyeceksin.”

Emma birdenbire heyecanlandığını hissetti. “Peki, olacak mıyım?”

“Eğer kendisine söylenenleri yaparsa evet.” diye cevapladı ama bu konuda ciddi değil gibiydi. “Şimdi yatakta, duvara bakacak şekilde yan dön.”

Emma kendisine söyleneni yaptı.

“Bahse varım size söylenenleri yapmaya alışık değilsiniz, öyle değil mi? Senin gibi küçük, zengin kızlar. Bahse varım

genelde uşaklara ne yapmaları gerektiğini söylüyorsunuzdur, değil mi?”

“Benim uşaklarım falan yok.” dedi sessiz bir şekilde. “Ben normal biriyim.”

“Normalin ne olduğunu bilmiyorsun seni küçük orospu.”

“Neden bana bunu yapıyorsun?” diye sordu Emma, çünkü kendisine karşı neden bu kadar zalim davrandığını gerçekten anlayamıyordu.

“Soruları sen sormuyorsun.” dedi adam, başındaki kukuletayı tek bir hareketle çekerek. “Sen kurallara uyuyorsun. Duvara bakmaya devam et ve annene söyleyeceklerini unutma. Eğer dediğimiz gibi yaparsa yarın eve gidersin.”

Adam kızın kulağına sert bir şekilde telefonu dayamıştı ve birkaç saniye sonra annesi hattın diğer ucundaydı. Emma büyük bir duygu patlaması yaşamıştı. Ağlamayı çok istiyor ama annesinin hatırı için kendini tutması gerektiğini biliyordu, bu yüzden iyi olduğunu ve eğer para ödenirse yarın geri geleceğini söylemişti. Daha fazlasını söylemek istemişti ama telefon adamın “Arkanı dönme.” diyerek tıslaması eşliğinde kulağından çekilmişti ve birkaç saniye sonra da bodrumun kapısının kilitlendiğini duymuştu.

Adam gittikten sonra Emma orada birkaç dakika boyunca titreyerek oturmuştu, bir yandan annesinin sesini duyduğu için umutlu hissediyor ama bir yandan da korkuyordu. Daha önce gerçekten böylesi kötü birine hiç denk gelmemişti ve şimdi karşılaşınca buradan canlı olarak çıkıp çıkamayacağını gerçekten merak etmeye başlamıştı. Çünkü dedikleri gibi gitmesine izin vermemişlerdi. Hâlâ buradaydı; pis kokan adamın diğer zalim olanın kendisine bir şey yapmasına engel olacağını umuyor, bu yüzden de o ne zaman aşağı inse elinden geldiğince nazik davranıyordu.

Şimdi yukarıdalardı, boğuk sesleri geliyordu. Emma saatin kaç olduğunu merak etti. Saatini almışlardı ya da en azından aldıklarını düşünüyordu. Burada uyandığı ilk gün içinde cep telefonunun içinde olduğu çantası gibi saati de yoktu. Üzerinde sadece kaçırıldığı zaman giydiği kıyafetleri -siyah bir tişört, kot etek ve en sevdiği mantar topuklu sandaletleri- vardı ve hâlâ bunları giyiyordu.

Pis kokan adam, o sabah sandviçini -bu kez kahvaltılık ezme sürülmüştü- vermek ve kovayı boşaltmak üzere erkenden inmişti. Bunun üzerinden epey zaman geçmişti. Normalde adam oldukça sıcak davranırdı ama bugün sessizdi ve bu da Emma'yı endişelendirmişti. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını, söyledikleri gibi ne zaman gitmesine izin vereceklerini sormuştu. Adam yanına oturup kolunu omzuna atmış, her şeyin yoluna gireceğini, kendisinin de çok yakında evinde olacağını söylemişti. Emma, bu kadar yakınına geldiği için kusacak gibi olsa da ona tekrar, sadece annesinin ve arkadaşlarının yanına dönmek istediğini söylemişti; çünkü bunu yeterince söylerse adamın kendisi için üzüleceğini ve istediğini gerçekleştirmeye yardım edeceğini düşünüyordu. Adam her zaman yaptığı gibi ona endişelenmemesini, her şeyin yoluna gireceğini söylemişti ama bu kez sanki bunu söylemek için çaba sarf ediyormuş, belki de bu söyledikleri doğru değilmiş gibi konuşmuştu.

Sesler gittikçe yükseliyordu. Tartışıyorlardı. Emma yataktan kalktı ve merdivenlerin bitimine kadar, ayak bileğindeki zincir izin verdiği sürece yürüdü, sonra durdu ve neler söylediklerini duymak için büyük çaba göstererek dinledi.

Herhangi bir sözcüğü anlayamadan sesler durdu, sonra birdenbire anahtar kilitte döndü ve kapı duvara sertçe çarparak sonuna kadar açıldı.

Emma yatağa gitmek üzere koştu ama merdivenlerin başındaki adamı arkasındaki parlak ışıklar yüzünden kısmen silüetini

seçilebilecek kadar görmüştü. Onu çok az görmüştü, sadece orta boy ve kiloda olduğunu, koyu renk saçları olduğunu seçecek kadar bir süre. Saniyenin yarısı kadar bir zamanda göz göze gelmişlerdi ama Emma korkunç bir hata yaptığını hemen anlamıştı.

“Kukuletanı tak. Hemen.” diye seslendi zalim olan, merdivenin tepesinden.

Emma korkudan titreyerek, ağlamamak için kendini zor tutarak yatağın üzerine oturup kukuletaı başına geçirdi. Kapının kapandığını duydu, adamın aslında aşağıya hiç inmediğini umut etmeye başlamasına neden olacak kadar uzun süren bir duraklama oldu ve sonra adamın ayak seslerini, son seferkinden daha yüksek sesli adımlarını duydu. Adamın önünde durduğunu duyunca gerildi.

“Beni gördün mü?” diye tısladı, sesinde zehir vardı sanki.

“Hayır.” diye cevapladı, başını sert bir şekilde sallayarak.

“Beni gördün mü orospu? Doğruyu söyle.”

“Hayır, yemin ederim.” Kalbi küt küt atarken sırtını soğuk taş duvara yasladı.

Adam kukuletaı çekip çıkardı ve Emma onu görmek istemediği için gözlerini kapatarak başını diğer tarafa çevirdi, onu görmenin ne anlama geleceğini çok iyi biliyordu. Adam kızı çenesinden sertçe kavrayıp etini sıktı ve onu kendine doğru çekti.

“Gözümün içine bak orospu. Beni gördün mü diyorum?”

Gözlerini açtı ve adamın siyah bir kar maskesi takmış olduğunu gördü. Suratı kendisinininkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Hayır, dürüst olmam gerekirse, görmedim.” dedi, kelimeleri zorlukla telaffuz ederek. “Lütfen, canımı yakıyorsun.”

“Canını yaktığım falan yok. Bu kelimenin anlamını bile bilmiyorsun ama yalan söylersen öğreneceksin. Canını fena yaka-

cağım. Acıyla çığlık atana kadar canını yakacağım. Anladın mı?”

Kız, göz pınarlarına yaşların biriktiğini hissederek başını hızla salladı ama onun önünde ağlamamaya kararlıydı. “Evet, evet. Yalan söylemiyorum, yemin ederim.”

Adam çenesini bıraktı. Maskenin deliklerinden görünen gözleri korkutucu ve soğuk bakıyordu. “Şimdi, annene küçük bir mesaj göndereceğiz. Böylece ne kadar eğlendiğini öğrenmesini sağlayabilirsin.”

Ses tonu yine değişmişti. Kızla alay ediyordu, onun bu kadar dehşete düşmesine memnundu. Bundan hoşlanıyordu. Bu zordu, inanması neredeyse imkânsızdı ama bundan gerçekten hoşlanıyordu. Kukuletanın altında, onun korkunç bakışlarından uzakta gözyaşları Emma’nın suratından özgürce akıyordu.

Ve sonra kolunun çıplak derisine bir şeylerin değdiğini hissetti. Soğuk ve keskin bir şeyin.

Ah Tanrım, hayır. Bıçağı var.

On Dört

Andrea'yı tekrar evine götürmek için ele alınması gereken ciddi lojistik sorunları vardı ve Bolt cuma sabahının geri kalanının büyük kısmını bunları hâletmekle geçirdi. Kızı kaçırانların evi izledikleri varsayımıyla hareket etmek zorundaydı, gerçi bunun düşük bir ihtimal olduğunu düşünüyordu. Andrea'nın evini gören mülklerden hiçbirinin on sekiz aydan fazla bir zamandır kiralانmadığını teyit etmek uzun sürmemişti, bu yüzden kızı kaçırانlar tarafından kullanılacak herhangi bir gözlem noktası sokakta bir yerde olmak zorundaydı. Koca Barry'nin verdiği yetkiyle başka bir SOCA bölgesinden, mevcut işlerinden alınan on iki kişilik bir gözetim ekibi oluşturmayı başardı ve bu adamlar Andrea'nın oturduğu bölgeye gönderildi. Etrafta ne yaya ne de arabayla gezen şüpheli biri olmadığını tedbirli bir şekilde teyit eden bu adamlar çeşitli noktalara yerleşmişlerdi ve şimdi de sokağı sürekli gözetim altında tutuyorlardı.

Bölge güvende olunca Bolt Andrea'ya kart anahtarını, evinin anahtarlarını ve ekibinin evi kontrol etmeye gitmiş üyelerinden biri olan Matt Turner'a hırsız alarm kodunu verdi. Her ne kadar Jimmy Galante evde dinleme cihazı var mı diye arama yapmış olsa da sonuçta güvenlik ürünleri satan bir dükkândan ucuz bir cihaz almıştı, bu nedenle sadece bir radyo frekansı dedektörü

kullanmış olması ve bunun da çok iyi kalitede olmaması muhtemeldi, yani eldeki görev için yetersizdi. Bolt radyo frekansı dedektörlerinin aktif vericiler ve telsiz telefon bağlantılarından gelen sinyalleri almak üzere tasarlandığını biliyordu ama bunlar kapatılmış ya da uzaktan kumandalı cihazları tespit edemiyordu; aynı şekilde tel bağlantılı mikrofonlar ve telefon bağlantıları ya da kayıt cihazlarını da bulamıyordu. Bir diğer deyişle, belki de ev dip bucak dinleme cihazlarıyla doluydu ve ne Jimmy ne de Andrea bunu fark etmemişti. Turner'ın elinde, aralarında kablolardaki kopukluklar ve kesikleri tespit etmek için kullanılan Zaman Alanı Reflektometresi; duvarlara, oyuklara ve mobilyalara gömülmüş kabloları ve mikrofonları bulmak için kullanılan dalga radarı ve bir telefon hattındaki hat voltajlarını ölçmek için kullanılan multi-metre de olmak üzere, en son teknolojiye sahip gözetlemeye karşı koruma ekipmanları vardı.

Ancak Turner da öğleden hemen Bolt'u aradığında hiçbir şey bulamıştı. "Mekân temiz efendim. Baştan aşağı aradım ama burada hiçbir şey yok."

Bolt bu tarz şeylerde Turner'ın fikirlerine güvenirdi.

"Evde mücadele yaşandığına dair bir işaret var mı Matt? Emma Devern'in evden kaçırıldığına işaret edebilecek bir şey?"

"Öyle bir şey yok. Ev derli toplu. Ayrıca, birini buradan çıkarmaya çalışmanın çok riskli olacağını tahmin ediyorum. Evin etrafını dolaşıp sadece önden tek bir girişi olan ve yine sadece yayalara açık olan bir güvenlik kapısı var. Bir arabanın içeri girebileceği kadar yer yok. Bu yüzden adamlar kızı sokaktan kaçırmış olmak zorundalar ve bence bu güpegündüz çok riskli bir şey olurdu. Gerçi bu benim düşüncem."

"Ve kulağa mantıklı geliyor."

Bolt iç çekti. Adamlar Emma'nın salı günkü hareketlerinin izini sürmeyi ve Jimmy Galante'nin fidyenin bırakılacağı yere geleceğini öğrenmeyi başarmışlardı ama şimdilik bunu nasıl başardıkları bir sırdı.

Turner'a teşekkür edip telefonu kapattı, sonra Andrea'ya onu eve götüreceğini söylemeye gitti. Kadın bütün sabah binadaki içinde kanepeler olan tek ofiste tutulmuştu ve onu gözaltında tutmakla görevli irtibat subayına göre kadın zamanın çoğunu burada uyuyarak geçirmişti. Bolt odaya girdiğinde Andrea uyanıktı ve kızıyla birlikte olmasa bile, evine tekrar gideceği haberine memnun olmuş görünüyordu.

Bolt için Andrea'ya yine bu kadar yakın olmak tuhaftı ve eve yaptıkları yolculuk boyunca sohbetlerinin büyük kısmı doğallıktan yoksundu. Geçmiş hatırlatmak, eski günlerden konuşmak istiyordu ama çok sert, çok ciddi bir irtibat subayı olan Marie Cohen arabanın arka koltuğunda oturuyor ve bu da böylesi bir sohbeti imkânsız hale getiriyordu. En sonunda Andrea yolcu koltuğu tarafındaki cama yaslanarak tekrar uykuya daldı. Bolt Marie Cohen'in önünde doğal görünmeye çalışarak arada sırada Andrea'ya bakıyordu. Andrea hâlâ çok çekici bir kadındı ama o kadar yıl önce Bolt'u ona çeken gözlerindeki hayat dolu kıvılcım uzun süre önce gitmişti.

Zavallı zengin Andrea. Erkekler konusunda asla gerçekten şanslı olmamıştı ve Bolt Phelan'ın onun yaptığı seçimler içinde en kötüsü olup olmadığını merak etti.

Hampstead ana caddesindeki trafikte sıkışıp kaldıklarında Andrea uyandı.

“Ne zamandır uyuyorum?” diye sordu, gözlerini ovalayarak.

Bolt gösterge panelindeki saate baktı: 12.49. “Bir süredir. Trafik berbat durumda.” Dikiz aynasına bakınca Marie'nin de arkada

uyumuş olduğunu gördü. Açıkça görülüyordu ki kadınlar üzerindeki etkisi istediği kadar heyecan verici değildi.

Andrea esnedi. “Sigara içmemin sakıncası var mı?”

Bolt gülümsedi. “Pekâlâ, teknik olarak bu işyerine ait bir araba olduğu için yasak ama sanırım bu şartlar altında bir istisna yapabiliriz. Marie’ye sorardım ama uyumuş görünüyor.”

Andrea başını çevirip kadının uyuduğunu gördü ve sigarasını yakmadan önce camını yarıya kadar indirdi.

“Çok şükür.” diye fısıldadı, Bolt’a bakarak. “İyi niyetli biri ama keşke beni tek başıma bıraksaydı.”

“Sadece yardım etmeye çalışıyordu.”

“Evet ama bazen çok abartabiliyor.”

Bolt onun sigarayı dudaklarına götürmesini seyretti. Elleri titriyordu, çektiği nefesler kısa ve aceleydi. Vücudundan dalgalar hâlinde gerilim yayıyordu.

“Şey Andrea...” dedi ana caddeden ayrılırken, “Evini ve etrafını kontrol ettik, kızını kaçıranların Emma’nın hareketlerini bu kadar ayrıntısına kadar nasıl bilebildiğini çözemiyoruz.”

“Bunun hâlâ içeriden destekli bir iş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Bu güçlü bir olasılık.”

Andrea sigarasından bir nefes daha alarak iç çekti. “Sadece Pat’in olmasını aklım almıyor, hepsi bu. Kusurları var -savurgan olması gibi büyük kusurları- ki onunla tanıştığımda bu kusurlarını bilseydim onunla asla evlenmezdim ama o Emma’ya böyle bir şey yapmış olamaz. Yeterince soğukkanlı biri değildir ve zamanında bazı soğukkanlı insanlarla tanışmışlığım var.”

İkisi de Jimmy Galante’yi düşündü. Kadın bu konuda haklıydı.

Şimdi neredeyse eve gelmişlerdi ve Bolt gözetim ekibine çağrı yapmak için çift bantlı bir telsiz kullandı. Andrea’nın evinin

etrafındaki bölgenin hâlâ güvende olduğunu teyit etmesi gerekiyordu. Ekip lideri tarafından onay verilince arabayı yavaşlattı ve Andrea'nın sokağına döndü.

Burası, kenarlarında yaklaşık on beşer metre arayla yaşlı meşe ağaçları bulunan, her iki tarafına da pahalı görünümlü spor araçların ve 4x4'lerin park edildiği yarı müstakil evlerle dolu, yeşili bol bir sokaktı. Bolt içgüdüsel olarak evlerde yaşayanlar var mı diye baktı ama hepsi de boştu, yan tarafında bir sıhhi tesisat firmasının adı olan, camları filmli beyaz bir minibüs gördü ve bunun SOCA gözetim aracı olduğunu anladı. Yepyeni bir Range Rover'ın araç koltuğuna bebeğini yerleştirmekle meşgul, kocaman güneş gözlüğü takmış hoş bir genç kadın, etrafta görünen tek kişi gibiydi.

Andrea'nın evi, üç katlı Edward tarzı kırmızı tuğladan yapılmış etkileyici görünümlü bir bina, yolun sağ tarafında ve ortalarda bir yerdeydi. Ön tarafında, üzerine yeni boyanmış siyah parmaklıkların gömüldüğü yaklaşık olarak bir insan başı yüksekliğindeki beton duvar vardı, bu duvar tüm evin etrafını dolaşıyordu ama kararlı bir davetsiz misafire engel olamazdı. Bolt yaklaşık otuz metre ileride bir Mercedes'le BMW minivan arasında park yeri buldu. Arkadaki Marie birdenbire uyandı.

Bolt arabadan inerken karşı taraftaki evin üst kattaki pencerelerinden birinde bir gölgenin hareket ettiğini gördü. Burası Andrea'nın evinin ön tarafını ve sokağı mükemmel bir şekilde görmelerini sağladığı için ekip tarafından gözlem noktasına çevrilmişti.

Bolt, Marie'yle birlikte arkadan giderek Andrea'nın önden yürümesine izin verdi. Andrea'nın onu ilk gördüğü eski günlerden bu yana ne kadar ilerlediğini düşündü. Bunların hepsi onun kendi çabalarıyla olmuştu. Bu yüzden ona hayrandı ama bu kadın hiçbir zaman cesaretsiz ve gayretsiz olmamıştı zaten. Şimdi ihtiyacı olacak şey cesaretti.

“Ev telefonuna izle-yakala dediğimiz bir şey kurduk.” dedi Bolt güvenlik kapısındaki zile basan Andrea’ya ve Turner’in kendilerini içeri alması için bekledi. “Bu da eğer evini ararlarsa arayanın yerini çok çabuk bir şekilde tespit edebileceğimiz anlamına geliyor.”

“Emma’ya zarar verebilecek bir şey yapmanızı istemiyorum Mike.”

“Yapmayacağız.” dedi Bolt ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar Emma’ya zarar verme olasılıkları vardı.

Matt Turner onları içeri almak için düğmeye bastı ve kapıdan geçerlerken çiçeklerin güçlü kokusu Bolt’u anında çarptı. Bahçe bir renk cümbüşüydü, evin dış duvarını çevreleyen düzgün çiçek tarhlarıyla buraya iyi bakılmıştı. Ayrıca, avlunun dört bir yanından yükselen kalın yeşillik duvarları sayesinde burada her şey vardı. Karısı Mikaela olsa buraya bayılırdı. Her zaman birkaç çocuk ve birkaç köpekle birlikte, bolca alanı olan büyük, ferah bir evde yaşamak istemişti; böyle bir yere kendi polis maaşı ve onun ilkokul öğretmeni maaşıyla asla güçleri yetmezdi.

Turner onları kapıda karşılayıp Andrea’ya resmî bir şekilde, “Bayan Devern.” diyerek selam verdi ve geçmesi için kenara çekildi.

Ön kapı, üst kata çıkan merdivenlerin olduğu oldukça büyük, çini döşeli bir antreye açılıyordu. Dekor kirli beyaz renklerin hâkimiyetinde olduğundan tamamen renksizdi ve bu da eve -iç tasarım konusunda uzman olduğundan falan değildi ama- Bolt’a göre oldukça ruhsuz bir hava veriyordu. Hemen ilerisinde, içinde kısmen solmuş orkidelerin olduğu bir vazanın yukarısında Andrea ve Emma’nın büyük boyutlarda çekilmiş profesyonel portre fotoğrafı vardı. Bu, ikisi de fotoğraf makinesine kocaman gülümseyen anne-kızın güzel bir karesiydi; yüzleri birbirine dege-

cek şekilde yan yanaydı ve Andrea'nın gözleri parlıyordu. Emma koyu sarı saçları omuzlarına kadar inen, sevimli ve fındık gibi bir buruna sahip tatlı bir çocuktü. Fotoğrafta küçük görünüyordu, muhtemelen on yaşından daha büyük değildi.

Bolt fotoğrafa dikkatleri çekmek istemeyerek başını hemen çevirdi. Marie ikisine de çay isterler mi diye sordu.

Bolt ona gülümsedi. "Ben kahve alırım, teşekkürler, eğer sorun olmayacaksa."

Turner da aynısından istediğini söyledi.

Andrea onu duymamış gibiydi. Fotoğrafa öylece bakıyordu.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun Mike? Güzel, değil mi?"

"Evet." dedi Andrea'nın moralini yerinde tutmaya istekli olduğundan. "Güzel ve sana onu geri getireceğiz."

"Getirmek zorundasınız."

Antre sessizleştii. Marie ve Turner, Bolt'la Andrea'yı baş başa bırakarak mutfığa gittiler. Andrea bakışlarını fotoğraftan çevirerek bir elini saçlarından geçirdi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Mike. Bu beklemek. Beni öldürüyor."

"Neden biraz uzanmıyorsun?" Bolt ona bu kadar yakın olduğu için huzursuz hissetti. "Bir gelişme olursa sana haber veririz."

Andrea başını sallayıp merdiveni çıkmaya başladı.

Bolt onun gidişini seyretti, sonra kahvesini almaya gitti.

Mutfak geniş ve ortadaki kahvaltı adasıyla moderndi; dört bir taraftaki kancalardan parıldayan demlikler ve tavalar sarkıyordu. Yine, Mikaela'nın burayı ne kadar seveceğini düşündü. Kadın harika bir aşçıydı ama bütün yemeklerini buranın dörtte biri kadar bir yerde yapmak zorunda kalmıştı.

Marie ve Turner, odanın diğer tarafındalardı; genç kadın fincanlara kaynar suyu dökerken konuşuyorlardı. Turner otuzuna

yaklaşıyordu ve hâlâ kararlı bir şekilde bekârdı ama bu, değiştirmek için giderek daha çok uğraşmaya başladığı bir durum gibiydi. İlk buluşmalara gitme eğilimindeydi -en azından bir düzine internet çöpçatan sitesinin gururlu bir üyesiydi, bu yüzden her zaman tanışmalara gidiyordu- ama ikinci buluşmalar bulunması çok daha zorlardı ki Bolt bunun acınası bir şey olduğunu düşünüyordu. Kaş çatmak için yaratılmış uzun sefil bir surata, erkenden kelleşmeye başlamış bir kafaya sahip ve teknik konulara takıntı duyan bu adam kesinlikle pek çok insanın asla yaklaşmadığı türden, ancak zamanla hoşla giden biriydi ve Bolt onu severdi. Turner görünüşte bilgisayar kurdu olabilirdi ama aynı zamanda sağlam bir mizah anlayışına sahipti, asla sızlanmazdı ve Bolt'un tatlı bulduğu kesin bir kırılğanlık havası vardı onda. Son zamanlarda çok daha fazla gülümsüyor, sanki nasıl çekici olunur diye ders alıyordu.

Bolt içeri girdiğinde Marie, Turner'ın söylediği bir şeye gülüyordu ve neredeyse bir şeyleri böldüğü hissine kapıldı. İkisi de konuşmayı bırakıp ondan tarafa döndüler ve Marie biraz utanmış gibiydi.

“Andrea yukarı, uzanmaya çıktı.” dedi onlara gülümseyerek, uygunsuz bir şey görmediğini ya da duymadığını göstermek için.

Marie'den kahve fincanını aldı ve birkaç küp şeker ekledi. Su ısıtıcının üstündeki dolaba Emma'nın başka, bu kez şipşak bir fotoğrafı tutturulmuştu. Fotoğrafta bir tarafında annesi ve diğer tarafında dağınık saçlı, zayıf, yakışıklı bir adam duruyordu. Tipik bir aile gibi görünüyorlardı. Bu, Bolt'un hafiften kıskançlık duymasına neden oldu; gerçi nedeninden yüzde yüz emin değildi.

“Sizce kocası bu işe karışmış mıdır efendim?” diye sordu Turner, Bolt'un fotoğrafa baktığını görünce.

“Bir tarafım kesinlikle diyor.” diye cevapladı alçak sesle, resmî olarak bu soruşturmanın bir parçası olmayan Marie'nin

önünde söylediklerine dikkat etmesi gerektiğinin farkındaydı, “Çünkü bu, adamların Emma’nın hareketlerini nasıl bildiklerini açıklardı ama diğer tarafım da eğer öyleyse neden daha sonra ortadan kayboldu diyor? Elbette bunun sadece şüphe uyandıracığını bilirdi. Adamlara kızı ne zaman ve nerede yakalayacaklarını söylemek, sonra da tamamen masum davranmak çok daha iyi olurdu. Ondan şüphelensek bile bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmazdı.”

“Ben de bunu düşünüyordum.” dedi Turner. “Bir nedenden dolayı tüm bunlar yanlış geliyor, öyle değil mi?”

Bolt merdiven basamaklarında gürültülü ayak sesleri duyup Andrea sağ elinde cep telefonu ile uzun bir sabahlık içinde odaya daldığında ona bu konuda çok fazla yüksek sesle düşünmemesini söylemek üzereydi.

“Aradılar.”

“Ne zaman? Şimdi mi?”

“Evet. Cep telefonundan.”

“Ne dediler?”

“Yarın gece için parayı bir araya getirip getirmediğimi sordu. Ben de topladığımı söyledim ve bana bilgisayarımı açıp e-postalarımı kontrol etmemi söyledi.” Derin bir nefes aldı ve Bolt onun kendine hâkim olmak için tüm gücünü kullandığını anladı. “Bana bir uyarı gönderdiklerini söylediler.”

On Beş

Andrea dizüstü bilgisayarını getirip açarken SG5 Turner merkezi aradı ve onlara Andrea'nın cep telefonuna gelen son çağrının numarasını derhâl izlemelerini istedi. "Beş dakika içinde araya-caklar." dedi o ve Bolt antrede Andrea'nın arkasından evin arka tarafındaki geniş, ferah çalışma odasına yürürken.

Andrea dizüstü bilgisayar odanın arka avluya bakan uzak ucundaki bir masaya koydu ve bilgisayar başlarken beklemek için oturdu. Marie Cohen daha gerilerde, eşikte dururken Bolt ve Turner Andrea'nın arkasında ayakta dikiliyorlardı. Masa pahalı maun ağacındandı ve titizlik derecesinde düzenliydi. Üzerinde çerçeveli iki fotoğraf vardı: Bir tanesi pembe bir mayo içinde hortumla oynayan ve objektife gülerek bakan bebek Emma, diğeri de anne ve kızın gülümsediği, daha yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafı.

"Bana bir uyarı göndermekle ne kastediyorlar sence?" diye sordu Andrea, koltuğunda dönüp başını kaldırarak Bolt'a bakarken.

"Birazdan göreceğiz." dedi Bolt sakince.

"Bunu söylemek senin için kolay, değil mi?" diye karşılık verdi, tekrar önüne dönüp internet simgesine çift tıklarken.

Bolt cevap vermedi. Sorun şuydu ki kendisi suç kurbanlarının yanındayken çok iyi değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. O daha çok dedektiflik işleri, suç örgütlerini çökertme süreçlerini tercih edi-

yordu. Hedefleri tespit edip vurmayı. Kendi kişisel trajedisi yüzünden acı çekmiş olabilirdi ama bu iş için eğitilmediği gerçektir ve bu seferki kurbanla yakından tanışık olması da işe yaramıyordu. Avutucu sözlerle araya girecek mi diye merak ederek Marie Cohen'e baktı ama genç kadın ona sadece bırak karışma der gibi bir el işareti yaparak sessiz kaldı.

Andrea'nın açılış sayfası ekranda belirdi ve o da e-postalarına tıkladı. Yaklaşık bir düzine okunmamış mesaj vardı ama bu en üstteydi, sayılardan oluşan bir Hotmail adresinden gönderilmişti. Konu kısmında büyük harflerle 'UYARI' yazıyordu ve bir mpeg eklentisi vardı.

Andrea hiç konuşmadan e-postayı açtı. Mesaj kısmında sadece 'FİLMİ İZLE' yazıyordu.

"Aman Tanrım." diye fısıldadı Andrea.

Bolt gerildi. "Belki de en iyisi ilk önce bizim izlememiz Andrea." dedi ona, omzuna güven veren bir şekilde elini koyarak. "Ne olur ne olmaz." diye eklemedi ama eklemiş kadar olduğunu biliyordu.

Andrea derin bir nefes aldı. "Hayır. O benim kızım. İzlemem lazım."

"Bu iyi bir fikir olmayabilir Andrea." dedi Marie, çalışma odasına girerken.

"İzleyeceğim. Nokta." Kelimeleri yüksek sesle ve kararlı bir şekilde çıkıyordu ağzından, odayı kesip geçiyordu sanki.

Mpeg dosyasına tıkladı ve video yüklenirken yirmi saniye bekledi. Oda dışarıdan gelen kuş cıvıltılarının huzur veren sesi dışında sessizdi. Andrea titreyen parmaklarla oynat tuşuna tıkladı.

Ekran birdenbire kameranın uzağındaki bir yerlerde yanan bir ampulle aydınlatılmış loş bir odadaki duvarlardan birine yaslanmış hâlde duran bir insanın belden yukarısının görüntüsüyle

doldu. Kayıt kalitesi çok iyiydi ve Bolt başında siyah bir kukuleta olsa da Emma'ya baktığını biliyordu. Siyah tişörtün altındaki kolları -çocuk kolları- soluk ve cılızdı.

Andrea'nın nefesi kesildi sanki.

İki ya da üç saniye Emma orada, tamamen hareketsiz bir şekilde durdu; sonra yavaşça *The Times*'ın bir kopyasını ekranı dolduracak şekilde kaldırdı. Gazete manşeti Northern Rock Bankası'ndaki gidişat hakkındaydı. Kamera sağ üst köşedeki tarihe odaklanana kadar ileri gitti. Tarih bugüne aitti.

“Bak Andrea, o yaşıyor.” dedi Bolt, iyimser konuşmaya çalışarak. “Ve onu bu şekilde tutmak onların işine geliyor.”

Andrea cevap vermedi ama omuzları titriyordu ve Bolt onun ekrana bakarken sessizce ağladığını fark etti.

Kamera geri çekildi, böylece Emma'nın belden yukarısı tekrar ekranı doldurdu ve sonra kameraman siyah eldivenli elini uzatıp kaba bir hareketle kukuleta'yı çıkarırken kamera birdenbire sallandı, şimdi ekranda Andrea'nın evinin her yerinde fotoğrafı olan, koyu sarı saçlı ve mavi gözlü o tatlı genç kız vardı.

Kızın suratından korktuğu anlaşılıyordu ve kameramana teredüt ederek bakarken gözyaşları akıyordu. Adam ona kamera arkasından bir tür sufle veriyor gibiydi çünkü kız sesi korkudan titreyerek, yavaşça ve dikkatle konuşmaya başladı. “Annecim, eğer parayı getirirsen yarın gece beni bırakacaklarını söylüyorlar.” Kız ikinci sufleyi alıyor gibiydi, bu yüzden tekrar bir duraksama oldu. “Ama annecim... Eğer parayı ödemezsen ya da polisi ararsan... Bana çok kötü zarar vereceklerini söylüyorlar.” Bu son kelimeleri söylerken gözyaşları suratından aşağı tekrar akmaya başladı.

Sonra nefesi kesilir gibi olunca kısa, gergin bir şekilde soluk aldı. İzleyenlerin göremediği bir şeye, gözleri kocaman açılmış bir şekilde bakıyordu.

“Aman Tanrım, Emma.” diye fısıldadı Andrea, sesi bu yük altında çatlıyor gibiydi. “Canım benim.”

Ve sonra hepsi de onu gördüler. Siyah eldivenli bir elin tuttuğu uzun, parlak bir av bıçağı ekranda sağa sola yavaşça hareket ediyor, seyircileriyle dalga geçiyordu. Bu bıçak kameramana aitti. Bıçağı hareket ettirirken kamera hafifçe sallanıyordu. Sonra adam ileri doğru eğilip ucunu Emma’nın boynuna doğru yönelirken bıçak yön değiştirdi. Adamın kolu eldivenden sonra siyah bir süveter koluyla örtülüydü. Teni ya da olası bir kimliğe işaret edebilecek hiçbir şey görünmüyordu.

Andrea işkence çekiyormuş gibi inledi. “Hayır, Tanrım, hayır. Lütfen. Ona bir şey yapma.”

Bolt ağzının kupkuru olduğunu hissetti. Bu tam bir sadizmdi, Tanrı’ya şükürler olsun ki çok görülen bir şey değildi. Teşkilattaki yirmi yılı içinde buna benzer şeyi bir keresinde babası tarafından cinsel istismara ve işkenceye uğrayan üç yaşındaki bir çocuğun amatör videokasetini izlemeye zorlandığı zaman görmüştü. Bu, uzun zaman önceydi ama her anını hâlâ hatırlayabiliyordu. Görüntüler beynine kazınmıştı, çirkin bir dövme gibi, sonsuza kadar. Bu da ona benziyordu ve bir bakıma daha acı vericiydi, çünkü kurbanın annesi kendisinin bir zamanlar çok önemsedığı biriydi.

“Kapatalım şunu Andrea.” dedi. “Bir dakika içinde tekrar seyredebiliriz.”

Andrea başını öfkeyle iki yana salladı. “Hayır. Görmem lazım. Görmem lazım.”

Videoda Emma soluk mavi gözlerini bıçaktan hiç ayırmadan başını çekerek, gövdesini duvara iyice yasladı.

Andrea’nın inlemeleri daha yüksek çıkıyordu artık. Bıçağın ucu Emma’nın boynuna dokununca birden inlemesi kesildi. Bıçak yavaşça hareket ediyordu.

Hiç kimse yerinden kımıldamadı. Sanki ekrana bakarken hip-notize olmuş, oracıkta donakalmışlardı. Bekliyorlardı.

Bıçak Emma'nın çenesi boyunca gezip yanağına doğru yavaşça ilerledi, kızın soluk tenini okşuyor ama kesmiyordu, sol gözünün hemen altındaki yerde durdu. Yarım santimetre daha gitse göz küresine gelecekti.

Bolt bundan sonra olabilecekler için kendini hazırladı. Güçlü bir adam olduğu, dünyanın sunabileceği en kötü deneyimlerden bazılarını katlanabildiği için kendisiyle gurur duyardı ama bu onu içten içe parçalıyordu ve gelecek aylarda bu sahnenin kim bilir kaç kere rüyalarına misafir olacağını merak etti.

Bıçak şimşek gibi parlayarak birden yana kaydı. Ekrandan kayboldu.

Emma çığlık attı. Andrea'nın nefesi kesilir gibi oldu. Bolt nefes alıp vermeyi bıraktı.

Kamera ileri doğru hareket etti. Emma'nın suratı ekranı doldurdu. Dehşete düşmüştü ama yara almamıştı. Sonra kamera yavaşça geri çekildi, Emma oturduğu yatakta cenin pozisyonunda büzülürken gazete yere düştü. Kızın ellerinde kelepçeleri vardı ve ayak bileklerinden birinde ucunda bir zincir olan metal bir halka vardı.

Ekranın altından diğer her şeyin görünmesini engelleyen koyu renkli bir şey yükseldi ve kamera buna odaklanmak için birkaç saniye bekledi. Bu, bir kâğıt parçasıydı. Üzerinde büyük, kalın harflerle dört kelime yazıyordu: POLİSE GİDERSEN KIZ ÖLÜR. Kamera tam üç saniye boyunca bunu gösterdi. Sonra birdenbire görüntü sona erdi ve ekran Andrea'nın giriş sayfasına döndü.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Bolt tam ağzını açıp Andrea'ya güçlü olmasını, -her ne kadar buna hâlâ inandığından emin olmasa da- bunun adamların onu fidye parasının bir sonraki kıs-

mını versin diye sindirmek için kullandıkları bir yöntem olduğunu söyleyecekti ki Andrea şiddetli bir hareketle bilgisayarı masanın üstünden yere fırlattı ve sıçrayarak ayağa kalktı. Emma'nın bebeklik fotoğrafını masadan alıp göğsüne bastırdı. Turner'ı önünden iterek işkence çeken ve öfke dolu birinin gözyaşlarıyla ıslanmış suratıyla Bolt'a döndü.

“Onu öldürecekler, değil mi? Böyle işte. Onu öldürecekler.”

Bolt onu sakinleştirmeye çalışarak bir elini koluna koydu. “Hayır Andrea, öldürmeyecekler. Onu hayatta tutarlarsa daha iyi bir durumda olurlar.”

“Bana polisi işe karıştırmamamı söylediler ama bakın, hepiniz buradasınız.” Kendini Bolt'tan kurtardı ve odayı genel olarak gösterir gibi kolunu salladı. “Kızım bu alçaklar tarafından işkence görürken ben burada hiçbir şey yapmadan duruyorum. Ah Tanrım... Eğer onu öldürürlerse... Eğer onu öldürürlerse bu tamamen benim hatam olacak!”

“Bu şekilde düşünemezsin Andrea.” dedi Bolt ama Andrea onu dinlemiyordu artık. Onların yanından hızla geçip kapıdan çıktı ve arkasında sadece acı bir sessizlik bıraktı.

On Altı

Marie, Andrea'nın peşinden gitti ve Bolt ikisinin de merdiveni çıktıklarını, Andrea'nın Marie'ye kendisini yalnız bırakmasını söyleyerek bağırdığını duydu. Andrea'nın bunu nasıl atlayacağını merak ederek diklemesine yere düşmüş bilgisayara bakıp durdu. En sonunda derin düşüncelerinden sıyrılıp bakışlarını başka yöne çevirdi.

Turner telefonda konuşuyordu. Birkaç saniye sonra görüşmeyi bitirdiğinde Bolt ona adamların bir iz bulup bulamadıklarını sordu.

“Adam N18 posta kodundaki bir arka sokaktan, cep telefonu aramış ama telefonu hemen kapatmış, bu yüzden onu takip edemiyoruz.”

“Öyleyse cep telefonlarıyla neler yapabildiğimizi biliyor.”

“Öyle görünüyor, değil mi?”

“Gönderdiği e-postayla ilgili bir şey elde etme şansımız?”

“E-posta adresinin kendisinden pek bir şey çıkaramayız. Herhangi biri bir Hotmail hesabını anonim olarak oluşturabilir ama e-postanın gönderildiği bilgisayarın yerini tespit edebilmemiz lazım. Bu biraz zaman alabilir.”

“Ekibi hemen bu işe yönlendir. Bu adamın bir hata yapacağını unutmamak zorundayız.”

“Şimdiye kadar yapmadı.”

Bolt Turner’dan hoşlanıyor olabilirdi ama ara ara olumsuz şeylerin üzerinde durması insanı sinir edebiliyordu. Özellikle de böyle zamanlarda. “Sadece yap şu işi.” dedi, dönüp kendi cep telefonunu çıkarırken. “Sokaktaki polisleri aramanın yapıldığı yere gönder, belki de adam hâlâ oradadır.”

Oturma odasındaki çift kanatlı kapıyı açtı ve amirinin numarasını çevirirken arka bahçeye çıktı. Koca Barry telefonu açınca ona adamların neler yaptıklarını anlattı. “Bu adamlar işlerini biliyorlar efendim. İnsanı nasıl çileden çıkaracaklarını biliyorlar ama bir şey daha var. Kadına işkence etme şekilleri -bu çok kişisel bir şey. Bundan eminim. Birileri gerçekten de Andrea Devern’in acı çekmesini istiyor.”

“Pekâlâ, haklı olduğunu umalım, çünkü bu bizi onlara götürebilir. Kadının çok fazla düşmanı olamaz herhâlde. Bu arada adamlara tuzak kurmak için iznimiz var artık. Görünüşe göre yukarıdaki hanımlar ve beyler pazarlık konusunda senle aynı fikirdeler. Bu kadar acımasız insanlarla bunun bir anlamı olmayacaktır.”

“Kesinlikle doğru hamle. Bu şekilde olayları kontrol edenler biz olacağız.”

“Takip cihazlarıyla donatılmış sahte banknotlar kullanacağız.”

“Bu adamlar profesyoneller efendim. Böyle bir şeyi fark edeceklerdir.”

“Hemen peşlerinde olacağız. Banknotların sahte olduğunu anladıklarında çok geç olacak ve kendileri de nezarethanede olacaklar.”

Bolt ikna olmamıştı. “Ama Emma için de çok geç olabilir. Eğer parayı alıp arabada banknotları kontrol ederlerse ve gerçek olmadığını anarlarsa bizim bu işe karıştığımızı bilirler. Bu durumda bizi asla kıza götürmeyebilirler.”

“Hadi ama eski dostum, yarım milyon sterlini gerçekten kullanma yetkisini nasıl alayım ben? Nereden bulayım bu parayı? Piyangodan mı? Bir düşünsene.”

“Onları gözden kaybetmeyeceğimizi söylediniz.”

“Kaybetmeyeceğiz.”

“Yani, gerçek para kullanmaya gücümüz yeter, değil mi?” Bolt Emma’nın pembe mayosu içinde hortumla oynadığı bebeklik fotoğrafını düşündü. “Burada genç bir kızın hayatından bahsediyoruz.”

“Duygusallaşmayalım Mike.”

“Duygusallaşmıyorum ama eğer sahte para kullanırsak ve her şey ters giderse bu bizim için hiç de iyi olmayacaktır, öyle değil mi? Paranın, kaçırılan kızıdan daha önemli olduğunu düşünmemiz.” *Çok canlar yanacak*, diye eklememek için kendini zor tuttu ama bu mantıklı bir noktaydı. Bolt, başarı şansının en fazla orada olduğunu bilerek, Barry’nin tabiatında olan kendi kıcını kollama içgüdüsüne hitap ediyordu.

Ve işe yarıyor gibiydi. “Yukarıdakilerle konuşacağım ama kabul edeceklerini sanmıyorum.” Barry iç çekti. “Bak, tüm bu operasyonun çok iyi planlanması lazım, bu yüzden detayları tartışmak üzere seni burada istiyorum. En kısa zamanda. Turner ve Cohen’i, Bayan Devern’le bırak, adamların tekrar iletişime geçmesi ihtimaline karşı.”

Bolt telefonu kapatıp saatine baktı. Biri on geçiyordu. Midesi gurulduyordu ve tüm gün hiçbir şey yemediğini fark etti. Yolda bir şeyler alırdı. Derin bir nefes aldı. Öyle ya da böyle bu alçakları yakalayacaktı ve Andrea için Emma’yı geri getirecekti. Artık av başlamıştı ve en azından sahada sorumlu olan kendisiydi. İşin sevdiği kısmı buydu, savaş hattı oluştuğunda ve her şey sizle on-

lar arasında olduğuunda. Video görüntülerini zihninin bir kenarına atınca kararlılığının yenilendiğini hissetti.

Arkasında birilerinin olduğunu hissetti. Belli belirsiz utanmış görünen Turner'dı bu.

“Her şey yolunda mı Matt?”

“Bayan Devern yukarıda sizinle konuşmak istiyor. Baş başa. Marie'yle konuşmak istemiyor.” Sesinde belli belirsiz de olsa onaylamadığını gösteren bir tını vardı.

“Peki, teşekkürler.”

Bolt çift kanatlı kapıdan geçip tekrar eve girdi. Marie merdivenin bitiminde, endişeli bir yüz ifadesiyle dikiliyordu.

“Soldan ilk odada.” dedi bıkkın bir şekilde.

Bolt onun adına üzülerək gülümsedi. “Teşekkürler. Benim de yapabileceğim çok fazla şey olduğunu sanmıyorum ama bir deneyeceğim.”

Andrea yatak odasındaıdı; elinde sigarasıyla beyaz deri bir koltuğa oturmuş, pencereden dışarıyı seyrediyordu. Bolt içeri girip kapıyı kapatınca dönüp baktı. Suratında metanetli bir ifade vardı, gözyaşları silinmişti artık.

“Onu geri getirmelisin Mike.” Kelimeleri kararlı bir şekilde telaffuz ediyordu.

“Bu konuda yapabileceğimiz her şeyi yapıyoruz kesinlikle. Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum ama sakın durup sabırlı olmaya çalışmalısın.”

“Hiç çocuğun oldu mu Mike?”

Andrea elinde unuttuğu sigarası yanmaya devam ederken bir cevap bekleyerek onu yakından izledi. Bolt kendini bu sohbetten nasıl kurtaracağını merak ederek iç çekti.

“Öyle bir fırsatım asla olmadı. Belki bir gün olur.”

“Evlendin mi hiç?”

“Evet. Bir kere.

“Ne oldu?”

“Öldü. Bir araba kazasında. Beş yıl önce.”

Beş yıl. Sanki çok uzun zaman geçmişti üstünden ancak gerçekte çok hızlı geçmişti. Mikaela’yı hâlâ mükemmel şekilde hayal edebiliyor, hâlâ sesini duyabiliyordu ama onun diğer insanlar tarafından kendisine hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Onunla ilgili düşüncelerini ve anılarını kendine saklamayı seviyordu.

“Üzüldüm.” dedi, sesi içtendi.

“Geçti artık.”

Sessizlik. Bolt onun ekleyeceği bir şeyler olduğunu hissetti, bu yüzden bunu beklemeye başladı.

Ve o şey geldi.

“Dinle Mike, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama...”

O anda sigarayı fark etti ve külünü kucağına dökülmeden önce pencere kenarındaki küllüğe silkti.

“Ne oldu Andrea?”

“Sana Jimmy Galante’den bahsetmiştim, değil mi? Onu bu işe dâhil etmemin nedenlerinden.”

“Çünkü onun yardımına ihtiyacın vardı.”

“Evet ve çünkü Jimmy, Emma’nın babasıydı.”

“Doğru.”

“Gerçek şu ki yalan söylüyordum.”

Bolt gerildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani Jimmy’nin onun babası olduğunu söylerken yalan söylüyordum. Babası o değil.” Andrea doğrudan Bolt’un gözlerine baktı. “Sensin.”

On Yedi

Mike Bolt'un gençlik günlerindeki sorunlarından biri de hayır diyememesiydi. Holborn'daki otelde geçirdikleri tutku dolu ilk geceden sonra Andrea Devern'le ilişkisini asla devam ettirmemeliydi. Kadın ona bakan zengin bir kocayla evliydi ve kendisi de yirmi dört yaşında tez canlı bir polisti, bu yüzden bu ilişkinin kötü biteceği kesindi ama Bolt bir şekilde kendini bunun gerçekten sorun olmadığına ikna etmişti. Sadece işlerin nasıl gittiğine bakacak ve kendini çok kaptırmayacaktı.

Ama kaptırmıştı ve ilişkinin devam ettiği sekiz hafta boyunca kendini Andrea'nın ağına daha da kaptırdığını fark etmişti. İlk başta olayların kontrolü kendisindeydi ama bu kontrol onunla kafayı giderek daha çok bozdukça hızlı bir şekilde buharlaşıp uçmuştu. Onu etkisi altına almanın ve yasaklı ilişkileri için bu luşmanın zorlukları onu çileden çıkarıyordu. O sekiz hafta boyunca sadece altı kez birlikte olmuşlardı ve sonra birdenbire her şey bitmişti. Öylece. Hıçkırıklı bir ağlama eşliğinde de değil, asla unutmayacağı bir sevişmeyle.

Ama gerçekten de Andrea'nın çocuğu ondan olabilir miydi? Bu düşünce, genel merkeze dönerken acımadan beynini kemiriyordu. Tarihler tutuyordu; Andrea evde kendisini buna ikna et-

mişti. “Kızımızın doğum tarihi 2 Nisan.” dedi. “Biz haziran ve temmuz aylarında görüşüyorduk.”

Bizim kızımız. Onun kızı. Elbette Andrea yanılıyor olabilir. Daha sonradan öğrendiği üzere, Andrea o zamanlar Jimmy Galante’yle de görüşüyordu ve evliydi de, gerçi Andrea her zaman kocası Billy Devern’in iktidarsız olduğunu iddia ederdi, bu yüzden karısının sevgilileri olmasına izin veriyordu. Bunun gerçek olup olmaması hâlâ büyük oranda önemsizdi, çünkü tarihler uyuyordu. Kontrol et demişti Andrea, o da etmişti ve zihninde o baş döndürücü günlere geri gidince gerçek öyle yüksek sesle kendisine bağırdı ki neredeyse başka hiçbir şeyi duyamadı. Emma Devern’in onun çocuğu olmaması mümkündü ama öyle olması daha büyük bir olasılıktı.

Yan tarafındaki koltukta Emma ve Pat Phelan’ın vaka odasına geri götürdüğü fotoğrafları vardı. Phelan’ı görüyordu ama Emma’nın fotoğrafını ters çevirmişti. Ona bakmaya dayanamıyordu. Onun kendi kanından canından olduğunu düşünmeye ve bunu ilk olarak onun kaçırılmasını soruşturması için görevlendirildiğinde öğreniyor olmasına katlanamıyordu.

Mikaela’yı, Andrea’dan birkaç yıl sonra, karısı olan kadını düşündü. Mikaela her zaman çocuk isterdi. Bir erkek ve bir kız derdi her zaman. Çocuklar ve hoş bir bahçesi olan büyük, ferah bir ev. Her zaman geri duran Bolt’tu. Bunun gerektirdiği büyük sorumluluktan korkmuştu; uzun saatler çalışmasından dolayı gerekli desteği verebileceğini sanmıyordu ama en sonunda, birlikte geçirdikleri yedi yıldan sonra gönülsüz bir şekilde de olsa, Mikaela’nın bir bebek yapmayı denemeye başlamaları yönündeki giderek artan ısrarcı ricalarına boyun eğmişti.

Bolt’un kullandığı araba yoldan çıkıp bir meşe ağacına çarpığında ve arabayı tanınmayacak bir şekilde ezdiğinde Mikaela iki aylık hamileydi. Bolt hastanede altı hafta yatmıştı ve şimdi,

suratında o gecenin kalıcı bir hatırlatıcısı olarak üç küçük yara izi taşıyordu. Mikaela'nın yaşam destek ünitesinin fişi, bilinci asla yerine gelmediği için üç gün sonra çekilmişti. Bolt ona elveda diyemeyecek kadar kötü durumdaydı, yatağından kalkamıyordu. Genç kadının anne ve babası tarafından alınan bu karar bile, neredeyse iki gün sonrasına kadar, söylenmemiştii kendisine çünkü bu haberin durumunu daha kötü hâle getirecek kadar travmatik olduğu düşünölmüştü.

Tüm o zaman boyunca -Mikaela'yla olduğu ve ondan sonra geçen uzun, zor yıllar boyunca- hâlihazırda bir çocuğu olabilirdi. Asla görmediği ve hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediği bir çocuk büyüyor olabilirdi.

Parmakları direksiyonu sımsıkı kavradı ve Bolt Andrea'ya karşı aniden, öfke dolu bir gücenme patlaması hissederek çenesini sıktı. Eğer kızın babasıysa neden ona bu kadar yıldır bir şey söylememiştii? Ve eğer babası değilse onu bu şekilde kendi çıkarları için nasıl kullanabiliyordu?

Öfkesine yenik düşmeden önce arabayı yol kenarına çekti ve sakinleşmek için uzun, derin nefesler aldı ama bu çok zordu. İnaniılmaz derecede zor. O sabah kırkinci yaş gününe doğru yuvarlanan -artık sadece birkaç ay kalmıştı- ve muhtemelen asla çocuğu olmayacağı fikrine kendini alıştırmış, yeni bir kız arkadaşı olan epey mutlu bir adamdı. Şimdi ise, ona hem bir çocuğu olabileceği ama onun korkunç bir tehlike içinde olduğu hem de onu sağ salim geri getirmekten sorumlu olan kişinin kendisi olduğu söylenmişti.

Orada tam bir dakika boyunca oturdu, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki duyabileceği tek şey buymuş gibi hissetti. Sonra Emma'nın fotoğrafını aldı -okul üniforması içinde, on dört yaşında, sarışın, gülümseyen bir kız- ve benzerlikler arayarak baktı. Bu kız onun muydu? Benzerlikler vardı, farklılıklar da. Onu tutan adamı -adamları- düşündü. Onu canlı bir şekilde bırakmak iste-

meyebilecek adamları. Şimdi tuzak kurmaya çalıştıkları adamları. İlk kez, planları ters giderse neler olabileceğini gerçek anlamda hayal etti ve midesi şiddetle sarsıldı. Tek çocuğu olabilecek bu kız ölecekti.

Emma'nın fotoğrafını bıraktı ama kurtarmak zorunda olduğu kızı görebilsin diye ters çevirmedi. Sorumluluk alma ve doğru düşünme zamanıydı. Teknik olarak pozisyon değişmemişti; artık sadece alınan riskler çok daha büyük hâle gelmişti.

Son kez derin bir nefes aldı, sinyal verdi ve hızla trafiğe kaçtı.

Üçüncü Kısım

On Sekiz

Tina Boyd, Lively Lounge Club and Casino'nun önünde durduğunda cumartesi öğleden sonraydı ve saat iki buçuktu; bu mekân Pat Phelan'ın şu anda yaşadığı yeşillikli Hampstead banliyösünden dağlar kadar farklı bir yerde, Edgware Caddesi'nin Colindale ucunda, 1960'ların sıkıcı mimari ekolünü esas alan, dışkı renginde beton bir binaydı. Buraya bakmak Tina'yı kumar oynamanın kusurlarından biri olmadığına epey memnun hissetmesine neden oldu. İlgilenmediğinden değildi. Sadece bahis oynamaya cesaret edemiyordu, loto gibi bir şeyde bile, çünkü biliyordu ki eğer bir parça acemi şansı varsa ve kazanmaya başlarsa muhtemelen asla durmazdı. Tina'nın bağımlılığa meyilli bir kişiliği vardı. Bu, onun genlerinde vardı. Onlu yaşlarının başlarında ve ortalarında yaşıtılarının sigaraya başlaması yönündeki baskılarına sürekli direnmiş, sonra on yedi yaşında bir partide ilk sigarasını denemişti. O günden beri günde yirmi tane içiyor, her bırakma girişimi hızlı bir başarısızlıkla sonuçlanıyordu.

Phelan'ın da aynı olup olmadığını merak etti. Çünkü adamın kesinlikle kumar sorunu vardı ve Lively Lounge Club and Casino bahislere harcadığı paranın en büyük kısmını batırdığı yerdı ve adam çok harcıyordu. Tina'nın ekibi adamın adına olan beş kredi kartının ve bir bankamatik kartının önceki yıla

ait hesap özetlerinin kopyalarını bulmuşlardı; bu süre boyunca Pat'in harcamaları toplamda 87.288.36 £'yu buluyordu ve bu Andrea'nın ayrı bir bankadaki hesabından onun kişisel banka hesabına her ay otomatik olarak aktarılan 1.500 £'dan başka bulabildikleri gerçek bir geliri olmayan bir adama aitti. Yıl içinde adamın hesabına, toplamda yirmi beş binden daha fazla, birkaç ödeme daha yapılmıştı ama bunlar düzensiz aralıklardaydı ve çok nadirdi, bu da bunların neredeyse kesin bir şekilde adamın kumardan kazandıklarını temsil ettiğini gösteriyordu. Karısının yıllık 160.000 £ maaşıyla bile bu, devam ettirilemez bir miktardı ve Phelan'ın kredi kartlarının her birinde kredi limiti çoktan aşılmıştı ve şu anda banka hesabından altı binden fazla nakit avans çekmişti.

Kendini bu duruma sokan biri çok nadir görülen bir şey değildi. Koca Barry'nin de bu sabah belirttiği gibi, insanlar kendilerini sürekli ciddi borçlara sokuyorlardı. Pat Phelan'ın mali durumu hakkında ilginç olan şey SOCA'daki araştırma raporlarına göre, Pat Phelan'ın mali durumu hakkında ilginç olan şey son iki ayda son iki ayda çarpıcı bir biçimde, yüzde doksandan daha fazla, azalmış olmasıydı ve aynı dönem içinde banka hesabına kumardan kazandığı bir para yatmamıştı. Adam ya hayatında yeni bir sayfa açmıştı ya da Tina'ya göre daha büyük bir olasılıkla bu alışkanlığı için farklı bir kaynaktan para kullanıyordu. Bütün mali hesap özetleri adamın kumar oynamak için seçtiği yer olarak Lively Lounge'u işaret ettiğinden Tina, Phelan'ın geçmişini eşelemeye başlamak için buranın iyi bir yer olacağına karar vermişti. Bu işi ekibin daha deneyimsiz üyelerinden birine bırakabilirdi ama pek çok dedektif gibi o da dışarı çıkıp kendisi öğrenmeyi seviyordu ve eğer kendisine karşı tamamen dürüst olacaksa işleri halletmek için kendi yeteneğine güvenmeyi tercih eden, başkalarına görev paylaşımı yaptırmayı sevmeyen biriydi.

Takıntılı kumarbazların ihtiyaçları yirmi dört saat giderilme-
liydi ve kulüp açıktı. Tina hafif boyalı çift kanatlı kapıdan geçip
karanlık bir lobiye adım attı. Resepsiyonda saında ıtcıtları olan
ve aşırı makyajlı yaşlı bir kadınla konuşan sarışın bir genç kız
vardı. Tina yaklaşırken kız nazik bir şekilde gülümseyip ona Leh
aksanıyla iyi günler diledi. Bu arada kızın iş arkadaşı hiçbir şey
söylemedi ama daha şüpheli bir bakış attı; her ne kadar Tina'nın
üzerinde üniforması yoksa da ve her zaman bu havayı yaymamak
için bilinçli bir çaba sarf etse de kadın onun polis olduğunu he-
men anlamıştı. Bazı insanlarda polisleri tespit eden bir şey vardı
ve bunlar genellikle polislerden korkmak için en çok nedeni olan
kişiler oluyorlardı.

Tina kıza gülümsedi. “İyi günler, ben Ağır Organize Suçlarla
Mücadele Birimi'nden Tina Boyd.” Kimliğini gösterdi. “Mekâ-
nın sahibiyle görüşmek istiyordum.”

“Bununla ben ilgilenirim Barbara.” dedi yaşlı kadın, bir ayı
ile Demi Moore'un sesi arasındaki tok bir sese sahipti. “Sahipleri
burada değıller. Bu ülkede oturmuyorlar.” Suratındaki ifadeden,
peki ne halt edeceksin bu adamlarla, demek istediğı anlaşıyordu.
“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Değışir. Şu anda buradaki en kıdemli kişi siz misiniz?”

Tina'ya cevabın hayır olduğunu söyleyen anlık bir tereddüt
oldu.

“Şey, Bay McMahon burada, ama...”

“Peki pozisyonu?”

“Kendisi müdür ama bence o...”

“Peki, o zaman onu göreyim ben, teşekkür ederim.”

“Kendisi meşgul, Bayan adınız her neyse artık.” diye kükredi
kadın.

Tina yılmadı. “Al benden de o kadar. Beni ona götürür ms-
nz lütfen?”

“Arayıp müsait mi bir bakayım.”

Kadın, kendisine sakın bir şekilde bakan Tina’ya kaşlarını çatarak, bankonun arkasındaki telefonu kaldırdı; Tina, nihayetinde bu son kaçınılmaz olsa da, bazı insanların neden boyun eğmeden önce polise karşı yapmacık bir direnç gösterdiklerini anlayamıyordu.

Kadın telefonu kapattı. “Tamam, şimdi sizinle görüşebilirmiş.”

Tina bir uçak hangarının havasına sahip büyük, penceresiz bir mekân olan ana oyun alanı boyunca ilerleyen kadını takip etti. Sadece birkaç oyun masası kullanımdaydı, müşteriler çoğunlukla bahis oynarken ne düşündüklerini belli etmeyen bir ifadeyle bakan Çinli adamlardı. Tina ve rehberi sessizlik içinde yanlarından geçerken hiçbiri kafasını kaldırıp bakmadı.

Bay McMahon’un ofisi binanın en uzak ucunda, bir kat yukarıdaki kısa bir koridorun sonundaydı. Kadın kapıyı çaldı ve son kez meydan okurcasına öfkeli bir bakış atarak Tina’nın geçmesi için yana çekildi.

Tina kapıyı kapatırken, masanın başında dikilen adam “Ağır Organize Suçlarla Mücadele Birimi.” dedi. “Onlarla daha önce hiç işim olmadı. Malcolm McMahon.” dedi, elini uzatarak. “Tanıştığımıza memnun oldum Bayan...”

“Boyd. Tina Boyd.”

Tokalaştılar ve Tina masanın kendi tarafındaki bir koltuğa oturdu.

Malcolm McMahon, içkiliymiş gibi görünen iri yarı bir adamdı. Alnının ortasında bir ok başı kadar keskin, V şeklindeki saç çizgisi, geriye doğru taranmış kır saçları ve üst dudağından başlayarak ilerleyen düz, bir santimlik yara iziyle yabani bir şekilde yakışıklıydı. Üzerinde kötü ütülenmiş bir gömlek ve demode olmuş çizgili bir kravat vardı, kumarhane giysileri -siyah bir takım

elbise ve gömlek- ise oyun alanını çeşitli açılardan gösteren yan yana dizili sekiz küçük ekranın bitişiğinde, duvarda asılıydı.

“Siz SOCA’da çalışanların polis bile olmadığını duyuyorum artık.” dedi gülümseyerek. “Özel ajan gibi bir şeysiniz. Pekâlâ, size nasıl hitap edeyim?”

“Bayan Boyd uygundur.”

Adam bunu kabul ederek başını yavaşça salladı. “Evet Bayan Boyd, biz burayı düzenle ve disiplinle yönetiyoruz, yasa dışı hiçbir şeye müsamaha göstermiyoruz, bu yüzden SOCA’nın dikkatini nasıl çekti bilmiyorum. Kimliğinizi tekrar kontrol etmemin bir sakıncası var mı acaba? Sadece olduğunuzu söylediğiniz kişi misiniz, emin olmak için. Bu günlerde ortalıkta çok fazla şarlatan dolanıyor.”

“Elbette.”

Tina kot pantolonun arka cebinden kimliğini çıkardı ve adama uzattı; bu arada adamın kalın, etli parmaklarındaki nikotin lekelelerini fark etti. Adam Tina’ya teşekkür edip kimliği geri uzatmadan önce dikkatle inceledi.

“Bu ziyaretim, müşterilerinizden biriyle alakalı.”

“Müşterilerimiz hakkında konuşmayı sevmeyiz Bayan Boyd. Onlar mahremiyetlerine değer verirler ve biz de aynı şekilde.”

“Bu çok ciddi bir vaka Bay McMahon. Eğer işleri resmiyete döküp tüm çalışanları sorgulaması için memurları buraya getirmemi istiyorsanız bunu yaparım ama ben de kayıt dışı konuşmaya hazırım ve bana söylediğiniz her şeyin çok gizli kalacağını garanti edebilirim.”

“Peki, bana para ödeyen müşterilerimden birini ele vermemi mi istiyorsunuz?”

Şimdi gülümseme sırası Tina’daydı. “Hayır, ona yardım etmenizi istiyorum. Adı Patrick Phelan ve sizin mekânınızda çok

para harcadığını, hatta bunu uzunca bir süre devam ettirdiğini biliyorum.” McMahon bir şey söylemedi, bu yüzden Tina devam etti. “Bay Phelan kayıp ve durumu konusunda son derece endişeliyiz.”

“Nasıl yardım edebileceğimi anlamadım.”

“Ama onu tanıyorsunuz?”

McMahon iç çekip koltuğunda arkasına yaslandı. “Evet, onu tanıyorum. Bir süredir buraya geliyor. Hoş adam, yeterince kibar. İnsanları kızdıracak türden biri değil.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

Adam parmaklarını masaya vuruyordu. “Geçen hafta bir gün. Tam olarak hatırlayamıyorum ama bu hafta onu kesinlikle görmedim ve içeride olduğunu da sanmıyorum. Sizin için kontrol edebilirim.”

“Hayır, gerek yok. Genelde kimle gelir buraya?”

“Değişik kişilerle. Arada sırada bir kızla, bazen birkaç arkadaşıyla. Bazen tek başına.” Omuzlarını silkti. “Gerçekten onları tanımıyorum.”

Tina kot pantolonun cebine elini atıp bir paket Silk Cut çıkardı. “Sigara içmemin bir sakıncası var mı?” McMahon’un sigara için yanıp tutuştuğunu göstermemeye çalışmasından ve odadaki bayat kokudan onun genellikle burada sigara içtiğinin çok açık olduğunu görüyordu.

Adam sırtıttı ve masanın arkasına eğildi. Eli tekrar görüldüğünde kocaman, yarıyı dolu bir kül tablası tutuyordu.

“Sizin sigara içtiğinizi anlamadım.” dedi. “Artık kapalı ofislerde sigara içmek yasak olduğundan siz içeri girince dikkatli olmanın daha iyi olacağını düşündüm.”

“Bu, ihlal etmekten mutlu olduğum bir kural.” dedi Tina, ona da bir sigara uzatırken.

Adam sigarayı aldı ve Tina ikisininkini de yaktı. Tam da Tina'nın umduğu gibi, toplumdan dışlanmışlar olarak ortak kimliklerini temel alan bir yakınlık kurulmuştu. Bir yakınlıkla başarabilecekleriniz şeyler inanılmazdı.

“Banka hesap özetlerine göre Bay Phelan savurgan biriydi ve çok başarılı biri gibi de görünmüyordu.”

“Değildi. Birkaç kadeh bir şeyler içer ve pervasızlaşmaya başlardı. Bazen bu işe yarardı -bilirsiniz, meydan okuyan kazanır falan filan- ama çoğu zaman da yaramazdı.”

Tina sigarasından bir nefes çekti. “Mesele şu ki bu özetler ayrıca adamın harcamalarının son birkaç ayda aniden azaldığını da gösteriyor ama sanki hâlâ buraya geliyor gibi de duruyor.” Durdu. “Parayı nereden bulduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

“Değerli müşterilerimize kullandırabileceğimiz kredimiz var.”

“Ama iki ay boyunca aralıksız bir şekilde ona kredi vermiyordunuz, değil mi?”

Adam başını salladı. “Hayır, vermiyorduk. Birkaç hafta önce bıraktık. Bize hâlâ üç binden fazla borcu var. Geçen hafta borcunu ödemek için biraz daha zaman istedi. Alternatif bir gelir kapısı dediği bir şeyden bahsetti. Hoşuma gitmedi. Pat'i severim ama bu da iş yani.”

Tina merakını fazla belli etmedi. “Bu alternatif gelir kapısı dediği şey hakkında size bir şeyler söyledi mi?”

“Yok. Sadece bunun temiz para olduğuna yemin etti.”

“Bildığınız kadarıyla başka kaynaklardan da borç para alıyor muydu?”

Bu kez McMahon'un sessizliği doğal gelmedi. Kaçamak bir cevap verecek gibiydi.

“Unutmayın Bay McMahon, bu konuşma tamamen kayıt dışı. Eğer bir şey biliyorsanız bunun size geri dönmeyeceğini garanti edebilirim.”

McMahon sigarasını içerek öylece oturmaya devam etti. Tina ısrar etmedi. Bekledi.

“Bakın.” dedi en sonunda, “Pat’i severim. Hoş adamdır. Başına kötü bir şey geldiğini düşünmek istemiyorum ama eğer geldiyse de bu işe karışan her kim varsa cezasını çekmesini isterim. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Elbette.”

“Bu konuştuklarımız kesinlikle ama kesinlikle kayıt dışı, değil mi?”

Tina önemli bir şeylerin geleceğini fark ederek başını salladı.

“Pat’in sadece bize borcu yok. Ayrıca borçlanmayı gerçekten istemeyeceğiniz birine de borcu var. Leon Daroyce diye bilinen bir adam.”

“Onu tanımıyorum.” dedi Tina, ismi not alma girişiminde bulunmadan. Bir not defteri çıkarmak bu konuşmaya resmi bir hava verip adamı ürkütebilirdi ve Tina bunu istemiyordu. İsmi yeterince kolay bir şekilde hatırlayabilirdi.

“Adam tefeci ve buraların ağır abisi.” diye devam etti McMahon. “Sanırım müşterilerimizden birkaçı adamın hizmetlerinden yararlandı ama bunun için oldukça çaresiz durumda olmanız gerek. Adamın uyguladığı faizler yüksek ve dediğim gibi gerçekten de iyi bir adam değil.”

“Phelan’ın ona ne kadar borcu olduğu konusunda bir fikriniz var mı?”

Başını salladı. “Pat bana Daroyce’dan asla bahsetmedi. Sadece söylentileri duydum ben. Ona verdiğim kredileri kesmemin bir nedeni de buydu. Bize borcunu ödemeyeceğinden endişelendim.”

Tina, Leon Daroyce hakkında olabildiğince çok şey bulmak ve Phelan'ın ona ne kadar borcu olduğunu öğrenmek zorunda kalacaktı. Eğer Daroyce bu kadar acımasız bir komisyoncuysa ve kendisinin de şiddete yabancı olmadığı açık olan McMahon gibi bir adam bunu söylüyorsa Tina onun gerçekten de öyle biri olduğuna inanmaya meylediyordu, Pat Phelan'ın da ona olan borcu yüzünden sıra dışı şeyler yapmış olması mümkündü. Belki de son çare olarak üvey kızının kaçırılmasına bile başvurmuştu.

“Sanırım bu kadar yeterli Bay McMahon.” dedi Tina, ayağa kalkarken. “Zaman ayırdığınız ve samimiyetiniz için teşekkürler.”

Adam sigarasını söndürdü. “Size güveniyorum Bayan Boyd. Eğer sizi Leon Daroyce’a yönlendirdiğime dair bir söz çıkarsa bu benim için hiç iyi olmaz.”

“Ben sözümü tutarım.”

“Evet.” dedi adam, onu dikkatle süzerek. “Öyle birine benziyorsunuz.” Başka bir sigara daha yakıp dumanını üfledi. “Benden bir tavsiye. Dikkatli olun. Leon Daroyce meseleleri fazla kişisel almaya meyillidir.”

Tina kapıyı açıp soğukkanlı bir gülümseme takındı. “Benim için endişelenmeyin Bay McMahon, ben her zaman dikkatliyimdir.”

On Dokuz

Tina Boyd'un her zaman dikkatli olmasının nedenleri arasında bir tanesi diğerlerine göre daha ağır basıyordu. O, bir belamıknatısıydı. Her zaman böyle olmamıştı ama. Kırsal kesimde orta sınıf bir ailede, birbirine çok âşık gibi görünen ve kendisini de kesinlikle seven bir anne babanın kızı olarak mutlu bir çocukluk geçirmişti. Özel okula, sonra üniversiteye gitmiş, İngilizce ve Psikoloji eğitimi almış, klasik bir okul hayatı yaşamıştı. Sonra, arkadaşlarının hepsi ofis işlerine başlarken o, polis teşkilatına katılmıştı. Bu, bir heves üzerine olmamıştı -yani, tamamen o şekilde olmamıştı. Asla bir ofiste çalışmayı istememişti ve her zaman araştırmacı bir zihni vardı. İnsanları neyin harekete geçirdiğiyle ilgileniyordu. Belki de bir psikiyatrist olmalıydı ama nedense bir polis olarak insanlık hâli hakkında daha çok öğrenebileceğini düşünmüştü ve öğrenmişti de, gerçi bunun olumlu bir gelişme olduğundan hiç emin değildi.

Polislik kariyerindeki ilk birkaç yılı dikkat çekici ölçüde soursuzdu. Islington Cinayet Büro'ya dedektif olarak katılmadan önce iki yılını üniformalı olarak geçirmişti ve kendi görev yerinde asla saldırıya uğramamış birkaç memurdan biriydi. Bir mezun olarak hızla yükseliyordu. Daha üst bir pozisyon kaçınılmaz göründü ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Ancak sonra her şey ters gitmeye başlamıştı. İlk önce, so-ruşturduğu bir şüpheli tarafından rehin alınmış ve adam silahlı CO19 subayları tarafından vurularak öldürülürken kendisi de çap-raz ateşte vurulmuştu. Çektiği acı kısmen hafıftı, altı hafta içinde tantanalı bir şekilde ve hemen komiser muavinliğine terfi edile-rek tekrar işe dönmüştü. Hatta bundan kısa süre sonra onu Polis Dergisi'nin sayfalarından birine kapak yapmışlardı. Bu, onu mut-lu etmeliydi ama bu övgüyü hak etmediğini biliyordu. İlk başta vurulmasına neden olacak bir hata yapmıştı ve sanki bu yüzden ödüllendirilmiş gibi duruyordu. Eğer kendisine karşı dürüst olur-sa -ki sürekli böyleydi- o zaman tüm olayda, onda en çok yara izi bırakan bu kısımdı. Tina mükemmeliyetçi bir insandı ve gerçek-ten düşünüldüğünde bu konuda kusurluydu.

Bu olayın üstünden daha altı ay geçmişken bela tekrar geldi, sadece bu kez intikamla birlikte. Yakın çalıştığı dedektiflerden biri, ikisinin de birlikte olduğu bir vakada öldürüldü, bundan sa-dece haftalar sonra ise uzun süredir sevgilisi olan adam görünürde intihar etti, daha sonradan bunun aynı vakayla dolaylı bir şekilde alakalı bir cinayet olduğu ortaya çıkacaktı. Birdenbire, başarılı bir figür olmaktan çıkıp cemiyet tarafından kusurlu bulunan, herke-sin kendilerine de bir şey olur korkusuyla kaçmak istediği türden bir polis hâline gelmişti. Hatta birileri ona 'Karadul' lakabını tak-mış ve bu isim üstüne yapışıp kalmıştı.

Kendisine bu kadar yakın olan iki adamı öldürenlerin asla adaletin huzuruna çıkarıldığını görmemişti. Hepsinin yakalan-mamış olması da mümkündü. Bu durum onu yaralayınca teş-kilattan istifa edip ayrılmış ve son derece depresif bir hâle bü-rünmüştü. Asla düzelmeyebilirdi -bir noktada olaylar gerçekten de çok kötü hissetmesine neden olmuştu- ama sonra o zamanlar Ulusal Suç Timi için çalışan Mike Bolt'la tanışmıştı ve adam kendisinde bir şeyler görmüş olmalıydı, çünkü ekibine katılma-

sı ve bu tim, SOCA'ya dönuştüğünde onlarla birlikte ilerlemesi için onu ikna etmişti.

Bolt'un kendisi için yaptıklarına minnettardı ve bunu göstermek için işinde çok sıkı çalışıyordu. Bazen Bolt'un kendisine kapıldığını, hatta bazen ilk başta onu bu yüzden işe aldığını bile düşünüyordu ve sonuç olarak iş yerinde onunla arasına mesafe koyma eğiliminde bulunuyordu. Adam yakışıklıydı, bu konuda şüpheye yer yoktu. Yeni yeni ak düşmeye başlamış sarı saçları ve ilk başta -hatalı bir şekilde- lens taktığını düşündürecek kadar çarpıcı bir maviye sahip gözleriyle uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Eskiden olsa ondan kesinlikle hoşlanırdı ama artık her şey onun için farklıydı. Sütten ağzı yanmıştı ve yoğurdu üfleyerek yiyordu. Yalnızlığı seven, iş çevresinin hem içinde hem de dışında kendi hâlinde takılan biri olup çıkmıştı ve ekip üyelerinden bazıların bu yüzden kendisine sinirlendiğini, davranışlarını haksız yere kabalık olarak nitelendirdiklerini biliyordu.

Bir zamanlar eğlenceli bir kızdı. İçerdi, sevişirdi, dünyayı dolaşırdı. Tayland'ın kuzeyinde o kadar güçlü esrarlar içmişti ki sanrılar görmüşü. Büyük Bariyer Resifi'nde yunuslarla yüzmüş, hayran kalmıştı. Gerçek bir hayat yaşamıştı. Artık bir hayatı bile yoktu, bazen -istemediği kadar sıklıkta- seçtiği yoldan ve bunun acı sonuçlarından pişmanlık duyduğu, eğer ofiste bir işte çalışsaydı olayların nasıl şekil alacağını merak ettiği oluyordu.

Ama bugün, o günlerden biri değildi. Ensesini ısıtan sonbahar güneşiyle, metro yönünde Colindale Caddesi boyunca yürürken gerçekten iyi hissediyordu. Glasshouse'a dönüyordu ve Bolt'u çoktan arayıp Pat Phelan'ın sahip olduğu iddia edilen borç sorununu anlatmış, ayrıca Leon Daroyce'la ilgili bulabildikleri her şeyi kontrol etmelerini istemişti.

Bolt bu ipucundan hoşlanmış görünmüştü ki öyle olması da gerekiyordu çünkü bu, onlara kaçırılma olayı için bir gerekçe su-

nuyordu ama hiç huyu olmayan bir şekilde gergin gibi çıkıyordu sesi. Mike Bolt genelde sakin ve dengeli, baskıya karşı koyabilen türden bir adamdı. Onunla çalışmaktan hoşlanmasının bir nedeni de buydu. Onun liderliğine güveniyordu.

“Hey bayan, nasılsınız?”

Sahte bir Amerikan aksanına sahip tok bir sesle telaffuz edilen bu kelimeler Tina’yı düşüncelerinden anıdan sıyırdı. Dönüp bakınca gümüş renkli bir Mercedes’in yanında durduğunu gördü. Kendisine açık pencereden seslenen adam güneş gözlüğü takmış ve pahalı görünen bir takım elbise giymiş, otuzlu yaşlarında, yapılı, kel kafalı bir siyahiydi.

“Almıyorum, müsait değilim ve ilgilenmiyorum. Bu yüzden hadi yoluna.” Tina başını çevirip yürümeye devam etti ama araba kendisiyle aynı hızda ilerliyordu.

Tina yabancıların sokakta yanına yanaşmasından hoşlanmıyordu. Arada sırada oluyordu bu. Ne de olsa burası Londra’ydı. Onları görmezden gelmeye meyilliydi ve genellikle onlar da defolup giderlerdi ama bu adam gidecek gibi durmuyordu. Artık metro durağından yüz metre uzaktaydı, Hendon Polis Koleji’nden bağırса duyulacak kadar bir mesafede olmasının ironisini görmeden edemedi. Bu adamın kendisine neden musallat olduğunu Tanrı bilirdi ama arabadan inip çirkinleşmeye karar verirse işte o zaman umduğundan çok daha fazlasıyla karşılaşacaktı.

Adamın pis pis güldüğünü duydu. “Sizde cesaret var bayan. Bunu sevdim. Bir arkadaşım sizinle konuşmak istiyor. Sizin de onunla konuşmak isteyebileceğinizi duydum.”

Tina durup adama baktı, yan tarafındaki sürücü koltuğunda oturan dar tişört giymiş, kaslı, beyaz bir adam gördü.

“Bu doğru mu?” dedi. “Arkadaşın kimmiş peki?”

“Adı Leon ama sizin için Bay Daroyce.”

Tina kendi kendine küfretti. Bu adam kendisini bu kadar çabuk nasıl öğrendi? Sonra kendini McMahon'un ofisine götüren cırtlak kahpeyi düşündü ve anladı. Kadın kapıyı dinliyor olmalıydı. Ve işte, her zaman ne kadar dikkatli olduğunu söylerken oradaydı. *Yeterince dikkatli değilmişsin tatlım.*

"Teklifiniz için teşekkürler ama yabancıların arabalarına asla binmeme gibi bir kuralım var."

"Sizi tanıdığımızı söylesek bile mi Tina Boyd?" Adam o son iki kelimenin telaffuzunu abartılı bir şekilde vurgularken yırtıcı bir gülümsemeyle baktı Tina'ya.

Adının kullanılması Tina'nın çıplak ve savunmasız gibi hissetmesine neden oldu. "Evet, o zaman bile." diye cevapladı, dönerken.

"Eğer şimdi gelmezseniz gelip sizi bulmak zorunda kalabiliriz Tina Boyd." Tehdit tınlarıyla yüklü sesi sertleşmişti artık.

Tina tekrar döndü. "Arkadaşınız ne istiyor?"

"Sadece konuşmak istiyor." Adam güçlü omuzlarını silkti. "Bu kadar. Fazlası yok. Sanırım işinize yarayacak bazı bilgiler olabilir elinde."

Arabadan indi ve Tina için Mercedes'in arka kapısını açtı.

Tina hızlı bir hesap yaptı. Eğer adını biliyorlarsa bir SOCA ajanı olduğunu da biliyorlardı. Bu da ona zarar verme riskine girmelerinin düşük bir olasılık olduğu anlamına geliyordu. Özellikle de arabaları ve hatta muhtemelen yüzleri, bir yerlerde güvenlik kameralarına çoktan takılmışken. İşin gerçeği ona zarar vermele-ri için bir neden de yoktu zaten. Daroyce'a borcu yoktu, aslında onunla hiç karşılaşmamıştı, bu da önündeki adamın nerdeyse kesinlikle doğruyu söylediği anlamına geliyordu.

Bunlar işin artılarıydı. Sadece tek bir eksi vardı ama bu da büyük bir eksiydi. Ya yanılıyorsa?

Bu büyük bir karardı ama sonunda -her ne kadar bunu kendi kendine asla kabul etmese de- Tina Boyd'un belaları çekmesinin nedeni kısmen, onun yüzleşmenin kaçınılmaz olduğu durumlara kendini sokmaya her zaman hazır olmasıydı ve bu da o durumlardan biriydi. Eğer gerekirse sokaktan geçen insanlar suratını hatırlayabilsin diye etrafa uzun uzun baktıktan sonra Mercedes'e binip kapıyı kapattı.

“Gidelim o zaman.” dedi bir sigara yakarak.

Yirmi

Queensbury yönünde batıya doğru giden arka sokaklardan geçtiler. Tina görünüşe göre ikisi arasında daha kıdemli olan siyahı adamla bir yakınlık yaratmanın ne kadar önemli olduğunu bildiğinden bir sohbet başlatmayı denedi ama arabaya bindiğinden beri, iki adam da endişe verecek derecede sessizdi. Beyaz adam hiçbir şey demedi, arkadaşı ise sorularını ya umursamaz bir şekilde evet diye cevaplıyor ya da tamamen duymazdan geliyordu.

Yolculukları uzun sürmedi; bir tarafında yeni, az katlı belediye evleri ve diğer tarafında pis görünümlü, uzun bina olan karanlık bir çıkmaz sokakta durduklarında en fazla on dakika geçmişti. Arabayı blokların ilkinin önündeki park yerine, sinekleri çekiyor gibi görünen ve içindeki çöplerin taşıdığı parlak turuncu renkteki büyük çöp tenekesinin dibine park etti. Dağ bisikletlerine binmiş beş-altı çocuktan oluşan bir grup, paslı bir tırmanma kafesinin üzerinden diğer tarafa atlamaya çalışarak oyalanıyorlardı.

“Güzel yermiş.” dedi Tina, arabadan inerken çöp tenekesinden gelen koku yüzünden suratını ekşiterek.

“Bay Daroyce köklerine yakın kalmaktan hoşlanır.” diye cevap verdi siyahı adam, ön girişe doğru yürürlerken.

Tina adam geçerken çocukların ona saygı duyarak baktıklarını, sonra da daha fazla düşmanca bakan gözün kendisine çevrildi-

ğini gördü. *Tanrım*, diye düşündü. *Ne var bende böyle? Kafama yanıp sönen mavi bir ışıktaksam daha iyi.*

Sanki birileri burayı yakmaya çalışmış gibi iki tarafından aşağı siyah duman lekelerinin aktığı, grafitilerle dolu bir asansörle onuncu kata çıktılar, sadece kabloların gıcırta sesi kendilerine eşlik ederken sessizlik içinde seyahat ediyorlardı. Tina giderek daha çok huzursuzlanıyordu. Annenizin sizi hakkında uyardığı türden adamlarla ıssız yerlere tek başına gitmekten pek hoşlanmazdı, özellikle de silahsızken ve meslektaşlarıyla iletişimde değilken. Buradan ayrılmayı denemeyi düşündü ama izin vermeyeceklerine dair güçlü bir his vardı içinde.

Asansörden inip tavandaki gürültü çıkaran şerit şeklindeki lambalarla sadece kısmen aydınlanmış kirli bir koridora adım attılar; karanlık gölgeler kenarlarda titreşirken sırt çantasıyla seyahat ettiği günlerde yaşadığı bir şeyi hatırladı. Endonezya'nın güneyindeki adalar arasında bir balıkçı teknesiyle gezerken ani bir fırtınaya yakalanmıştı. Karanlık, dev dalgalar güverteyi şahlandıırıp çarpıyor, ufak tekneyi döndürüp yalpalatıyordu. Balıkçılar korkmuş görünüyorlardı, Tina içten içe öleceğine inanarak çaresiz bir şekilde oturduğu yere sımsıkı tutunurken adamların suratlarındaki ifade onu daha da korkutuyordu. Sonra birlikte seyahat ettiği arkadaşı kendine doğru eğildi ve suratında tatsız bir gülümsemeyle gürültü yüzünden, sesini duyurmak için bağırarak: “Şimdi teselli olmaz ama bir gün bu hikâyeyi anlatmak hoşuna gidecek!” Ve gitmişti de. Karşıya geçmeyi başarmışlar, fırtına dinmiş ve hayat devam etmişti. Kıssadan hisse, olaylar asla göründükleri kadar kötü değildi.

Kendi kendine kısa süre sonra buradan çıkacağını, hayatın devam edeceğini ve kanepesine kıvrılmış bir şekilde uzun uzun cin tonik içerken buna iyi bir güleceğini söyledi.

Aradıkları daire koridorun sonundaydı. Tina bunun hangisi olduğunu hemen anladı çünkü Fort Knox* gibi görünüyordu. Kapının ön tarafında demir parmaklıklı ayrı bir kapı daha vardı, asıl kapı ise evde kesilmiş bir dizi çelik levhayla güçlendirilmişti. Bir tarafta sayısı beşten az olmayan kilitler vardı ve kapı çerçevesine ufak bir güvenlik kamerası yerleştirilmişti; kameranın lensi, parmaklıklardaki boşlukların birinden baş yüksekliğinde bir yere bakıyordu.

Siyahi adam birkaç tane anahtar çıkarıp üçünü içeri soktu, kilitlerin açılması neredeyse bir dakika sürmüştü. İçerisi insanı tiksindirecek kadar ılıktı ve dar bir koridordan geçip içinde sadece bir masa ile bunun iki tarafında birbirine bakan iki sandalye olan loş bir arka odaya girerken ortalık esrar kokuyordu.

Sandalyelerden birinde kısa boylu, iri yapılı, şeftali rengi bir takım elbise giyip aynı renkte fötr bir şapka takmış siyahi bir adam sırtı kendilerine dönük şekilde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Fötr şapka gösterişli bir açıda takılmıştı ve kenarından çıkıntı yapan iki tane küçük tavuskuşu tüyü vardı; tüm bunlar adama 1970'ler New York'undaki bir pezevenk görüntüsü veriyordu. Siyahi adam yoldan çekilip Tina içeri adım attığında oturan adam öne dönmedi, sadece öylesine bir el hareketiyle boştaki sandalyeye oturmasını işaret etti.

Tina karşısına otururken, "Patrick Phelan hakkında sorular sorduğunuzu duydum." dedi adam şapkasının altından. "Polissiniz, değil mi?"

Sesi Tina'nın beklediğinden daha yumuşaktı, aksanı yerli birininki gibiydi ama sadece daha egzotik bir tınısı vardı. Başını kaldırırken Tina onun genç olduğunu, yuvarlak delikanlı suratı ve

* ABD Ordusu'nun zırhlı birlikler okulunun bulunduğu ve aynı zamanda ve ülkenin altın rezervlerinin büyük kısmının korunduğu askeri üs. Ayrıca bu isim, güvenliği yüksek tutulan yerler için de kullanılır. (ç.n.)

zeki bakan koyu renk gözleriyle yirmili yaşlarının sonundan daha fazla olmadığını görebildi. Kesinlikle beklediği adam bu değildi ve şimdi onu buraya getiren iki adam başka bir odaya çekilince kendini biraz rahatlamış hissetti.

“Evet.” diye cevapladı, “Polisim.” Teknik olarak değildi, o bir ajandı ama bunu açıklamaya değmezdi çünkü hiç kimse aradaki farkı anlıyormuş gibi görünmüyordu. “SOCA için çalışıyorum. Siz de Leon Daroyce olmalısınız.”

Genç adam şapkasına bir parmağıyla dokundu ve yarı gülümsemi. “Benim.”

“Ve evet, Patrick Phelan’la ilgili sorular soruyorum.” diye devam etti Tina. “Onu arıyoruz.”

Daroyce başını yavaşça salladı. “Ben de arıyorum.” dedi yumuşak bir sesle; konuşurken dudakları çok az hareket ediyor, bu yüzden kelimeleri neredeyse bir tıslama gibi çıkıyordu.

Sandalyesinde öne eğilip kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. Elleri, vücut yapısını düşününce küçük ve şaşırtıcı derecede narindi, parmaklarının çoğundaki altın taşlı yüzükler yüzünden daha da küçük görünüyordular. Büzdüğü dudaklarının arasından nefesini yavaşça bıraktı ve neredeyse hipnotize edici bakışlarını Tina’ya dikti.

“Size bir şey söyleyim mi Bayan Boyd?” dedi tıslayarak. “Ben bir girişimciyim, ufak çaplı bir iş adamı. Bir banka gibi borç para veririm, sadece yüzlerce soru sormam. Müşterilerime yığınla form doldurtmam. Bir zamanlar birileri ne demiş biliyor musunuz? Bir bankacı, güneş parlarken size şemsiyesini ödünç veren, yağmur başlar başlamaz da geri isteyen kişidir.”

“Mark Twain.”

Adam ilgilenmediğini göstererek omuzlarını silkti. “İşte, ben öyle değilim. Ben insanları geri çevirmem. Tek istediğim borç al-

dığınız parayı ve üzerine binen faizi bana geri ödemeniz, bu kadardır. Ben bir hizmet veriyorum ve Pat Phelan'a da hizmet verdim. Yalnız kendisi bizi dolandırmış gibi görünüyor. Bana otuz beş bin sterlin borcu var Bayan Boyd ve o parayı geri almam lazım.”

“Nasıl yardımcı olabileceğimi anlamadım.”

“Çünkü onu arıyorsunuz. Sizinkiler onun nesini soruşturuyor?”

“Onun bir dolandırıcılık vakasına karıştığını düşünüyoruz.” diye yalan söyledi. Eğer Daroyce ve arkadaşları bu kaçırma olayına karışmışlarsa o zaman Tina'nın doğruyu söylemediğini bilirlerdi ama Tina onların karışmış olamayacaklarını düşünmeye başlıyordu. Yoksa neden onu buraya getirsinlerdi ki?

“Tam Phelan'a göre bir şey. O herif tam bir yılan. Kefaletle serbest bırakılma olasılığı var mı?”

“Bilmiyorum.”

“Dinleyin Bayan Boyd, belki de birbirimize yardımcı olabiliriz. Benim Pat Phelan'dan paramı geri almam lazım, çünkü eğer böyle bir şeye izin verirsem bu benim ve işim için hiç iyi olmayacaktır. Ne dediğimi anlıyor musunuz?”

“Sanırım evet.”

“Şimdi, eğer nerede olduğunu duyarsanız tek yapmanız gereken beni aramak, ben ve adamlarımla oraya ilk önce gitmemize izin vermek; o zaman size on bin nakit öderim.” Şeftali rengi takım elbisesinin cebine elini attı ve kocaman bir deste hâlinde kullanılmış banknot çıkarıp masaya, Tina'nın önüne bıraktı. “Beş dakikalık bir iş için fena değil ha?”

Tina paraya bakıp bunu almak için kime acı çektirdiğini merak etti, sonra tekrar Daroyce'a baktı. “Ne yapabilirim bakalacağım.”

“Hayır.” dedi adam sakın bir şekilde, “Bu yetmez. Bunu yapacağınızı söylemenizi istiyorum.”

Ses tonu sertti şimdi.

Tina çabucak başka bir hesap daha yaptı. Daroyce'a yardım etme niyeti yoktu ve kesinlikle parasını da alamazdı. Ancak sırf buradan çıkabilsin diye evet demek akıllıca geldi.

“Tamam, yapacağım. Eğer yerini tespit edersek tabii. Size ulaşabileceğim bir numara var mı?”

Adamın yarı gülümsemesi geri döndü. “Elbette.” Cebinden bir kartvizit çıkarıp uzattı. Elle yazılmış bir cep telefonu numarası dışında kart boştu.

Tina bunu cebine koydu.

“Yine de bana neden ihtiyacınız olduğunu anlamadım hâlâ. Her yerde gözünüz, kulağınız var gibi görünüyor. Beni mesela, kesinlikle kolay bir şekilde öğrendiniz.”

“Phelan'ı her yerde aradım ama saklanma işinde kumarda olduğundan daha iyi bir iş çıkardı gibi görünüyor. Geçen salı bana borcu olan on beş bini ödemesi gerekiyordu. Kendisi ortaya çıkmadı, para da öyle. Birkaç gün daha istedi. Ona yirmi dört saati olduğunu söyledim. Ama bir daha ortaya çıkmadı. Bu yüzden ben de onu arıyorum. Nerede yaşadığını biliyorum ama arabası orada değil ve duyduğuma göre kendisi de yok. Ama...” diye ekledi, ona neredeyse şakacı bir tavırla bakarak, “Kullanabileceğiniz ufak bir ipucum var.”

“Nedir o?” Tina meraklanarak sandalyesinde öne doğru kaydı.

“Şimdi Bayan Boyd, size güvenebilir miyim?”

Tina onunla göz göze geldi ve bakışlarını ondan hiç ayırmadı. “Evet, bana güvenebilirsiniz. Eğer onu bulursak size haber veririm. Ondan sonra ne yapacağınız sizin bileceğiniz iş.”

Daroyce bunu kabul etmiş görünerek başını salladı. “Phelan'ın bir kız arkadaşı var. Güzel bir parça. Benim zevkime göre biraz yaşlı ama kadın yaşını iyi taşıyor.”

“Karısı olmadığından emin misiniz?”

Başını salladı. “Hayır, karısının neye benzediğini biliyorum. O değil. O da oradaydı. Kız arkadaşı yani. Birkaç hafta önce borcun beş binlik ilk ödemesini yapmak için Phelan’la birlikte geldi. Kim olduğunu ya da nerede yaşadığını bilmiyorum ama ikisi kesinlikle yakınlardı ve bilirsiniz, o beş binin kadının parası olduğunu hissettim.”

“Onu tarif edebilir misiniz?”

“Daha iyisini yapabilirim. Size bir fotoğrafını gösterebilirim.”

Masanın altına eğildi ve bir zarf çıkarıp uzattı. İçinde tek bir fotoğraf vardı, o da Daroyce’un kapısının önündeki güvenlik kamerasından alınmış bir görüntüydü. Fotoğrafta, ikisi de gergin görünen bir erkek ve kadının yüzleri vardı. Adamın yüzü ön taraftaydı ve Tina onun Pat Phelan olduğunu anladı. Görüntü kalitesi harika değildi ve kadının yüzü bir parça pürüzlü görünüyordu ama kim olduğunu karıştırmamasının imkânı yoktu, çünkü Tina onun fotoğrafını sadece saatler önce Kadınsı Dokunuş Sağlık ve Güzellik Spaları’nın sitesinde görmüştü.

Bu Isobel Wheeler’dı. Andrea Devern’in iş ortağı.

Yirmi Bir

“Onu tanıyor musunuz?”

“Hayır ama bulabilirim.”

Tina iyi bir yalancıydı. Duygularını nasıl belli etmeyeceğini biliyordu.

“Güzel.”

Leon Daroyce şimdi doğru düzgün gülümsedi ve Tina onun dişlerini ilk kez görünce bu duygularını belli etmeyen ifadesini korumakta güçlük çekti. Adamın ağzında ufak bir kuyumcuya yetecek kadar altın vardı ama dikkatini çeken bu değildi. Dişlerinin her birinin jilet gibi keskin uçlara sahip olacak şekilde törpülenmiş olmasıydı. Daroyce’un ağzı ölümcül bir silahtı, o çene kolaylıkla bir cinayet işleyebilirdi.

Tina’nın tepkisini görünce Daroyce güldü. Tina’nın teninin karıncalanmasına neden olan tuhaf, tiz bir sesle, “Hoşunuza mı gitti canım? Kızlar ilk başta her zaman biraz korkuyorlar ama bunlarla neler yapabildiğimi görünce her zaman daha fazlası için geri geliyorlar. Dişlerinin uçları boyunca gezdirdiği dilini Tina’ya bakıp çıkarttı.

Tina’nın buradan çıkması gerekiyordu. Oda birden sıcak gelmeye ve klostrofobi hissini tetiklemeye başlamıştı. Tina zarfı alıp fotoğrafı tekrar içine koydu ve ayağa kalktı.

“O zaman ben işe koyulayım.”

“Bir şey unutmadınız mı?” Para tomarını işaret etti.

“Bunu şimdi alamam. Daha bir şey yapmadım.”

“Ama yapacaksınız. Öyle değil mi?”

“Eğer onu bulursak evet.”

“Susamış görünüyorsunuz.” dedi, konuyu değiştirerek. “İçecek bir şeyler ister misiniz?”

Tina derin bir nefes aldı. “Teşekkürler ama gitmem gerek.”

“Birkaç saniye oturun şurada. Size bir şey göstermek istiyorum. Hadi.” dedi, eliyle sandalyeyi işaret ederek, “Uzun sürmez.”

Tina gönülsüz bir şekilde, kendine söyleneni yaptı.

“Ne göstereceksiniz?”

“Güç.” diye fısıldadı adam.

“Pardon?”

Kelimeyi sadece dudaklarını kıpırdatarak tekrarladı, sonra ka-pıya doğru döndü. “Su getir bana kadın!” diye seslendi ve birkaç saniye sonra saçı başı dağınık, on sekizinden daha büyük olmayan incecik, melez bir kız koşarak içeri geldi. Üzerinde kirlenmiş beyaz bir tişörtle siyah bir tanga vardı ve Tina kızın çıplak bacaklarında morluklar olduğunu fark etti. Kız ikisiyle göz göze gelmemeye çalışarak Daroyce’ın önüne ufak bir şişe su koydu, sonra gitmek için hemen döndü ama adamın eli kırbaç gibi şakladı ve kızı bileğinden sımsıkı, acı verdiği görülen bir şekilde kavradı. Kız korkmuş görünüyordu ama bir şey söylemedi.

“Gücün ne olduğunu biliyor musunuz Bayan Boyd?” diye sordu Daroyce, kızın bileğini irkilmesine neden olacak kadar sıkarak. “Güç saygı duyulmaktır; korkulmaktır ve insanların söylediğiniz her şeyi yapmalarıdır. Ne demek istediğimi göstereyim size.” Parlayan gözlerle kıza baktı. “Sen benimsin, değil mi kadın?”

“Evet.” diye fısıldadı.

“Canını yakıyorsunuz Bay Daroyce. Neden kolunu bırakmıyorsunuz?”

Daroyce, Tina’yı duymazdan gelerek kızı kendine doğru çekti.

“Şimdi, diz çök.”

Kız diz çöktü.

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz.” dedi Tina sert bir sesle, olabilecekler konusunda dehşete düşerek. “Size inanıyorum.”

Daroyce elinin tersiyle kıza bir tokat attı. Sertti. Tokat sesi odada yankılandı. Tina kızın başı bu darbeden dolayı hemen doğrulmadan önce yana çevrilirken irkildi. Kız ağlamadı ya da ses çıkarmadı. Bunun yerine, doğrudan ileri bakarak, acıya karşı kendini hazırlarken çenesi titreyerek diz çökmeye devam etti. Artık gözlerindeki korku gitmiş, yerine yenik düşmüş birinin teslimiyeti gelmişti.

Tina ayağa kalkıp kıza seslendi. “Ben polisim.” dedi kimliğini çıkarıp ona göstererek. “Şimdi benimle buradan gidebilirsin. Burada kalmak zorunda değilsin.” Eğer isterse kızın suç duyurusunda bulunabileceğini eklemedi; bunu daha sonra, daha güvenli bir yerdeyken konuşabilirlerdi.

Kız hiçbir şey söylemedi, doğrudan önüne bakmaya devam etti.

“Hadi ama.” dedi Tina, bir elini uzatarak. “Benimle hemen gelebilirsin.”

Daroyce kıkırdadı. “Ona defolup gitmesini söyle kadın.”

Bu kez kız Tina’ya baktı. Yüzünün sol tarafının tamamını kaplayan kırmızı bir iz, yanağında Daroyce’un yüzüklerinin temas ettiği yerlerde birkaç ufak kesik vardı.

“Defol git.” dedi kız, sesinde bir his ya da tutku olmadan.

“Lütfen. Seni evine götürebilirim.”

Ama Tina bunun işe yaramayacağını biliyordu. Kızın gözleri bile boş boş bakıyordu.

Daroyce, Tina'nın hayal kırıklığını görünce dişlerini de göstererek daha çok gülümsedi. Sonra bu gülümseme hepten yok oldu. "Çık dışarı kadın!" dedi birden ve kız anında ayağa kalkıp aceleyle kapıdan çıktı.

Tina kimliğini tekrar cebine koydu. "Ben gidiyorum ve onu da götürmek istiyorum."

"Anlamıyorsunuz, değil mi Bayan Boyd? Sizinle gelmez. Bu imkânsız. Çünkü o benim."

"Kölelik bu ülkede iki yüz yıl önce yasaklandı Daroyce. Belki de iki yüzüncü yıl dönümü kutlamalarını kaçırdınız."

"Eğer isterse gidebilir Boyd ama gitmeyecek. Çünkü bana borcu var ve borcunu ödüyor."

"Umurumda değil..."

"Yeter!" Elini masaya indirerek onu susturdu. "Size bunu göstermemin nedeni benim şaka yapmadığımı anlamanızdı."

"Zorbasınız."

Daroyce parmağını ona doğru salladı. "Hayır, zorba falan değilim. Zorbalar sadece güçsüzlere sataşırlar. Ben herkesle boy ölçüşmeye hazırım ve ayrıca sözümün eriyim, bu yüzden insanlar sözlerini tutmadıklarında çok gücenirim. Onlara bunun cezasını çektiririm. O küçük orospu benle taşak geçti ve şimdi de aptallığının bedelini ödüyor. Tıpkı Pat Phelan'ın onu ele geçirdiğimde ödeyeceği gibi." Ayağa kalktı ve bu hâlinde bile hâlâ Tina'dan kısa olmasına rağmen kendi boyunun iki katındaki erkeklerin gözünü korkutacak zalimce, alçakça bir tehdit havası yayıyordu. "Şimdi siz de bana bir söz verdiniz." dedi sakın bir şekilde, konuşurken bilerek dişlerini gösteriyordu. "Bu yüzden, eğer Phelan'ın

nerede olduğunu bulursanız bunu duymak isterim. Yoksa Bayan Boyd, adamlarım sizin için de gelirler. Anladınız mı?”

Tina yine onunla göz göze geldi ama sinirlerine hâkim olmakta güçlük çekiyordu. Korkmuştu ve Daroyce bunu biliyordu.

“Anladım.” diye cevap verdi.

“Güzel. Adamlarımın sizi aldıkları yere bırakmalarını ister misiniz?”

Tina başını salladı. “Hayır, gerek yok. Ben yürürüm.”

Adam, geçmesi için yana çekildi. Tina pahalı ve hoş bir parfümün tatlı kokusunu aldı, öyle ki neredeyse daha fazlasını solumak için duracaktı ama sonra adamın az önce yaptıklarını düşündü.

“Dışarıda dikkatli olun.” diye fısıldadı Daroyce. “Buralarda sokaklar çok tehlikeli olabilir.”

Tina onu duymazdan geldi ve yürümeye devam edip dar koridora çıktı. İri yarı siyahi adam ilerisindeki odalardan birinden, gölgelerin arasından çıktı ve sessizlik içinde Tina için kapının kilidini açtı. Tina kızı hiçbir yerde göremiyordu ama kendisine karşı dürüst olması gerekirse, çok dikkatle de bakmıyordu, çünkü buradan çıkmak için çok hevesliydi.

Tina’nın az önceki konuşmalardan çıkarabileceği bir sürü şey vardı: Pat Phelan’ın Daroyce’a borcu olan bir sürü para, yakın zamanda parayı ödemek için Daroyce’dan sadece birkaç gün daha istemesi; karısının ortağıyla bir ilişkisi olması gerçeği... Ama dizlerinin üstüne çöküp bir haydut tarafından dayak yemeyi bekleyen adı sanı bellisiz bir kızın suratı aklından çıkmazken, arka sokaklarda hızlı adımlarla yürürken bunlardan hiçbirine odaklanamıyormuş gibiydi -aynı adam az önce Tina’yı eğer ona söylemeni yapmazsa kendisine saldırmakla tehdit etmişti.

Başında oluşmaya başlayan baskıyı hissetti. Tina güçlü biriydi. Şu son birkaç yıldır hayatın kendisine getirdiklerine katlanmak

için öyle olmak zorundaydı ama arada sırada gücünün sallantıda olduğu zamanlar oluyordu ve yine aynı durumdaydı.

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Fena hâlde.

İleride bir birahane vardı, dışarıda üzerinde Sky kanalındaki futbol maçlarının reklamının yapıldığı bir kara tahta ve kapıda sigara içerek dikilen birkaç göbekli inşaatçının olduğu salaş bir mekândı burası. Kapı açıktı. Ona hoş geldin der gibiydi.

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Bir yudum içkinin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu ama bu zordu. Hem de öyle zor ki... Dudaklarına bir kadeh götürmek, bu öğleden sonra -hayır, lanet olsun, son dört yıldır- üzerine inen darbeleri yumuşatmak için müthiş bir istek duyuyordu.

Asla görev başındayken içmezsin, dedi kendi kendine. Asla. Çok çalışıyorsun, başarılısın. Herkes senden hoşlanmıyor olabilir ama sana saygı duyuyorlar. Eğer şimdi güçsüz düşersen işin biter.

Ölü sevgilisinin bir resmi, hiç davetsiz aklına düşüverdi. John Gallan. İyi bir adamdı o, kendisinin olabileceğinden daha hoş, daha iyi bir adam. Tina'yı sevmiştii; bunu o kadar çok kere söylemişti ki Tina ona inanmıştı. John yalan söyleyecek biri değildi. Kendisi de onu kısmen seviyordu. Belki de bunun bir yere varacağını düşünüyordu. Ve sonra o ölmüştü.

Ve sonra, lanet olsun, ölmüştü. Barda oturan fesat moruğun attığı iğrenç bakışları görmezden gelerek içeri girdi ve kafasının içindeki bunu yapmaması için çılgılık atan sesi duymazdan gelerek buzsuz, duble cin sipariş etti. Karar verilmişti.

İçkiyi tek seferde içti.

"Kötü gün ha?" diye sordu barmen, kuru bir ot yığınınını andıran kırmızı saçlara sahip sırık gibi bir ergendi.

"On numara beş yıldız." dedi ve bir tane daha istedi.

Bara bir onluk bıraktı ve bu kez alkol boğazından kayarak inerken yakıcı tadın zevkine vararak daha yavaş içti. Etkiyi anında gördü ve o tanıdık denge kaybı hissini yaşadı, eğer bir tane daha içerse her şeyin biteceğini biliyordu. Geriye dönüş olmayacaktı. İş günü pert olurdu. Bulduğu ipuçları, bir genç kızı ölümden kurtarabilecek ipuçları kendisi ayılana kadar ortaya çıkmazdı. Tina sarhoşken çalışabilecek türden biri değildi. Sarhoşken sakar ve uyuşuk oluyordu. İş arkadaşları bunu hemen fark ederlerdi ve uzun zamandır taşıdığı o küçük, suçlu sırmı birdenbire herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkardı ve o buna asla dayanamazdı. Tina gururluydu. Acı çekmişti ama tek başına çekmişti. Acınmak istemiyordu, yardım istemiyordu ve şu anda gerçekten bu vakanın dışında kalmak istemiyordu.

Leon Daroyce'un da canı cehenneme. Tina'yı yenemeyecekti. İçkisini bitirdi ve para üstünü alıp güneş ışığına geri çıkmadan önce bardağı planladığından daha sert bir şekilde bara bıraktı.

İşe geri dönme zamanıydı.

dördüncü Kısım

Yirmi Bir

“Para için izin aldım.” dedi Koca Barry, asık bir suratla masanın diğer tarafındaki Bolt’a bakarken. “Kolay değildi. Yukarıdakilerden bir-iki kişi arabulucuların çağırılmasını destekledi. Bizim dâhil olmamamızın en iyi eylem planı olduğuna ikna etmek gerekti ve tahmin edebileceğin gibi hiçbiri yarım milyon sterlinin altına imza atma sorumluluğunu almak istemedi.”

Bolt başını salladı. Saat daha yeni dört olmuştu ve yine Koca Barry’nin ofisindeydi. Hava güneşli olmasına rağmen ısıtma sonuna kadar açıktı, oda sıcak ve havasızmış gibi geliyordu. Bolt midesinin bomboş olduğunu hissetti. Bir sandviç ve bir şişe meyve suyu almak için bir Pret a Manger şubesinde durup merkeze dönerken bunları yemeye çalışmıştı ama tek yiyip içebildiği iki ısırik sandviçle biraz meyve suyuydu. İçinde gezinen gerilim bırakın Barry’nin ne dediğine odaklanmasına, hareketsiz bir şekilde oturmasını bile güçleştiriyordu.

“Eğer bu parayı kaybedersek...” diye devam etti Barry, “Hem sen hem de ben ciddi bela alacağız başımıza. Bu parayı berbat etme lüksümüz yok eski dostum.”

Bolt tekrar başını salladı ama bir şey demedi.

“İçinde paranın olduğu çantayı tedarik edeceğiz ve ben de içlerine bulunmalarının kesinlikle imkânsız olduğu yerlere, çanta-

nın kumaşına iki ayrı takip cihazı yerleştirilmesini sağlayacağım. Ayrıca, çantaları değiştirmeleri ihtimaline karşı hemen paraların arasına iki tane daha takip cihazı yerleştireceğiz. Gerçi bunların güvenli olmadığı açık. Sinyallerini kaybedebilirler. Hepimiz bunu biliyoruz. Bu yüzden izleme işi için büyük bir destek ekibine ihtiyacımız olacak. Ben iki tane saha ekibi öneriyorum. Biri Bayan Devern'i takip edecek, diğeri de adamlar randevunun nerede olduğunu kesinleştirir kesinleştirmez oraya gidecek; böylece bölgeyi ve fidyenin kendisini bütünüyle kapsama alanımızda tutacağız. Sonra, son bir güvenlik katmanı olarak gözümüzden kaybolmadığından kesinlikle emin olmak için parayı takip etmesi amacıyla bir helikopteri hazırda tutmak istiyorum. O zaman iş sadece parayı gideceği yere kadar takip etmeye kalıyor ve işte o zaman arabucuları devreye sokup işleri huzurlu bir şekilde sona erdirmeye çalışacağız. Kız serbest bırakılır, bu işi yapanlar hapse tıklır ve para güvenli bir şekilde tekrar elimize geçer.”

Kendinden memnun görünerek durdu.

“Ne düşünüyorsun?”

“Bence...” dedi Bolt, tarafsız olmayı deneyerek, “Çok riskli.”

Barry hafiften sinirlenmiş gibiydi. Gözlerini devirmedi ama buna ramak kalmıştı. “Elbette riskli. Uğraştığımız şey profesyonel bir adam kaçırma Mike. Bu her zaman riskli bir operasyon türüdür. Bu sabah da riskliydi ve o zaman bunu savunuyordun.”

Ama bu sabah Barry'nin de bu kadar duygusuz bir şekilde “o kız” diye bahsettiği kişinin kendi kızı olma olasılığı yoktu ortada. Buraya gelirken riske girmeyi düşünmüştü. Her şeyi kabul etmeyi ama bu kötü bir hamle olduğu için hemen vazgeçmişti. Bu kadar büyük bir kişisel ilişkisi olduğu için Barry'nin onu bu vakadan çekmekten başka çaresi kalmazdı ve Bolt'un bunun olmasına izin vermesi imkânsızdı.

“Düşünmek için zamanım oldu.” dedi Bolt. “Bu adamlar şimdiye kadar yanlış bir adım atmadılar. Eğer bu işi tam olarak doğru bir şekilde yapmazsak onu muhtemelen öldürürler.”

“O zaman doğru bir şekilde yaparız biz de.” dedi Barry sert bir şekilde.

“Arabulucuları işe dâhil etmekle daha iyi yapacağımızı düşünmüyor musunuz? Eğer peşlerinde olduğumuzu anlarsa bu işe bir son verip Emma’yı serbest bırakmaları mümkün.”

“Bırakmamaları da mümkün. Bunu kendin söyledin.”

Bolt nefesini bıraktı. “Sanırım bu doğru.”

Barry kaşlarını çattı. “İyi misin eski dostum?”

Bolt kafasını salladı. “Evet, iyiyim.” Ama terliyordu ve gömleği tenine yapışmış gibi hissediyordu.

“Artık kararı verdik.” diye devam etti Barry. “Vazgeçmenin bir anlamı yok. SOCA’nın kamuoyunda gündem yaratacak bir başarıya ihtiyacı var. Eğer bunu istediğimiz şekilde yaparsak -ve hata yapmazsak ki yapmayacağız, çünkü doğru düzgün planlayacağız- o zaman bu, teşkilat için son derece iyi olacaktır ve özellikle de bizim için. Öyle sık sık övgü aldığımız yok. Bu kez aldığımızdan emin olalım.”

“Tamam, ama helikopter fikrini sevmedim. Adamlar bunu anlarsa panikleyeceklerdir.”

“Seçtikleri buluşma yeri neresi olursa olsun helikopteri oradan uzak tutacağız, merak etme. Sadece destek olarak kullanılacak.”

Bolt ikna olmamıştı ama tartışmadı. Bir anlamı yoktu. Barry oyunu nasıl oynayacakları konusunda kararını vermişti. Aslına bakılırsa, bu toplantı daha başlamadan önce vermişti kararını ve bu da Bolt’un oradaki varlığının büyük oranda gereksiz olduğunu hissetmesine neden oluyordu.

“Bayan Devern nasıl?” diye sordu Barry.

“Dayanıyor.”

“Hertfordshire cinayet masası onun hikâyesinden hâlâ tam anlamıyla memnun değil.”

Bolt alnındaki teri eliyle sildi. “Nedenmiş?”

“Pekâlâ, memurlar kadını eski sevgilisinin vahşice öldürüldüğü yeri az önce terk etmişken, üzerinde kanlarla buldu.” Barry cılız da olsa gülümsedi. “Bunun biraz şüphe uyandırıcı olduğunu kabul etmek zorundasın.”

Bolt amirinin suratındaki o gülümsemeyi yok etmek için tokat atmak istedi. Hayatında ilk kez bir suçun kurbanı olmanın nasıl bir şey olduğunu birdenbire anladı, sizin zor durumunuzla ilgilenmek için asla yeterince ilgi göstermeyen resmî görevlilerle tek başına uğraşmanın yarattığı hayal kırıklığı hissini.

“Hikâyesinden hoşlanmadıklarından eminim.” dedi, sesini olabildiğince sakın tutmaya çalışarak, “Ama kadının kızı kesinlikle kaçırıldı. Kızı daha üç saat önce adamların gönderdikleri videoda gördüm ve onu alıkoyan insanlar kesinlikle fidyenin peşindeler. Bu yüzden, tüm bunları Bayan Devern’in kendisi ayarlayıp kızına bile bile büyük bir travma yaşatmadığı sürece o zaman hikâyesinin doğru olduğunu kabul etmek zorundayız.”

Barry Bolt’un sözünü bitirmesini bekledi. “Sana katılıyorum.” dedi en sonunda, “Ama Bayan Devern’in tamamen göründüğü gibi biri olmadığı izlenimine kapılıyorum. Sanırım onu takip etmeliyiz.”

Bolt başını salladı. “Doğru dediniz.”

Amiri haklıydı. Andrea korkutucu derecede gizemli bir kadındı. Ayrıca Jimmy Galante’nin de bedelini hayatıyla ödeyerek öğrendiği gibi, insanları kendi çıkarları için idare edebiliyor ve Bolt da bunu şimdi bizzat öğreniyordu.

Kapı çalındı ve daha yeni ekip üyelerinden biri, Kris Obanje, amatör tiyatro çalışmalarıyla ilgilenen uzun, yakışıklı bir siyahi eşikte belirdi.

“Bir gelişme var.” dedi kendine özgü gösterişli bir hareketle.

Bolt kalbinin hızlandığını hissetti ve dişlerini sıktı. Ne tür bir gelişmeydi şimdi bu?

“Hem Emma Devern’in hem de Pat Phelan’ın kullandıkları telefon operatöründen haber geldi.” diye devam etti, sesi odada yankılanıyormuş gibi gelen zengin ve tok bir tona sahipti. “Phelan’ın telefonu dışının otoparkında, salı günü öğleden sonra 4.47’de kapatılmış. Resepsiyoniste göre bu durumda Emma’nın dışıyla birlikteyken olması gerekiyor. Emma’nın telefonu da on iki dakika sonra, 4.59’da, muayenehaneden birkaç yüz metre ileride, aynı sokakta kapatılmış. Bunun kızın muayenehaneden çıktıktan hemen sonra olması gerekiyor.”

“Bu da onu nereden kaçırdıklarının gizemini çözüyor o zaman.” dedi Barry. “Otoparkta olmalı. Bu da adamlarımızın risk almaya razı olduklarını gösteriyor.”

“Ayrıca teknoloji konusunda ne kadar bilgili olduklarını da gösteriyor.” dedi Bolt, “Cep telefonlarından hemen kurtulmalarına bakılırsa.”

“Alın size medya.” diye homurdandı Barry. “İnsanların izini sürebileceğimiz bütün yolları halka duyuruyorlar. Suçluların bunları anlamasına şaşmamalı. O öğleden sonra muayenehanede bulunan herkesle görüşmemiz gerekecek, birileri bir şey görmüş mü diye.”

“Ayrıca arabanın muayenehaneden sonra gittiği yolun izini de sürebildik.” dedi Obanje. Bir tane A3 kâğıdı açıp iki adam arasındaki masaya yaydı. Bu, Kuzey Londra’nın geniş ölçekli bir haritasının fotokopisiydi, üzerinde güneyde Hampstead’den kuzeyde

Barnet ve M25'e giden kıvrımlı bir çizginin üzerine keçeli kalemle çizilmiş kırmızı çarpılar vardı. "Burası muayenehane." dedi, en dipteki çarpıyı göstererek. "Burası da Emma'nın telefonunun kapatıldığı yer ve burası da daha sonra gittikleri yer." Bir dizi hâlindeki çarpılar boyunca parmağını hareket ettirip ortalarda bir yerlerde durdu. "Burada, 5.14'te Phelan'ın arabası güvenlik kameralarına net bir şekilde yakalanmış." İkinci bir kâğıt çıkardı, bu kez Range Rover'in tepeden çekilmiş siyah-beyaz bir görüntüsü vardı. "Görünüşe göre arabayı kullanan Phelan olabilir. Yanındaki koltukta da genç birisi var gibi duruyor. Görüntüyü iyileştirilmesi için gönderdik. Sonuçları yarına kadar alırsınız herhâlde."

"Almamız lazım." dedi Bolt, "Çünkü yarından sonra bir işe yaramazlar."

Obanje parmağını çekerken Bolt fotoğrafa daha dikkatli baktı. Yolcu koltuğunda oturan kişi -Bolt'un kızı olabilecek genç kız-yanındaki adamdan çok daha ufak tefekti ve başını arka tarafa çevirmişti, bu da kesin bir kimlik tespitini imkânsız kılıyordu ama bu Emma'ydı. Buna şüphe yoktu ve görüntüye bakarken içinde şiddetli bir sızı hissetti.

"Eğer arabayı süren Phelan'sa ve kaçırma işinin içinde o da varsa neden onu ilk önce dışıye götürme zahmetine girsin ki?" diye sordu Barry.

"Şuna bakın." dedi Obanje, üçüncü bir kâğıt çıkarırken. Bu tepeden çekilmiş başka bir kamera görüntüsüydü ama bu kez Range Rover'in arkasından, yakından çekilmişti. "Bu, aynı sokak üzerindeki başka bir kameradan, iki dakika sonra, 5.16'da çekilmiş. Yakından bakmanız gerekiyor."

Hem Bolt hem de Barry kafaları neredeyse birbirlerine değecek kadar ileri eğildiler. Obanje'nin bahsettiği şeyi görmek zor değildi. Arka koltukta, hemen sürücünün arka tarafında oturan kişiyi görmemek imkânsızdı.

“Yani ilk baştaki kaçırma işinde başka biri daha vardı.” dedi Barry. “Arabaya biniyor, muhtemelen dışçının orada. Ya Phelan’ı arabayı sürmesi için zorluyor ya da Phelan da bu işin içinde ve bu adam da ona sadece yardım ediyor.” Obanje’ye döndü. “Bundan daha iyi görüntülerimiz var mı?”

Obanje başını iki yana salladı. “Hayır, şu anda elimizdekilerin en iyileri bunlar ve araç A1 üzerindeki M25’i 5.49’da geçerken onu hepten kaybediyoruz. Hendon bundan sonra aracı bir kez bile görmemiş.”

“O zaman Phelan’ın Range Rover’ı buralarda bir yerlerde terk edilmiş olabilir.” dedi Bolt, haritada en sondaki çarpıya işaret ederek.

“Olabilir ama A1’den çıkıp arka yollardan birine girmiş ve kameralara yakalanmadan kilometrelerce yol gitmiş de olabilirler. Daha başka görüntü bulmuşlar mı diye Hendon’a soracağım ama çok fazla umudum da yok.”

“Ayrıca yerel polisle görüşüp kendi bölgelerinde terk edilmiş bir araca dair ihbar almışlar mı öğrenmemiz gerekecek.” dedi Barry. Obanje’ye döndü. “Teşekkürler Kris. Böyle devam et.”

“İlerliyoruz.” dedi. “O çok tatlı bir çocuk. Hepimiz onu geri getirmek istiyoruz.” Kâğıtları toplayıp odadan çıktı, diğer ikisi onun gidişini seyretti.

Bolt’un midesindeki gerginlik biraz olsun azalmıştı. Eğer Range Rover’ın arkasındaki adam arabaya dışçının otoparkında bindiyse o zaman yoldan geçen birilerinin onu görmüş olması mümkündü. Büyük bir olasılık değildi ama ufak bir umut demekti bu.

Ayağa kalktı. Barry’nin boğucu ofisinden çıkması gerekiyordu. “Muayenehaneye ekipten birkaç kişi göndereceğim.” dedi ve dışarı çıktı.

Ama hemen vaka odasına geri dönmedi. Bunun yerine boş koridorda ilerleyip lavaboya girdi. Suratına su çarpıp aynadaki yansımalarına baktı.

Çirkin bir adam değildi. Saçında, her ne kadar istediğinden daha hızlı renkleri değişse de, hâlâ kırlardan çok sarılar çoğunkuydu. Keskin hatlara ve bir kavgada sağlam kalabilecek güçlü bir çeneye sahip ince, uzun bir suratı vardı. Yara izleri bile -çenesindeki S şeklindeki kesik ve sol yanağındaki iki küçük pürüzlü yumru- görüntüsünü kötüleştirmekten çok iyileştiriyordu ve bunların yarattığı etki gözleri sayesinde yumuşuyordu. “Gülen gözler” derdi Mikaela bunlara. Gözleri parlak, canlı bir maviydi; sıcakkanlı ve kendini sevdiren bir etkiyle parlıyorlardı.

Ama bugün daha soluk, daha düşünceli bakıyorlardı. Bolt bitkin ve stresli görüldüğünü görebiliyordu. Tüm yetişkin hayatı boyunca baskıyla mücadele etmek zorunda kalmıştı. Günümüz Londra’sında, sokaklarda üniformalı bir şekilde polislik yapan genç bir adam olmanın yarattığı baskı yerini Çevik Kuvvet’te geçirdiği on yıl boyunca başkentin en tehlikeli silahlı soyguncularından bazılarını kovalamanın verdiği baskıya bırakmıştı. Bazı son derece tehlikeli operasyonlarda yer almıştı ama o günlerdeki farklılık bir ekibin üyesi olması, kendisinin nasıl hissettiğini tam olarak bilen bir grup erkek ve kadınla gerginliği paylaşması, onların desteğinin her zaman bir parça olsun rahatlama sağlamasıydı. Bugün kendi çocuğu olabilecek bir kızın kaçırılmasıyla ilgili soruşturma etrafında devam ederken tamamen kendi başıydu.

Tüm öğleden sonrayı büyük oranda otomatiğe bağlamış olarak geçirdi; kafasında sürekli değişik senaryoları evirip çeviriyor, Andrea’yla kısa ve tutkulu ilişkilerini yaşadıkları o geçmiş günleri düşünüyor, gerçekten de asla tanışmadığı ve ilk on dört yaşını tamamen kaçırdığı birinin babası olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Şimdi onunla tanışıp tanışamayacağını ya da onun ölü,

kırık dökük bedenine bakacak adam olup olmayacağını merak ediyordu. Bu son düşünce ne zaman zihnini ele geçirse irkildiğini ve kalbinin daha hızlı çarptığını hissediyordu.

Kendini eldeki göreve odaklamaya zorladı. Kızı kaçıran adamların tek bir hata yapmasına, fena hâlde ihtiyaçları vardı; böylece kimliklerine ve şansları yaver giderse nerede olduklarına dair bir ipucu elde edeceklerdi. Ama dışının otoparkında Pat Phelan'ın Range Rover'ına bindiğini kimse görmediyse bir ipucu bulmaları çok düşük bir olasılık gibi görünüyordu.

Uzun bir süre boyunca Bolt suratından damlayan suları izleyerek ve kalbinin düzenli atışına kulak vererek, bugün ne olursa olsun hayatının bir daha asla aynı olmayacağını bilerek dikildi. “Kendini topla.” diye fısıldadı. “Sana ihtiyacı var.” Ve oracıkta, Emma'yı bundan kurtarabilirse kendini ona tanıttacağına ve eğer babasıysa -ve Tanrı biliyor ya bunu asla kesinlikle bilemeyebilir- Andrea bundan hoşlansın ya da hoşlanmasın onu hayatının bir parçası yapacağına yemin etti.

Ama bu arada onu zihninden uzaklaştırmak zorundaydı.

Cep telefonu çalmaya başladı. Saatine baktı. Dördü yirmi geçiyordu. Telefonu cebinden çıkardı.

Arayan Tina'ydı.

Yirmi Üç

Zalim olan adam, kar maskesinin arkasından onun korkusuna gülümseyerek bıçağı suratında gezdirdiği andan beri Emma, onu bırakmalarının imkânsız olduğunu biliyordu.

Daha sonra, adam kamerayı kapattığında ölü balık gibi bakan gözlerini uzun bir süre Emma'ya dikmişti. “Bence yalan söylüyorsun, seni küçük orospu. Yüzümü gördün, değil mi?” Yüzünü neredeyse Emma'ninkine değecek kadar ileri götürüp yüksek sesle soludu. “Palavra kokusu alıyorum senden.” diye fısıldadı.

Emma yalan söylemediğini söyledi, hatta annesinin hayatı üzerine yemin etti. Çünkü bu doğrudu, gerçekten de hiçbir şey görmemişti -sadece koyu renk saçlı olduğunu biliyordu- ama adam ona inanmadı. Emma onun kendisine bu şekilde bakmasına daha fazla dayanamadığı için gözlerini en sonunda kapatana kadar ona dik dik bakmaya devam etti.

“Eğer yalan söylüyorsan seni küçük orospu, o zaman öleceksin.” dedi merdivenlere doğru yürürken.

Emma gerçekten de yalan söylemediğini haykırdı tekrar, ona inanmak zorunda olduğunu söyledi ama adam cevap vermedi ve birkaç saniye sonra çıkıp bodrum kapısını kilitledi.

Bundan sonra uzunca bir süre yatakta dizleri göğsüne çekilmiş bir şekilde, hareket edemeyecek kadar sarsılmış ve dehşete

düşmüş bir hâlde, kendisi doğruyu söylediği açıkça ortada olmasına rağmen onu neden öldürmek istediğini merak ederek yatakta kamburu çıkmış bir şekilde oturdu. Adam neden bu kadar zalim olmak zorundaydı? Emma ona kötü bir şey yapmamıştı. Hiç kimseye kötü bir şey yapmamıştı. Annesi onun herkesi koruduğunu söylerdi ve öyleydi de. İnsanları koruyup kollardı. Okulda on ikinci sınıf kızlarının sataştığı Natalie diye bir kız vardı ve Emma olaya müdahale etmiş, hatta içlerinden birine durmaları için meydan okumuştı, -ve onlar da kendisinden daha büyük olmalarına rağmen durmuştu- çünkü insanlara zorbalık edilmesinden hoşlanmıyordu.

Şimdi ise bunların hiçbirisi bir işe yaramıyordu.

Her şeyin buraya kadar olduğunu, o zalim adamın kendisini gerçekten de öldürebileceğini anlayınca hissettiği korku, o zamana kadar yaşadıklarına hiç benzemiyordu; bu korku, en azından bu kâbusun annesiyle tekrar bir araya gelebileceği gibi bir umudu olduğu önceki günlerde hissettiğinden çok daha kötüydü. Artık bunun gerçekleşmeyeceğinden emindi. Kendisine ihtiyaçları kalmadığı anda işi bitecekti. Zalim olan ondan kurtulurdu ve kendisi bu konuda hiçbir şey yapamazdı, çünkü burada tamamen çaresizdi.

Bunu nasıl yapacaklarını merak etti. Bir tabancayla mı yoksa başına bir yastık bastırarak mı? Ya da belki o adamın bıçağıyla? Buna dayanamazdı. Bıçaklanarak öldürülmeye. Bu yavaş, korkunç olurdu ve her tarafa kanlar saçılırdı. En sonunda cesedini bulduklarında, annesinin herhangi bir yerdeki bir morgda onu teşhis etmek zorunda kalması fikrine katlanamıyordu. Eğer bulurlarsa tabii. Sonsuza kadar kayıp olabilirdi, ortadan kaybolan ve bir daha kendisinden haber alınamayan o çocuklardan biri gibi. Eğer bunu yapmak zorundalarsa kendisine hap vermelerini umdu, böylece sadece uykuya daldardı ve bu, her şeyin sonu olurdu. Bu

korkunç olurdu; annesi, arkadaşları ve hatta öğretmenleri -yani en azından birkaçı- onu özlerlerdi ama en azından acısız olurdu.

Ama ölmek istemiyordu. Tanrım, hiç istemiyordu ve sadece bunu düşünmek bile tekrar ağlamasına neden oldu.

Ve sonra, orada tek başına otururken içinde bir şeyler değişti. Burada ağlayarak öylece oturamayacağını fark etti. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Dokuz yaşındayken tarih dersinde gördükleri bir konu vardı. Bu, İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanya'daki İngiliz mahkûmlar ve onların nasıl her zaman kaçmayı denedikleri hakkındaydı. Ne kadar sıklıkla başarısız oldukları ve bu yüzden cezalandırıldıkları ama denemeye devam ettikleri ve bazılarının -oldukça az bir kısmının- kaçmayı başardıkları hakkında.

Bu zordu ama kaçma düşüncesi bir kere aklına düşünce tuhaf bir umut patlaması yaşadı. Ayağa kalktı ve kelepçelerini delirmiş gibi çekiştirmeye başladı. Onu buraya ilk getirdiklerinden beri kilo kaybetmişti ve epey çaba göstererek sol elindeki kelepçeyi yarım santim kadar aşağı indirebildi. Bu, kelepçeden kurtulmasına yetmiyordu ama en azından bir başlangıçtı. Yarım santim daha ilerletirse bir şansı olabilirdi. Bir daha yemek yememeye karar verdi. Bu, midesini bulandırıp güçsüz düşmesine neden olacaktı ama denemeye değerdi.

Sonra ayak bileğine takılı zinciri çekiştirip duvardan çıkarmaya çalıştı. İlk birkaç seferde yerinden bile kımıldamadı ama sonra sert bir şekilde çekip geri yaslandı ve tüm ağırlığını sanki halat çekme yarışındaymış gibi verince bir şeylerin yerinden oynadığını kesinlikle duydu. Zinciri duvara tutturan metal levha yepyenyidi, buraya sırf kendisi için takıldığı belliydi ama elleyince hafif de olsa gevşek olduğunu hissetti ve duvarın kendisi de çok eski olduğu için bir şekilde levhayı oradan çıkarabileceğini düşündü. Elleri hâlâ kelepçeli olacaktı ve peşinde bir zincir sürükleyecekti ama en azından serbest bir şekilde hareket edebilecekti.

Levhanın etrafındaki tuğlaları tırnaklarıyla kazımaya başladı, bu arada birçok tırnağını da kırıyordu. Parçacıklar döküldü ama levha daha fazla yerinden oynamadı. Bir alete ihtiyacı vardı, bu yüzden yatağın hemen altında bir köşede eski, paslı bir çivi bulana kadar dip bucak her yeri aradı. Yavaşça, dikkatli bir şekilde çiviyle tuğlayı yontmaya başladı, sistemli bir şekilde çalışıyordu. Bu yavaş, acı verici bir işti ama yere her defasında daha fazla toz düştükçe biraz daha yaklaştığını biliyordu.

Sadece yeterince zamanı olması için dua etmeye devam etmek zorundaydı.

Yirmi Dört

“O zaman sonuç olarak, Pat Phelan bu işin içinde olabilir?” dedi Mo Khan, o ve Bolt Andrea’nın evine giderlerken.

“Yani, kesinlikle bir gerekçesi var. Parasını geri almak için son derece aşırı şiddete başvurması muhtemel, çok tehlikeli bir adama bir sürü borcu var. Ayrıca kızın kaçırılmasından iki gün önce o adamı arayıp ona borcu olan parayı bulabilmek için birkaç gün daha istemiş. Eğer adam işin içinde değilse bu oldukça büyük bir tesadüf, öyle değil mi?”

Mo başını salladı. “Ve adam tam anlamıyla namuslu bir vatandaş da değil. Karısının ortağıyla yatan bir serseri ve adi bir suçlu. Sorun şu ki bu bizi Emma’ya götürmüyor. Eğer Phelan işin içindeyse ve Emma da onun bu işin içinde olduğunu biliyorsa onun gitmesine izin vermeyecektir.”

“Bilmiyorum.” dedi Bolt yavaşça. “Aralarındaki kişisel ilişkiden dolayı kıza zarar vermesinin daha düşük bir olasılık anlamına geleceğini umuyorum ben.”

“Bu, Phelan’ın bir vicdanı olduğunu farz etmek demek. Kendi üvey kızını kaçırabilen ve onda hayatı boyunca iz bırakacak gerçek bir cehennem yaşamasına neden olabilen biri, hem de sadece kumar borcunu ödemek için, benim kitabımda olmayan pek çok şeyi yapmaya muktedirdir.”

Bolt'un parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı. "Ama hâlâ anlayamıyorum, eğer adam bu işin içindeyse neden kendisi de ortadan kayboldu? Neden her şeyi ayarlayıp Emma'nın kaçırıldığı zaman başka yerde olduğuna dair bir kanıt olduğundan emin olmuyor ve sadece arkada kalıp masum rolü yaparak, Andrea'ya polise gitmemesini tavsiye ederek parasını beklemiyor? Neden kendini bu işe bulaştırıyor?"

Mo omuzlarını silkti. "Belki de aptaldır."

Bolt başını salladı. "Hayır, kesin olarak bildiğimiz bir şey varsa o da bu işin arkasındaki adamların aptal olmadıkları."

Andrea'nın evine gitme nedenleri ona son gelişmeleri haber vermektir. Bolt, Tina Boyd'la telefonda on beş dakikadan fazla konuşmuştu ve onun ipuçlarını ortaya çıkarma konusundaki dedektifliğinden etkilenmiş ama aynı zamanda sokaktan kaçırılmasına ve Leon Daroyce tarafından tehdit edilmesine de endişelenmişti. Bolt bu adı duymamıştı ama Ulusal Polis Bilgisayarı'nda yaptığı hızlı bir arama Daroyce'un şiddet nedeniyle birkaç kez hüküm giymiş fena bir haydut olduğunu ortaya koymuştu. Ayrıca yıllar içinde kendisine birkaç kez suç duyurusunda bulunulmuştu; bunlar arasında haraç kesme ve daha da kaygı verici olan cinayete teşebbüs vardı, suçlamaların hepsi de tanıklar ifadelerini gerektikleri için, tanıklık etmeyi reddettikleri için ya da bir vakada olduğu gibi öylece ortadan kayboldukları için düşmek zorunda kalmıştı. Adam kesinlikle tehlikeliydi.

Ama Tina gereğinden fazla endişelenmiş gibi durmuyordu. Aksine, heyecanlanmış gibiydi ki bu hiç huyu değildi. Tina duygularını belli etmeme eğilimindeydi ve genellikle iş arkadaşlarının arada sırada rahatsız edici buldukları ciddi bir sakinliğe sahipti. Ona günün geri kalanı için izin vermişti, ne kadar bozuntuya vermese de hâlâ olanların sarsıntısını yaşadığını biliyordu ama onun bu teklifi reddedeceğini de tahmin ediyordu ki etmişti

de. Tina Boyd kendisine nazik davranılmasından hoşlanan bir tip değildi ve bu, Bolt'un onda her zaman hayranlık duyduğu bir şeydi; ona Glasshouse'a geri dönüp kendilerine yardımcı olmasını söylemişti.

Bolt Emma'nın nerede olduğu dışındaki şeylere odaklanmanın giderek zorlaştığını hissediyor ve stresli görüldüğünü biliyordu. Parmakları direksiyona yapışmış ve Mo ona iki kez iyi olup olmadığını sormuştu. İyi olduğunu, sadece yorgun olduğunu söylemişti ve bu da ekibinde nadir görülen bir şey değildi. Normalde haftada altmış saat çalışıyorlardı, bir iş üzerinde olduklarında bu yetmiş saati buluyordu ama Mo'ya içinde bulunduğu zor durumdan bahsetmediği için kendini kötü hissetmişti. İkisi birbirlerini iyi tanıyan yakın arkadaşlardı. Ama Bolt ağzını açtığı anda iş arkadaşını olmayacak bir duruma düşüreceğinin çok iyi farkındaydı. Bunu daha önce bir kere yapmıştı ve o zaman arkadaşlıklarını ikinci bir kez riske atmayacağına dair yemin etmişti.

Evi takip eden ekibe geldiklerini haber verdikten sonra Andrea'nın evinin önünde durduklarında saat altıya yirmi vardı. Ekip lideri beklendiği üzere sokakta tüm gün boyunca şüpheli hiçbir eylem olmadığını bildirdi. Görünüşe göre Emma'yı kaçıranlar dikkat çekmemeye devam ediyorlardı.

Bolt güvenlik kapısındaki zile bastı ve hiç bekletilmeden içeri alındılar. O ve Mo ön kapıya doğru yürürlerken bahçe öğleden sonrasının bu geç saatlerindeki alacalı güneş ışığıyla daha da hoş görünüyordu. Kapı açıldı ve Andrea beyaz bir LA Fitness tişörtü ve üzerine bol gelen eşofman altıyla eşikte belirdi. Makyajını silmişti ve daha yaşlı görünüyordu. Gözleri kızarıktı ve az önce ağlamış gibiydi.

"Bir haber var mı?" diye sordu.

"Korkarım yok." diye cevapladı Bolt, Andrea geçmeleri için yana çekilirken, "Ama sana sormamız gereken birkaç soru var."

Matt Turner ve irtibat subayı Marie Cohen antredelerdi. Andrea onları oturma odasına götürürken Bolt ikisine de başıyla selam verdi. Bolt ve Mo koltuklara otururken Andrea uzun, deri bir kanepeye oturdu.

Marie kapıdan başını uzatıp çay içmek isteyen var mı diye sordu. Bolt istemedi. Mo ve Andrea kahve istediler.

“Ne bilmek istiyorsunuz?” diye sordu Andrea, titreyen ellerle bir sigara yakıp soluk mavi renkte dumanını üfledi.

Bolt bunu söylemeyi hiç istemiyordu. Bu, düşene bir tekme de kendisinin atması gibiydi.

“Çok güvenilir kaynaklardan Bay Phelan’ın çok büyük bir kumar borcu olduğunu öğrendik. Bu konuda bir bilginiz var mıydı?”

Gerçekten büyük bir şaşkınlık yaşıyormuş gibiydi. “Emin misiniz? Ne kadar büyük?”

“On binlerce sterlin olduğunu sanıyoruz.”

“Ah Tanrım, hayır. Son zamanlarda epey geç saatlere kadar dışarda kalıyordu ama hayır, kumar oynadığına dair bir fikrim yoktu. Ne oynuyormuş?”

“Bir kumarhanede kaybediyor ama sorun şu ki çok tehlikeli insanlara çok fazla borcu var.”

“Leon Daroyce adını daha önce hiç duydunuz mu Bayan Devem?” diye sordu ilk kez konuşan Mo.

Andrea başını hayır anlamında salladı. “Pat’in borçlu olduğu kişi o mu? Sizce Emma’yı kaçıran o mu?”

“Mümkün.” dedi Bolt, kabullenerek. “Kesin olarak bilmiyoruz. Bay Daroyce’un şu anda, kendisine olan borcu alabilmek için kocanızı arıyor olabileceğini düşünüyoruz.”

Andrea sigarasından bir nefes daha çekti, hızlı bir şekilde. “Ama gerekçesi olan kesinlikle o. Onu tutuklayacak mısınız? Bir şeyler yapacak mısınız?”

“Bay Daroyce ve adamları şu anda takip ediliyorlar, yani eğer bu işle alakaları varsa bunu çok hızlı bir şekilde ğreneceğiz.” Bolt durdu. “Ama kaynağımız bize kocanızın geçen pazar gecesi Daroyce’u aradığını, önümüzdeki birkaç gün içinde ona parasını ödeyeceğini söylediğini anlattı. Bu, kızınızın kaçırılmasından sadece iki gün önceydi.”

“Yani onun bu işe karıştığını mı söylüyorsunuz?” diye sordu, sesi çatlayarak.

“Karıştığı olasılığını kabullenmek zorundayız, evet.”

“Bunu yapmış olamaz, biliyorsunuz. O gerçekten de Emma’yı sever.”

Oda sessizliğe gömüldü. Bolt koltuğunda öne doğru eğildi.

“Sürekli geri geldiğimiz nokta Andrea, eğer kocanız bu komplonun bir parçası değilse kızınızı kaçıranlar Emma’nın ne yaptığını nereden biliyordu? Kaçırılma olayının Emma’nın randevusunun olduğu muayenehanenin otoparkında gerçekleştiğini düşünüyoruz.”

Andrea’nın gözleri doldu. “Kullanmayın şu kelimeyi, kaçırmayı yani. Sanki bilmiyorum, bir pedofil onu kaçırmış da kızım geri gelmeyecekmiş gibi oluyor.”

“zr dilerim. Arabaya bindirilmesi diyelim. Mesele şu, adamlar onun orada olacaklarını biliyorlardı. Ve bizim de bunu nasıl bildiklerini öğrenmemiz lazım.”

Marie, Mo ve Andrea için getirdiği kahvelerle odaya geldi. Andrea elini sallayarak kendisinininkini istemediğini söyledi.

“Bu eve kimin erişimi var Bayan Devern?” diye sordu Mo, kahvesini alıp Marie’ye teşekkür ederek. “Ve hırsız alarının şifresini siz, Bay Phelan ve kızınızdan başka kim biliyor?”

“Temizlikçi dışında hiç kimse bilmiyor ve o da yıllardır bu evde alışıyor.”

Mo temizlikçinin bilgilerini not alırken Bolt'un cep telefonu çaldı. Arayan, evi izleyen ekibin lideriydi. Bolt müsaade istedi ve odanın diğer tarafına, duyulamayacağı bir mesafeye kadar yürüdü.

“Bayan Devern'in güvenlik kapısında duran beyaz, Kuzey Avrupalı bir kadın var. Siyah saç, kırklı yaşlar. Her an kapı zilini çalabilir.”

Zil sesi antrede yankılandı ve Matt Turner oturma odasının kapısından başını uzattı.

“Birilerini bekliyor muyuz?” diye sordu Bolt ona.

“Bildğim kadarıyla hayır.”

“Tamam, duymazdan gel o zaman. Umalım da gitsin.”

Birkaç saniye sonra zil tekrar çaldı, bu kez daha uzun.

“Ah lanet olsun.” dedi telefondaki ekip lideri.

“Ne oldu?”

“Kapı kilidini açtı ve şimdi içeri giriyor.”

Bolt küfretti. Özel bir adresten operasyon yürütmedeki sorun buydu işte. Anahtar kilitte dönüp ön kapı açılırken Bolt telefonu kapattı.

“Andrea?” diye seslendi bir kadın, hemen arkasından Turner'ı görünce “Kimsin sen?” dedi suçlar gibi bir ses tonuyla.

“Sorun yok Isobel. Buradayım ben.” diye seslendi hemen ayağa kalkarak. “İş ortağım.” diye ekledi, açıklama için.

Bolt ve Mo, Kadınsı Dokunuş Sağlık ve Güzellik Spaları'nın diğer ortağı Isobel Wheeler görüş alanlarına girerken göz göze geldiler. Isobel omuzlarına gelen siyah saçları ve Akdenizli olduğuna işaret eden yanık teniyle kırklarının ortalarında çekici bir kadındı. Üzerinde, Bolt'un biraz daha genç bir kadın giyse daha çok yakışacağını düşündüğü, uyluklarının yarısına kadar inen kısa, siyah bir elbise ve siyah, yüksek topuklu zarif ayakkabılar vardı.

Kadın Bolt'u pek etkilemedi ama Bolt neden bazı erkeklerin ondan hoşlanabileceğini görebiliyordu.

Isobel ve Andrea yanaktan öpüşerek birbirlerini selamladılar.

“Daha iyi misin diye görmeye geldim.” dedi Isobel, geri çekildi ve neredeyse küstahlık kokan soğukkanlı bir kendine güvenle odaya şöyle bir baktı. “Neler oluyor? Bu insanlar da kimler?”

Bolt cevap vermek için ağzını açtı ama Andrea ondan önce davrandı. “Pat kayıp.” dedi endişeyle. “Onu günlerdir görmedim.”

Isobel dehşete düşmüş gibiydi. “Bu yüzden mi bu hafta işe gelmedin? Hasta değildin o zaman?”

Andrea başını salladı. “Hayır. Eve gelmesini bekliyorum ve o gelmedi. Polis onu arıyor.”

“Sence ne oldu? Bir fikrin falan var mı?” Isobel’in ses tonunda suçlayıcı bir şeyler vardı.

“Hayır, öyle bir şey değildi. Sadece bir gece eve gelmedi. Neler olduğunu bilmiyorum.”

Isobel Bolt’a döndü. “Neden çıkıp aramıyorsunuz onu?”

“Sanırım tanıştırılmadık?” dedi Bolt sakın bir şekilde. “Siz?”

“Isobel Wheeler.” dedi kadın hemen. “Neden onu aramıyorsunuz?”

Bolt bu kadından hiç hoşlanmamıştı ama onun kabalığına tepki vermemesi gerektiğini biliyordu.

“Onu arıyoruz.” diye açıkladı sakın bir şekilde, “Ama ne yazık ki, uzun bir süreliğine bile olsa, evini terk eden bir erkek için bir yasa yok ve şu anda cinayet olduğuna dair işaret yok.”

“Pat öylece çıkıp gitmemiştir.” dedi sert bir ses tonuyla.

“Onu iyi tanıyorsunuz, öyle değil mi?”

“Yeterince iyi tanıyorum.” dedi kısaca, sonra Andrea’ya döndü. “Ve nerede olabileceğini bilmiyorsun Andi?”

Andrea bir kez daha başını salladı. “Her yeri denedim. Nerede olduğuna ya da neden gittiğine dair bir fikrim yok.”

Bolt Andrea’nın tüm bunlara dayanmasından etkilenmişti ama böyle sakin ve doğal bir şekilde yalan söylemesini sinir bozucu bulmuştu.

Isobel birkaç saniye kadar Andrea’ya baktı, sonra öne doğru eğilip onu kucakladı.

“Burada, yanında kalmamı ister misin?” diye sordu.

“Ben iyiyim, inan bana.”

“Gelişmelerden haberdar et beni, tamam mı?”

“Elbette, ederim.”

“Ve işle ilgili konuları merak etme; her şey hallediliyor.”

Andrea dudaklarına cılız bir gülümseme kondurmayı başardı. “Teşekkürler Iz. Minnettarım bunun için.”

“Şimdi, eğer müsaade ederseniz Bayan Wheeler...” dedi Bolt, “Bayan Devern’den almamız gereken bazı detaylar var.”

Isobel başını salladı. “Ara beni.” dedi Andrea’ya, sonra Turner’ı iterek geçti ve antreye yürüdü.

Bolt arkasından gitti ve ön kapıyı açtı.

“Ona ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?” diye fısıldadı Isobel, Bolt’u geçip merdivene adım atarken. “Yani, gerçekten demek istiyorum? Çünkü kayıp bir kişinin bilgilerini almak için dört polis memuru çok fazla.”

Bolt başını salladı. “Hayır, korkarım ki yok.”

Isobel oturma odasına doğru işaret etti. “Ona dikkat edin.” dedi ama daha Bolt ondan detay vermesini isteyemeden döndü ve bahçe boyunca ilerleyen patikada yürümeye başladı.

Bolt onun ne demek istediğini merak ederek gidişini seyretti ve neden bir kere bile Emma’nın nerede olduğunu sormadığını.

Yirmi Beş

“Sanırım sadece temizlikçinin eve erişimi olduğunu söyledi-
niz Bayan Devern.” dedi Mo, Bolt tekrar oturma odasına girerken.

Andrea şaşırması bir hâlde tekrar kanepede oturuyordu. “Özür
dilerim, Isobel’e bir anahtar verdiğimi unutmuşum. Geçen yıldır.
Biz tatildayken evi kontrol etmesini istemiştin.”

“Ve bilmemiz gereken başka biri kesinlikle yok?”

Andrea başını kararlılıkla salladı. “Kesinlikle yok.”

Bolt Isobel’in kapı eşiğinde söylediklerini düşündü.

“Siz ikiniz iyi anlaşıyor mısınız?” diye sordu.

Andrea başını salladı. “Yeterince iyi. Kendisi ortağım. Onu
yıllardır tanıyorum.” Sonra yüzündeki ifade değişti. “Onun da bu-
nunla bir ilgisi olduğunu söylemiyorsunuz, değil mi? Önce Pat’i
suçluyor...”

“Hayır, hayır.” dedi hemen, “Elbette hayır ama bunun rastgele
bir şey olduğunu düşünmüyoruz. Eğer kocanızın bu işle alakası
yoksa yine de sizi hedef alan insanların hareketlerinden nasıl
haberdar olduklarını bilmemiz gerek ve bunun yollarından biri de
evinize dinleme cihazı koymak olacaktır.”

“Ama böyle bir cihaz bulamadığınızı söylediniz.”

“Bu sabah baktığımızda yoktu ama sizden başka birilerinin
buraya erişimi varsa bu cihazları ortadan kaldırmış olabilir.”

“Tanrının, bu saçma. Isobel bir avukat, MI5’tan* falan değil. Bundan ne kazancı olsun ki?”

“Sadece her açıdan bakmaya çalışıyoruz, hepsi bu.” dedi, eğer ona Isobel’in, kocasıyla ilişkisi olduğunu söylerse bunun muhtemelen bardağı taşıran son damla olacağını biliyordu.

Andrea tekrar sehpa dura sigara paketine uzandı, içinden bir tane çıkarıp yaktı.

“Mike.” dedi, doğrudan gözlerinin içine bakarak, “Bana söylemediğiniz bir şey mi var?”

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı, Mo’nun yanında ona tekrar ismiyle hitap etmesi gerçeği gibi. Bolt arkadaşına bakmamak için bilinçli bir çaba gösterdi.

“Hayır.” dedi başını sallayarak. “Dediğim gibi bunlar sadece rutin sorgular.”

Konuşurken, çift kanatlı kapının bitişiğindeki antika bir konsolun üstünde duran Emma’nın çerçeveli, eski bir fotoğrafına gözü takıldı; kendisine tuhaf bir açıdan bakan, gülümseyen bir çocuk yüzü. Bir saniyeliğine bakışlarını kaçıramadı ve alnından aşağı bir ter damlasının aktığını hissetti.

Andrea ayağa kalktı. “Pekâlâ, eğer başka sorunuz yoksa bir süre uzanmak istiyorum.”

Bolt başını salladı. “Elbette. Matt ve Marie burada sizinle kalacaklar.”

Andrea odadan çıktı ve Bolt alnındaki teri sildi. Uzun bir gün olmuştu ve yarının daha da uzun olacağını biliyordu. Yapabilecekleri daha fazla bir şey yoktu, bu yüzden Turner ile Marie’ye, Andrea’ya yakından göz kulak olmalarını söyleyip Turner’a daha sonra nöbeti başkasının devralacağına söz vererek Mo’yla birlikte vedalaştı ve dışarı çıktı.

* 1909’da kurulan İngiliz iç istihbarat teşkilatı. (ç.n.)

Bolt Emma'nın fotoğraflarından uzaklaştığı için büyük bir rahatlama yaşadı. Onlara bakmak işkenceydi.

“Hâlâ Bayan Devern'in bize her şeyi anlatmadığını hissediyorum.” dedi Mo, arabaya yürürlerken.

“Lanet olsun Mo.” dedi Bolt tersleyerek, “Kadının kızı kayıp. Onu geri getirecek her şeyi bize anlatacaktır, değil mi?”

Arabanın yanında durup derin bir nefes aldı, sesindeki öfkeye şaşırmıştı. Mo alınmış gibi görünüyordu.

Bolt iç çekti. “Özür dilerim, öyle dememeliydim. Sadece, biliyorsun işte... Bir şeyleri saklayacağını sanmıyorum.”

Sessizlik içinde arabaya bindiler. Bolt derin bir nefes daha aldı. Üzerindeki baskı rahatsız ediciydi. Sahip olduğu tek çocuğu daha onunla tanışmadan kaybedebileceği hissi attığı her adımı etkiliyor ve bu meseleyi idare edebildiğinden şüphelenmeye başlıyordu.

“Ne oldu amirim? Neyin var?”

Bolt, Mo'nun endişeli bakışlarından kaçındı. “Yok bir şey. İyiyim.” Bu, onun standart cevabıydı ve kulağa son derece içi boş geliyordu. Kendisine bile bir anlam ifade etmiyordu.

“Hayır, değilsin. Sen böyle değilsindir. Seninle çalışıyorum ne kadar zamandır? Altı yıl, yedi mi? Sen asla olayların canını sıkmasına izin vermezsin. Bu şekilde değil. Olanları umursarsın ama seni bu derece yıkacak kadar değil ve şimdi yerlerdesin. Tüm gün böyleydin.”

Uzun bir sessizlik oldu. Bolt orada, anahtar elinde, kontaktan santimler kadar uzakta, hareket etmeden oturdu.

“Hadi ama, anlat bana.” dedi Mo en sonunda, sesi alçaktı. “Geçmişte bir sürü şey paylaştık.”

“Biliyorum.”

“Önemli şeyler. Başka kimselerin bilmediği.”

“Biliyorum.”

“O zaman yine konuşalım.”

O anda Bolt inşa ettiği setin, sonuçları ne olursa olsun, yıkılması gerektiğini anladı. Anahtarı kontağa taktı ama arabayı çalıştırmak için bir harekette bulunmadı.

“On beş yıl önce Andrea Devern’le bir ilişkim oldu.”

“İkiniz arasında bir şeyler olduğunu hissettim. Evdeyken...”

“Dahası var.”

Mo bir an bir şey söylemedi, sonra birdenbire anlamış gibiydi.

“Ah lanet olsun amirim. Sen şimdi... Emma’nın seninle bir alakası olduğunu söylemiyorsun değil mi?”

“Öyle görünüyor.”

Mo’ya Andrea’nın kendisine daha önce anlattıklarını anlattı.

“Bayan Devern’in, yani Andrea’nın seni kandırmadığını nereden biliyorsun?” diye sordu Mo, Bolt anlatmayı bitirince. “Özellikle de Jimmy Galante’ye de tam olarak aynı şeyleri anlatmışken.”

Bolt iç çekti. “Bilmiyorum Mo ama tarihler uyuyor. Kontrol ettim.”

“Ama o zamanlar Galante’yle de görüşüyordu, değil mi?”

“Doğru. Ve evliydi de.”

“Yani kesinlikle ikna etti.” dedi Mo, sesinde onaylamadığını belli eden bir tınıyla.

“Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu olay beni paramparça ediyor.”

“O kızın senden olmama olasılığı var amirim. Olaya bu şekilde bakman gerek. Alınma ama eğer evliyse, başka bir adamla daha görüşüyorsa ve senle de görüşüyorsa başkalarının da olma ihtimali var.”

“Ama eğer doğruysa...”

“Eğer doğruysa...” Mo durup düşündü. Kelimelerini dikkatle seçiyordu. “O zaman onu kesinlikle geri getirmek zorundayız.”

Bolt eliyle suratını sıvazladı, parmakları sol yanağındaki yara izlerini buldu. Etindeki derin olmayan çukurları sertçe ovaladı.

“O alçakların Galante’ye ne yaptıklarını gördün. Kızı bırakmayacaklar, değil mi?”

“İnançlı olmalısın amirim.”

“Neye inanayım Mo? Neye inanayım?”

“Eğer Tanrı’ya inanmıyorsan ki inanmadığını biliyorum, o zaman yeteneklerimize inan. Daha önce de zor durumlardan kurtulduk.”

“Söylemesi kolay Mo. Gerçekten de söylemesi kolay.”

“Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Dört çocuğum var amirim. İnan bana biliyorum.”

Tekrar sessizleştiler. Bolt damarlarında gerginliğin dolaştığını, vücudundaki bütün kasların gerildiğini hissetti.

“Biliyor musun?” dedi Mo en sonunda, pencereden dışarı bakarak, “Hindistan’da, Ganges civarlarında bir yerlerde, kobraları kutsal olarak gördükleri bir köy vardır. Bunun anlamı, insanların bu hayvanlara zarar vermesinin yasak olduğudur ve bu yüzden tüm köy bunlarla doludur. Okullarda, insanların mutfaklarında, çocukların odalarında, her yerde. Ama hiç kimse orali olmaz çünkü ısırılmayacaklarına ikna olmuşlardır. Ve biliyor musun, köylülerden biri ısırılrsa bile, bunun kobranın hatası olduğunu ve ona taptıkları için zehrin uzun süre etki etmeyeceğini düşünürler. Şimdi, kobra zehri tedavi edilmezse öldürebilir. Bu, tıbbi bir gerçek ama ne oluyor biliyor musun? O köyde yılan ısırmasından ölen birine dair bir kayıt yok. Dediğim gibi amirim, inançlı olmak zorundasın. Her şey yoluna girecek.”

Birbirlerine baktılar ve Bolt arkadaşının suratındaki kararlı ifadeden etkilendi. Bu, kendini biraz daha iyi hissetmesini, hislerini paylaştığına memnun olmasını sağladı. Ayrıca Mo'nun bu konuda Barry Freud'a bir şey söyleyeceğine işaret eden bir şey olmamasına da şaşırmıştı. Mo onun arkadaşıydı ama aynı zamanda bir profesyoneldi ve amirinin hem bu kaçırılma olayının kurbanıyla hem de onun annesiyle ilişkisini gizli tutarak risk aldığını biliyordu.

“Bu konuda tek kelime etmek yok, tamam mı?” dedi Bolt ona. “Bunlar, bu operasyonu nasıl yürüttüğümü etkilemeyecek, söz veriyorum.”

Mo başını salladı. “Peki amirim, ama her şeyi etkilemediği sürece. Eğer baskı çok fazla gibi gelirse...”

“Gelmeyecek. Söz veriyorum.”

“Ama eğer gelirse söyleyecek sözüm olacak. Anlıyorsun, değil mi?”

“Evet, anlıyorum.”

Bolt anahtarı kontakta çevirecekti ki Mo'nun sonraki söyledikleri onu durdurdu.

“Andrea'yla görüştüğün zamanlar Çevik Kuvvet'teydin, değil mi?”

Ses tonunda suçlayıcı bir tını olmasa da anlamı açıktı. Çevik kuvvet silahlı soygunlarla ilgileniyordu. Bolt'un ilişki yaşadığı kadının aynı zamanda silahlı bir soyguncuyla da ilişkisi vardı. Görevi kötüye kullanma olasılığı ortadaydı ve geçmişte Çevik Kuvvet'in görevi kötüye kullanma konusunda gereğinden fazla talihsizlik yaşadığı biliniyordu. Bolt gücenmemişti ama arkadaşının bu soruyu sorma ihtiyacı duyması onu incitmişti.

“Galante'yle görüştüğünü öğrenir öğrenmez bu işi bitirdim.” dedi sert bir şekilde.

“Güzel. Tek bilmek istediğim buydu.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Bolt daha önce de Mo’yla sınırı aşmıştı, iki yıl önce ve aralarında her zaman var olan ama dile getirilmeyen güven pek çok zor durumdan sağ çıkmıştı. Sanki tekrar böyle bir şey oluyordu.

“Hadi.” dedi motoru çalıştırırken, “Gidelim.”

Yirmi Altı

Mike Bolt'un evi Londra'nın merkezindeki en sakın yerlerden biri olan ve üniformalı bir polis memuru olarak görev yaptığı ilk yerden çok da uzakta olmayan Clerkenwell'deki bir depodan bozma binanın üçüncü katındaki geniş, stüdyo daireydi. Dört yıldır burada oturuyordu, karısının ölümünden sonraki yıl buraya taşınmıştı ve normalde SOCA'dan aldığı maaşla böyle bir evin dörtte biri büyüklüğündeki bir yere bile gücü yetmezdi ama ödediği kira çok azdı. Bunun nedeni buranın Ukraynalı zengin bir işadamı olan Ivan Stanevic'e ait olmasıydı, Bolt bu adama yıllar önce, NCS'deki günlerinde yardım etmişti.

Vaka şu anda içinde olduğuna büyük ölçüde benziyordu. Stanevic'in on iki yaşındaki kızı Olga, babasının işteki rakiplerinden biri tarafından sokaktan kaçırılmıştı ve Bolt onu geri getirmekle görevlendirilen ekibe liderlik etmişti. O olayda uğraştıkları kişinin kim olduğunu ve Olga'nın nerede tutulduğunu bulmaları uzun sürmemişti. Kızın serbest bırakılması için adamlarla pazarlık yapan bizzat Bolt olmuştu ve kız zarar görmeden serbest kalmıştı, babası da bu yüzden sonsuza kadar minnettar olacaktı. Bu, şimdiye kadar dâhil olduğu tek çocuk kaçırma vakasıydı ve eve girip kapıyı arkasından kapatırken durumun acı ironisinin farkına vardı.

Genelde burayı severdi. Kesinlikle hiçbir masraftan kaçınılmadan yenilendiği için sevmemek zordu. Yerler cilalı tik ağacındandı ve yüksek, köşeli tavanda eski günlerdeki görkemini aratmayacak şekilde özenle restore edilmiş muazzam ahşap kirişler çapraz çizgiler oluştuyorlardı ama en önemli şey, eski pence-relerin çıkarılıp yerlerine, karşısındaki binaların arkasından yükselen Barbica'nın yüksek kuleleriyle Londra'nın parlak ışıklarını gören ve dairenin bir tarafı boyunca yerden tavana kadar uzanan yekpare renkli camın takılmasıydı. Sadece bir gece önce, kara para aklama davasının başarılı bir şekilde sonlamasından oldukça memnun hissederek ve Jenny Byfleet'le geçireceği hafta sonunu iple çekerek, müzik çalarda eski bir Herbie Hancock CD'si dinlerken şehri seyredip elinde bir kadeh 2005 Côtes du Rhône'la koltuğunda oturmuştu. O anda dünya güzel, düzgün bir yer gibi gelmişti ve uzun bir süredir ilk kez mutlu hissetmişti. Şimdi tüm o zaman boyunca saat ilerliyor, her şeyin birdenbire ve korkunç bir şekilde ters gittiği ana doğru yaklaşıyordu. Tıpkı beş yıl önce o gece Mikaela'yla birlikte akşamı beraber geçirdikleri arkadaşlarına el sallayıp arabalarına bindikleri ve felaketlerine doğru gittikleri zamanki gibi.

Bolt ayakkabılarını çıkarıp önceki gece açtığı Côtes du Rhône'un geri kalanını kocaman bir şarap kadeline koyup büyük bir yudum alarak rahatlamaya çalıştığı zaman. saat daha yeni sekiz olmuştu. Eve dönerken Jenny'yi aramış ve sesinin olabildiğince doğal çıkmasına çalışarak hafta sonunu ertelemek zorunda kalacağı için özür dilemişti. Kadın tekrar bir ayarlama yapmak isteyip istemediğini sormuş, o da kendisine geri döneceğini söylemiş, telefonu kapatırken kadının hattın diğer ucundaki sesinde hayal kırıklığı duymuştu. Muhtemelen, ikisi için her şey buraya kadardı ama bunu umursamayı bırakmıştı artık. Tek düşünebildiği Andrea'nın hayatına nasıl geri döndüğü ve bu kadar yıl sonra bile bir

kez daha her şeyi alt üst etmeyi nasıl başardığıydı.

Koltuğuna oturdu ama neredeyse anında geri kalktı. Bacaklarını dinlendirmek doğruymuş gibi gelmiyordu. Zihni hızla çalışırken olmuyordu. Bunun yerine Mo'nun Andrea'nın tamamen doğruyu söylemediği, bir şeyleri sakladığıyla ilgili sözlerini düşünerek odayı arşınlamaya başladı. Isobel Wheeler'ın sözlerini hatırladı: *Ona dikkat edin*. Ve en çok da Andrea'yla bizzat deneyimlerini düşündü ve on beş yıl önce bir gece, ilişkilerinin başlamasının üzerinden sadece sekiz hafta geçmişken ortaya bombayı bırakıp şimdi bile yankılanan bir patlamayla aralarındaki her şeyi nasıl sona erdirdiğini düşündü.

O geceyi tüm detaylarıyla hatırlıyordu. Cep telefonlarının tuğla büyüklüğünde olduğu günlerdi ve Bolt uzun süre geçmeden görev icabı bunlardan bir tane taşımaya başlamıştı. Çevik Kuvvet'deki arkadaşlarından bazılarıyla birkaç kadeh içtikten sonra eve varmış; telesekreterinde Andrea'dan eğer bu mesajı 10.30'dan önce alırsa kendisini hemen aramasını söyleyip tanımadığı bir numara veren ve o saatten sonra hiçbir durumda kendisini aramamasını ekleyen bir mesaj almıştı. Eğer Andrea Bolt'dan o saate kadar haber almazsa daha sonra fırsatı olduğunda tekrar arayacaktı. Mesaj ona yirmi kala bırakılmıştı, sadece on beş dakika önce ve Andrea hiç huyu olmayan bir şekilde korkmuş gibi duruyordu. Onu hemen geri aramış ve Andrea da görünüşe göre aramasını beklediğinden telefonu ilk çalışta açmıştı.

“Mike, Tanrı'ya şükürler olsun aradın. Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Her neyse bana anlatabilirsin, tamam mı? Yardım edebilirim.”

Andrea derin bir nefes alıp sakın bir şekilde konuştu. “Silahlı bir soygun olacak. Yarın sabah, saat onla on buçuk arasında. Lewisham Karakolu'ndan Orpington'a, yakılmak üzere bir araba dolusu kokain taşıyan bir polis aracı.”

Söylediklerinin yaratabileceği sarsıntı Bolt'u etkilemedi.

"Bunu nereden biliyorsun Andrea?" diye sordu.

"Biliyorum işte." dedi ikna edici olmayan bir sesle.

"Bundan daha fazlasını anlatmak zorundasın. Detaylara ihtiyacım var. Bu bilgiyi nereden aldığın gibi."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Andrea, daha fazlasını öğrenene kadar amirlerime gidip herhangi bir şey yapmak için yetki alamam."

Bu tamamen doğru değildi. Eğer gerçekten istese yapabilirdi ama öğrenmesi gereken en önemli şey bir Çevik Kuvvet mensubu olarak, son iki aydır görüştüğü kadının nasıl olup da tam olarak kendisinin soruşturmak üzere uzmanlaştığı türden bir nitelikli suçun detaylarını bildiği idi.

"Bir adamla görüşüyorum." dedi. "Adı Jimmy Galante."

"Benle görüşürken mi?" diye sordu, cevabı çoktan bildiği hâlde.

"Evet." Durdu. "Özür dilerim Mike. Onunla epeydir görüşüyorum. Seninle tanışmadan öncesine dayanıyor."

Ne kadar istese de ona bağırma isteğine direndi. Bunun yerine Andrea, Jimmy'nin her zaman biraz tehlikeli olduğunu ve kanunlara aykırı şeyler yaptığını bildiğini ama kabahatlerinin ne derecelere ulaştığının asla farkına varamadığını anlatırken onu dinledi. O akşam, Andrea Jimmy'nin evindeyken ve adam suç ortaklarından biriyle telefonda soygunu tartışırken sohbetlerine kulak misafiri olmuştu. "Diğer odadaydı ve onu duyamayacağımı sandı ama tüm gün gergindi; bu yüzden telefon çalınca duvardan dinledim ve söylediği her şeyi duydum. Yatak odasına geri döndüğünde ben yataktaydım, bu yüzden hiçbir şeyden şüphelenmedi. Sonra gitmesi gerektiğini ve on buçuk sıralarında geri döneceğini söyledi."

Bolt o gün bugündür, onun başka bir adamın yatağına girdiğini söylediğinde nasıl hayal kırıklığı hissettiğini, sanki midesinde birileri onu düğümlüyormuş gibi bir burkulma yaşadığını hatırlardı. Andrea'yı bir haftaya yakın bir süredir görmemişti çünkü kadın çok meşgul olduğunu söylemişti ve tüm o zaman boyunca aslında serseri bir soyguncuyla düzüşüyordu.

“Yani, şu anda onun evinde misin?” diye sordu.

“Evet. Bu gece kalacaktım. Billy iş seyahatinde.”

Bolt iç çekti. “Bu konuda kesinlikle eminsin?”

“Kesin. Hayatım üzerine bahse girerim.”

“Peki, bunu bana neden söylüyorsun şimdi?”

“Açık değil mi nedeni?”

“Gerçekten değil, hayır. Onu ele vermeye bu kadar hevesli olmana şaşırdım... Erkek arkadaşını yani.”

“Ondan korkuyorum Mike. Epeydir bu ilişkiyi bitirmeyi istiyorum ama o hayır cevabını kabul edecek biri değil. Eğer onu terk edersem Billy'ye zarar vermekle bile tehdit etti beni.”

“Söylesene. Benle karşılaştığında bu tesadüf müydü yoksa bunu planladın mı?”

“Elbette planlamadım. Bunu nasıl yapabilirdim ki?”

Bolt sessizdi. Ona inanmak istiyordu ama o zamanlar çok daha genç olsa da tamamen saf değildi. Hikâyesindeki bir şey doğru değilmiş gibi geliyordu ama Andrea kendisine bir tüyo veriyor ve o da görevi gereği harekete geçmesi gerektiğini hissediyordu.

“Bu soygunu yapmak için nerede toplanacaklarını biliyor musun?”

“Hayır. Sana bildiğim bütün detayları verdim.”

“Eğer onları durdurmaya çalışırsak ve silahlılarsa neler olabileceğini biliyorsun değil mi? Erkek arkadaşın, onun yanındaki adamlar... Sonunda vurulabilirler.”

Andrea anladığını söyledi. *Oraya elinde silahla giden o.* Tam olarak böyle demişti.

Ve öyle de olmuştu. Ertesi gün Çevik Kuvvet alelacele bir pusu kurup Lewisham Karakolu'ndan Orpington'daki bir yakma fırınına giden yüz kilodan fazla kokain yüklü polis aracını takip etti. Gerçekten de soyguncular hamlelerini yaparak işlek, çift yönlü bir yolda aracı sıkıştırıp ellerinde silahlarla ve suratlarında kar maskeleriyle ortaya çıkmadan önce durmaya zorlamışlardı. O kadar hızlı ve yüzszüzlerdi ki Çevik Kuvvet ekibini hazırlıksız yakalamışlardı ama sadece birkaç saniyeliğine.

Çevik Kuvvet Ekibi'nin kurduğu pusularda değerler sistemi şaşkınlık, hücum ve bunaltıcı güçtü. Kendi arabaları, polis aracı ve soyguncuların araçları etrafında gevşek bir kordon oluşturarak olay yerine son hızla giderken ve bağırان memurlarını dışarı kulsarken güvenlik aracının arka kapısı sonuna kadar açıldı ve daha fazla silahlı polis aşağı atladı. "Silahlı polis! Silahlarınızı bırakın!" bağırışları havayı doldurdu ve Bolt bacakları iki yana ayrık, önünde iki eliyle kavradığı Colt'la ayakta dururken daha önce hiç hissetmediğı bir adrenalin patlaması yaşadı.

İşte tam o anda her şey ters gitmeye başladı.

Aracın dışında silahlı dört soyguncu, içindeyse iki tane daha -sürücüler- vardı. İçlerinden biri ateş açtı ve Çevik Kuvvet'ten daha otuz bir yaşında olan ve çocuğunun doğumunu yeni kutlamış Hammond adında bir polis memuru omzundan vuruldu. Soygunculardan bir diğeri tüfeğini kaldırırken yoldan geçenler saklanmak için sağa sola kaçıştılar ama bu kez adamın tetiğı çekmeye fırsatı olmadı. Bolt ve yanında duran diğeri bir polis aynı anda ateş açıp soyguncuyu tam dört yerinden vurdular. Dean Hayes yirmi beş yaşındaydı, Bolt'dan sadece ay farkıyla büyüktü ve onlu yaşlarının ortalarına kadar uzanan bir suç geçmişi vardı. Üç saat sonra ameliyat masasında ölmüştü. Kurşunlardan sadece biri

ölümcül bir noktaya isabet etmişti. Bu kurşun kalbini delip geçmişti. Daha sonra kamera görüntüleri incelendiğinde bu kurşunun Bolt'un tabancasından çıktığı görülmüştü.

Güvenlik aracının arkasından inen polisler, soygunculardan bir diğerini yakalayıp sırtına tabancaları dayayarak asfalta yaşıtırmışlardı. Dördüncü soyguncu ise omzuna yere serilmesine neden olan bir kurşun yemeden önce sağa sola kurşun saçmıştı ama Hammond'u vuran ilk soyguncu, çalıntı arabalardan birinin, güçlü bir Sierra Cosworth'ün, arkasına atlamayı başarmıştı; daha sonra bu aracı kullanan şoför birdenbire geri geri gidip kendisine doğru gelen polislerden birini devirmiş ve adamın kalça kemiğinin kırılmasına neden olmuştu. Sonra yolu kapatan Çevik Kuvvet aracına çarpıp onu yolun ortasına itmiş ve bu arada Bolt'u kıl payı sıyrıp yarattığı daracık aradan hızla geçmişti. Bolt'un ekibinden birkaç kişide cop vardı ve içlerinden biri çalıntı araba yanlarından geçerken sürücü tarafındaki camı kırıp sürücünün üzerine cam parçacıklarının yağmasını sağlamayı başarmıştı; başka bir tanesi copunu ön cama fırlatmıştı ama hayatlarına yöneltilen doğrudan bir tehdit olmayınca araçtakileri vuramamışlardı. Bolt birini ilk kez vurduktan sonra bile Cosworth'un lastiklerine hedef alacak kadar soğukkanlı olduğunu hatırladı ama araba o kadar hızlanmıştı ki o ateş açma fırsatı bulana kadar adamlar yaklaşık otuz metre uzaklaşmışlardı ve her tarafta siviller olduğundan tetiği tekrar çekmenin çok tehlikeli olacağını biliyordu.

Lewisham Karakolu'ndan devriye araçları hızla olay yerine gelmişlerdi ve sadece dakikalar sonra Cosworth'ün park hâlindeki bir kamyonete çarpmasıyla sonlanan yüksek hızlı bir takip başlamıştı. Suçlular arasında bilinen bir yüz olan sürücü yakalanmıştı ama silahlı olan, suratında hâlâ kar maskesiyle araçtan inip yaya olarak kaçtığından hiçbir yerde görülmemişti.

Diğer beş çete üyesinin kimlikleri belirlenince kısa süre sonra, içlerinden hiçbirinin gizemli Jimmy Galante olmadığı ortaya çıkmış ve bu adam o zamana kadar Çevik Kuvvet radarına hiçbir zaman yakalanmamıştı. Aceleyle bir tutuklama emri oluşturulmuştu ve ertesi sabah saat dört sularında içlerinde Bolt'un da olduğu Çevik Kuvvet ekibi adamın dairesine baskın yapıp onu uykuda yakalamışlardı. Bolt önceki gün Andrea'dan haber almadığı için onun hâlâ orada olacağını beklemişti ama Galante'nin tek başına olduğu ortaya çıkmıştı. Hepsi de bağırان ve kendisine tabancalar doğrultmuş siyahlar içindeki yarım düzine adam tarafından uykusundan erkenden uyandırılmasından hiç de etkilenmemiş gibiydi.

Galante en başından beri kendini beğenmiş serserinin tekiydi. Bolt, adam âşık olduğu kadınla yatmamış olsaydı bile ondan nefret ederdi. Onun bir suçlu ve üstelik de yakışıklı olması işleri daha da kötüleştiriyordu. Adamın kendini beğenmişliği boşuna değildi. Cosworth çarptığında kendisinin de araçta olduğuna işaret eden başında birkaç kesiğe hatta kaburgalarındaki morluklara rağmen herhangi bir soyguna karıştığını inkâr etti ve o saatlerde nerede -Islington'da mekân sahibi de dâhil olmak üzere en azından yarım düzine tanık tarafından görüldüğü bir kafede- olduğuna dair şüphe götürmez deliller sundu. Daha da kötüsü olay sırasında giydiği kıyafetlere dair bir iz ya da ellerinde herhangi bir ateşli silah kalıntısı yoktu. Herkes, sadece ellerini iyice yıkayarak bu kalıntıları çıkarabileceğini biliyordu ama bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve hayatta kalan soygunculardan hiçbiri onu ele vermediği için Galante bırakın hüküm giymeyi herhangi bir konuda suçlu bile bulunmamıştı.

Bolt her polis memurunun suçlu olduğunu bildiği bir suçlunun delil yetersizliğinden dolayı serbest kaldığında hissettiği o yoğun hayal kırıklığıyla deliye döndü; adamın Bolt'un iş arkadaşlarından birini vurmuş olması gerçeği olayı neredeyse dayanılmaz hâle

getiriyordu. Ama dayanmak zorundaydı ve bu olaydan kısa süre sonra Galante İspanya'ya, intikam peşindeki Çevik Kuvvet'in dikkatli gözlerinden uzağa gidince sahnelerden kaybolmuştu.

Bolt o olaydan sonra Andrea'dan bir daha asla haber almamıştı. Onunla birkaç kez iletişime geçmeyi denemiş ama Andrea çağrılarına geri dönmemişti ve o da ilişkilerinin bittiğini kabul lenmeye zorlanmıştı. Ama onun için bu, kişisel anlamda, başarılı bir iş olmuştu. Verdiği bilgi Çevik Kuvvet için önemli bir netice vermiş, sadece kendi ekiplerinden iki kişinin yaralanması olayı lekelemişti; çeteden birini vurup öldürmesi ise sadece meslektaş-ları arasında şöhretini artırmıştı. Basından olayla ilgili geri dönüş olmamıştı -Hayes'i vurması tamamen haklı olarak görülmüştü- ve birkaç kez kendisine bu soygunu haber veren kaynağın ismini vermesi istense de bunun her zaman bir muhbir olduğunu iddia edip daha fazla detay vermemişti. Operasyon başarılı olduğundan hiç kimse daha fazla üstelememişti.

Odayı arşınlamayarak düşünmeye devam etti. Hep Andrea'yı. Verdiği bilginin büyük bir soygunu nasıl engellediğini ve bir sürü kötü insanı, en azından birini kalıcı olarak, bu işlerden nasıl uzak tuttuğunu düşündü. Ondan sonraki yıllarda hayatını nasıl bu kadar hayranlık uyandıracak şekilde değiştirdiğini ve bu arada nasıl çok ciddi bazı düşmanlar edindiğini.

Odayı arşınlamayı bıraktı ve şarabını mermer mutfak tezgâ-hına bıraktı. Aklına bir fikir geldi ve son birkaç saattir ilk kez yaklaşan bir şeylerin yarattığı heyecanla karışık bir umut kırıntısı hissetti.

Cebinden telefonunu çıkararak uzun zamandır aramadığı bir numarayı tuşladı.

Yirmi Yedi

Emma sürekli duyduğu korkuyu zihninden uzaklaştırmaya çalışıp, kendini tamamen yaptığı işe odaklamaya zorlayarak paslı çiviyle karanlığın içinde kazmaya devam etti. Hava kararalı bir saat olmuştu ama bedeninin her bir parçası gösterdiği çabadan dolayı acısa da devam ediyordu. Bu yavaş, acı veren bir işti ama bir yerlere ulaşıyordu. Levhanın sol taraflıyla duvar arasında neredeyse altmış milimlik bir boşluk yaratmıştı, bu neredeyse bir parmağını altına sokabileceği kadar genişti ve zinciri ekiştirdiğinde levha kesinlikle daha gevşemiş gibi gelmişti. Eğer sadece bunu yapmaya devam ederse en sonunda zgr kalacaktı. Bundan emindi. Ama Tanrım, bu zordu.

Yukarıdan bir gürültü geldiğini duydu, -ayak sesleri- donakaldı. Eğer ne yaptığını görürlerse onu cezalandırırlardı. Hatta zalim olanı onu hayatta tutmanın artık çok riskli olduğuna, ondan hep-ten kurtulma zamanının geldiğine karar verebilirdi.

Ayağa fırladı, yatağı kaldırdı ve olabildiğince sessiz olarak ama taş zeminde yüksek sesle sürtünmesine engel olamayarak, zor da olsa bunu duvara yasladı.

Lütfen duymamış olsunlar.

Dişlerini sıkarak yatağa uzandı, çivi-yi yastığın altına koydu ve kukuletaya uzandı.

Ayak sesleri durdu. İkisinden biri kapının önünde miydi yoksa?

Kukuleta'yı kafasına geçirip gözlerini kapadı, her şeyin biteceğinden korkarak nefes almaya bile cesaret edemiyordu neredeyse. Hayatının son birkaç saniyesi. Son birkaç saattir gösterdiği bütün çabalar boşa mı gitmişti?

Ama kapı açılmadı.

Beş dakika geçti. Sonra on.

Zalim olanın her zaman sinsi sinsi yanına yaklaşmaktan hoşlandığını bildiği için odada herhangi bir ses var mı diye kulağını dört açıp dinlerken alnından soğuk terler dökülüp, kalbi giderek daha hızlı çarparak karanlıkta uzanmaya devam etti.

Ama hiçbir şey duyamıyordu. Sadece sessizlik vardı ve en sonunda kukuleta'yı kafasından çıkarıp etrafa bakınacak cesareti topladı. Ama oda boştu.

O zaman, bu gece yanına gelmeyecekti.

Ama bunun sadece infazın ertelenmesi olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Yirmi Sekiz

Eski günlerde Çevik Kuvvet'te herkesin bir lakabı vardı. Bolt'un ki, beklendiği üzere Deli'ydi; buluşacağı adam, Jack Doyle ise Kaytarıcı diye bilinirdi. Her ne kadar kendisinden beş yaş büyük olsa da Doyle muhtemelen Bolt'un ekipteki en iyi arkadaşı olmuştu. Ayrıca kendisi Bolt'un şimdiye kadar tanıdığı en sakar adamdı.

Doyle'un uzun yaralanma listesi bir efsaneydi: Çatısına kaçan bir futbol topunu almaya çalışırken merdivenden düştükten sonra üç ay kolları ve bacakları alçı yapıp askıya alınmıştı; balayının ilk gününde bir balık kılçığına basınca nadir ve öldürme olasılığı olan kan enfeksiyonu kapmıştı; hepsinin içinde en tuhaf olanı bir bilardo turnuvasında ıskalanan bir bilardo topunun masadan fırlayıp alnına çarpması ve onu bayıltarak yere devirmesinden sonra beyin sarsıntısıyla bir ay hasta yatmasıydı. Bir şekilde yaralanmaları hep ekibin eyleme geçtiği zamanlara denk geliyordu; lakabı buradan geliyordu ve kendisi buna çok sinir oluyordu. Çünkü o her zaman en güçlü üyelerden biriydi ve eskiden son derece başarılı bir boksör olarak kavgadan korkmazdı. Sadece kendisinin şanssız olduğunu söylerdi.

Jack -Bolt ona asla Kaytarıcı dememişti- hâlâ Finchley'de kalan eski ekibin birkaç üyesinden biriydi. Rütbesi yükselmmişti ve şimdi

dedektif başkomiseriydi. Bolt'un ihtiyaç duyduğu bilgileri verebilecek biri varsa o kişi de neredeyse fotografik bir hafızayla birleşen deneyimleri sayesinde Jack'ti. Her ne kadar yıllardır görüşüyorlar ve arada sırada hafta sonları bir yerlere balık tutmaya gidiyorlarsa da en son görüşmelerinin üzerinden aylar geçmişti. Yine de Bolt onunla hemen buluşması gerektiğini söyler söylemez Doyle tereddüt etmemiş, ondan yeri ve zamanı söylemesini istemişti.

Ve böylece Bolt eve gelmesinin üstünden daha bir saat geçmeden Gray's Inn Caddesi'nin King Cross ucundaki kalabalık, eski moda bir birahanenin kapısından içeri giriyordu. Doyle'u önündeki masada iki bira bardağıyla bir köşede otururken görüp içki içenlerin oluşturduğu uğultulu kalabalığın arasından geçene kadar birkaç saniye etrafına bakınması gerekti.

Doyle, Bolt yaklaşırken ayağa kalktı ve tokalaştılar. Her zamanki gibi diğer adamın elini sıkışı mengeneyi andırıyordu. Çıkmıntılı, bir kayayı andıran çenesi ve gür, siyah saçlarının örttüğü dört köşeli kafasıyla Jack Doyle *Thunderbirds** kukllarına çok benziyordu ama bunu ona söylemeniz tavsiye edilmezdi. Öyle iri yarı bir adam değildi -boyu bir yetmiş beşten fazla değildi ve ince yapılydı- ama bu görüntü aldatıcıydı. Baştan aşağı kiriş gibi kaslara sahipti ve şimdi bile, kırklı yaşlarının ortalarındayken, üzerinde gram yağ yoktu.

"Nasılsın Mike?" diye sordu güneyde yirmi beş yıldan fazla zaman geçirdikten sonra bile yumuşamamış koyu bir Glasgow aksanıyla. Bardaklardan birini işaret etti. "Sana da bir tane aldım."

Karşılıklı otururlarken Bolt gülümsedi.

"Teşekkürler Jack, iyiyim." dedi, içindeki karmaşayı belli etmemeye kararlı bir şekilde. "Sen nasılsın?"

* 1960'ların ortalarında, oyuncularının kukllar olduğu ve tek tek görüntülerin arka arkaya kaydedilmesiyle çekilen İngiliz bilimkurgu dizisi. (ç.n.)

“Fena değil.” dedi diğer adam bitkin bir şekilde. “Emekliliğe gün sayıyorum.”

Bardaklarını tokuşturdular.

“Ne kadarın kaldı şimdi? Beş yıl mı?”

“Dört. Ve sana söylüyorum arkadaş, dört gözle bekliyorum. SOCA’da hayat nasıl?”

Bolt birasından bir yudum aldı. Tadı güzeldi.

“Yoğun.” dedi. “Bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Doksan ikideki Lewisham soygununu hatırlıyorsun, değil mi? Yakılmak üzere kokain taşıyan polis aracını?”

“Nasıl unutabilirim ki? Bu, senin çıkış yaptığın olaydı. Dean Hayes denen şerefsizi temizlemiştin.”

Bolt başını salladı. “O işte.” Hayes’i öldürdüğü için asla gurur duymamıştı. Doyle’un da dediği gibi adam şerefsizin teki olabilirdi ama bu onun hayatını sona erdirmeyi daha kolay hâle getirmiyordu ve Bolt şimdi bundan bahsedilmesinden hafif de olsa rahatsızlık duymuştu. “Bu olaydan ceza almadan kurtulan kişilere ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“Şu anda üzerinde çalıştığın vakayla mı ilgili bu?”

İnkâr etmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. “Evet, öyle.”

“Beni bu kadar acil görmek istediğine göre oldukça önemli bir vaka olmalı. Bana detay verebilir misin?”

“Şu an devam eden bir operasyon, bu yüzden çok fazla şey söyleyemem.”

“Eski bir dostuna bile mi?”

“Biliyorsun, söyleyebilsem söylerdim Jack.”

“Öyle olsun. Bunun hapse attığımız adamlardan bazılarıyla alakalı olabileceğini mi düşünüyorsun yani?”

“Henüz bilmiyoruz ama şimdilik adamların şu anki durumlarını ve onlarla ilgili bir bilgin olup olmadığını bilmek isterim.”

“Peki, birini indirdin, dördünü hapse attık, öyle değil mi? Vernon Mackman, sürücülerden biri oydu. Her zaman onun en iyilerden biri olduğunu düşünmüşümdür. Beş yıl önce hâlâ Scrubs’ta hapis yatarken kanserden öldü. Barry Tadcaster’a gelince, o içeride. Altı aylığına dışarı çıktı, sonra birkaç eski soyguncuyla birlikte çalışıp içlerinden biri kendini ispiyonlayınca soygun yaparken yakalandı. Ben emekli olana kadar çıkması beklenmiyor sanırım.”

“Ya diğerleri? Marcus Richardson ve diğeri kimdi? Scott bilmem ne?”

“Scott Ridgers. Lewisham olayının cezasını çekip çıktıklarından beri içeri girip çıkıyorlar. O tip adamların nasıl olduklarını bilirsin, profesyonel soyguncuların yani. Asla değişmezler. Ridgers soygunculuğa devam etti; Richardson ülkeye kaçak kokain sokma işine girdi ama bildiğim kadarıyla ikisi de şartlı tahliye edildiler ve beladan uzak duruyorlar. Bir süredir ikisiyle alakalı da bir şey duymadım.”

“Ne kadar ceza aldılar?”

Doyle bir an düşündü. “Ridgers on dört yıl aldı sanırım ve yedi yıl yattı. Richardson’ınki daha uzundu -on yedi, on sekiz, öyle bir şeyler işte- çünkü kendisi vurulmadan önce ateş açmıştı, bu yüzden cinayete teşebbüsten de yattı, gerçi o her zaman tabancanın yanlışlıkla ateş aldığını iddia etmişti. Sekiz ya da dokuz yıl yattı.”

“İkisinden birinin adresi var mı sende?”

Doyle’un suratında çizgilerinin çıkmasına neden olan bir gülümseme belirdi. “Hafızam iyidir Mike ama o kadar da değil. Gerçi polis bilgisayarında vardı. İkisinin de kayıtlarda olduğundan eminim.”

“Bir kontrol ederim.”

“Kaçanı sormadın, Jimmy Galante’yi.”

“Ah evet, onu hatırlıyorum. Sonunda İspanya’ya gitmişti, öyle değil mi?”

Doyle başını salladı. “Öyle ama muhbirlerimin birinden ülkeye geri döndüğünü duydum. Birileri onu geçen gün Islington’daki bir birahane de görmüş.”

Bolt ilgileniyormuş gibi yapmıştı. “Gerçekten mi? Bir soruşturmam lazım.”

Doyle kendi birasından koca bir yudum aldı ve bardağın en azından dörtte biri bitti. Ufak tefek bir adama göre içki için her zaman olağanüstü bir kapasitesi vardı.

“Bizim çocuklar Richardson ve Ridgers’in her ne işe karıştıklarını düşünüyorsan, onların en zekileri olmadıklarını hatırlamalı-sın. Galante her zaman ekibin beyniydi.”

Bolt iki adamı zihninde canlandırmaya, onlar hakkında bir şeyler hatırlamaya çalıştı ama hiçbir şey yoktu. Çok uzun zaman olmuştu. Bir bağlantı olabileceğini düşünmekle hata edip etmediğini merak etti. Lewisham soygunu eski bir hikâyeydi ve bildiği kadarıyla, Çevik Kuvvet’in içinde de dışında da, hiç kimse bu soygunun engellenmesine yardım edenin Andrea olduğunu bilmi-yordu. Birileri bunu öğrenseydi bile bu konuda bir şeyler yapmak için bu kadar, yani on beş yıl boyunca beklemesi için bir sebep yoktu. Bu şekilde düşününce tüm bunların hiçbir anlamı olmuyordu. Ama elindekilerin hepsi bu kadardı ve Jimmy Galante’nin iki olayda da yer almış olması evde beklemektense burada sorular sormasının daha iyi olacağını gösteriyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturup etraflarındaki gürültüyü duymazdan gelerek içkilerini bitirdiler.

“Richardson ve Ridgers’ı ne kadar iyi hatırlıyorsun?” diye sordu Bolt.

“Çok değil. İki hakkında da söylenecek çok fazla şey yoktu. Onlar sadece istediklerini elde etmek için çirkinleşmeye hazır iki soyguncuydu. Gittiklerinde çok fazla insanın onlarla ilgili hoş anıları olacağından şüpheliyim.”

“Sence onlardan biri genç bir kızı kaçırabilir mi? On dört yaşındaki bir kızı?”

Doyle kaşlarını çatı. “Olay bununla mı ilgili?”

“Aramızda kalsın, evet.” Bolt soruşturma hakkında, buna dâhil olmayan biriyle konuşarak sağlam olmayan bir zeminde ilerlediğini biliyordu ama bazı cevapları bulmanın tek yolunun bu olduğunun da farkındaydı.

“Fidye için mi kaçırıldı?”

“Evet ama sana bundan daha fazlasını söyleyemem ve sen de sana anlattıklarımı gizli tutmak zorundasın, tamam mı?”

“Beni bilirsin Mike. Ben boşboğaz değilimdir. Sana o ikisinin bu olayla bir ilgisi olduğunu düşündüren şey ne?”

“Sadece önsezi.”

“Lanet olsun arkadaş, Columbo* gibi konuştun.” Doyle boş bardağını parmağıyla ittirdi. “Bu ikisinden birinin böyle bir olaya karışmaları beni şaşırtmazdı. Bunlar suçlular ve açgözlü soysuzlar, bu yüzden alınacak bir para varsa onların da orada olmaları büyük bir olasılık.”

“Sence ona zarar verirler mi? Kıza?”

“Tanrım Mike, bilmiyorum. Silahlı soyguncularla ilgili bir şey varsa o da onların profesyonel olduklarıdır. Kesinlikle yapmaları gerekmedikçe yatacakları yıllara yenilerini eklemeyiz.”

Bolt bunun mantıksız olduğunu bilse de rahatlamış hissetti. Jack Doyle suçlular konusunda uzman bir psikolog değildi.

* Komiser Columbo. 1971-78 yılları arasında yayınlanmış Amerikan polisiye dizi. (ç.n.)

“Dağılmış görünüyorsun.” dedi Doyle ona.

“Öyleyim. Uzun bir gün oldu.”

“Belki de eve gitmelisin.”

Fakat Bolt daha gitmek istemiyordu. Boş bardakları aldı. “Hayır, sana bir içki ısmarlayayım.”

“O zaman ben bir bardak Stella alayım.”

Bolt içkilerle geri dönünce bir süre havadan sudan sohbet ettiler ama Bolt Emma’dan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu ve sohbet için iyi bir arkadaş olmadığıнын farkındaydı. Uzun, zor bir günün sonunda eski bir arkadaşıyla birkaç biradan sonra bile rahatlayamamış olmasına sinirlendi, bu sinirinin sebebi Andrea’ydı çünkü bu onun işiydi. Eğer ağzını sıkı tutsaydı Bolt kendini parçalayıp oradan oraya koşturmak yerine işini doğru düzgün yapabilirdi.

İkinci bardağını da bitirip ayağa kalktı. “Gitsem iyi olur Jack. Yarın erkenden işe koyulacağım.”

Doyle da ayağa kalktı ve tokalaştılar.

“Bu vakada bol şans diliyorum Mike.”

“Teşekkürler. Umarım buna ihtiyacımız olmaz.”

“Endişelenme, kız iyi olacak. Öyle adamlar sadece para isterler. Onu öldürerek fazladan yirmi yıl yatma riskine girmeyeceklerdir.”

Senin için söylemesi kolay diye düşündü Bolt vedalaşıp serin geceye adım atarken. Ev iki dakikalık bir taksi yolculuğu ya da on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Kendini biraz sakinleştireceğini umarak yürümeye karar verdi ama sadece birkaç yüz metre yürümüştü ki cep telefonu çalmaya başladı.

Arayan Mo’ydu. Bolt birkaç saat önce çıktığında o Glasshouse’daydı. İşlerini yeni bitirdiğini ve eve gitmek üzere olduğunu

söylemiş ama belki de daha sonra kalmaya karar vermişti. Telefonu hemen açıp kulağına götürdü.

“Mo?”

“Bir gelişme var.”

Ses tonu ümitsizdi ve Bolt kötü haber olasılığına karşı midenin sıkıştığını hissetti.

“Ne oldu?”

“Ben Tufnell Park’taki bir evdeyim. Bence buraya bir gelsen iyi olacak.”

Yirmi Dokuz

Bolt, Mo'nun verdiği adrese vardığında onu yirmi geçiyordu. Burası Tufnell Park metro durağının birkaç yüz metre kuzeyinde-ki bir tepe üstünde yer alan, beyaz tuğlalı Georgian tarzı evlerin oluşturduğu mahalledeki küçük bir daireydi. Sokağın her iki tarafına da park edip yolu tıkamış bir düzine kadar polis aracı bir de ambulans vardı ve gecelikleri içindeki ufak bir seyirci topluluğu kendi aralarında sessiz sessiz konuşarak güvenlik şeridinin kenarında dikiliyordu; hemen yakınlarında gerçekleşmiş bu cinayet yüzünden hem şaşkına dönmüş hem de büyülenmiş gibilerdi.

Bolt'un taksisi cinayet yerini gösteren parlak sarı şeridin hemen birkaç metre gerisinde durdu.

“Tanrım, neler olmuş burada böyle?” diye sordu taksi şoförü, ücreti alırken.

“Cinayet.” dedi Bolt ve taksiden indi.

Şeridi çeken üniformalı memurlardan birine kimliğini gösterdi ve tüm memurların cinayet yerlerine girerken giymelerinin zorunlu olduğu plastik iş tulumlarından birini giyeceği bir arabaya yönlendirildi. Jack'le birlikte içtiği iki bardak Stella'nın ekşi ve sert tadı hâlâ ağzındayken kendini bitkin hissediyordu.

Mo onu 42 numaranın önünde karşıladı. Midesi biraz bulanmış gibi görünüyordu. “Burası epey fena amirim. Bundan biraz

isteyebilirsin.” Bir kutu Vicks çıkardı ve Bolt bundan biraz alıp burun deliklerinin altına sürdü.

Bolt iç çekti. Şu anda görmek istediği son şey bir cesetti ve bunu yapması soruşturma açısından olmazsa olmaz bir şey değildi, sonuçta neler olduğunun detaylarını diğerlerinden kolaylıkla öğrenebilirdi ama o, işin nahoş taraflarından kaytaracak türde biri değildi. “Hadi şu işi yapalım da kurtulalım.” dedi, açık ön kapıdan giren Mo’yu takip edip çıplak taş zemini örten plastik muşambanın serili olduğu tozlu antreye girerken. Tavanın köşelerinden uzun örümcek ağları sarkıyordu ve başka bir şeyle, çok daha keskin bir şeyle, karışmış bayat, boğucu bir koku vardı.

“Burada.” dedi Mo, çok eski görünen bir merdiveni geçip sondaki açık bir kapıya giden karanlık, çok dar bir koridora girdi; çürüme kokusu her adımla birlikte daha güçlü bir şekilde duyuluyordu.

Oraya vardıklarında koku çok daha dayanılmaz bir hâle geldi ve Bolt kusmamak için kendini zor tuttu.

“Tanrım.” diye fısıldadı.

“Öleli günler olmuş gibi görünüyor.” dedi Mo, onun geçmesi için yana çekilirken.

Oda küçük ve sıkıştı, büyük kısmını örtüsü bozulmamış çift kişilik bir yatak kaplıyordu. Her yerde sinekler vardı, içeride DNA için çeşitli yüzeyleri test eden ve cesetten örnekler alan beyaz tulumlu olay yeri inceleme ekibi çalışanları olduğundan yer bulmak için rekabet ederlerken uğultuları sinir bozacak kadar yüksek çıkıyordu. Bolt kapıdan daha fazla ilerleyemedi ki bu da işine geliyordu.

Bir kadın neredeyse cenin pozisyonunda, ayakları ve bilekleri yatağın altına sıkışmış bir hâlde yan yatıyordu. Üzerinde Bolt’un okuyamadığı bir şeyler yazan pembe bir tişört ve siyah, dantel

bir tanga vardı. Bedeni çürümenin ilk aşamalarının etkisini gösterdiği yerlerde şiş ve soluktu ama içten içe onu yiyen kurtçuklar henüz dışarı çıkmamışlardı.

Basit adli tıp bilgilerinden yola çıkan Bolt bunun her ne kadar ölüm kesinlikle yakın bir zamanda gerçekleşmemişse de dört günden daha fazla bir zaman önce de olmasının düşük bir olasılık olduğu anlamına geldiğini biliyordu, özellikle de bu nispeten ılık havalarda.

Kadının ölü, mahvolmuş bedenine bakarak birkaç saniye orada hareketsiz dikildi. Ölümün insanı küçük düşüren bu tarafı Bolt'un canını sıkıyor, onu dehşete düşürüyordu. Her zaman aklına kendi faniliği geliyordu, hayatının bir gün bu şekilde sona ereceğinin kesin olması. Çürüyen bir et parçasından fazlası olmayacaktı, bir ömür boyu biriktirdiği düşünceler ve anılar gidecekti.

“Kimliğini tespit ettik mi?”

Mo başını salladı. “Seni bu yüzden aradım. Adı Marie Aniewicz. Bayan Devern'in temizlikçisiymiş.”

“Aman Tanrım.” dedi fısıldayarak, gerilmişti. “Kaç yaşında?”

“Yirmi beş.” diye cevapladı Mo. “Üç yıldır falan Bayan Devern'in evinde çalışıyormuş.”

Bolt bu kadından sadece on bir yaş daha küçük olan Emma'yı düşündü ve onu burada, aynı pozisyonda hayal etmekten kendini alıkoyamadı.

“Büyük de değilmiş, öyle değil mi?”

“Doğru, değilmiş.”

Bolt kokmuş etin yoğun kokusunu geçici olarak unutup derin bir nefes aldı.

“Çok yazık.”

Bir süreliğine hiç kimse bir şey demedi. Olay yeri inceleme ekibindekiler bu sanki onlar için sadece rutin bir görevmiş gibi -ki

elbette bir bakıma öyleydi- sistemli bir şekilde çalışmaya devam ettiler.

“Nasıl öldüğünü biliyor muyuz?”

Bolt’a en yakın olan ve cesedin yanına eğilip fotoğraflar çeken ekip üyesi soruyu duyunca başını kaldırdı.

“Kalbine aldığı tek bir bıçak darbesi gibi görünüyor.” dedi, sesi maskeden dolayı boğuk çıkıyordu. “Üzerinde başka görünen bir yara yok.”

Boştaki eliyle kadının sağ kolunu yavaşça kaldırdı, aşağı yukarı üçüncü ve dördüncü kaburga kemiklerinin hizasına denk gelen yerde tişörtündeki ince yırtığa dokundu. Tişörtün üzerindeki elli peniden daha büyük olmayan iki koyu leke yara yerini belli ediyordu. Hem cesedin üzerinde hem de odanın geri kalanında çok az kan olması Bolt’a kadının hemen öldüğünü söylüyordu.

“Ne şekilde bulundu?” diye sordu.

“Bu şekilde.” diye cevapladı görevli, “Ama üzerinde yorgan örtülüydü.”

“Bu, bıçaklanan biri için sıra dışı bir pozisyon. Daha çok kolları bacakları yanlara açık bir şekilde yerde yatmasını beklerdim.”

“Görünüşe bakılırsa bıçaklanmış, sonra da neredeyse hemen ardından bu pozisyona getirilmiş. Morluklara bakarak ölümünden bu yana hep burada olduğunu anlayabilirsiniz.” Cesedin geri kalan kısımlarından daha koyu olan ve kanın yavaşça toplandığı alt tarafı işaret etti.

Bolt başını sallayıp odaya bakındı. Mücadele yaşandığına dair bir iz yoktu. Yatağın her iki yanındaki iki lamba da hâlâ dik bir şekilde duruyordu, duvarlardan birinin önünde konsolun üzerinde duran birkaç çerçeveli fotoğraf ve bir saksı bitkisi gibi. Bolt fotoğraflara bakmadı. Marie Aniewicz’in yaşarken nasıl görüldüğünü bilmek istemiyordu.

“Profesyonel bir iş gibi görünüyor.” dedi Mo’yla birlikte tek-rar dışarı, kaldırıma çıktıklarında. Genç temizlikçinin boğucu bir mezara dönüşmüş yatak odasından çıktıklarına memnun bir şekilde nispeten daha taze havayı soludu.

“Hiç kimse bir şey duymamış ve ne evin kendisine ne de binaya zorla girildiğine dair bir iz yok. Tanık bulmak da zor. Zemin kattaki diğer kiralık daire boş ve binadaki insanların geri kalanı da görünüşe göre kaçaklar, bu yüzden sırra kadem basmışlar. Yerel polis bu akşam altı sularında kadının odasından kötü bir koku geldiğine dair isimsiz bir ihbar almış.”

“Barry biliyor mu? Ya Andrea?”

“Barry’ye ulaştım ve o da seni buraya çağırmamı söyledi. Bu akşam bir hayır işinde olacakmış. Yarın sabah toplantıda tüm gelişmeleri istiyor. Tina’ya ulaşamadım. Ben bunu öğrenmeden önce o çıkmıştı ve şimdi de telefonunu açmıyor.”

Bolt sesli bir şekilde nefesini bıraktı. “Bu olay her şeye yeni bir açı kazandırıyor, değil mi?”

“Yani, bağlantılı olmaması imkânsız. Ölüm tarihini henüz netleştirmedik ama cesedi inceleyen doktora göre üç-beş gündür ölü. Kaçırılma olayıyla yakın tarihler.”

“O zaman temizlikçinin öldürülmesi için tek bir gerekçe var: Ondan alarm şifresini aldılar ve Andrea’nın evine girebildiler. Ön kapıya düğmeyi o şekilde yerleştirdiler ve Emma’nın salı günü ne yaptığını bu sayede öğrendiler. O zaman içeriden yardım eden biri yok.”

“Ve muhtemelen Phelan bu işe karışmamış.”

“Karışmadığı neredeyse kesin. Temizlikçiye öldürmek bir riskti. Sadece bunu yapmak zorunda kalırsan yaparsın.”

“O zaman ya Emma’nın yanında Phelan’ı da tutuyorlar...”

“Ya da adam öldü.” Bolt Andrea’yı düşündü, onun daha ne kadar kötü haberi kaldırabileceğini merak etti. “Daha şimdiden bizim bildiğimiz iki kişiyi öldürdüler. Bunu üçe çıkarmamaları için bir neden yok.” Ya da dörde, diye fısıldadı Bolt’un zihnindeki davetsiz bir ses. Adamların sadece bir eve girebilmek için bir temizlikçinin cinayetini planlayabilmeleri, Emma’yı öldürme olasılığı üzerine çok fazla düşünüp taşınmalarının ihtimal dışı olduğu anlamına geliyordu.

Bolt eliyle alnını sildi. Gece, eylül ayı için alışılmadık şekilde ılıktı ve yine terlediğinin farkındaydı.

“Bu adamların gerçekten de şakaları yok Mo.”

Mo koyu renk gözlerindeki anlayışla başını yavaşça salladı. “Biliyorum ama dediğin gibi, temizlikçiyi öldürerek bir risk aldılar. Bir yerlerde birileri bir şeyler görmüş olmalı. Er geç bir hata yapacaklardır. Şunu unutma amirim. Hiç kimsenin şansı sonsuza kadar yaver gitmez.”

Otuz

Bolt o gün ikinci kez evinin kapısından içeri girdiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu. O ve Mo, Tufnell Park cinayet masasından kıdemli bir soruşturma görevlisiyle konuşarak olay yerinde yarım saat daha kalmışlardı. Elde edebildikleri bilgileri paylaşmışlardı ama kendi operasyonlarının gizliliği açısından bildiklerinin pek çoğu hakkında kasten üstü kapalı konuşmuşlardı. Bolt bu konuda üzgün hissediyordu ama bu, kıdemli memurun ciddi ciddi sinirlenip eğer zorunda kalırsa daha fazla detay öğrenmek için SOCA'nın başıyla konuşmakla tehdit etmesini engellemiştir.

Bolt Mo'yla vedalaştıktan sonra kendisini eve götürmesi için Junction Caddesi'nde bir taksi çevirmişti. Eve dönerken gelişmelerden haberdar etmek için Tina'yı aramıştı ama genç kadın yine cevap vermemiş ve o da onunla konuşmayı ertesi sabaha bırakmaya karar vermişti. Bugün verdiği çetin sınavın olumsuz etkilerini yaşamıyor olduğunu ummuş ve belki de iyi olduğunu kontrol etmek için daha fazla şey yapması gerektiği aklına gelmişti. Birkaç saat önce Glasshouse'dayken genç kadın her zamankinden daha sessizdi ve neredeyse hiç konuşma fırsatları olmamıştı. Tina güçlü ve mücadeleci biriydi, iyi olacaktı. Ve şu anda onun için endişelenmese bile kendi derdi kendine yeterdi zaten.

Evine girince yaptığı ilk şey su ihtiyacını gidermek ve nefesindeki bayat bira kokusunu geçirmek için büyük bir bardak su içmek oldu. Kırmızı şarabın geri kalanı mutfak tezgâhında duruyordu ve bunu bitirmek için büyük bir istek duysa da hemen vazgeçti. Bunun yerine giysilerini çıkarıp duşa girdi, kendini rahatlatmak istiyordu. Hâlâ gergindi ama öncekinden daha azdı, hem de az önce gördüklerine rağmen. Belki de sadece bu duruma daha fazla alışıyordu.

Havluya sarınıp kendini kurularken bunun muhtemelen hayatının en kötü günü olduğu aklına geldi ve kesinlikle yıllar içinde bu niteliği hak etmek için yarışan epey fazla gün yaşamıştı. Bunun temel nedeni tamamen ve son derece beklenmedik oluşu; olaylar tekrar tekrar onu sarsarken bunların hızına ve vahşiliğine tepki vermek için çok az zamanı olmasıydı.

Üstelik yarının daha da kötü geçebileceğinin farkındaydı.

Beşinci Kısım

Otuz Bir

Bolt bütün gece bir o yana bir bu yana dönüp durdu, uykusu bir dizi kesik kesik uyuklamalardan ibaretti. Kendinden geçtiği o nadir anlarda ise tatsız ve sinir bozucu rüyalar geldi. Bunlardan birinde o ve Mikaela, Andrea'nın evinde kendilerinin iki küçük çocuğuyla birlikte yaşıyorlardı. Ama çocuklar isimsiz, yüzsüz hayaletlerdi. Onların kız mı erkek mi olduğundan bile emin değildi, sadece onları sahip olduğunu hiç bilmediği bir yoğunlukla seviyordu. Ancak ne zaman onlardan birini kucaklayacak olsa kollarından süzülerek kaçıyor, onu giderek daha kızgın ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bırakıyorlardı. Bu konuda Mikaela'yla konuşmayı denedi ama kadın anlamıyormuş gibiydi. "Onlar bizim çocuklarımız." diyordu sadece ve konuşurken gülümseyordu, çünkü Mikaela her zaman çocuk istemişti. İstemeyen kendisiydi...

Bundan biraz sonra, şafaktan önceki o gri saatlerde kendini başka bir rüyaya dalarken buldu; bu rüya çok daha net ve daha şiddet doluydu. Yine Lewisham soygunundaydı, gerçekte sadece saniyeler sürmüş ama sonsuza kadar zihnine kazınmış o silahlı çatışmadaydı. Sadece bu kez soyguncuların silahları yoktu. Bir sıra hâlinde dizilmiş, elleri havada, kar maskelerini çıkarmış bir hâlde duruyorlardı, biri hariç hepsinin yüzleri bulanıktı. Bolt'un

düzgün bir şekilde görebildiği adam Dean Hayes'ti; birden fazla kere kırılmış kemerli bir buruna ve boyalı sarı saçlara sahip, bir deri bir kemik suratlı genç. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı ve bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama rüyada Bolt şiddetli bir öfkeyle doluydu. Kızının kaçırılmasından sorumlu olanlar bu alçakların hepsiydi. Öfkesi elindeki tabancanın titreyip seğirmesine neden oldu ama bu, ateş açmasını engellemedi; kurşun sesleri zihninde yankılanıyordu. Dean Hayes arka arkaya vurulurken dengesini kaybederek sıçradı, en sonunda kaldırırma serildi. Sonra Bolt tabancasıyla yavaş, dikkatli bir şekilde yay çizerek tetiği tekrar tekrar çekti; iş arkadaşlarının ateşi kesmesi için kendisine bağırmaclarını güçlükle duyarak, adamlar birer birer yere yığılırken bir coşku patlaması yaşadı.

Hatırladığı son şey Andrea'yı yanında, yıllar önce onunla ilk karşılaştığı zaman giydiği dantelli siyah gecelik içinde dikilirken gördüğüydü; o da suratında kontrollü bir sakinlikle önündeki adamlara ateş açarken elindeki tabanca geri tepiyordu.

Sonra rüyası alarının çalmasıyla birdenbire sona erdi ve yüzleşmeyi hiç mi hiç istemediği gerçekliğe geri döndü.

O sabah ofise gittiğinde tükenmiş bir hâldeydi. Operasyonda yer alan herkesin katılacağı bir 7.30 toplantısı vardı, sadece Andrea'nın evinin etrafını izleyenler ya da Leon Daroyce ve yakın arkadaşlarının hareketlerini takip edenler yoktu. Toplantı Koca Barry Freud tarafından yönetiliyordu ve önceki akşam Marie Aniewicz'in cesedinin bulunmasıyla en azından kısmen gölgede kalmıştı. Genç kadının ölümüyle ilgili daha fazla detay yoktu, gerçi otopsi sonuçlarının öğleden sonra çıkması bekleniyordu. Ancak bir şey açıktı: Kadın bilerek hedef alınmıştı ve cinayeti bu kaçırılma olayıyla ilişkiliydi. Barry bölgede ev ev dolaşarak alınacak ifadeler ve cinayet yerinin aranması sonucunda elde edilecek bilgilerle, kızı kaçıranların kimliği konusunda ipucu verebi-

leceği için aşırı derecede umutlu gibiydi; ancak sadece birkaç saat sonra bu gibi ipuçlarının hiçbir anlamı olmayacağı gerçeğini işine geldiği gibi geçiştirdi. Vakanın başka hiçbir yerinde bir kırılma yoktu ve Daroyce'u izleyen ekip o ya da adamlarının bu olayla doğrudan ilişkili olduklarına işaret edecek bir şey rapor etmemişlerdi, bu yüzden bir kez daha her şey fidyenin teslim edilmesi sırasında adamları yakalamak üzere planladıkları gizli operasyonun başarısına bağlı gibi duruyordu.

Toplantının büyük kısmında operasyonun kendisi ve ekip üyelerinin rolleri hakkındaki detayların üstünden geçildi ve Bolt gerçekten de acımasız bazı kişileri adalete teslim etme şansı yakalayacakları açık olduğu için odadakiler arasında heyecanın büyüdüğünü sezdi.

Fakat kendisi bu heyecanı paylaşamıyordu ve içindeki gerginlik tekrar artıyordu. İş arkadaşlarının adamların öngörülen tutuklaması ve kızının kurtarılması hakkındaki konuşmalarını dinledikçe, birinci amacı ikincisinden daha çok vurguladıklarını ve Emma'dan ismiyle nadiren bahsedildiğini acı bir şekilde fark ettikçe neredeyse dayanılmaz seviyelere tırmanıyordu. Toplantının bir yerinde Tina'yla göz göze geldi. Genç kadın yorgun görünüyordu ama dudaklarını kıpırdatarak "İyi misin?" dedi ona. Cevap olarak gülümsemeyi ve başını sallamayı başardı, stresinin o kadar belli olup olmadığını merak etti ve Tina da başını çevirdi. Bolt bir saniye ona bakıp içindekileri anlatmak için ani bir istek duydu -bir şekilde onun anlayacağını biliyordu- ama kendi kendine güçsüz düşmemesini söyleyerek bundan hemen vazgeçti. Yapması gereken şeyler vardı.

Toplantı bitince Bolt Barry'yle baş başa görüşmek istediğini söyledi.

"Çok kötü görünüyorsun eski dostum." dedi amiri, ofisine geçtiklerinde.

Bolt o günün dördüncü kahvesini içiyordu. Son yirmi dört saatır yarım sandviçten daha fazla bir şey yememişti ve beslenme yetersizliğinden midesi bulanıyordu.

“Öyle de hissediyorum.”

“Tatil yap derdim ama çok yoğunuz.”

“Elimde bir ipucu olabilir.” dedi Bolt ona.

Barry kaşlarını çatı. “Neden toplantıda bahsetmedin?”

“Suyu bulandırmak istemedim. Ben meseleleri karmaşık hâle getirmesem de herkesin yeterince düşünecek şeyi var zaten.”

“Eğer ipucu diyorsan ipucudur. Neymiş bu?”

Bolt ona on beş yıl önceki silahlı soygunu, Galante’nin bu işe karıştığına dair güçlü şüpheler olduğunu, Andrea’nın verdiği bilgilerin bu soygunu nasıl baltaladığını ve diğer soyguncuların ölmesine ya da parmaklıklar arkasına girmesine neden olduğunu anlattı.

Barry inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Yani Andrea Devern’i eskiden tanıdığını mı söylüyorsun? Neden şimdiye kadar bir şey demedin peki?”

“Onu sadece şöyle böyle tanıyordum. Bir muhbirin arkadaşıydı.” Barry’nin kendisine tamamiyle inanmadığını görebiliyordu. “Her neyse, çeteden iki kişi -Marcus Richardson ve Scott Ridgers- şu an dışarıdalar ve bence onları olas! suçlular olarak görmeliyiz.”

“Neden? İkisinden biri kendilerini ele verenin Bayan Devern olduğunu biliyor mu?”

Bolt başını salladı. “Hayır, bildiğim kadarıyla hayır. Bana bilgiyi verenin kimliği hakkında bilerek üstü kapalı konuşmuştum, böylece Bayan Devern’i koruyabilecektim. O zamanlar nasıldı bilirsiniz. Çok fazla detay vermek zorunda kalmıyordunuz.”

“Peki, kendilerinin hapse girmesinde Bayan Devern’in rolünü bilmiyorlarsa sence neden onu hedef aldılar?”

Bu güzel bir soruydu, Bolt da bunu çokça düşünüyordu.

“Muhtemelen o zamanlar Jimmy Galante’nin Andrea’yla -Bayan Devern’le- görüşüğünü biliyorlardı, bu yüzden onu da tanımıyor olabilirlerdi. Ardından, yıllar sonra hapisten çıktıklarında, para kazanma yollarını ararken kadının durumunun ne kadar iyi olduğunu görünce neden onu hedef almayalım ki diye düşünmüşlerdir belki de?”

“Bayan Devern’e verdiği bilgi için para ödenmiş miydi?”

“Hayır.”

“O zaman bu şekilde öğrenmiş olamazlar.”

Bolt başını hayır anlamında salladı.

Barry düşünceli duruşlarından birine bürünerek, yani işaret parmakları burnuna değecek şekilde ellerini dua edermiş gibi bi-tiştirerek, koltuğunda öne doğru eğildi.

“Bu çok fazla bir şey değil, öyle değil mi?” dedi en sonunda.

Değildi ama Bolt için yine de bir şeydi.

“Bu adamlar caniler efendim. Kaşarlanmış suçlular. Richardson onu tutuklamaya çalıştığımızda hiç tereddüt etmeden bize ateş açtı. Etrafta böyle insanlardan çok fazla yok. Bizim aradığımız adamlar gibi maddi kazanç için öldürmeye gönüllü insanlar yani. Bir soruşturmaya değer.”

Barry yüksek sesle iç çekti. “Kaynaklarım yok Mike. Zaten dışarıda iki tane gözlem ekibimiz var ve diğer herkes de fidye teslimine odaklanmış durumda.”

Bolt onu ikna edemeyeceğini biliyordu ama kendi ofisine dönünce yaptığı ilk şey polis bilgisayarına girip Marcus Richardson ve Scott Ridgers’in bilgilerini kontrol etmek oldu.

Richardson ikisinden daha acımasız olanıydı, kırk iki yılına yirmi üç hüküm sıgdırmıştı; bunlar arasında daha on beş yaşındayken, tornavidayla bir öğretmeninin gözünü oymak da vardı.

2001 yazındaki silahlı soygunla cinayete teşebbüs suçlarından yattıktan sonra serbest bırakılmış ve o zamandan beri iki kez içeri girmişti: Bir kez tedarik amacıyla kokain bulundurmaktan, bir kez de kız arkadaşını üç gün hastanede yatmasına neden olacak kadar dövdüğü için fiili saldırıdan. Şimdi sadece iki yıldan biraz fazla bir zamandır dışarıdaydı ve beladan uzak duruyormuş gibi görünüyordu, gerçi onunki kadar uzun bir sabıka kaydına sahip bir suçlunun, hayatında yeni bir sayfa açmış olması pek de olası değildi. Şu anda doğduğu yer olan Kilburn'de yaşıyordu ve şartlı tahliye edilmişti; ilk başta verilen on sekiz yıllık cezası 2010'da bitene kadar şartlı tahliyesi devam edecekti.

Ridgers da biraz daha az şiddet dolu olsa da benzer bir sabıka kaydına sahipti. Soygun sırasında taşıdığı tabancayı ateşlemediği için cezası sadece on dört yıldı; Bolt mahkemelerin polis memurlarına yönelik cinayet teşebbüslerine nasıl muamele ettiğini küçümseyerek fark etti. Ridgers 1999'da serbest bırakılmış ama üç yıl sonra silahlı soygun suçuyla, bir bahis dükkânını silah zoruyla soyup tavana birkaç kez ateş açtığı için tekrar içeri girmişti. Oradan geçmekte olan silahlı bir müdahale aracı tarafından dakikalar sonra yakalanmıştı. Görünüşe göre Ridgers en şanslı silahlı soyguncu değildi ve 2006'nın sonlarında hiçbir şeyden kuşkulanan halkın arasına salınmadan önce dört yıl daha yatmıştı.

Bolt fotoğraflara baktı, onlarla yaptıkları ilk polis sorgularını hatırlamaya çalıştı ama on beş yıl ve diğer birkaç yüz şüpheliden sonra onlarla ilgili anıları oldukça üstünkörüydü. Jack Doyle iki adamın da bir Einstein olmadıklarını söylemişti, o zaman onların böyle bir şeyi organize etmiş olmaları düşük bir ihtimaldi ama yine de Bolt onların peşlerine düşmeye değer oldukları hissini kafasından atamıyordu.

Tüm sabah vaka odasındaki beklenti hissi arttı. Odadakilerin pek çoğu hâlâ kamera görüntülerini derinlemesine incelemek gibi

günlük işlerle meşgul olsalar da herkes ilerleyen saatlerde eyleme geçeceklerini biliyordu. Bu heyecan fidye parasının, yani yarım milyon sterlin nakit paranın binaya geldiği ve bodrum katta silahlı korumaların gözetimi altında olduğu haberiyle daha da tırmandı.

Bolt, Andrea telefon edip kendisini istediğinde sinir küpü gibi hissederek ve yakında bir şeyler yemek zorunda kalacağını bilerek altıncı kahvesini içiyordu. Bir bahane uydurarak telefona cevap vermedi. O anda ona söyleyebileceği hiçbir şeyi yoktu. Andrea'nın, Emma'yla olan ilişkisi hakkında doğruyu söylediğine dair şüpheleri vardı hâlâ. Onun, hem şimdiki hem de uzak geçmişteki hareketlerini düşündükçe onu kendi çıkarları için kullandığını daha çok düşünmeye başlıyordu.

Ancak, söylediği gibi, tarihler uyuyordu. Bu konuda şüphe yoktu. Dakikalar sonra, onu aramadığı için kendini suçlu hissetti, bu yüzden -Marie Cohen'le birlikte bakıcılık görevine devam eden- Matt Turner'a telefon açıp Andrea'nın ne istediğini sordu.

"Sadece sizinle konuşmak istiyor efendim." dedi Turner, tekrar hatta geldiğinde. "Ne hakkında olduğunu söylemiyor."

"Ona şu anda çok meşgul olduğumu söyle. Kendisiyle sonra konuşacağım. Durumu nasıl?"

"Dünle aynı. Yorgun, duygusal... Bekleneceği gibi."

"Tamam. Ona göz kulak ol, olur mu?"

"Elbette amirim ama?"

"Evet."

"Tam olarak ne zaman başkası nöbeti devralacak? Ben eyleme geçmek istiyorum. Biliyorsunuz, burada çok fazla şey olmuyor."

Bolt onu anlıyordu. Kendisi de olsa aynı şekilde hissedirdi ama adamların yerlerini değiştirmek için ne zamanı ne de hevesi vardı.

"Yakında." dedi. "Bir şeyler ayarlayacağım."

Telefonu kapatıp camdan aşağı, sokağa baktı. Güneş parlıyor, birkaç puf bulut kendileri olmasa masmavi görünen gökyüzünde süzülüyordu ve bugün de ılık bir gün olacak gibiydi, yağışlı geçen yazdan sonra arka arkaya gelen altıncı ya da yedinci benzeri gün. Bolt boynunu, şu an yaptığı gibi eğdiğinde iki bina arasında yer alan ve içinde bir tırmanma kafesiyle birkaç ağaç olan ufak bir parkın yarısını görebiliyordu. Banklardan birinde bir adam oturuyordu, yanında bir bisiklet vardı ve gökyüzüne bakıyordu. Bolt adamın suratındaki ifadeyi göremeyecek kadar uzaktaydı ama adamın rahat tavırlarına bakılırsa memnun olduğunu söyleyebilirdi.

Bolt onu kıskanarak seyretti. Kendisi her zaman mantıklı bir adam olmuştu. İşinizin hedefinizi haftalarca, bazen aylarca gizlice takip etmeyi içerdiği bir iş kolunda öyle de olmanız gerekiyordu. Kendindeki bu ani değişikliği katlanamayacağı kadar fazla buluyordu.

Başını çevirip ayağa kalktı. Buna daha fazla dayanamıyordu. Oturup hayatını sonsuza kadar darmadağın edebilecek olaylara tepki vermeyi beklemekten başka şeyler yapmak zorundaydı. Dışarı çıkıp bu olayları etkilemeye başlamak zorundaydı.

Ceketini aldı ve en yakınındaki kişiye, Kris Obanje'ye öğle yemeğini erkenden yemek için dışarı çıktığını söyleyerek ofisten ayrıldı.

Bazı eski tanıdıkları yeniden görme zamanıydı.

Otuz İki

Marcus Richardson'ın şartlı tahliye edilirken verdiği adres dağınık bir kare oluşturacak şekilde inşa edilmiş bir düzine benzer binadan biri olan, 1960'lardan kalma beş katlı bir apartmanın üçüncü katıydı; bu binalar Londra'nın Kuzey Döner Kavşağı'nın hemen kenarında yalıtılmış bir arazi meydana getiriyordu. Böyle güneşli, ılık bir günde bile yaşamak için sevimsiz bir yer gibi görünüyordu ve Bolt arabasını Richardson'ın apartmanının karşı tarafına park ederken sokaklar neredeyse bomboştu.

Tüm katlara, her kat boyunca devam eden üstü açık bir yoldan ulaşıldığı için Bolt adamın ön kapısını doğrudan görebiliyordu. Yukarı bakarken artık buraya geldiğine göre ne yapacağını merak etti. Harekete geçme ihtiyacı o kadar büyüktü ki ofisten çıkmasına neden olmuştu ama bundan ötesini pek düşünmemişti. Richardson'ın fotoğraf makinesine huysuz bir şekilde bakarken çekilmiş yakın zamandaki bir sabıka kaydı fotoğrafı yan koltukta duruyordu. Ortası yarık çenesi ve taş kadar soğuk, birbirine yakın gözleri, büyük kısmı dökülmüş saçları ve tıraşsız hâliyle ahlaki nedenlerden dolayı bir sürü şeyi geri çevirecek türden bir adam gibi de görünmüyordu. Bolt'un ilk başta ona odaklanmasının nedeni de buydu.

Adamın gözlerine odaklanıp, bunların arkasındaki Emma'nın boynunda bıçak gezdiren adamı hayal edip birkaç saniye fotoğra-

fa baktı, sonra bunu ters çevirdi. Yolda gelirken bir büfeden aldığı jambonlu ve peynirli sandviçi alıp paketini öfkeyle açtı. Yemek yeme fikri midelerini bulandırıyor ama ayakta kalması için bir şeyler yemek zorundaydı; sadece adrenalinle beslenerek günü geçiremezdi. Bir sonraki hamlesini düşünürken zorla bir ısırık aldı. Neredeyse anında şiddetli bir açlık duydu ve sandviçi bir dakika da yiyip üzerine yarım litre su içti.

Bir tanesinin kolunun altında futbol topu olan birkaç çocuk ona hiç dikkat etmeden sohbet ederek yanından geçtiler. Bolt beklemeye alıştı. Birilerini takip eden bir polis bunu yapardı. Ama bu kez işler farklıydı ve kısa süre sonra huzursuzlanmaya başladı. Saatine baktı. On iki buçuktu. Bu vakadaki kıdemlilerden biri olduğu için kısa süre sonra yokluğu fark edilirdi. Eğer bir şeyler yapacaksa bunu şimdi yapmak zorundaydı.

Basit olan seçenekte karar kıldı. Kapıyı çal, kendini tanı. Eğer Richardson kesinlikle korku ya da panik olduğuna dair bir işaret vermezse muhtemelen soruşturmasından çıkarılacaktı. Bunun çok da bilimsel bir yöntem olduğu söylenemezdi ama şu anda Bolt aceleyle çalışıyordu.

Tek bir sorun vardı. Yukarı çıktığında cevap gelmedi. Sert ve kararlı bir şekilde kapıyı bir kez daha çaldı, böylece Richardson onun ciddi olduğunu anlayacaktı. Ama hiçbir şey olmadı. Ya evde yoktu ya da kapıyı açmıyordu.

Bolt burnuna gelen çorap ve bayat yiyecek kokularını duymazdan gelerek posta kutusu deliğinden içeri baktı. Ucuz bir divan ve buna uyumlu sandalyelerin olduğu ufak bir salona bakıyordu. İçeri boştu. Tam karşıdaki bir kapı yarı aralıktı. O odada da bir hareketlilik yok gibiydi.

Ayağa kalkıp etrafa bakındı. Şu anda üzerinde dikildiği üstü açık koridor boştu, sadece daha yukarıdaki kapıların birinden ağlayan bir bebek sesi geliyordu. Almak üzere olduğu riski biliyor-

du ama bu, öncelikler meselesiydi ve şu anda işini kaybetmemek bu listede o kadar da üst sıralarda değildi. Savunmak için maaş aldığı kuralları çiğnemekten hoşlanmıyordu ama her zaman pratik bir adam olmuştu ve takip yapan pek çok polis memuru gibi o da aynı zamanda becerikli bir ev hırsızıydı. Her zaman yanında taşıdığı bir maymuncukla kapıyı açması bir dakikadan daha az zamanını aldı. Richardson kapıyı kilitleme zahmetine girmemişti bile, bu da Bolt'a onun bu kaçırma işinde yer alıyorsa bile buraya düzenli olarak geri geldiğini söylüyordu. Ayrıca o kadar uzun süreliğine dışarıda kalma niyetinde değildi muhtemelen, bu da Bolt'un çabuk davranmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

İçeri adım atıp kapıyı arkasından kapattı ve bir çift eldiven giyerken odayı çabucak gözden geçirdi. Mobilyalar ucuz ve eskiydi; değeri olan tek şey bir sehpanın üzerindeki yepyeni LCD televizyondur. Sayfaları açık birkaç erkek dergisi, *The Sun*'ın eski bir nüshası ve televizyonun önünde üst üste koyulmuş bir yığın DVD vardı ama içerisi Bolt'un şimdiye kadar gördüğü pek çok bekâr evi kadar dağınık değildi. Gazetelerden birinin bu perşembeğe ait olduğunu fark etti ve gazetenin görünüşüne bakılırsa baştan sona okunmuştu.

Bolt pek çok silahlı soyguncunun savurganlığa meyilli olduklarını biliyordu; bu, onların işlerinin doğasında vardı. Hızlı ve sert bir hayat sürüyorlardı, çünkü mesleklerinin her an bitebileceğini biliyorlardı. Kokain çekiyor, kumar oynuyor, fahişelerle düşüp kalkıyorlardı. Bolt bu tarz bir hayatın bazı insanlara neden çekici geldiğini her zaman anlamıştı. Durumlar iyi olduğunda bir kanun kaçağının hayatı çok eğlenceli olmalıydı ve Bolt Richardson gibi birinin böyle avuç içi kadar bir yerde yaşarken hayatla ne kadar iyi başa çıktığını merak etti. Bu konuda çok da iyi değil sanırın, diye düşündü. Bu tür adamların hepsi gibi o da kolay para peşindeydi ve çocuk kaçırmak cazip bir seçenek olabilirdi.

Richardson'ın burada yalnız yaşadığı belliydi. Duvarlarda fotoğraflar ya da resimler yoktu, bir yuva görünümü verecek hiçbir şey yoktu ve kendine saygı duyan hiçbir kadın Bolt ilerleyip mutfığa doğru gittikçe kötüleşen bayat kokuya katlanamazdı. Bulaşıklar yarıya kadar pas renkli su dolu olan lavabonun içinde dağ gibi yığılmıştı ve her yerde, bazıları daha önceki yemeklerin kalıntılarıyla dolu olan plastik hazır yemek kapları vardı.

Banyoya şöyle bir göz attı, sonra örtüsü bozulmamış çift kişilik bir yatağın olduğu ve birbirine tıpatıp benzeyen dairelerden oluşan sonraki bloğa bakan yatak odasına girdi. Burada da birilerinin zorla tutulduğunda dair bir işaret yoktu, hatta yakın zamanda dişi birinin burada bulunmadığı belliydi. Bolt hayal kırıklığının dalgalar hâlinde üstüne geldiğini hissetti. Richardson'da bir şeyler bulacağından emindi; şimdiyse tatsız bir şekilde durumun böyle olmadığını anlamaya başlıyordu.

Yatağın yanında, üzerinde bir lamba olan ufak bir etajer vardı. Çabuk hareket ederek çekmeceleri kontrol etti ama iç çamaşırı ve çoraplardan başka bir şey bulamadı. İç çekerek ayağa kalktı.

Tam da o anda arkasında bir şeylerin hareket ettiğini ve tehditkâr, saldırgan bir kükremeyeyle

“Sen de kimsin?” dendiğini duydu.

Otuz Üç

Bolt hızla döndü, Marcus Richardson'la yüz yüze gelince adrenalini tavan yaptı. Aklından geçen ilk şey Richardson'ın hatırladığından çok daha tıknaz olduğuydu. İkinci şeyse, bu eski silahlı soyguncunun sorusuna bir cevap beklemeyeceğiydi. Bunun yerine suratında sert bir ifadeyle hızla öne atıldı ve Bolt adamın elinde ufak bir tahta sopa olduğunu gördü.

“Beni soyabileceğini mi sandın ha?” diye sordu, terden lekelenmiş Lonsdale tişörtünün altında hareketlenen pazılarıyla Bolt'un görmesi için sopayı kaldırarak. Gözleri sabıka kaydı fotoğrafındaki gibi soğuk ve acımasız bakıyordu.

Bolt çabucak bir karar vermek zorundaydı. Sırtı duvara dayalı olduğu için köşeye sıkışmıştı. Kendini tanıtabilir, sadece konuşmak istediğini söyleyebilirdi ama bunun çok az bir fark yaratacağını biliyordu. Aslında bu, her şeyi daha da kötü bir hâle getirebilirdi. Richardson kendini şiddet göstermeye çoktan hazırlamıştı; Bolt eğer fena hâlde dayak yerse işten günlerce uzak kalacağını biliyordu ve Emma kendisine bu kadar ihtiyaç duyarken olmazdı. Marcus Richardson gibi şerefsiz bir fırsatçının hareketleri yüzünden değil.

Ani ve şiddetli bir şekilde haksızlığa uğradığını hissetti ve o tek anda içinde bir şeyler kırıldı. Son yirmi dört saattir içinde bi-

riken gerginliğin tümü -sürekli hayal kırıklığı, güçsüz olduğuna dair ezici bir his- en sonunda beklediği çıkış yerini bulmuştu ama tabancaların patlamaması gerektiğini biliyordu.

“Dinle, üzgünüm.” diye kekeledi, avuç içleri dışa dönük bir şekilde ellerini kaldırıp adamla zıtlaşmayan bir duruş seçerek.

Richardson hâlâ öne doğru gelerek sırttı, Bolt’u yakasından kavramak için boştaki elini kaldırdı.

“Olacaksın dostum.”

Bolt hiç ses çıkarmadan, hatta suratındaki pişman ifadede hiçbir değişiklik olmadan Richardson’ın üstüne atladı; o kadar hızlıydı ki adamı tamamen hazırlıksız yakaladı. İki bileğini de tutup bir boşluk yaratmak için iki yana çekiştirdi ve Richardson tepki vermeye zaman bulamadan Bolt alnını rakibinin burun kemiğine gömdü.

Bu iyi bir hamleydi ama Richardson basit bir rakip değildi ve her ne kadar sendelesen de ayakta kalmayı başardı. Öfkeli, acılı bir homurtuyla Bolt’un ellerinden kurtulup silahını çekti. Ama Bolt hâlâ avantajlı durumdaydı, arka arkaya ikinci ve üçüncü kez kafa atarak Richardson’ın gözünün hemen üstünde derin bir kesik açtı.

Bu kez Richardson sırtüstü yatağa düştü, Bolt da tüm gücünü kullanarak onunla birlikte indi. Gözlerine kan doluyordu ama Richardson yine de sopayı Bolt’un kaburga kemiklerine indirmeyi başardı. Bolt acıyla homurdandı ama rakibi kendini toparlamadan önce kendi ivmesini devam ettirmek zorunda olduğunu biliyordu, bu yüzden Richardson’ın sopayı tutan kolunun üzerine yuvarlandı ve sopanın sadece birkaç santim yükselmesini sağladı. Birbirlerine bu kadar yakın dururlarken kafası en iyi silahtı ve o da şuursuzca, şiddetli bir hazla kafasını Richardson’ın suratına defalarca indirdi. Darbelerinden dolayı adamın kemik-

lerinin çatladığını duyabiliyor, alnına kaygan kaygan değen kanı hissedebiliyordu.

Richardson altında mücadele ediyordu. En sonunda diğer eli ni de kurtarmayı başardı ve Bolt'u gömleğinin yakasından tutup suratını kendinden uzaklaştırdı ama bugün Bolt duramıyordu. Bir fırsat görünce, kendine her zamanki gibi ket vurmaya geçici olarak bırakıp, iki parmağını Richardson'ın önce sol, sonra sağ gözüne soktu, adamın attığı acı dolu tiz çığlıklara aldırmadan olabildiğince derine bastırdı.

Tüm taktikler arasında bu, en etkili olanıydı. Geçici körlük yaşayan Richardson uluyarak kollarını boşu boşuna sağa sola salladı. Bolt yataktan kalktı, sopayı adamın elinden alıp karşı duvara fırlattı.

“Tanrım, kes şunu! Ne istiyorsan al!” diye inledi eski sabıkalı; yatağın üzerinde kıvranıyor, kandan bir maskeye dönüşmüş suratını avuçluyordu.

Bolt nefes nefese kalmış bir hâlde adama baktı. Başının şahmerdan gibi kullandığı kısmı acıyor ve yediği sandviç midesinde yalpalyordu sanki. Ama hâlâ formundaydı, öfkesi yatışmamıştı ve ne yaptığının farkına uzun bir süre varamayacak gibiydi.

“Beladan uzak duruyor musun Richardson?” diye sordu.

“Ne?”

“Beni duydun. Son birkaç gündür neler yapıyorsun?”

“Neden bahsediyorsun sen ya?”

Bolt ileri atılıp onu tişörtünden kavrayarak ayağa kaldırdı ve suratına sert bir tokat indirdi.

“Dedim ki, son birkaç gündür neler yapıyorsun lanet olası?” Yüzünü Richardson'ın suratına o kadar yaklaştırdı ki kanının kokusunu alabiliyordu ve artık onun karşılık vermeyeceğinden emindi. “Nerelerdeydin söyle bana? Hemen!”

Bolt onu sert bir şekilde yere fırlattı. Richardson gözlerini kısarak yattığı yerden ona baktı. Gözlerindeki kanı silmek için tişörtünü kullanınca geride koyu bir leke bıraktı. Burnu kırılmış gibi görünüyordu ve yüzünün birkaç yerindeki kesikler de kanıyordu.

“Hiçbir yerde.” diye cevapladı. “Sadece işimi yapıyordum.”

“İşin ne?”

“İşçiyim ben. Wembley yakınlarındaki bir sitede. Ne bilmek istiyorsun? Ve hem, kimsin sen ya?”

“Burada soruları ben sorarım.” diye cevap verdi Bolt yüksek sesle, cevapları almanın en iyi yolunun sahip olduğu baskın pozisyonun avantajını kullanarak arka arkaya sorular sormak olduğunu biliyordu. “Bu yüzden yaşadıklarının daha fazlasını istemiyorsan bunlara cevap ver.” Richardson oturmaya çalışırken Bolt ayağını onun göğsüne sertçe bastırarak tekrar yere yatmasına neden oldu. “Şimdi, nerelerdeydin?”

Richardson Bolt’un bacağını kavrayacakmış gibiydi, sonra bunu yapmamasının daha iyi olduğunu düşündü anlaşılan.

“Dışardaydım.” dedi. “Öğle yemeği alıyordum.” Mutfağa doğru işaret etti. “Bana inanmıyorsan kontrol et. KFC’den aldım. Kızartma ve lahana salatasıyla beraber üç parça tavuk.”

Bolt nefesini düzene sokmuştu artık. Daireye hâkim olan genel pis kokunun yanında yeni kızarmış tavuğun şüpheye yer bırakmayan kokusu vardı. Büyük bir hata yapmış olabileceğini fark ederek, haklı olarak öfkelenen Richardson’a döndü tekrar.

“Scott Ridgers. Onu en son ne zaman gördün?”

“Sen lanet olası bir aynasısın, değil mi?” dedi Richardson, tekrar oturarak.

Bolt bir adım geri atıp adamın göğsüne bir tekme atarak onu ikinci kez yere yatırdı. “Soruma cevap ver!”

“Onu yıllardır görmüyorum.” diye tısladı Richardson, sıkıldığı dışlerinin arasından. “Sapıklarla arkadaşlık etmem ben.”

Bolt çenesini sıkı. “Ne demek istiyorsun?”

Richardson onun tepkisini gördü ve suratına ufak, kötücül bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. “Ah, sen bilmiyor muydun aynasız? Scottie Ridgers sübyancıdır. Güzel ve genç olanlardan hoşlanır. Ne oldu? Senin çocuklardan birinin peşinde falan mı yoksa?”

Bolt ayakkabısının topuğunu Richardson’ın suratına sertçe indirdi, sonra kaburgalarını delirmiş gibi tekmeledi; darbelerinin gücü onu halının diğer tarafına yuvarlamıştı. Öfke içinde adeta kükredi. İçinden bir ses, durması için arka arkaya çığlıklar atsa da tükürükler saçarak küfredip adamı tekrar tekmeledi ama duramıyordu. Gözlerine kırmızı bir perde indiğindeki bu hayatında çok nadir olurdu, bunu kontrol edemezdi.

Richardson acılar içinde inerken Bolt kafaya değil de bedene odaklanacak kadar ne yaptığının farkında olarak tekmelemeye devam etti ama hâlâ son yirmi dört saatin öfkesi ve duygularına kendini çok fazla kaptırdığından kurbanı sessiz, hareketsiz ve bitkin bir hâlde top gibi kıvrılana kadar durmadı.

Sonra ne yaptığını tam olarak anladığında Bolt tren çarpmış gibi oldu ve duvara doğru geri geri adım atarak kendisine neler olduğunu merak etti. Buradan çıkmak zorundaydı.

Hemen döndü ve leş gibi kokan evde büyük adımlar atarak yağlı KFC kutusunu geçip ön kapıdan çıktı. Tüm bu süre boyunca, *bana neler oluyor böyle*, diye düşünüyordu. Genel bir önsezenen ibaret bir şeyi temel alıp hareket ederek kuralları bile bile ihlal etmiş, bir şüphelinin evine izinsiz girmiş ve onu öldüresiye dövmüştü. Ve şimdi, kurbanı neredeyse kesinlikle masum gibi görünüyordu.

Ama bazı cevaplar almıştı. Belki istedikleri değildi ama Emma'yı geri getirmek için bir şeyler yapıyordu ve bu, iyi hissetmesine neden olmuştu. Daha önce de çizgiyi aşmış ve tekrar aşmayacağına yemin etmişti. Ama az önce yine yapmıştı bunu. Ve işin korkutucu yanı, bir tarafı bundan hoşlanmıştı.

Otuz Dört

Yukarıdakiler yine tartışıyorlardı. Bugün onları ikinci kez duyuşuydu bu. Emma ne söylediklerini duyamıyordu -sesler çok boğuk geliyordu- ama kendisi hakkında olduğunu biliyordu ve konunun ne olduğundan oldukça emindi: Yaşasın mı ölsün mü? İkisinden hangisinin yetkili olduğunu merak etti. Pis kokan adamın olması için dua etti ama içinden bir ses onun olamayacağını söylüyordu.

İki adam da bugün onu görmek için aşağı inmemişti. Bu, olağan dışıydı. Hava aydınlanalı birkaç saat olmuştu ve tuvalet olarak kullandığı kovanın boşaltılması gerekiyordu. Ayrıca açtı ve her ne kadar kelepçelerini çıkarabilecek hâle gelene kadar bir şey yememeye yemin etmişse de bu konuda yumuşamak zorunda kalabileceğini düşündü. Duvarı kazırken çok enerji harcıyordu. Bu, zamanının tümünü harcadığı bir aktiviteye dönüşmüştü. Zincir kesinlikle daha gevşek bir hâle geliyor ama hâlâ yerinden oynamıyordu ve Emma zamanının tükenmeye başladığını biliyordu. Çivinin üçte birlik kısmı erimişti ve parmakları kaskatı kesilip acıyordu. Eğer yemeyi hepten bırakırsa, olur da bir fırsat çıktığında kaçamayacak kadar güçsüz olma riskine girmiş olurdu, gerçi zinciri duvardan kurtarsa bile nasıl kaçacağından hâlâ emin değildi.

Adımlarını teker teker at, dedi kendi kendine.

Yukarıda sesler kesilince o da yaptığı şeyi bırakıp çiviye yastığının altına koydu ve yatağı metal levha görülmeyecek şekilde duvara doğru itti.

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdu, kendisini ne yapacaklarına karar verip vermediklerini merak ederken midesinde kelebekler uçuşuyordu. Belki de karar vermişlerdi; belki de onu öldürmenin en iyisi olacağını düşünmüşlerdi. “Sakin ol.” diye fısıldadı kendi kendine. “Sakin ol. Annenin her zaman dediği şeyi hatırla. Yukarı çıkanlar güçlü olanlardır.”

Ama bodrumun kapısı açılınca bunun son olmaması için dua ederek, takmak zorunda olduğu kukuletaya uzanıp kafasına geçirdi. Kendisinden kurtulmaları için onlara bir bahane daha vermek istemeyerek duvara yaslanırken ağlamamak için kendini zor tuttu.

Gelen, pis kokan adamdı. Onun basamakları inerken çıkardığı gürültülü ayak seslerini, hırıltısını duyabiliyordu. Bir rahatlatma dalgasının içinde yükseldiğini hissetti, hatta onun bugün her zamankinden daha güçlü olan tanıdık vücut kokusu bile hoşuna gitti. Onun yatağın yanında durduğunu, yere biraz yiyecek koyduğunu ve kovayı boşalttığını duydu.

“Merhaba.” dedi Emma, tereddüt ederek.

“Sana da canım.” dedi, boğuk sesiyle. “İyi uyudun mu?”

Emma başını salladı. “Sanırım evet.”

Adam önünde eğilince onun nefesini duyabildi.

“Annene ufak bir mesaj daha göndermen gerekiyor. Ona bugün hangi gün olduğunu söylemeni istiyorum, böylece iyi olduğunu bilecek.”

“Tamam.”

“Şimdi, kukuletanı kaldıracağım, tamam mı? Sadece birazcık, böylece gazetedeki tarihi görebileceksin.”

Emma tekrar başını salladı, adam kukulemayı kaldırıp gazeteyi başka hiçbir şeyi göremeyeceği şekilde yüzüne doğru tutarken sabırla bekledi. Gazeteyi görmesi için bolca zaman tanıyarak orada tuttu, Emma itaatkâr bir şekilde doğrudan önüne bakıp gerçekten de günlerden cumartesi olduğunu doğruladı ve kukuleta kafasına tekrar geçirildi. Sonra adam Emma'dan kısa bir mesajı kaydetti ve kasetçaları kapattı.

“Aferin canım.” dedi, sesinin neşeli çıkmasına çalışarak ama pek de beceremedi. “Çok kısa bir süre sonra evinde, televizyonun önünde oturuyor olacaksın.”

“Yukarıda neyi tartışıyorsunuz öyle?”

“Bizi duyabiliyor musun?” Şaşırmış gibiydi.

“Ne dediğinizi duyamıyorum ama tartıştığınızı biliyorum, çünkü sesiniz çok yüksek çıkıyor. Benim hakkımda mı?”

“Elbette değil.”

Emma ona inanmadı. “Beni öldürmek istiyor, değil mi?”

“Hayır, hayır, yok öyle bir şey.” dedi hemen ama Emma'nın yalan söylerken yakalanan arkadaşlarından biri gibi telaşlanmış çıkıyordu sesi.

“Lütfen arkadaşının beni öldürmesine izin verme. Lütfen. Yüzünü hiç görmedim, yemin ederim, o ne derse desin.”

“Vermem canım, merak etme.”

“Çünkü onun ne kadar acımasız olduğunu biliyorum. Dün bu raya geldiğinde beni gerçekten korkuttu.”

Kukuletanın altında, adamın kendisine acımasını umarak ağlıyormuş numarası yaptı -artık gerçekten ağlamamaya yemin etmişti- ve bu da işe yaramış gibi görünüyordu. Adam bir kolunu Emma'nın omzuna atıp onu kendine çekti. Koltuk altından gelen koku Emma'nın kusmak istemesine neden oldu ama kendini bunu duymazdan gelmeye zorladı. Adamı kendi tarafında tutması gerekiyordu.

“Sana söz veriyorum tatlım, ben buradayken hiç kimse sana bir şey yapmayacak. Hiç kimsenin savunmasız çocuklara zarar vermesine izin vermem ben.” Eliyle Emma’nın başını okşadı. “Bu gece her şey bitecek ve evine gideceksin. Dün arkadaşım aşağı inmek zorunda kaldığı için üzgünüm. Ben istemedim ama annenin işleri ciddiye alması önemliydi, bilirsin işte.”

“Suratıma bıçak dayadı.”

Adamın kolu neredeyse Emma’yı ezecek kadar gerildi. O anda onun ne kadar güçlü olduğunu anladı genç kız.

“Şerefsiz.” diye tısladı öfkeyle. “Öyle mi yaptı?”

“Evet.”

“Merak etme, bir daha buraya gelmeyecek ve sana dokunmayacak, söz veriyorum. Hiç kimse benim gözetimim altındaki çocuklara zarar veremez.”

Eli Emma’nın saçlarını okşamaya devam etti, eldivenli parmakları başına yavaşça masaj yapıyordu. Bu korkunç, ürkütücü bir histi; sanki kafasında örümcekler geziyordu ve gerçekten geri çekilmek istiyor ama yapamıyordu. Adam onu oraya çivilemişti sanki.

“Kim yetkili?” diye fısıldadı Emma, adamın yaptığı şeyi hissetmemeye çalışarak. “Sen mi o mu?”

“Hiçbirimiz.” diye cevap verdi adam fakat Emma onun tereddüt ettiğini duymuştu ve bu da ona her şeyi anlatıyordu.

Zalim olan yetkiliydi.

Emma çaresiz bir şekilde daha iyi hissetmek istedi. Söylediklerinin onu avutacağını ummuştu ama adam afiyet olsun deyip ayağa kalktıktan sonra giderken, basamakları çıktıkça kova içindeki sıvı çalkalanıp tırabzanlara çarpıyor, kötü ve korkunç bir şeylerin olacağına dair giderek güçlenen bir his çörekleniyordu içine.

Ve bu şey çok yakında olacaktı.

Otuz Beş

Scott Ridgers'ın evi de saray sayılmazdı. Finsbury Park yakınlarındaki bir arka sokakta yer alan savaş sonrasına ait köhne bir binanın bodrum katında yaşıyordu, binanın boyası o kadar solmuştu ki muhtemelen onu son boyayanların ekmek karneleri vardı. Ridgers'ın ön kapısına inen taş basamaklar kuru ve yaş güvercin pisliğinin nahoş birleşimiyle kaplıydı. Bolt bu ziyaretinden yanında istenmeyen hatıralarla ayrılmamak için dikkatle adım atmak zorunda kalıyordu.

Perdeler çekiliydi ve Bolt kapıyı çaldığında Ridgers'ın da evde olmadığını çabucak anladı, gerçi Richardson'ın aksine bu adam kişisel güvenlik konusunda daha sıkıydı. Bir lombozdan daha büyük olmayan tek pencere de demirliydi ve ön kapının üstünde iki tanesi beş mandallı olmak üzere üçten fazla kilit vardı. Hepsi de kullanılıyordu. Bolt cesaretini kaybetmedi. Neredeyse bütün kilitleri açabilirdi. Ancak sorun şuydu ki bugün zaten ağzı yanmıştı bir kere. Richardson onun kim olduğunu bilmiyordu ama mesele çıkarıp neler olduğunu yerel polise anlatırsa olay dalanıp budaklanabilirdi.

Bolt bir kez daha mücadele edecek hâlde değildi. Baş, tıpkı Richardson'ın sopasını indirdiği kaburgaları gibi, deminki olaydan dolayı ağrıyordu ama buraya geldiğine göre bir şeyler yap-

ması gerektiğini de biliyordu. Saat ikiye on vardı. Cep telefonunu kapatmıştı ama daha fazla kapalı tutamayacağını biliyordu ve geri döndüğünde ekibinin kurulmasının üstünden on sekiz ay geçmişken muhtemelen onlar için bu en önemli günde izin almadan çıkmasına düzgün bir neden bulmak zorunda kalacağını biliyordu. Ya şimdi ya da hiçti.

Ama maymuncuğu çıkarırken yukarı taraftan bir ses duydu.

“Günlerdir yok.” dedi bir kadın sesi. “Sizinkiler onu korkutup kaçırdı muhtemelen.”

Bolt başını kaldırıp bakınca kısa boylu, kır saçlı, altmışlı yaşlarında ve yaşlı bir Londra sakininden çok bir Kızıl Kmer* gerillasına daha fazla yakışacak siyah pantolonla ceket giymiş bir kadın gördü.

“Sizinkiler derken, ne demek istiyorsunuz?” diye sordu şaşkın bir gülümsemeyle, kadının onun polis olduğunu nasıl anladığını merak ederek. Kot pantolonu ve spor ayakkabılarıyla sıradan bir görünümü vardı ve gömleğindeki kan lekeleriyle bir polis gibi görünmediğinden emindi.

“Onun için mi çalışıyorsun?” diye devam etti kadın, şüphe duyan bir sesle. “Babası için yani?”

“Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum korkarım.”

“Kimsin o zaman sen?”

Bolt resmî rolünü inkâr etmenin bir anlamı olmadığını gördü. “Polis.”

Kadının suratındaki ifade aydınlanmadı. Hatta bugünlerde bu milletin yaşlı vatandaşları polise karşıymış gibi bile göründü.

“Sadece hayatını yaşamaya çalışan zavallı bir adamı rahatsız

* Kamboçya’da gerilla savaşıyla iktidarı ele geçirip 1975-79 yılları arasında ülkeyi yöneten Maocu çizgideki radikal komünist hareket. Örgüt üyeleri ve tarlalarda çalıştırdıkları insanlar genellikle siyah bol pantolon ve ceketler giyyorlardı. (ç.n.)

etmekten başka yapacak işiniz yok mu sizin? Scott hoş bir adamdır. Kim gönderdi seni? Babası mı? Vazgeçemiyor mu yani?”

“Sanırım beni yanlış anladınız hanımefendi. Ben Scott’a bir arkadaşının kazada kötü şekilde yaralandığını haber vermek için geldim buraya.”

“Ah, özür dilerim, anlamadım. Kimmiş peki? Scott’un çok fazla arkadaşı yoktur.”

“Eskilerden biri.” diye cevapladı Bolt, yerinde bir üstü kapallılıkla. Kadınla konuşurken boynunu uzatmak zorunda kalmamak için basamakları çıktı, bu arada güvercin pisliklerine de basmıştı. “Nerede olduğunu bilmiyorsunuzdur herhâlde?”

Kadın başını salladı. “Onu birkaç gündür görmüyorum. Muhtemelen kızın babasından kaçmak için bir yerlere saklanmıştı.”

“Kimin babasından?”

“Lisa’nın. Scott’ın kız arkadaşıdır. Onu daha görmedim ama Scott ona çok değer veriyor. Onun çok güzel olduğunu söylüyor.”

Bolt şaşırmış görünüyordu. “O zaman kızın babası neden onun peşinde?”

“Çünkü Scott kızın çok genç olduğunu söylüyor.” dedi kadın, adamın tamamen mantıksız davrandığını ima eden bir ses tonuyla. Bu hanımefendinin Scott’a ayıracak çokça zamanı olduğu açıktı.

“Peki, kız kaç yaşında?”

“Tam bilmiyorum ama Scott kızın kendi kararlarını alabilecek kadar büyük olduğunu söylüyor.”

“Ne demek istediğinizi anladım.” dedi Bolt. “Scott’u en son ne zaman gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?”

Kadın bir an düşündü. “Bu hafta başıydı sanırım. Pazartesi ya da salı. Açıkçası biraz endişeliyim. Etrafta görünmemesi normal değil. Genelde pek çok gün gelip geçerken onu görürüm. Burada

şezlonguna oturup gelen geçeni seyretmeyi sever. Sence bir şey mi oldu ona?”

“Kontrol etsem iyi olur. Dairesinin anahtarları var mı sizde?”

Kadın başını salladı. “Üzgünüm, yok.”

Ridgers’in yokluğunun zamanlaması kesinlikle ilginçti. Ancak bu Bolt’u onu şu anda bulmaya daha fazla yaklaştırmamıştı.

“Scott’ın kız arkadaşının nerede yaşadığını biliyor musunuz?” diye sordu.

Kadın omuzlarını silktilti. “Paddington’da bir yerlerde.”

“Buradan epey uzak.”

“İnternette tanışmışlar.” dedi kadın sanki bu bir tür sihirmiş gibi, gizli bir şeylerden bahsediyormuş gibi fısıldayarak.

“Bu bana gerçekten pek yardımcı olmadı.”

“Soyadını biliyorum gerçi. Scott bana söylemişti çünkü çok hoş bir soyadı vardı.” Bu-şa-ra diye telaffuz etti kadın, abartılı bir el hareketi eşliğinde ama sonra Bolt için harf harf söyleyecek kadar düşünceli davranabildi. “Lisa B-o-u-c-h-e-r-a. Fransızca galiba.” diye açıkladı kadın, Bolt ismi ezberlerken.

Bir umut kırıntısı hissetti. Londra büyük bir şehirdi ama Paddington’da bu isimde çok fazla insan yoktu herhâlde. Çok bir şey değildi bu ama küçük şeylerle idare etmeye alışmaya başlıyordu. Yaşlı kadına teşekkür edip arkasına hiç bakmadan arabasına yürüdü.

Arabaya binince cep telefonunu açıp 118 118’i aradı ve W2 posta kodu bölgesindeki Bouchera adlı birinin numarasını istedi. Glasshouse’u arasa bu bilgiyi daha çabuk alabilirdi ama şu anda oradaki herhangi biriyle konuşmak istemiyordu.

Bu isimde tek bir numara vardı ve Bolt da hemen aradı. Üç çalışan sonra bir adam telefona cevap verdi.

“Alo, Bay Bouchera’yla mı görüşüyorum?” diye sordu Bolt.

“Kim arıyordu?” diye ters bir cevap geldi.

Bolt kendini tanıttı ve onun, kızı Lisa’nın Bay Scott Ridgers diye biriyle görüşen adamla aynı kişi olup olmadığını sordu.

“O lanet olası sapık. Evet, kızım onunla görüşüyor. En sonunda bu konuyu ciddiye aldığınıza sevindim. Onun tutuklanmasını istiyorum.”

“Üzgünüm efendim ama kızınız reşitse adamı tutuklayamayız.”

“Ne demek istiyorsunuz reşit derken? O daha on beş yaşında, Tanrı aşkına!”

Bolt’un ağzı kupkuru oldu. “Ne?”

“On beş yaşında.” dedi adam, sesinde tiksintiyle. “Hem de daha yeni girdi on beşine. Sizce neden polisi aradım ben? Her türlü saçma sapan şeyi yapıyorlar. Hatta kızım bunun bir kısmını cep telefonuyla videoya bile çekmiş. Adam hapse tıkmalı.”

Bolt genç kızları tercih eden ve cinayet işlemiş bir haydudun merhametine kalmış Emma’yı düşündü.

“Bunları bilmiyor muydunuz? Neden aradınız ki o zaman?”

“Dinleyin beni.” dedi Bolt sert bir şekilde. “Kızınız onunla hâlâ görüşüyor mu?”

“Elbette hayır. Siz ne sanıyorsunuz beni? Bunu öğrenir öğrenmez kızıma dışarıyı yasakladım ve cep telefonuna el koydum ama onu görmek için gizlice dışarı çıkıyor. Buradaki polisleri onunla konuşturdum ama onlara hiçbir şey söylemiyor. Her şeyi inkâr ediyor. Adam kızıma bilgisayarındaki sohbetlerinin hepsini silmesi için bir yazılım bile vermiş. Bu meseleyi halletmek için ne yapacağımı şaşırdım. Kızımı tehdit ettim, onu odasına kilitledim, hatta adamın nerede yaşadığını öğrenip oraya gittim ama o şeref-siz evde yoktu.”

“Lisa şimdi evde mi?”

“Evet. Son birkaç gündür okul hariç dışarı çıkmıyor. Sadece canı sıkkın, konuşmuyor. Onu unutmuştur umarım.”

“Cep telefonu hâlâ sizde mi?”

“Onu aramaması şartıyla dün geri verdim. Şimdiye kadar aradığını da sanmıyorum. O iyi bir kızdır, bilirsiniz. O şerefsiz kızımı baştan çıkardı. Onu bir elime geçirsem...”

“Nasıl hissettiğinizi tam olarak biliyorum.” dedi Bolt ona, “Ama bu arada onun yerini bulmamıza yardımcı olabilirsiniz, çünkü birkaç konu hakkında onunla konuşmayı çok istiyoruz.”

“Ne tür konular?”

“Onu çok uzun bir süre içeride tutacak türde konular.”

Bouchera homurdandı. “Güzel.”

“Ama Lisa’nın ondan haber alıp almadığını bilmem gerek ya da adamın kızınızla konuşup konuşmadığını. Anlıyor musunuz? Ve eğer adamın kızınızı ararken kullandığı numarayı alabilirseniz daha da iyi olur.” Bolt Bouchera’ya cep telefonu numarasını verdi, sonra kızın numarasını ve kullandığı hat şirketinin ismini not aldı. “Gece gündüz, saat kaç olursa olsun önemli değil, hemen arayın. Bu son derece acil.”

“Elbette ararım.” diye cevap verdi Bouchera. “O şerefsizin cezasını çektiğini görmek istiyorum.”

Bolt ona teşekkür edip görüşmeyi sonlandırdı. Hâlâ Ridgers’in bu işe karışıp karışmadığına dair bir kanıt yoktu ama Bolt’un içgüdüleri buradan kesinlikle bir şeyler çıkacağını söylüyordu.

Normalde olsa böyle bir ipucu yakalamanın verdiği heyecan, içinde giderek tırmanırdı ama şimdi giderek büyüyen bir korku vardı. Zaman tükeniyordu ve Scott Ridgers her yerde olabilirdi. Eğer onu bulamazsa ve fidye operasyonu başarısız olursa, o zaman Emma’nın kesinlikle öleceğinden emindi. Ama vazgeçmiyordu. İçinde hâlâ bir parça mücadele isteği varken bunu yapamazdı.

Otuz Altı

Tekrar sokağa çıkarken telefonu çaldı. Nerede olduğunu merak eden Mo mesaj bırakmıştı. İş arkadaşının sesinde bariz bir endişe vardı. Mesajın bırakıldığı saat 1.27'ydi, sadece yarın saat önce.

Ama Bolt onu geri aramadı. Bunun yerine Tina'yı aradı. "Hanbury Gardens, N19'da ikamet eden Bay Scott Ridgers diye birinin adına kayıtlı bir cep telefonu numarası olup olmadığını kontrol etmen gerek benim için." dedi ona. Ridgers gibi birinin kendi adına herhangi bir şeye sahip olması, özellikle de bir cep telefonuna, ufak bir ihtimaldi. Suçlular yetkililere kendilerini takip edebilecekleri şeyler vermekten hoşlanmazlardı. Cep telefonu olsaydı bile Bolt, adamın çocuk kaçırma gibi önemli ve riskli bir işte bunu yanına alacağından şüpheliydi ama yine de denemeye değirdi.

Tina, Scott Ridgers'in kim olduğunu sordu.

"Sonra açıklayacağım, söz."

"Heyecanlı gibisin. Neredesin? Herkes sorup duruyor. Yani, bugün önemli bir gün ve sen çalkalı epey oldu."

Sesinde bir parça eleştiri vardı, bu Bolt'un Tina'dan daha önce duymadığı bir şeydi ve ekibinin kendisine karşı duydukları saygıyı yitirmeye başlayıp başlamadığını merak etti. Eğer öyleyse, bu karşılık vermek zorunda kalacağı bir şeydi. Sadece şimdi değil.

“Bir iz peşindeydim ve şimdi geri dönüyorum. Geç kalmam.”

Telefonu kapatıp Mo’yu aradı ve aynı hikâyenin daha kısa bir versiyonunu -bir iz peşinde olduğunu- detaylardan kasten az bahsederek ona da anlattı. Arkadaşına Ridgers’la ilgili pek bir şey söylemek istemiyordu, aynı şekilde ondan bir iyilik yapmasını da, çünkü Bolt onun reddedeceğine dair bariz bir hisse kapılmıştı.

Mo sakın bir yere geçerken ona beklemesini söyledi.

“Neden hiç kimsenin bilmediği bir ipucu peşindesin acaba?” diye sordu. “Hem de böyle önemli bir günde.”

“Tasadüfen denk geldiğim bir şey, tamam mı? Eskilerden.”

“Paylaşmak ister misin?”

“Sana sonra anlatırım.”

Bir duraksama oldu.

“Bence bu olay senin için giderek daha fazla kişisel bir hâl alıyor amirim.” dedi en sonunda.

Bolt, Mo’nun onun yeteneklerini sorguladığına ilk kez şahit oluyordu ve bu kızmasına neden oldu. Eski dostuna defolup gitmesini söylemek istedi.

“Bu işi berbat etmeyeceğim Mo.”

“Lütfen etme. Sana saygı duyuyorum amirim. Bunu kaybet-tirme bana.”

Adamın sesinde Bolt’un içine işleyen gerçek bir acı vardı ve iki adam da birkaç saniye boyunca ne demeleri gerektiğinden emin olamadıkları için konuşmadılar. En sonunda sessizliği bozan Bolt oldu.

“Bu kez Mo, ben senden inanmanı isteyeceğim. Sana yemin ederim, ne yaptığımı biliyorum.”

“Tamam. Bu kadarı benim için yeterli ama her şeyi kendi başına yapmaya çalışma. İşe yaramaz.”

Bolt çalışmayacağını söyledi ve görüşmeyi sonlandırdığında gerçekten rahatladığını hissetti.

Millbank civarında trafik tıkalıydı ve en sonunda ofise vardığında saat üçe yirmi vardı; Tina'dan İngiltere'nin hiçbir yerinde Hanbury Gardens, N19'da ikamet eden Scott Ridgers adına kayıtlı bir cep telefonu olmadığını çoktan öğrenmişti. Barry onu bir kenara çektiğinde vaka odasına bile uğramamıştı daha. Barry hiç mutlu görünmüyordu.

“Nerelerdeydin sen?” diye sordu.

Bolt ona söylemek zorunda kalacağını hemen anladı ama konuşmaya başlar başlamaz Barry'nin suratındaki ifade anlaşılabilir bir hâl aldı.

“Haydi, ofisime gidelim.” dedi sert bir sesle, kimsenin gazasına şahit olmadığından emin olmak için etrafına bakınarak.

Kapalı kapılar ardına geçtiklerinde, “Neler oluyor Mike?” diye sordu bıkkınlıkla. “Sana boşa kürek çekmemeni söyledim sanıyordum.”

“Saygısızlık etmek istemem efendim ama bunun boşa kürek çekmek olduğunu sanmıyorum.”

Bolt, Scott Ridgers'ın birkaç gündür ortalarda görünmediğini anlattı. Gerçi adamın reşit olmayan kızlara duyduğu ilgiden bahsetmedi, çünkü bunun konuyla alakasından emin değildi.

“Peki, bu neyi kanıtlıyor? Belki de tatile gitmiştir adam.”

“Pazartesiden beri yok. Kabul etmek zorundasınız, bu bir tesadüf.”

Barry başını öfkeyle salladı. “Evet, tesadüf, değil mi? Ama hepsi bu. Bir tesadüf. Bize biraz olsun faydası yok.”

Bolt amirini en son ne zaman böyle öfkeli gördüğünü hatırlayamıyordu. O ve hepsinin hissettiği baskının bir göstergesiydi bu.

“Bunun öylece beklemekten daha iyi olduğunu düşündüm. Bir şeylere yaklaştığıma eminim.”

“Tina adamın adına kayıtlı bir cep telefonu olduğunu söyledi mi?”

Bolt olmadığını kabul etti.

“O zaman bir şeylere yaklaştığın falan yok, değil mi? Dinle Mike, aklını başına toplamak zorundasın. Seni neyin bu işin içine soktuğunu bilmiyorum ama bu her neyse durmak zorunda. Hem suratına ne oldu böyle? Epey büyük bir morluk oluşacak gibi duruyor.”

“Bir kaza geçirdim. Kafamı arabanın kapısına çarptım.”

Barry’nin bakışları daha sonra Bolt’un gömleğindeki kan lekelerine indi.

“Bu gece devam edecek kadar iyi misin? Çünkü eğer değilsen... Eğer kendini iyi hissetmiyorsan falan...”

“İyiyim, yemin ederim.”

Ama Bolt daha konuşurken bile ilk kez, gerçekten de etkili bir şekilde iş görüp göremeyeceğini merak etti. Marcus Richardson’ı düşündü, yağmur gibi inen tekmeleri karşısında savunmasız bir şekilde dertop olup yerde yatarken kana bulanmış suratını; Emma’yı, asla tanıyamayabileceği, paslı bir demir karyolaya zincirlenmiş, kafasında siyah bir kukuleta olan genç bir kızı, görünmeyen bir adam boynunda bıçak gezdirirken... Sonra bu düşünceleri kafasından atmaya zorladı kendini ve amirine odaklandı.

“Bu işi berbat etmeyeceğim.” dedi kararlı bir şekilde.

Barry bu cevabı kabul ederek başını salladı. “Güzel. Senin iyi olman gerek. Aslına bakılırsa iyiden de iyi olman gerek. Bu operasyonu başlatan sendin ve bunun işe yaraması lazım.” Saati ne baktı. “Operasyona katılan herkes için saat üç buçukta son bir toplantımız var. Ondan sonra sen ve Mo’nun Bayan Devern’in

evine gidip ona yapacaklarımızı özet geçmenizi istiyorum. Onun da işleri berbat etmemesi şart. Onun rolü büyük olacak.”

“Bunu biliyor.”

“Bildiğinden iyice emin ol.”

“Peki ya fidye parası?”

“Parayı sen yanına alıyorsun, bu yüzden yine izin almadan birdenbire ortalıktan kaybolma.” Şaka yaptığını göstermek için gülümsedi ama Bolt şaka yaptığından tam olarak emin değildi. “Ekibin geri kalanı seni takip ediyor olacak.” diye devam etti, “Bu yüzden adamlar arar aramaz yola koyulmak üzere hazır olacağız. Sahada yetkili sensin. Ben de her şeyi buradan denetleyeceğim.”

“Sorun yok.”

Bolt kararlı bir şekilde başını salladı çünkü bunun Barry’nin görmeyi istediği türden cesaret verici bir hareket olduğu hissine kapıldı. Amiri Bolt’un onun bir süredir olduğunu görmediği kadar stresli görünüyordu ve kendi yaptıklarının da ona tam olarak yardımcı olmadığını biliyordu.

“Eğer bu yolunda giderse SOCA ve bizim için büyük bir itici güç olacak.” dedi Barry, Bolt’a yakından bakarak, görünüşe göre bir cevap bekleyerek. “Ama eğer işler ters giderse...” Kelimelerinin birkaç saniye boyunca havada asılı kalmasına izin verdi. “Eğer ters giderse, o zaman sen ve benim başımız çok fena belaya girecek eski dostum.”

Tahmin edebileceğinden daha fazla hem de, diye düşündü Bolt. Tahmin edebileceğinden daha fazla.

Otuz Yedi

Toplantı kısa sürdü ve konunun özüne değinildi. Sadece paranın nasıl takip edileceğine, adamların nasıl yakalanacağına ve Emma'nın nasıl kurtarılacağına odaklanıldı. Bu, pek çok insan için başarı şansı son derece yüksek, iyi bir plan gibi görünüyordu ama Bolt'a göre kusurlarla doluydu.

Daha sonra o ve Mo, ekibin geri kalanını taşıyan araçların oluşturduğu konvoyla birlikte bir Jaguar'ın içinde Andrea'nın evine doğru giderlerken Mo ona tüm gün peşinde olduğu ipucunu sordu; bu arada yarım milyon sterlinin içinde olduğu bez çanta bagajda güvenli bir şekilde duruyordu. Bolt şimdi arkadaşına doğruyu söylemek zorunda olduğunu biliyordu, bu yüzden ona Richardson ve Ridgers'in evlerine yaptığı ziyaretleri, Richardson'ı öldüresiye dövdüğü kısmı atlayarak anlattı.

“Neden bana bundan daha önce bahsetmedin?” diye sordu Mo.

“Kontrolümü kaybettiğimi düşünmeni istemedim. Biliyorsun, dün sana söylediklerimden sonra.”

“Ama Tina'yla konuştun. Ona benden daha fazla mı güveniyorsun?”

“Hayır, öyle değil. Elbette değil. Sadece senden Ridgers'in numarasına bakmanı isteseydim ne diyeceğinden emin değildim. Ayrıca, Tina'nın operatör şirketlerinde yakın tanıdıkları var.”

“Ve gerçekten benim sana yardım etmeyeceğimi mi düşünü-
dün?” Mo hüzünlenmiş görünüyordu.

“Bak, özür dilerim.”

Bolt bu sohbeti yapmıyor olmayı diledi. Ayrıca önceki gün ağzını açmayıp kendini en güvendiği iş arkadaşlarından birinin gözünde böylesi savunmasız bir duruma düşürmemiş olmayı da diledi.

“Kafandaki morluk nasıl oluştu? Ve gömleğindeki kanlar?”

“Kaza geçirdim. Kafamı arabanın kapı çerçevesine çarptım.”

“Ben bir dedektifim amirim, on yaşında çocuk değil.”

Bolt iç çekti. “Richardson’ın evine izinsiz girdim. Bana saldırdı. Dövüştük. O yüzden oldu.”

“Sana neler oluyor böyle?” diye sordu Mo.

“Bana olan şu, şimdiden en az iki kişiyi öldürmüş ve tekrar öldürmek için bir dakika bile tereddüt etmeyecek türden bir pislik tarafından tutsak edilen çocuk benim kızım olabilir. Olan bu. Tamam mı?”

“Ama insanların evlerine izinsiz girip onlarla dövüşerek bir şey elde edemezsin. Meseleleri halletmenin yolu bu değil ki.”

“Ne o zaman? Söyle bana!”

“Odaklanmak.” dedi Mo hemen. “Bu operasyonun başarılı olacağından emin olmaya odaklanmak. Boşa kürek çekerek oraya buraya koşturmamak.”

“Boşa kürek çekmek değil bu.”

“Öyle amirim. İkisinden birinin bir şeylere karıştığına dair elinde ne gibi bir delil var? Hiçbir şey yok.” Mo öfkeyle başını salladı. “Eğer bu kadar geç bir saat olmasaydı bu konuyu şu anda Barry’yle görüşüyor olurum.”

Yolun geri kalanına düşünceli bir sessizlik içinde devam ettiler. Daha önce hiç tartışmamışlardı, yani bu şekilde. Arada sıra-

da çok önemsiz fikir ayrılıkları yaşayıp birbirlerine gücendikleri olurdu ama hiçbir zaman şu anda bulundukları durumun yakınına dahi gelmemişlerdi. Mo onun açık açık bu işi yapabileceğini sorguluyordu ve Bolt her ne kadar çaresiz bir şekilde bunu kabul etmek istemese de arkadaşının haklı olduğu noktalar vardı. Bir çizgi daha aşılmıştı, buradan geri dönüş zor bir yolculuk olacaktı ve bunun kimin suçu olduğunu tam olarak biliyordu.

Otuz Sekiz

Bolt ve Mo konvoydan ayrılıp, evi izleyen güvenlik ekibinden tehlike yok işaretini aldıktan sonra Andrea'nın sokağına döndüklerinde saat beşi geçiyordu. Yirmi dört saatten biraz daha fazla bir zaman içinde buraya üçüncü geliyordu ve Bolt her geldiğinde bir öncekinden daha kötü hissediyordu kendini. Bir daha geldiğinde nasıl hisseceğini merak etmeden duramadı, eğer bir daha diye bir şey olursa tabii.

Paranın içinde olduğu çantayı bagajdan çıkarıp sessizlik içinde kapıya yürüdü, Mo da arkasından geliyordu. Marie otomatige basıp onları içeri aldı. Kapıyı açarken suratında her zamankinden daha endişeli bir ifade vardı.

“Adamlardan hâlâ haber yok.” dedi Marie ona.

“Andrea nasıl?”

“Dayanıyor ama sinirleri bu bekleme yüzünden yıprandı. Bence hepimizinki yıprandı.”

Bu, Marie'nin bu vakaya kişisel olarak dâhil olduğuna dair ilk işaretti. Bolt şaşırmadı. İrtibat subayları çok iyi eğitim görmüş olabilirlerdi ama sonuçta insanlardı ve Bolt, alaycı bir şekilde, Andrea gibi birinin her zaman diğer insanların yüreklerini cız ettirmede iyi olduğunu fark etti.

“Çok kısa süre sonra iletişime geçeceklerdir.” dedi, çalışma odasının kapısından başını uzatan Matt Turner’a. “Yukarıda mı?” diye sordu Marie’ye.

“Salonda.” diye cevap verdi genç kadın alçak sesle. “Öğleden sonrasının büyük kısmında oradaydı. Yalnız kalmak istediğini söyledi.”

Andrea dün öğleden sonra oturduğu kanepedeydi yine. Kıyafet değişikliğinden başka -beyaz bluzu ve diz hizasındaki siyah eteğiyle bugün daha şıktı- yerinden hiç kımıldamamıştı herhâlde. Suratındaki tekinsiz, neredeyse hipnotize olmuş ifade aynıydı ve Mo’yla beraber içeri girerlerken ona sadece şöyle bir bakıp geçti.

Bolt onu kollarına almak için ani, neredeyse çok kuvvetli bir istek duydu ama bunu bastırmayı başardı. El çantasını aralarına, yere bıraktı ve Andrea’nın karşısındaki koltuğa oturdu. Mo kapının yanında ayakta kaldı.

“Aramadılar Mike.”

“Biliyorum ama arayacaklar. Onlar para istiyorlar Andrea. Bunun için tek gerekçeleri bu.”

Andrea gözlerini boşluğa dikti. “Onu kaybedemem. Ben... Ben sadece ne yaparım bilmiyorum.”

Bolt onun kendisine bakmasını dileyerek oturduğu yerde öne eğildi. “Güçlü olmak zorundasın Andrea. Anlıyor musun?”

“Peki.” dedi sessizce, Bolt’a pek de güven vermeyen bir sesle. İlk kez, onun yapması gerekenleri yapıp yapamayacağını merak etti.

“Emma’nın iyiliği için.”

Andrea başını salladı, bu kez biraz daha kararlı bir şekilde ve çantaya baktı.

“Para mı bu?”

“Evet. İç tarafındaki astara yerleştirilmiş bir takip cihazı var. O kadar küçük ki bulunması neredeyse imkânsız. Ayrıca içindeki banknotlara yerleştirilmiş yine çok küçük iki cihaz daha var.”

“Ama adamlar bunları kesin bulurlar.”

“En sonunda evet, eğer aradıkları şeyi biliyorlarsa.”

“Biliyorlar Mike. Bildiklerini biliyorsun.”

“Evet ama bu parayla uzun süre bir arada olmalarına izin vermeyeceğiz. Sen parayı verirken sürekli takipte olacağız. Önünde ve arkada takip ekipleri olacak. Ayrıca destek olarak bir de helikopter olacak. Herhangi bir tehlikeye girmen imkânsız.”

“Ben kendim için endişelenmiyorum Mike, Emma için endişeleniyorum. Burada onun hayatını tehlikeye atıyoruz ve bunu düşünmeden duramıyorum.”

“Bak, biz geride duracağız, böylece fark edilmeyeceğiz ve senin de üzerinde bir mikrofon olacak, böylece konuşursanız bunu dinleyebileceğiz ve bir de takip cihazı olacak üstünde, bu sayede seni de kaybetmeyeceğiz. Mo, cihazları Andrea’ya takabilir misin?”

Mo başını tamam der gibi salladı ve Bolt konuşmaya devam ederken o da Andrea’nın bluzuna cihazları taktı.

“Parayı verip oradan ayrıldığında paranın nereye gittiğini takip edeceğiz. Adamlar parayı farklı bir çantaya koyabilirler ama takip cihazı var mı diye yarım milyon sterlini kontrol etme fırsatları olmayacaktır. Sonra onları ve parayı gittikleri yere kadar takip edip adamları orada tutuklayacağız.”

“Ya Emma orada değilse? Ya onu başka bir yerde saklıyorlarsa?”

Bu önemli bir soruydu, Bolt’un gerçekten düşünmek istemediği bir soru, çünkü planlarının en büyük kusuru buydu.

“Büyük olasılıkla orada olacaktır Andrea. Eğer adamların hepsi parayı teslim almaya gelirse -ve sadece iki, en fazla üç kişi olduklarından muhtemelen geleceklerdir- o zaman onu uzun süre tek başına bırakmak istemeyeceklerdir, inan bana.”

“Ama bunlar hep olasılık ve galibalar, öyle değil mi Mike?” dedi Andrea, Mo kenara çekilirken. “Sorun da bu. Garanti yok. Jimmy’yi öldürdüler zaten. Ya Emma’yı da öldürürlerse?”

Bolt, temizlikçisini de öldürdüklerini ekleyecekti ama vazgeçti. Glasshouse’dayken fidye teslimine kadar bu son gelişmeden Andrea’ya bahsedilmeyeceğine karar verilmişti, çünkü bu onun ruhsal durumunu etkileyebilirdi.

“Garanti yok Andrea. Böyle bir şeyde olamaz ama bize güvenmek zorundasın. Ne yaptığımızı biliyoruz.” Konuyu değiştirmeye karar verdi. “Scott Ridgers diye birini duydun mu hiç?”

Andrea titreyen ellerle bir sigara yaktı ve ince bir duman üfledi. “Hayır. Tanımam mı gerek? Kimmiş ki?”

Bolt ona olası bağlantıdan bahsetti. Sözlerini bitirdiğinde Andrea şoka uğramış gibiydi.

“Bunun yıllar önce olanlarla bir alakası olduğunu söylemiyorsun, değil mi?”

“Olabilir. Kendisini şu anda bulamıyoruz.”

“Sana bu soygundan bahsetmem herkesin bildiği bir şey miydi o zaman?” Konuşurken Mo’ya baktı. “Sana gizli tutman için yemin ettirdim.”

“Ve ben de gizli tuttum, yemin ederim. Onun bu işe karışmış olması sadece bir olasılık.”

“Jimmy’nin arkadaşlarından sadece birkaçıyla tanıştım ve Scott Ridgers diye birini hatırlamıyorum.” dedi düşünerek.

“Öyle olsun.” dedi Bolt, sesindeki hayal kırıklığını gizlemeyi tam olarak başaramadan. Çok da şaşırmamıştı. Ridgers en iyimser

görüşle belirsiz bir ipucuydu ve şimdi daha da belirsiz bir hâle gelmişti.

Ufak bir ihtimaldi ama yine de Scott Ridgers'ın en son çekilmiş sabıka kaydı fotoğrafının A4 boyutlarındaki fotokopisini çıkarıp açtı.

“Bu onun bir fotoğrafı.”

Andrea fotoğrafa bakar bakmaz gözleri kocaman açıldı.

“Onu tanıyorum.” dedi sadece.

Otuz Dokuz

“Daha önce burada, bahçede çalıştı.” dedi Andrea, hâlâ fotoğrafa bakarken. “Kullandığım firma adına. Onu burada birkaç kez gördüm.”

Bolt, Mo’ya baktı. Meslektaşının suratından duyguları okunamıyordu.

“Firmanın adı ne?”

“Brandon Peyzaj. Buralarda bir yerde kartvizitleri olacaktı, tüm bilgilerinin yazdığı.”

Ayağa kalktı ve aradığı şeyi bulana kadar kanepenin yanındaki çam ağacından yapılmış konsolun en üst çekmecesini karıştırdı.

“Bu fotoğraftaki adamı en son ne zaman gördün peki?”

“Daha geçenlerde buradaydı.” dedi, Bolt’a kartı uzatırken. “Son birkaç haftadır. Ondan önce görmemiştim adamı.”

“Hiç şüpheli davrandığı oldu mu?” diye sordu Mo, ilk kez söz alarak.

Andrea tekrar otururken başını salladı. “Hayır. Sadece işini yapıyordu.”

“Eve girdi mi hiç?”

“Hayır. Bahçıvanlardan hiçbirinin eve girmesine izin vermem. Buna ihtiyaç da olmadı zaten ve ayrıca Mike, Brandon için çalışan işçilerin pek çoğunun sabıka kaydı vardır.”

Bolt kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Amaç onların tekrar kendi ayakları üstünde durmalarına yardımcı olmak. Ben bunun her zaman iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm, anlarsın ya, ama tamamen aptallık etmişim. Buranın işletilmesini bir daha onlara vermeyeceğim. Sabıkları varken değil.” Fotoğrafi tekrar eline aldı. “Tanrım, onun gerçekten de bu işe karışmış olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Bolt, Bouchera ve Richardson’ın onunla ilgili söylediklerinden sonra, birdenbire keşke öyle düşünmesem dedi içinden ama başını salladı. “Evet, öyle. Bu da doğru yolda olduğumuzu gösteriyor.” Bunu söylerken Mo’ya baktı.

Bolt, Andrea’nın kendisine verdiği kartvizite baktı ve Brandon’ın Hampstead’de yerel bir firma olduğunu gördü.

“Pekâlâ, hemen gidip onlarla görüşmemiz ve Bay Ridgers’in başka iletişim bilgileri kendilerinde var mı öğrenmemiz gerekecek.”

Ayağa kalkıp kendisi ve Mo için müsaade istedi.

Salondan çıkar çıkmaz Bolt nefesini sesli bir şekilde bıraktı. Bu ipucunu takip etmekle doğru bir şey yaptığını bir şekilde onaylar umuduyla Mo’ya baktı.

“Bu işi ele alma şekline hâlâ sıcak bakmıyorum.” dedi arkadaşşı, gönülsüzce.

“Burada söz konusu olan benim kızım.” dedi Bolt tıslayarak, Mo’ya iyice yaklaşmıştı. “Seçeneğim yoktu ve şimdi bir yerlere varıyoruz, öyle değil mi? Çünkü bu çok fazla tesadüfi. Ridgers bu işin içinde. Buna şüphe yok.”

“Tamam, ama yine de nerede olduğunu bilmiyoruz ve onu bulmak için çok fazla zamanımız yok.”

Bolt başını salladı. “Ama yaptığım şey konusunda haklıydım.”

Bolt, Mo daha fazla bir şey söylemeden önce döndü ve Brandon Peyzaj'ın numarasını aradı. Arama doğrudan sesli mesaja yönlendirildi ve Bolt Mike Brandon'dan acilen kendisini aramasını isteyen bir mesaj bıraktı. Sonra Koca Barry'yi arayıp haberleri verdi.

Barry Bolt'a duyduğu öfkeyi unutmuş gibiydi ve çıkardığı iyi iş için ona övgüde bulundu. "Adam parayı almadan önce yerel polisin onu yakalamaya çalışması ihtimaline karşı kimseyi alarma geçirmeyi istemeyiz ama içlerinden birinin ismini bulabilmek iyi oldu Mike. Aferin."

Bolt telefonu kapatırken Matt Turner çalışma odasından çıktı.

"Nöbetin devralınma olasılığı var mı amirim?" diye sordu. "Burada delireceğim."

"Merak etme." dedi Bolt ona bitkin bir sesle, "Bunların hepsi yakında bitecek."

Başka ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden Turner ve Mo'yu orada bırakıp bahçeye çıktı. Herkesten uzak kalmaya fena hâlde ihtiyacı vardı. Sonbaharda, güzel bir öğleden sonraydı; mükemmel mavilikteki gökyüzünde sadece birkaç küçük bulut ve uçakların bıraktığı beyaz izler vardı ama o, bu tenhaliğin tadını çıkaramıyordu. Andrea gibi o da beklemeye dayanamıyordu. Beklemek düşünmesi için çokça zaman tanıyor ve sezgilerinin boşa çıkmaması gerçeği iki ucu keskin bir kılıç gibi gelmeye başlıyordu. Barry'nin de dediği gibi adamlardan birinin kimliğini tespit edebilmek güzeldi ama o adam pedofil olmakla suçlanıyordu ve büyük ihtimalle de Bolt'un kızını alıkoyan oydu. Bu düşünce herhangi bir rahatlamaı imkânsız kılıyordu.

Bahçede bir süre gezindikten sonra tekrar içeri girdi. Mo, Turner ve Marie'nin çalışma odasında sessizce konuştuklarını duyabiliyor ama ne dediklerini anlayamıyordu. Onları bölmek isteme-

diği için oturma odasının kapısına vurdu ve Andrea'yı hâlâ orada, sigara içerek otururken görünce şaşırmadı.

“Biliyor musun?” dedi Andrea, dumanların arasından, Bolt'a hiç bakmadan. “O çantanın içindekiler...” Başını hafifçe hareket ettirerek yerdeki çantayı işaret etti. “Sadece lanet olası bir tomar para, değil mi? Tüm hayatımı o küçük kâğıt parçalarından öğrendiğince çok kazanmak için harcadım, ne için hem de? Güzel, büyük bir ev. Büyük bir araba. Bir daha asla göremeyebileceğim bir evlat...”

“Böyle düşünemezsin Andrea. Olumlu olmak zorundasın.”

Andrea cılız da olsa bir tebessüm yerleştirdi dudaklarına. “Bunu atlatacağız. Değil mi?”

“Eğer güçlü olursak atlatacağız ve bu gece ikimizin de çok güçlü hatta çok dikkatli olması gerek.”

Sigarasını küllüğe bastırdı ve ayağa kalkıp Bolt'a doğru bir adım attı. “Bana sarılır mısın?” diye sordu. “Sadece biraz?”

O kadar savunmasız görünüyordu ki Bolt direnmesine imkân olmadığını biliyordu, onu kollarına almak için bir adım attı.

Ve sonra durdu, eşit oranda umut ve korku salan bir sesle irkilerek.

Telefonun sesiyle.

Kırk

Emma'nın sesini hoparlörden dinliyorlardı. Önceki gün gibi bu da bir kayıttı. Önceki günün aksine Bolt'un onunla ilişkisi değişmişti ve kız kelimeleri gergin ve tereddütle telaffuz ederek konuşurken midesinde bir burkulma hissetti.

“Merhaba anne, benim. Ben iyiyim. Bugün cumartesi. Gazeteyi gördüm.” Kısa bir duraksama. “Eğer parayı onlara verirsen bu gece beni serbest bırakacaklarını söylüyorlar ama polisi bu işe karıştıramazmıydın. Lütfen. Yoksa...” Başka bir duraksama, bu kez daha uzun.

Çalışma odasındalardı. Beşi de. Turner, Marie, Mo, Bolt ve Andrea. Turner dizüstü bilgisayarında delirmiş gibi tuşlara basıyor, bir iz yakalamaya çalışıyordu. Diğerleri sessiz bir şekilde bekliyorlardı. Bolt onun kendisine baktığını bilse de Andrea'ya bakamıyordu. Ahize, kadının ellerinde titriyordu. Bolt Mo'yla göz göze geldi ve orada anlayış gördü. Bunu kabullenmiyordu. Bunun yerine çenesini sıkarak tavanda yüksek bir noktaya sabit gözlerle bakıyordu.

Hattın diğer ucunda bir klik sesi duyuldu ve sonra o tanıdık, maskelenmiş ses geldi.

“Para hazır mı Bayan Devern?”

“Evet.” dedi kararlı bir sesle.

“Güzel. Polise gittiniz mi?”

“Hayır.” Aynı kararlılıkla cevap verdi.

“Kızının yanında biri var. Eğer bizden haber almazsa saat tam onda onu öldürmesi için kendisine talimat verildi, bu yüzden bu kez doğru olan şeyi yapmanı şiddetle tavsiye ederim.”

Bolt adamın söylediklerinden irkildi ve Andrea bir an dengesini kaybetmiş gibi göründü; sonra kendine güvenen bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Size söyledim, gitmedim.” dedi. “Sadece bunun bitmesini istiyorum.”

“Güzel. Arabanda navigasyon sistemi var, değil mi?”

“Evet.”

“N7’deki Munroe Yolu normal trafikte senin evinden sadece altı dakika uzakta. Oraya varmak için sadece dört dakikan var, yoksa anlaşma iptal olur. Yolun sonuna git ve aramamı bekle.”

“Ama...”

Hat kesildi. Andrea ahizeyi öylece yere bıraktı.

“Tanrım, anahtarlarım nerede? Sadece dört dakikam var.”

“Panik yapma Andrea.” dedi Bolt, kararlı bir sesle. “Blöf yapıyor. Unutma, adam parayı istiyor. Sadece sakin ol ve elinden geldiğince çabuk bir şekilde Munroe Yolu’na git.” Turner’a döndü. “İz var mı?”

“Cep telefonu, kuzey Londra. Tek bulabildiğim bunlar. Eğer dünkü yöntemi kullanıyorsa telefonu şimdiye kadar kapatmıştır bile.”

Ama Bolt artık dinlemiyordu. Cep telefonunu kulağına bastırarak kontrol odasındaki Barry’yi aradı. Tek söylediği, “Başladı.” oldu. Sonra, Andrea’yla birlikte odadan çıkarken dışarıdaki ekibin liderini aradı.

“Temiz.” cevabı geldi.

“Harekete geçiyoruz.” dedi Bolt ona.

“Bol şans.”

Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak, diye düşündü Bolt telefonu kapatırken. Ama son yirmi dört saatten daha fazla bir zaman içinde ilk kez daha iyi hissetti kendini. Çok iyi prova edilmiş bir operasyonunun sorumluluğu kendindeydi. Risk şimdiye kadar hiç almadığı kadar yüksekti ama en azından şimdi her şey ona bağlıydı.

“Adamın kullandığı telefon dünkünden farklı.” dedi Turner, çalışma odasından çıkarak “Ve çoktan kapatılmış. N17’de bir yerlerde, dünkünden çok uzakta değil.”

“İyi iş çıkardın Matt.”

“Ben de sizinle gelmek istiyorum.”

Bolt ona baktı.

“Lütfen amirim. Burada kalmak istemiyorum.”

Tartışacak zaman yoktu.

“Peki, ben ve Mo’yla gelebilirsin.”

Bolt, içinde para olan çantayı aldı ve Andrea mutfaktan anaharlarını getirince hep birlikte evden çıktılar. Para ağırdı ve Bolt, Andrea sokaktaki arabasına doğru koşarken ona yetişmekte güçlük çekti. Kapıyı açtı ve Andrea motoru çalıştırıp navigasyon cihazına Munroe Yolu N7 bilgisini aceleyle girerken, çantayı yolcu koltuğuna bıraktı. Andrea korkmuş görünüyordu ama odaklanmıştı. Ona şans diledi ama kadın onun tarafına bakmadı bile. Bunun yerine yana uzandı, yolcu tarafındaki kapıyı kapattı ve kaldırımından uzaklaştı.

Bir dakika geçmişti.

“Ben sürerim.” dedi Bolt, Mo ve Turner’la birlikte Jaguar’a binerken.

Kulaklığını taktı, boynundaki çember şeklindeki mikrofonu açtı ve sonra sokağın ortasında hızlı hareketlerle dönüp yola koyuldular. Kol kola yürüyen orta yaşlı bir çift durup onları merakla seyretti. *Şanslı pislikler*, diye düşündü Bolt. *Dünya umurlarında değil.*

Konvoyda beş takip aracı ve iki motosiklet vardı. Tüm takip operasyonlarında olduğu gibi sürekli yer değiştireceklerdi, böylece adamların kendilerinin de Andrea'nın peşine birilerini takmaya karar vermeleri durumunda hiçbir araç göze batmayacaktı. Tüm iletişim, çağrı işaretlerini kullanan telsizlerle yapılacaktı, böylece operasyondaki herkes neler söylendiğini duyup buna göre hareket edebilecekti.

Bolt, içinde Tina Boyd ve Kris Obanje'nin olduğu bir Toyota Auris'in arkasındaydı.

“Bence hedeflerimiz paranoyaklaşmaya başlıyorlar.” dedi Mo. “Munroe Yolu çıkmaz sokaktır.”

“Lanet olsun. Peşlerine takılan var mı diye kontrol ediyorlar kesin. Burada çok ama çok dikkatli olmak zorundayız.”

Andrea'nın sokağından çıkıp sağa döndü, takip araçlarından bir başkası önüne geçerken kenara çekti, sonra hızlandı; içindeki gerginlik büyürken parmakları koltuğunun yan tarafına inip duruyordu. Saatine baktı.

İki dakika.

Tekrar döndüler, bu kez Kuzey Döner Kavşağı yönünde kuzeye giderek, Finchley Caddesi'ne girdiler. Trafik yoğun değildi, takip motosikletlerinden biri yanlarından hızla geçip ileride gözden kayboldu ve hızlı bir şekilde sürekli şerit değiştirerek yaklaşık elli metre ileride yola devam eden Andrea'nın Mercedes'inin arkasına geçti. Takip araçları Andrea'nın hem arkasında hem de önünde gideceklerdi, böylece onu sürekli gözlerinin önünde tutacaklardı

ama kadının hızı ve değişken araba kullanma tarzı bunu güçleşti-riyordu ki Emma'yı kaçıranların istedikleri de tam olarak buydu.

Bolt başını pencereden çıkardı ve Barry'nin sözünü tutup he-likopteri gözden uzak tutmasını umarak gökyüzüne baktı. Lond-ra gibi helikopterlerin yaygın bir şekilde görüldüğü, büyüyen bir şehirde bile bu, adamlara çok uzaktan görünebilirdi ama bugün gökyüzü boştu.

Üç dakika.

İleride ışıklar sarıya döndü. Andrea tam kırmızı yanacakken hızla geçti, motosiklet de hemen onun arkasından devam etti. Bolt'un önündeki iki araç da ona başka bir şey yapma şansı ver-meyerek durdular. Bolt, Andrea'nın aracı gözden kaybolurken içinden saniyeleri sayarak parmaklarını daha sert bir şekilde kol-tuğa vurmaya başladı ve küfretti.

Bir, iki, üç... On üç, on dört, on beş... Yirmi iki, yirmi üç...

"Hadi, hadi." dedi tıslayarak.

Işıklar tekrar yeşile dönerken Bolt'un kulaklığında bir hışırtı duyuldu ve arka plandaki bir sürü gürültünün arasından bir ses geldi.

"Motosiklet ikiden tüm araçlara, hedef az önce Munroe Yo-lu'na giden Clearland Caddesi'ne döndü. Ben bitişiğindeki Boo-thby Yolu'ndan gidiyorum. Hedefi kaybettim."

Tina'nın sesi araya girdi. "Araç ikiden motosiklet ikiye, otuz saniye gerideyiz. Clearland'e dönüp hedefi takip edeceğiz."

Dört dakika.

Bolt hızlanarak dıştaki şeride geçmeden önce öndeki iki aracı geçmek için şerit değiştirdi. Aradaki mesafeyi kapatmaya çalışı-yordu ama hâlâ geridelerdi.

Ve sonra araçlarının içindeyken Andrea'nın cep telefonun çal-dığını duydular, kadının bluzundaki mikrofon sesleri gönderiyor-

du. Andrea'nın "Alo." dediğini duydular, sonra adamın sesi cılız da olsa duyulabilir bir şekilde hattaydı.

"Neredesin?" diye sordu, parazit giderici yüzünden değişik çıkan bir sesle.

"Şimdi Munroe Yolu'na dönüyorum."

"Sonuna kadar git. Soldaki yirmi numaranın önünde dur. Hemen orada park etmiş yeşil bir Renault Scenic var. Sürücü tarafındaki tekerlek bombesinde, lastiğin üzerinde bir paket var. Paketi alıp telefonunu onun yerine bırak, önce kapattığından emin ol. Sonra tekrar arabaya bin ve paketi aç. İçinde iki şey olacak, biri başka bir cep telefonu. Telefonu aç, o zaman sonraki talimatları alacaksın. Bu arada, Kuzey Döner Kavşağı'na doğru sür ve doğru tarafına, sağa dön."

Hat kesildi.

"Tanrım, bu adamlar hiçbir şeyi şansa bırakmıyorlar, değil mi?" dedi arka koltukta oturan Turner.

Bolt başını öfkeyle salladı. "Bu şerefsizler bir şey biliyorlar. Öyle olmalı."

"Nasıl?" diye sordu Mo. "Her şeyi gizli tuttuk."

"Kim bilir ama onlar biliyorlar. Bundan eminim."

Tina'nın, konuşmalarını bölen sesi telsizden duyuldu. "Araç ikiden tüm araçlara. Hedef Munroe Yolu'nun sonuna yakın bir yerde durdu. Paketi aldı ve tekrar arabaya biniyor. Döndü ve Munroe Yolu'nu geri gidiyor. Şimdi sola döndü ve Finchley Caddesi'ne doğru geri gidiyor."

"Takibi biz alıyoruz." dedi Bolt, Andrea'nın Mercedes'inin görünmesini beklerken Clearland Caddesi'nin hemen girişinde durdu.

Saniyeler sonra Andrea kuzeye gitmek üzere kavşaktan çıktı, arabayı öncekinden de dengesiz bir şekilde kullanıyordu.

“Araç birden tüm araçlara.” dedi Bolt, “Hedefi Finchley Caddesi’nde kuzeye doğru, üç araç arkadan takip ediyoruz. Hedef hızlı gidiyor. İyi bir şekilde göremiyorum ama telefondaymış gibi görünüyor. Mikrofonu herhangi bir şeyi almıyor, bu yüzden konuşuyor olamaz.”

“Lanet olsun.” dedi Mo. “Ne yapıyor bu böyle?”

“Ah olamaz.” dedi Bolt.

Barry’nin sesi telsizde duyuldu, telaşlıydı. “Neler oluyor?”

“Hedef camı açıyor ve aşağı bir şeyler atıyor.”

“Mikrofonu o.” diye bağırdı Barry. “Ve üzerindeki takip cihazı.”

“Bir şeyi daha attı.” dedi Mo.

“Biliyorum!” diye bağırdı Barry. Şimdi neredeyse felç geçiyormuş gibi çıkıyordu sesi. “Bunlar çantanın astarındaki lanet olası takip cihazları. Bunları nasıl buluyor bu kadın ve ne yaptığını sanıyor acaba?”

Soruyu cevaplayan Bolt’tu. “Az önce aldığı o paket. İçinde sadece telefon yok, takip cihazlarını tespit eden bir cihaz da var. Şerefsizler peşlerinde olduğumuzu biliyorlar. Olan bu işte.”

Buna inanamıyordu. Adamlara tüyo verilmişti. Ama kim tarafından?

Kırk Bir

Andrea saat tam 6.26'da Kuzey Döner Kavşağı'na geldi ve hızla ilerleyerek doğuya yöneldi. Kendisini takip eden araçlar onun ne dediğini artık duyamadıkları için kendisine yetişmek adına ellerinden geleni yapmak zorundaydılar, fark edilmeden takip etme umutlarının tümü pencereden atılmıştı çünkü. Gerçi artık bu bir öncelik sayılmazdı, çünkü adamların polisin işe karıştığını düşünecekleri açıktı.

Kontrol odasındaki Koca Barry Freud'un sesi, sakın kalmak için yenileceği bir mücadeleye devam ediyormuş gibi çıkıyordu. Bolt ilk defa tepesindeki helikopteri fark ederek aracının direksiyonunda asık suratla otururken amirinin nasıl hissettiğini anlıyordu. Bu artık bir takip işi değildi, bir kovalamacaydı ve bir kez daha Andrea'ya küfretti. Adamların ona paranın izini sürmeyi mümkün kılacak her şeyden kurtulmasını söylediklerini biliyor ve onun itaat etmesini sağlamak için talimatlarına cinayet tehditleri karıştıracaklarını da tahmin ediyordu. Arabasında kendisine eşlik eden düşünceleri ve korkuları dışında tek başına olan Andrea için hayır demek inanılmaz derecede zor olurdu ama soğuk ve sert gerçek şuydu ki Andrea'nın yaptıkları Emma'yı bir daha canlı bir şekilde görme olasılığına da mâl olabilirdi. Bu adamlar korkutucu derecede kendilerinden öndeydiler. Bu parayı alırken yakalanma

risklerini en aza indirmek adına her şeyi yapıyorlardı. Emma'y-la işleri bittiğinde tıpkı Andrea'nın temizlikçisine yaptıkları gibi kalbine bir bıçak saplamaları yeterliydi. Bolt bu saçmalığa katlandığı için kendine de küfretti. En baştan pazarlık yoluna gitmelilerdi, kartlarını masaya açmalı, kızı geri getirmek için eğitilmiş insanları kullanmalıydı ama bunun yerine manşetlik bir başarı hikâyesi yaratacağız diye, başladıktan dakikalar sonra bozulma tehlikesine giren bir plana girişmişlerdi.

Andrea yirmi dört dakika boyunca Kuzey Döner Kavşağı'nda ilerledi. Trafik her iki yönde de yoğunlu ve sürekli şerit değiştirmeye devam etse de hiçbir zaman onu gözden kaybetme tehlikesi oluşmadı. Saat 6.50'de hızlanmak için hafifleyen trafiği fırsat bilip güneye doğru gitmek üzere A10'a döndü.

“Neden fidyeye parasının içindeki takip cihazlarından kurtulmaya çalıştığını anlayamıyorum.” dedi Mo, Andrea'nın peşinden hızlanırlarken. “Belli ki kendi izlerini sürebilecek her şeyden kurtulmasını söylediler ve o da işbirliği yapıyor gibi.”

“Belki de arabayı sürerken takip cihazlarına bakma şansını olmamıştır.” diye cevap verdi Bolt.

“Ya da belki de sadece işbirliği yapıyormuş gibi davranıyordur.” dedi Turner.

Bolt başını salladı. “Hayır, kesinlikle kendisine söylenenleri yapıyor.” Derin bir nefes aldı. “Bir şeyler planlıyorlar.” diye ekledi sessizce. “Kim bilir ne? Ama bir şeyler planlıyorlar.”

On dakika sonra Andrea tekrar döndü; bu kez doğuya, Tottenham'a doğru, Lordship Yolu'na. Sonra tuhaf bir şey oldu. Andrea yavaşladı, kenara yakın bir şeritte ilerlerken hızı saatte ancak yirmi beş kilometreye düştü. Bu arada Bolt ve Mo onun sadece yirmi metre kadar arkasına yaklaşmışlardı.

“Araç birden kontrol merkezine.” dedi Bolt, doğrudan ileriye bakarken.

Barry’nin sesi kulaklıkta duyuldu. “Merkez dinlemede. Ne oldu araç bir?”

“Hedef çok yavaş ilerliyor. Şu anda yaklaşık olarak saatte yirmi beş km hızla. Hâlâ telefonda konuşuyor gibi. Ne yapmamızı istersiniz? Tamam.”

“Arkasında kalın, araç bir. Sadece arkasında kalın. Önemli olan onu gözden kaybetmemek. Tamam.”

“Endişelenmeyin. Buna imkân yok. Ona arkadan vuracak kadar yakınız. Tamam.”

Yolun Tottenham Ana Yolu’yla kesiştiği yere doğru ilerliyorlardı. Andrea ileride daha da yavaşladı ve kırmızı ışık yandı.

Bolt sağına soluna baktı. Sağ tarafında Toyota’daki Tina ve Kris Obanje vardı, motosikletli sürücülerden biri de diğer taraflarındaydı. Artık helikopteri göremiyor ama uzaklarda olamayacağını biliyordu. Andrea’yı gözden kaybetmeleri imkânsızdı, bu yüzden adamların yerlerini belli etmeden parayı nasıl alacaklarını tahmin edemiyordu. Ancak bu adamlar profesyoneldi. Şimdiye kadar tek bir hata bile yapmamışlardı. Gizli bir planları vardı. Bundan emindi.

Işıklar uzunca bir süre kırmızıda kalmış gibiydi. Bolt arabadan inip Andrea’nın Mercedes’inin yanına yürüyerek ona neler yaptığını sormayı fena hâlde istedi ama bunun iyi olmayacağını biliyordu. Eğer adamlar şimdi fidyenin teslimini iptal ederlerse Emma’yı canlı bir şekilde geri alma umutları daha da azalırdı. Sadece onu takip etmek zorundaydılar.

Adamların ne yapacaklarını kestirmeye çalıştı. Bir şeylerin döndüğünden şüphelendikleri açıktı. İlk başta Andrea’nın polisi atlatmaya çalışmasını denemişlerdi ama şimdi taktik değiştirip

ondan yavaşlamasını istiyorlardı. Neden? Kesin bir şeyi bekliyorlardı. Ama neyi?

Sonra birden aklına geldi. “Lanet olsun.”

Mo ona döndü. “Ne?”

“Tottenham’ın maçı var mı bugün?”

İleride ışıklar yeşile döndü ve arabalar ilerlemeye başladı.

“Emin değilim. Kontrol edecek zamanım olmadı. Sen şimdi...”

“Tanrım, var tabii.” dedi Turner, kafasını koltukların arasından uzatarak. “Beşi çeyrek geçe başlayacaktı.”

Bolt direksiyonu yumrukladı. “O zaman şu anda bitiriyor olmalılar. Bahse varım son düdük az önce çalınmıştır. Şimdi her şey anlaşıldı.”

Başka bir şey demesine fırsat kalmadan Barry’nin sesi tel-sizde duyuldu; ses tonu öfkeliydi, kelimeleri Bolt’un şüphelerini anında doğruladı.

“Merkezden tüm araçlara, bir durum var. Futbol taraftarları kalabalık bir şekilde White Hart Yolu’ndan çıkıp Tottenham Ana yolu’n doğru gidiyorlar, hedefin tam kuzeyine doğru. Fidyenin teslim edileceği muhtemel konum bu olabilir.”

Bolt içinde bir adrenalın patlaması hissetti. Muhtemel konum mu? Bu neredeyse kaçınılmazdı.

“Bana hedefin şu anki konumunu ver.”

“Araç birden merkeze, hedef sola dönüp Tottenham Ana yolu’na girdi ve giderek hızlanıyor.”

“Onu gözden kaybetmeyin!” diye kükredi Barry. “Tüm araçlar, gözünüzü ondan ve paradan ayırmayın! Tamam.”

Hiç kimse Andrea’nın umurunda değildi. İleride beyaz formalı kırk bine yakın futbol taraftarından oluşan bir dalga sokağa dökülürken önündeki trafik yavaşlasa da o iki şerit arasında delirmiş gibi bir o tarafa bir bu tarafa geçiyordu.

Bolt ona yetişmeye çalışırken yüksek sesle küfretti, bir manevra yaparken iki araç arasında sıkışıp iki yan aynayı da kırmış, sonra da boşluktan geçerek hızlanmıştı. Andrea'nın ilk hızlanması aralarına yaklaşık otuz metrelik bir mesafe koymuştu. Yol beyaz bir denize dönüşürken, yüz elli metreden daha yakın bir mesafedeki atlı polisler trafiği durduruyorlardı. Taraftarlar çoktan kaldırımları doldurmuş, yolun her iki tarafından kendilerine doğru geliyorlardı, yüksek sesle bağırışları havayı inletiyordu.

Andrea kaldırıma yanaştı ve birdenbire durdu. Bir saniye sonra arabadan indi, telefon kulağına dayalı değildi artık. Yolcu taraftaki kapıya koştu, çantayı aldı, omzuna attı ve ağırlığı altında elinden geldiğince hızlı bir şekilde yürümeye başladı.

Bolt'un kulağı, tüm takip araçları ve motosikletleri birdenbire konuşmaya çalışırken sesle doldu.

“Araç üçten tüm araçlara, hedef hareket hâlinde. Ne yapmamızı istersiniz? Tamam.”

“Motosiklet birden merkeze, hedef aracın on metre kadar gerisindeyim. Hedefi görüyorum. Önünü kesmemi ister misiniz? Tamam.”

“Merkezden motosiklet bire, çanta yanında mı? Tamam.”

“Evet, yanında. Tamam.”

“Lanet olsun. Paranın içindeki cihazlar onun hâlâ arabada olduğunu söylüyor. Aptal kadın onları da çıkarmış. Merkezden tüm araçlara, yaya olarak takip edin. Hemen. Onu kaybetmeyin. Ya da çantayı. Hadi! Hadi! Hadi!”

Bolt, Mo ve Turner yıldırım hızıyla arabadan indiler. Andrea'nın üstlerine doğru gelen kalabalık tarafından çoktan yutulmaya başlandığı yere doğru koşarken aracı yolun ortasında bıraktılar. Motosiklet bir onlardan öndeydi, koşarken kaskını çıkardı

ama Bolt daha hızlıydı, onu geçti ve bakışları Andrea'nın başına odaklanmış bir şekilde taraftarları dirsekleyerek ilerledi.

Sadece on beş metre sonra mesafe kapanacaktı.

Patlama birdenbire oldu, arkasından ilerideki kalabalığın bir yerlerinde çok parlak bir ışık görüldü. Bolt gözlerini kapatıp içgüdüsel olarak başını tuttu ama gözlerini tekrar açtığında aşağı yukarı aynı yönden ikinci bir patlama daha duyuldu. Panik içinde bağırışlar yükseldi ve insanlar patlamanın olduğu yerden uzaklaşmaya çalışırken birdenbire Bolt'un üzerine doğru itişip kışmaya başladılar. Bolt arkaya doğru itildi ve adamların arasından çıkmaya çalışırken dengesini korumak için mücadele vermek zorunda kaldı, bu arada deli gibi Andrea'yı arıyor ama görüşünü engelleyen bu kitlenin arasında onu göremiyordu.

Sonra birden öksürmeye ve gözleri sulanmaya başladı. Sanki birileri amonyağı önce suratına püskürtmüş, sonra da boğazından aşağı biraz daha boşaltmıştı. Biber gazı. Şerefsizler biber gazı atmışlardı. İnsanlar gazın zehirleyici etkilerine maruz kalmaya başladıkça panik büyük ölçüde arttı, pek çoğu bir çeşit terör saldırısından korkuyordu hiç şüphesiz. Bolt acıdan gözlerini kısıarak, suratının aşağı yarısını kapatmak için gömleğini çekmiş bir hâlde öksüren kalabalığın ortasında direnmeye çalışırken fırtınadaki bir gemi gibi sarsılıyordu.

Sonra önünde büyük bir boş alan belirdi. Bir avuç taraftar yerdeydi, birinin kafasında bir kesik vardı. Yaklaşık on metre kadar ileride, tam ortada Andrea duruyordu. Kaldırıma diz çökmüş, elleriyle suratını kapatmıştı. Çantadan eser yoktu. Artık sirenler çalıyor ve atlı polisler olay yerine doğru dörtlüye geliyorlardı ama hâlâ, hemen yardım edemeyecek kadar uzaktalardı.

Gözyaşları hâlâ akan Bolt kaçan insanların sırtlarına odaklanmaya çalıştı, gözleri dört bir yanı deli gibi tarıyordu. Mo ve Tur-

ner'in birbirlerine yakın durarak sadece birkaç metre geride dikildiklerini gördü. Mo ellerini yüzüne kapamıştı, Turner ise kendi suratına bir mendil tutuyor ve etrafa çaresiz gözlerle bakıyordu.

Ve sonra siyah beyzbol şapkası takmış bir adamın omzuna attığı çantayı gördü. Adam köşeyi dönüp bitişikteki sokaklardan birine girdi, kaçan kalabalık tarafından engellenirken hızla hareket ediyordu ve çoktan gözden kaybolmuştu.

Hâlâ öksüren Bolt mikrofonuna eğildi ve çabuk çabuk konuştu. "Şüpheli çantayla birlikte..." Sokak tabelasına bakındı ama göremedi. "Ana yoldan ayrılan sokaklardan birine girdi, batı yönünde."

"Merkezden tüm birimlere." diye bağırdı Barry kulaklıktan. "O çantayı kaybetmeyin! Güvenlik kameralarındaki görüntüleri almaya çalışıyoruz."

"İşte orada." dedi Bolt tükürükler saçarak, işaret ederken hâlâ acı bir tadı olan gazı yutuyordu.

Turner onu çoktan görmüştü, arkasında Kris Obanje ve Tina Boyd'la birlikte o yöne doğru taraftar kalabalığını iterek ilerliyordu. En hızlı hareket eden Turner'dı, sanki Andrea'nın evinde kapalı kalmak ona yeni bir enerji kaynağı ve kendini kanıtlamak için bir amaç vermişti. Adamların arasında en iri yarısı ya da en güçlüsü değildi ama kendisi ve çanta arasındaki mesafeyi eritirken insanları iki yana iterek kalabalığın arasında ilerleyebiliyordu.

"Mo!" diye bağırdı Bolt, "Sen Andrea'yla kal!"

Arkadaşı daha cevap veremeden Bolt onu geçti ve kovalamacaya katıldı, daha temiz havaya doğru ilerledikçe gözlerinin yanması azalıyordu.

İlk patlamanın üzerinden on beş saniye geçmişti ve gaz çoktan dağılıyor, insanların üzerindeki etkisi geçmeye başlıyordu. Şimdi kalabalığın büyük kısmı daha meraklı eğilimleri ağır bastıkça

durma noktasına geliyor, kaçan şüpheli için mükemmel bir perde yaratarak kalın bir duvar oluşturuyorlardı. Kalabalığın içinde ilerlerken, “Polis! Kenara çekilin!” diye bağırdı Bolt, elinden geldiğince yüksek bir sesle. Artık, göze batmamaya çalışmanın bir anlamı olmadığını anlamıştı. Futbol taraftarlarının onunla işbirliği yapma konusunda hiç aceleleri yoktu ama Bolt iri bir adamdı ve eğer çantayı taşıyan adamı kaybederse asla tanımadığı kızını da neredeyse kesinlikle kaybedeceğini biliyordu, bu yüzden hiç kimse umurunda değildi. Eğer üstünde tabancası olsaydı onu salları, hatta havaya birkaç el ateş edip işten atılma riskine bile girerdi.

Bağırmaya devam edip, öfkeli haykırışları ve hakaretleri duymazdan gelerek insanları itmeye devam etti; Tina ve Obanje’ye yetişip onları geçti. Turner yaklaşık on metre kadar ilerideydi, o noktada sokaktaki kalabalık azalmaya başlıyordu. Çantalı adamlar arasında on metre vardı. Turner koşuyor, şüpheli yavaş bir şekilde yürüyordu. Birkaç saniye içinde onu yakalayacak ve her şey bitecekti, çünkü Bolt ve ekibin geri kalanı sadece birkaç saniye geridelerdi.

Ama sonra Bolt göz ucuyla bulanık bir hareket algıladı. O kadar hızlıydı ki Bolt’un yan taraftan bodoslama bir şekilde Turner’a doğru koşan siyah şapkalı, güneş gözlüklü ve yepyeni bir Tottenham forması içindeki adamı algılaması birkaç saniyesini aldı. Bolt, adamın eli havaya kalkarken bir metal parıltısı gördü. Metal Turner’a değdi ve sonra adam onun yanından kaçıp yolun diğer tarafına, çantalı adamın tam zıttı yöne doğru koştu. Turner koşmayı bıraktı, sendeliyormuş gibi görünüyordu; eli adamın ona saldırdığı yere gitti ve sonra taraftarlar suratlarında belli belirsiz meraklı ifadelerle etrafında toplaşırken tek dizinin üstüne düştü.

Bolt onun yanına gelince eğildi, bir elini omzuna koydu. “Matt, iyi misin?”

Barry kulaklıktan neler olduğunu sordu. O anda Bolt iş arkadaşının gömleğindeki giderek büyüyen kan lekesini gördü.

“Lanet olsun!”

Turner suratında neredeyse bir çocuğunki gibi bir ifadeyle, gözleri kocaman ve korkuyla bakarak, başını kaldırdı. “Sanırım bıçaklandım amirim.” diyebilirdi sadece ve sonra dengede durmak için bir elini yere koyup yan yattı, neredeyse uykuya dalacakmış gibiydi.

“Adamımız yaralandı!” diye bağırdı Bolt, mikrofona. “İkinci şüpheli tarafından bıçaklandı. Derhal acil tıbbi yardıma ihtiyacımız var.”

“Ne oldu şimdi?” diye bağırdı Barry kulağına, ses tonu olanların büyüklüğünün kendini göstermeye başlamasıyla tamamen paniklemiş gibi çıkıyordu. “Merkezden tüm birimlere, olay yerini koruyun. Parayı koruyun. Silahlı destek ekibi kısa sürede orada olacak.”

Bolt önemli olanın sakın kalmak ve liderliği ele almak olduğunu biliyordu. Turner’ın bıçaklanmasının üstünden geçen on saniye içinde çantayı taşıyan adam ortadan kaybolmuştu. Ona ulaşmak zorundaydılar. Obanje ve Tina şimdi yanına gelmişlerdi, Bolt Obanje’ye kovalamaya devam etmesini ve Tina’ya da yaralı arkadaşının yanında kalmasını söyledi bağıarak.

“Onu bıçaklayan ne oldu?” diye sordu Tina.

“O bende.” diye tısladı Bolt, ayağa fırlarken.

Bıçaklı adam Tottenham Ana yolu’ndan aşağı doğru koşmuş ve o da gözden kaybolmuştu ama Bolt bu kadar kolay vazgeçmeyecekti. Para umurunda değildi, bunun önemi yoktu ama bu şerefsiz -artık her kimse- adamlarından birini ciddi şekilde yaralamış, Bolt’a sanki bir gün kadar süren bir cehennem yaşatmıştı. Onun Ridgers olup olmadığını görecektik kadar iyi bakamamıştı ama o olduğunu

sanmıyordu. Güvenlik kameraları tarafından kimliğinin tespit edilmesini önlemek amacıyla siyah şapkasını çıkarmayacağını tahmin ederek çok uzaklaşmış olamayacağını bilen Bolt kulaklığındaki çığgın konuşmaları duymazdan gelip adamın peşinden gitti.

Neredeyse bir polis atına çarpıyordu; gözleriyle kaldırımları ve beyaz formalı taraftar kalabalığını tarayarak park hâlindeki araçların oluşturduğu kuyrukların arasından yolun ortasına doğru koşarken atlı polisin bağırarak verdiği emirlere aldırmadı. Hiçbir yerde siyah bir şapka görünmüyordu. Yolun iki tarafında da. Bu, samanlıkta iğne aramaya benziyordu. Ama bir şey vardı. Sürüş psikolojisi sorunsuz işliyordu, yani neredeyse herkes arkadaki itiş kakışa doğru dönmüştü ve bazıları aslına bakılırsa tereddüt ederek ters yöne doğru hareket ediyorlardı. Ancak bir adam göze batıyordu, çünkü çok hızlı adımlarla olay yerinden bir amacı varmış gibi uzaklaşıyordu. Diğer taraftarların arasında ilerlemeye çalışırken gözden uzak olmaya çalışarak kaldırımın duvara yakın tarafında ilerliyordu. Bolt daha önce onu doğru düzgün görememişti ama boyu ve kilosuna hakkında yanılmıyordu ve otuz, belki kırk metre kadar ilerideydi.

Bu oydu, Bolt bundan emindi. Gözlerini sildi, ağzındaki gaz tadından kurtulmak için yere tükürdü ve koşmaya devam etti, adamı yakalamak için çaresiz bir şekilde son hızla gidiyordu.

Otuz beş, otuz, yirmi beş, yirmi metre. Adımları asfaltta yavaş bir gürültü çıkarıyordu. Kaskları, yelekleri ve maskeleriyle iki üniformalı polis yolda durmuş, coplari ellerinde huzursuz gözlerle kalabalığı inceliyorlardı. İçlerinden biri Bolt'un hızla yaklaştığını duydu, sanki vuracak birilerini arıyormuş gibi tehditkâr bir tavırla copunu kaldırdı ve durması için bağırdı. Bolt yavaşlamadı bile. Sadece kimliğini çıkarıp elinden geldiğince yüksek bir sesle "Polis!" diye bağırdı ve polis memuru mucize eseri yoldan çekiliverdi.

Ne yazık ki şüpheli de dönüp baktı. Suratındaki ifade, siyah güneş gözlüğünün camları arkasında bile olsa, saf şaşkınlıktı ve Bolt o tek anda doğru adama baktığını anladı.

Şüpheli sokaktan aşağı koşmaya başladı, aceleden orta yaşlı bir kadını devirdi ve dengesini tekrar kazanmadan önce kaldırıma doğru sendeledi. Kadının kocası bağırarak bir şeyler söyledi ve adamı yakalamak için elini uzattı ama kesinlikle hızlı değildi. Bu adam hızlıydı ve peşindekilerden uzaklaşmak için bir sürü nedeni vardı.

Bolt olması gerekenden daha az formdaydı. Son günlerde spor salonuna haftada en fazla bir kere gidiyordu ve göbek kısmından birkaç kilo almaya başlamıştı. Ancak bugün saf öfkeden güç alıyor ve hedefine ayak uyduruyordu. Durması için adama bağırdı, sesi o kadar yüksekti ki tüm sokak duyabiliyordu. İnsanlar onun tarafına, sonra kaçan şüpheliye doğru döndüler; adam bıçağını çıkarıp rastgele sağa sola sallamaya başladı. Bu etkili bir hareketti. Kalabalık iki yana kaçıştı, hiç kimse bıçaklı bir adamla uğraşmak istemiyordu.

Bolt omzunun üstünden hızlıca arkasına baktı. Ekibinden iki kişi, Dan Blakeley ve Cliff Yakonos arkasından geliyorlardı ama hâlâ en az yirmi beş metre kadar geridelerdi; helikopterse hiçbir işe yaramadan tepelerinde dönmeye devam ediyordu ve Bolt'un üzerinde silahı yoktu. Eğer şüpheliye yetişirse büyük bir risk alacaktı. Bu bilgiyi düşündü, riski kabullendi, ciğerlerindeki ağrıyı duymazdan gelerek koşmaya devam etti ve hedefiyle arasındaki mesafeyi yarım metre kadar kapatmaya başladı.

“İkinci şüpheli Tottenham Ana yolu üzerinde güneye doğru koşuyor.” diye bağırdı mikrofona. “Silahlı ve tehlikeli. Acil destek talep ediyorum.”

“Merkez konuşuyor. Destek yolda. Tahmini varış süresi bir dakika.”

Yanında büyük ihtimalle oğlu olan on yaşlarında bir çocuk sahibi, otuz yaşlarındaki iri yarı bir adam şüpheli yanından koşarak geçerken birdenbire onun üstüne atladı ve sımsıkı sarılarak yakalamaya çalıştı. Bu, cesur bir hareketti. Cesur, yardımsever ve tamamen gözü kara. Adam şüpheliyi kavradı, bir hayır kurumu mağazasının vitrinine çarptı ama bıçağı etkisiz hâle getirecek kadar hızlı değildi. Şüpheli acımasızca ve içgüdüsel olarak tepki vererek, suratı öfke ve çaresizlikten buruşmuş bir şekilde bıçağı tek bir hamlede doğrudan adamın üst tarafına indirdi. Adam devrilen bir ağaç gibi yere yığıldı, muhtemelen daha yere düşmeden ölmüştü. Oğlu “Baba!” diye haykırdı. Bu korkmuş, şoka girmiş birinin ulumasıydı, Bolt’un uzunca bir süre kulaklarından gitmeyecek bir sestti. Ölümün bu kadar çabuk olabileceğine dair acımasız bir hatırlatmaydı bu. Bir saniye önce muhteşem bir akşamda oğlunuzla birlikte takımınızın futbol maçını görmeye gitmiş yaşıyan, nefes alan, gülümseyen bir insansınız; bir saniye sonra ise yoksunuz. Sonsuza kadar.

“İkinci şüpheli halktan birini bıçakladı; acil tıbbi yardım gerekli.” diye bağırdı Bolt mikrofonuna, ama acil falan değildi. Adam ölmüştü. Andrea’nın temizlikçisi ve Jimmy Galante gibi. Hatta belki de Emma gibi. İnsan hayatına en ufak saygısı olmayan bir katil tarafından öldürülmüşlerdi.

Bolt’un içi öfkeyle doldu. Bu çok uzun zamandır, belki de şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha güçlüydü; Marcus Richardson’ı tekmeleyip döverken içinde yükselen duyguyu bile gölgede bırakıyordu ve ona şuursuz, müthiş bir enerji veriyor gibiydi.

Adamın müdahalesi hayatına mâl olmuş olabilirdi ama aynı zamanda şüpheliye de beş-altı metreye mâl olmuştu. Şüpheli elinden geldiğince çabuk koşmaya başladı, az önce babasız bıraktığı çocuğun yanından bıçağını sallayarak geçti ama artık Bolt’la arasında sadece birkaç metre vardı. İleride bir kavşak vardı ve oraya

varınca birden sağa döndü, öyle ki ivmesini koruyabilmek için bedeni neredeyse ikiye katlandı. Bolt koşmaya devam etti, kendisi de köşeyi dönerken her ne kadar şüphelinin bu kör noktayı pusu kurmak için kullanabileceğini bilse de detereddüt etmeyi düşünmedi bile. Mantıklı bir risk değerlendirmesi yapmanın ötesideydi ve saf intikam duygusunun sahasına giriyordu. İhtiyacı olan bilgiyi bu şerefsizden döve döve alırdı, mecbur kalırsa onu öldürürdü ama onu hayatta kaybedemezdi. Kesinlikle olmazdı. Aslında bu, inanılmaz derecede özgürleştirici bir düşünceydi.

Köşeyi döndüğünde şüpheli birkaç metre fark atmıştı ve tıkanmış trafiğin içinden ilerleyerek yolun diğer tarafına doğru koşuyordu. Buradaki kaldırımda dolaşan insan sayısı daha azdı ve ortada polis olduğuna dair bir işaret de yoktu. Ama bu avı için daha az siper demekti ve Bolt arayı açmadıkça, şüphelinin konumunu mikrofona bildirirse onun kaçamayacağını biliyordu.

Otuz metre sonra şüpheli etrafına bakındı ve Bolt'un hemen arkasında olduğunu gördü. Tekrar önüne dönüp koşmaya devam etti ama Bolt onun elindeki bıçağın farkındaydı. Bu ufak bir hançerdi, hâlâ iki adamın kanıyla kirli hâldeki bıçak kısmı muhtemelen yirmi santim uzunluğundaydı. Bolt'un mücadele etmek için sahip olduğu tek şey polislere verilen standart biber gazıydı. Bu ve devam etmesini sağlayan saf öfke. İkisi de başarısı için bir garanti değildi. Eğer üzerinde bir tabancası olsaydı bir saniye tereddüt etmeden o şerefsizi yere indireceğini biliyordu. Bacağına bir kurşun sıkar ve o, yerde çaresizce yatarken kızının nerede olduğunu döve döve ağzından alırdı. Çünkü şu bir gerçektir ki -aslına bakılırsa bu beyninin ön tarafına alevler saçan akkor hâlindeki harflerle damgalanmıştı- eğer bu adamı kaybederse Emma ölmüş sayılırdı.

Şüpheli birden sola döndü. Bolt da sokak adını mikrofona bağırarak aynısını yaptı ama nereye gittiğine doğru düzgün bak-

madığı için kayıp dengesini yitirdi, yere düşerken dizini sıyrıldı ve yana yuvarlandı. Acıyı duymazdan geldi, ayağa fırladı ve sakarlığının ona beş metreye mâl olmasına küfrederek koşmaya devam etti.

Sokak çok katlı bir belediye evinin girişine açılıyordu. Burası araçlar için çıkmaz sokaktı. Bolt küfretti. Eğer şüpheli bu altmışlardan kalma karaktersiz binaların göze çarpan bir özelliği olan dar sokaklardan oluşan mahallelere girerse, bu neredeyse kesin bir şekilde bu ağın içinde gözden kaybolacağı anlamına geliyordu. Tanrım, bu destek neredeydi? Helikopter bile tepesinde değildi artık; hiç şüphesiz paranın peşine düşmesi için gönderilmişti. Yarım milyon sterlinin geri alınmasının amirleri ve amirlerinin amirleri için bıçaklı, acımasız bir katili yakalamaktan ve on dört yaşında bir genç kızın hayatını kurtarmaktan daha önemli olduğunu keşfetmek midelerini bulandırdı, ama içten içe bunun hep böyle olduğunu biliyordu. Tüm İngiliz adalet sistemi hayatların korunmasından çok mülkün korunması üzerine kuruluydu; bu yüzden silahlı soyguncular her zaman çocuk tacizcilerinden iki, üç, hatta bazen beş kat daha fazla hapis yatıyorlardı.

O gergin, çaresiz saniyelerde Bolt tam anlamıyla tek başındaydı; başarısızlığın düşünmesinin bile hoş olmadığını bilerek her şeyi kendi başına yapmak zorunda olan desteksiz bir adamdı.

Silahlı müdahale aracı birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Aslına bakılırsa, ilerideki bir ara sokaktan, tam da binaların girişine bakan yerden çıkmıştı. Yolu kapatarak aniden durdu ve üç memur hemen aşağı indiler; MP5'lerini doğrudan kendilerinden yirmi metre kadar ilerideki şüpheliye doğrulttular.

“Silahlı polis! Silahını bırak!”

Bolt şüphelinin silahlardan kaçarken dönüp kendine doğru koşacağını bildiğinden, yani tutuklamayı yapmak kendisine kalacağından, cebindeki biber gazına uzandı.

Ama şüpheli geri dönmedi. Koşmaya devam etti. Doğrudan polislerin üstlerine gidiyor, büyük ölçüde savaş narasına benzer şeyler haykırıyordu.

“Adamı vurmayın!” diye bağırdı Bolt. “Onu canlı yakalayın! Tanrı aşkına, ona ihtiyacımız var!”

“Silahlı polis! Silahını hemen bırak!”

“Vurmayın!”

Şüpheli onlardan sadece on metre uzaktaydı. Hâlâ koşarak kolunu geriye attı ve bıçağı fırlattı. Bıçak acil müdahale aracından inen memurlardan birinin dirseğinin yukarısına isabet edip pazısını dilimledi. Polis silahını düşürdü ve sendelerken kolunun yarısına kadar girmiş bıçak sapını bir işe yaramasa da kavradı. Şüpheli için bu, intihar gibi bir hamleydi. Bolt bunu biliyordu ve bunun ne anlama geldiğini de. Ölü bir kız gördü; bir cenaze ve her şeyi daha farklı nasıl yapabileceğini merak ederek geçen bir ömür.

Kurşunlar boş caddede maytap gibi ses çıkardılar, gürültüleri etraftaki binaların yüksek duvarlarına çarpıp yankılanıyordu. İki kez yaylım ateşi. Şüpheli yere düşmeden önce kollarını sağa sola sallayarak kendi etrafında daire çizdi ve sonra da sırtüstü yere düştü, güneş gözlüğü uçup asfaltta tıngırdadı.

“Polis!” diye bağırdı Bolt kendini tanıtmak için, şüphelinin yattığı yere koşarken kimliğini kaldırdı. Çömeldi, nabız var mı diye baktı, bunun bir işe yaramayacağını anladı. Bir şeyler vardı ama giderek zayıflıyordu ve parmaklarıyla adamın bileğini sıkıp çaresizlik yüklü bir sesle ona ölmemesi için bağırırken nabız tamamen gitti. Adam ölmüştü. Gözleri kapalıydı, ağzı hafif açıktı ve bir köşesinde tek bir kan damlası vardı. Ayrıca bu, Scott Ridders da değildi. Bu adam gençti -yirmilerinin sonunda, belki otuzdu- sıradan, saf bir suratı ve güney Avrupa’da bir yerlerden geldiğine işaret eden yanık bir teni ve gür, siyah saçları vardı. Bolt

onu daha önce hiç görmemişti, hakkında hiçbir şey bilmiyordu, muhtemelen de hiçbir şey bilemeyecekti; yalnızca bundan sonraki günlerinde ölümünün kendisi için bazı sonuçlar doğuracağını biliyordu.

Ve acil müdahale polislerinin onu etkisiz hâle getirmek için neden lazer ya da cop gibi ölümcül olmayan seçenekler kullanmadıklarını anlayamayarak orada çömelip ölü adama bakarken, kulaklıktan Barry'nin çılgına dönmüş sesini duyunca en kötü korkuları gerçeğe dönüştü.

“Merkezden tüm birimlere. Ne demek birinci şüpheliyi kaybettiniz? Bulun onu! Tüm bölgenin kapatılmasını istiyorum! O parayı almak zorundayız! Tamam.”

Başarısız olmuşlardı. Ve şu anda ne olduğunu sadece Tanrı bilebilirdi.

giderek yükselen siren sesleri havayı doldurdu. Andrea araçlardan birinin arkasında, ayaklarını dışarı sarkıtmış, elinde bir şişe suyla oturuyordu.

Olay yerindeki herkes tam anlamıyla şoktaydı. Operasyon tam bir fiyaskoydu. Vergi mükelleflerinin paralarından bir araya getirilen yarım milyon sterlin gözlerinin önünde ayaklanıp gitmişti; daha da kötüsü halktan biri öldürülmüş, ekip üyelerinden biri ciddi şekilde yaralanmış ve yakalamayı başardıkları tek şüpheli de canlı şekilde ele geçirilmektense bir zafer parıltısı içinde ölmeye karar vermişti. Gerçekten bundan daha kötüsü olamazdı. Tek olumlu şey, bıçaklanan taraftarın aksine Turner'ın hâlâ hayatta olmasıydı, gerçi durumunun ciddiyeti henüz bilinmiyordu. Hackney'deki yılların tecrübesine sahip olduklarından bıçakla yaralanmalarda bir efsane olan Homerton Hastanesi'ne helikopterle götürülmüştü, bu yüzden olabilecek en emin ellerdeydi. Yine de hepsinin bildikleri üzere, bu yeterli olmayabilirdi.

Bolt uzmanlık alanı kafa vuruşları olan, kendisinin iki katı iriliğindeki bir adamla on raunt boks maçı yapmış gibi hissediyordu. Düzgün düşünemiyor gibiydi, Emma'yı kaçıran adamların kendilerinden daha iyi düşünüp daha iyi savaştıkları gerçeğini kabullenmek zor geliyordu. Vazgeçemeyeceğini biliyor ama orada operasyonun enkazı arasında dikilirken tehlikeli bir şekilde vazgeçmeye yaklaşıyordu.

“Neler oldu Andrea?” diye sordu. “Paketi almak için durduktan sonra senle iletişimimiz koptu.”

“Paketin içindeki telefonda bir çağrı geldi. Emma çığlık atıyordu.”

Bolt yutkundu. Kendine sakın olmasını söyledi.

“Sadece korkmuş birinin attığı tek bir çığlık. Sonra ses kesildi ve adam hatta geldi. Bu kez Emma'nın korkudan çığlık attığını

ama eğer tam olarak söylediklerini yapmazsam bir dahakine acıdan çılgılık atacağını söyledi. Tam olarak böyle dedi. Bana tüm cihazları atmaya başlamam için o şeyi kullanmamı söyledi” -şimdi Mo’nun elindeki kanıt torbasında duran ve gizli cihazları tespit için kullanılan cihazı işaret etti- “Ve ben de ona neden bahsettiğini bilmediğimi anlatmaya çalıştım ama bana polise gittiğimi bildiğini söyledi ve eğer inkâr etmeye çalışırsam... Emma’ya tekrar çılgılık attıracağını...” Sırayla hepsine baktı. “Başka seçeneğim yoktu. Anlamıyor musunuz? Seçeneğim yoktu. Kızımı geri istiyorum.”

“Ama yanlış yoldan gittiniz.” dedi Tina, ses tonu bezgindi.

“Ne biliyorsun ki sen? Çocuğun var mı?”

“Hayır, ama...”

“Ama yok. Ne konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok.”

Tina cevap vermek için ağzını açtı ama Bolt araya girdi. Bu, onları hiçbir yere götürmeyecekti.

“Tamam Andrea, yani onların talimatlarına uydun. Takip cihazlarını çıkarıp arabadan attın. Ama paraya takılı olan iki tane-sini değil.”

“Hayır, bana arabadan indiğimde onları arabada bırakmamı söylediler.”

Bu, adamların bakış açısından mantıklı bir hareketti, fidyeyi hâlâ takip edebileceklerini düşünmelerine izin vererek onlara sahte bir güven duygusu yaşatmışlardı. Bu, ayrıca bu işteki en azından bir kişinin takip cihazları konusunda uzman bilgisine sahip olduğunu da gösteriyordu.

“En son aldığın talimat neydi?”

“Arabadan inip yolda yürümeye başlamam. Bana birisiyle buluşacağım söylendi. Yürümeye başladım ve sonra birdenbire gürültü oldu, herkes koşuyordu, gaz bombası falan... Gözlerimi

kapattığımı, koşan insanlar yüzünden yere düştüğümü hatırlıyorum, sonra biri kafamın yan tarafına yumruk atıp çantayı aldı.” Yüzünün sol tarafına, darbe aldığı yere dokundu. O bölge kızarıktı ve şişmeye başlıyordu.

“Peki, size saldıran kişiyi görebildiniz mi Bayan Devern?” diye sordu Mo.

“Hayır, hiçbir şey görmedim. Her şey o kadar hızlı oldu ki...”

Sudan bir yudum aldı ve sigara var mı diye etrafına bakındı ama bulamadı.

“Sigarası olan var mı?”

Tina kot pantolonun cebine uzandı, yıpranmış bir paket Silk Cut ve ucuz bir çakmak çıkardı; sonra da bir tane Andrea bir tane de kendi için iki sigara yaktı. Andrea teşekkür eder gibi başını salladı.

“Yani, telefondaki kişi size tüm bu cihazları çıkartmanızı söyledi.” dedi sesinde bir şüphe tınısıyla “Ve siz de çıkarttınız.”

“Doğru.”

“Peki, herhangi bir ara, kızınızı tekrar ne zaman göreceğinizi söyledi mi?”

Üçü de Andrea’ya baktılar.

“Onu çok yakında göreceğimi söyledi. Paranın hepsinin orada olduğunu doğrular doğrulamaz.”

“Bunu ne zaman söyledi?”

“Arabada giderken. İki kez. Bunu iki kez söyledi.”

“Onu nerede bulacağınızı söylemek için sizle nasıl iletişime geçeceğini söyledi mi?”

“Söylemedi.”

“Anlaşılan çok güvenmişsiniz.” dedi Tina. “Hem şüphelilerin hem de paranın izini sürmemizi imkânsız hale getirdiniz, ancak karşılığında size çok az şey teklif edildi.”

“Tamam Tina.” dedi Bolt, genç kadının sorgulamasının agresifliğinden endişe duyarak, “Şimdi tüm bunların üstünden geçmenin bir faydası yok.”

Andrea Tina’ya hem öfkeli hem de duyduklarına inanamıyormuş gibi bir bakış attı.

“Ne var? Bana inanmıyor musunuz yoksa?”

“Öyle değil.” diye cevapladı Tina, “Sadece bunu neden yaptığınızı anlayamıyorum.”

“Bakın, beni suçlamayın, çünkü birileri polisi bu işe karıştırdığım haberini sızdırdı. Bu sizin suçunuz, benim değil.” Sigarasından aceleyle bir nefes daha çekip ayağa kalktı. “Eve gidiyorum ben.”

“Korkarım şu anda mümkün değil bu Andrea.” dedi Bolt.

“Geri çekil Mike. Kızım hâlâ ellerinde. Arayabilirler. Yani, eğer beni tutuklamıyorsanız ben gidiyorum ve eğer arabamı bırakmıyorsanız birinin beni bırakması gerek.”

Andrea onları itip geçti ve Tottenham Ana yolu yönünde yürümeye başladı.

“Burada bekleyin.” dedi Bolt diğer ikisine ve Andrea’nın arkasından koştu. “Dinle Andrea.” dedi yanında yürürken, “Adamlardan haber aldığın an bana söylemen gerek, tamam mı?”

“Böylece işleri tekrar berbat edebilesiniz diye mi?” dedi Andrea hızını hiç düşürmeden tersleyerek. “İmkânı yok. Bundan sonra şansımı tek başıma deneyeceğim.”

Bolt onu omuzlarından tuttu ve yüzüne baksın diye kendine çevirdi.

“Bu adil değil Andrea ve bunu biliyorsun. Ben elimden gelen her şeyi yaptım.”

“Kolumu bırak. Canımı acıtlıyorsun.”

Bolt üniformalı birkaç polisin kendisini izlediğinin farkındaydı. Onları görmezden geldi. “Lütfen.” dedi, “Aradıklarında bana söyle.”

“Mike, neler oluyor böyle?”

Bolt başını kaldırıp bakınca, yanında kendisi kadar asık suratlı ve takım elbiseler içindeki adamlarla birlikte gelen Stephen Evans’ı, eskinin NCS başkanı, şimdinin SOCA başkan yardımcısını gördü. Bolt Andrea’nın kolunu bıraktı ve o da daha onlar bir şey deme fırsatı bulamadan Evans ile iş arkadaşlarını geçerek hızla oradan uzaklaştı. Evans yanındaki adamlara bir şey söyledi ve kendisi Bolt’a yaklaşırken onlar da Andrea’nın peşinden gittiler.

Bolt Evans’ı eskilerden tanıyordu. Düzgün kesilmiş bıyıklara ve ordudaki geçmiş kariyerinin verdiği bir askerî duruşa sahip kırklı yaşlarının sonundaki bu kısa, ince adam Bolt bir keresinde başını belaya soktuğunda kendisine yardım etmişti. Adamın kendi sorumluluğundaki erkek ve kadınların çıkarlarını koruma konusunda hak edilmiş bir ünü vardı ama bu kez farklıydı ve Bolt bunu biliyordu.

“Merhaba efendim.” dedi iç çekerek. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Evans onun önünde durdu. “Evet, öyle. Bu tür şartlar altında karşılaştığımız için üzgünüm.”

Bolt asık bir suratla başını salladı. “Biliyorum.”

“Korkarım bu operasyonun yürütülmesini Freud’dan alıyorum. İşler böyle gittiği için soruşturma bitene kadar görevden alındı. Aynısı senin için de geçerli Mike. Bu konudaki ana ekibin lideri olarak buna devam etmene izin veremem.”

Bolt bu darbeyi hazmetmeye çalışırken bir adım geri attı.

“Bunu yapmayın efendim. Elimde iyi bir ipucu var. Çok yakın zamana kadar Andrea -Bayan Devern- için bahçıvanlık yapmış,

uzun bir sabıka kaydı olan Scott Ridgers diye bir adam var. Bu adam on beş yıl önce Bayan Devern'in ele verdiği bir soyguncular çetesinin üyesiydi. Bence birinci şüphelimiz o olabilir.”

“Hepsini biliyorum Mike.” dedi Evans, soğuk bir ses tonuyla. “Adamın Finsbury Park’taki dairesinin önüne bir izleme ekibi koyduk bile.”

“Ama orada yok, değil mi? Ve bu adam bir pedofil...”

“Konuyla ilgileniyoruz.”

“Dinleyin efendim, lütfen...”

“Hayır.” dedi Evans, merhametsiz bir kesinlikle. “Bu vakada yoksun artık Mike, bir sonraki emre kadar uzaklaştırıldın. IPCC*, tanık ifadesi için senle iletişime geçecek, bu yüzden tatilde ortadan kaybolma. Üzgünüm ama işler böyle olmak zorunda.”

Bolt tartışmanın bir faydası olmayacağını biliyordu. Karar verilmişti. Evans’ın, yanından geçip Mo ve Tina’nın yanına gitmesini seyretti. Onlarla göz göze geldi ama bir şey söylemedi. Bunun yerine arkasını döndü. Artık burada istenmiyordu ya da kendisine ihtiyaç yoktu.

* Independent Police Complaints Commission (Bağımsız Polis Şikâyetleri Komisyonu). İngiltere ve Galler’de polis teşkilatına yöneltilen şikâyetleri ele almaktan sorumlu kamu kuruluşu. (ç.n)

Kırk Üç

Emma çiviyle tuğlayı kazıyordu. Çivi o kadar ufalmıştı ki işaret parmağı ve başparmağıyla tuttuğu yerden sonra ancak bir buçuk santim kadar kalmış, ucu küt ve taraklı bir hâl almıştı. İlerlemesi ümitsizlik verecek derecede yavaştı. Yatağı yer açılsın diye duvardan çekmişti, elleri ve dizleri üzerinde duruyordu ama sırtı saatlerce böyle eğilmekten dolayı hâlâ ağrıyordu ve parmakları ağrı ve sertlikten neredeyse uyuşmuştu. Ama durmayı reddetti çünkü hayatının bu başarıya bağlı olabileceğini biliyordu. Son olanlardan sonra artık daha da fazla.

Annesi için günlerden cumartesi olduğunu ve yakında eve döneceğini söylediği mesajın kaydedilmesinden birkaç saat sonra bodrum kapısının açıldığını anlatan o tanıdık ses gelmiş ve Emma pis kokanın, kahvaltı için kullandığı tabağı almaya gelip gelmediğini merak etmişti. Yatağı elinden geldiğince sessiz bir şekilde duvara itip kukuleta'yı kafasına geçirmişti.

Ama ayak sesleri duyulmamıştı. Sadece soğuk, ölüm gibi bir sessizlik vardı ve Emma hiç şüphesiz ziyarete gelenin zalim olan adam olduğunu anlamıştı, onun ayak seslerini hiç duyamıyordu.

Adamın odadaki varlığını algımlarken sırtından soğuk bir hissin tırmandığını hissetmişti. Onun kendisini seyrettiğini. Duvara

yaptığı şeyi fark etmiş olabilir miydi? Yatağı hareket ettirdiğini duymuş muydu? Bu son muydu? Şimdi mi?

“Geber orospu!”

Ses alaycı ve yakından geliyordu.

Emma ani bir hava dalgası hissetmişti ve adamın eli omzunu sımsıkı, sert bir şekilde sıkıyordu. İçgüdüsel olarak çığlık atmıştı -dehşete düşmüş birinin feryadıydı bu- ve adam gülmüştü.

Ve hepsi bu kadar sürmüştü. Adam elini çekmiş ve Emma ses kaydedici gibi bir şeyin klik sesini duyduğunu sanmıştı. Adamın kapıyı kapatıp gitmeden hemen önceki sözleri alçak, tekdüze bir sesle söylenmişti: “Daha sonra orospu, daha sonra.”

O zamandan beri Emma deli gibi uğraşüyor, zinciri çekiştirmek için sık sık duruyor, hâlâ gevşemediğini görünce yaşadığı hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyordu. Hissettiği keskin dehşet devam etmesini sağlıyor, ama aynı zamanda onu yoruyordu. Fena hâlde uyumak istiyordu, uzanmak ve gözlerini kapatmak. Bu berbat kâbusu unutmak. Ama durmayı reddetti, eğer durursa muhtemelen bir daha asla başlayamayacağını biliyordu.

Ve sonra, nihayet talih yüzüne güldü. İlk kez tuğlalar gerçekten ufalanmaya başladı. Umutla dolarak daha da sert bir şekilde kazıdı ve daha fazla tuğla tozu döküldü, böylece levhayı duvara sabitleyen vidalardan ikisi neredeyse tamamen yerlerinden çıktı. Zinciri kavradı ve sertçe çekti. Bir şeyler yerinden oynadı ve vidalardan biri tamamen çıktı. Emma çekiştirmeye devam etti ama levhayı yerinden çıkaracak gücü yoktu.

Ama neredeyse hedefine ulaşmıştı. Çok az dinlenip devam edecekti.

Yatağa uzandı, gözleri neredeyse anında kapandı. O kadar yorgun, o kadar güçsüzdü ki... Uykuya daldığını, burayla bağlantısının koptuğunu hissetti. Geri gelmeye çalıştı ama yapamadı.

Kırk Dört

Bolt Tottenham Ana Caddesi'ndeki yoğun trafiğe takılıp kalmıştı, her şeyin ters gitmeye başladığı yerden sadece birkaç yüz metre uzaktaydı. Hava kararmış ve siren sesleri giderek seyrekleşmeye başlamıştı. Helikopterler hâlâ havadaydı ama sürekli daireler çizmeleri anlamsız ve gereksiz geliyordu. Dışarıda bırakılması, başlamasına yardım ettiği bir soruşturmada artık istenmemesi ilk değildi.

Eve gitmek istemiyordu, Emma hâlâ oralarda bir yerlerdeyken yapamazdı. Adamların Andrea'nın ev telefonuna yaptıkları iki cep telefonu araması bu sokaklarda bir yerlerden gelmişti ve parayı alan adamın uzaklaştığından şüpheliydi. Helikopterlerden, peşindeki polislerden ve güvenlik kameralarının meraklı gözlelerinden uzağa, yakınlardaki bir eve girmesi çok daha kolay olurdu. Emma'yı tuttukları yere bu kadar yakın bir konumda fidye teslimini organize etmek cesaret gerektiriyordu ama cesaret bu insanlarda hiçbir zaman az olmamıştı. Birinci şüphelinin Scott Ridgers olduğundan emindi ve gerekirse bir noktada Ridgers'ın gizlendiği yerden çıkacağını umarak burada dolaşıp duracaktı. Bu çok ufak bir ihtimaldi ama hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi herhâlde.

Trafik kaplumbağa hızında ilerliyordu, etrafındaki eski püskü binalar -ucuz paket servisi olan restoranlar, hayır kurumu dük-

kânları, üstüne tahtalar çakılarak kapatılmış birkaç harabe- kötü bir şeylerin olacağı ve kapalı bir yere kapatılmış hissi veriyordu. Böyle gecelerde gürültüsü, karışıklığı ve tikanıklığı yüzünden Londra'dan nefret ediyor, boş bir yer için neredeyse somut bir özlem duyuyordu. Strand'da Andrea'yla karşılaştığı günü ve bunun nasıl ilişkilerinin başlangıcı olduğunu hatırladı. Ya orada olmasaydı? Ya farklı bir şey yapıyor olsaydı da yolları ikinci kez asla kesişmeseydi? Şimdi ne kadar mutlu bir adam olacaktı.

O anda beynini kemiren eski bir düşünce aklına düşüverdi. Ya karşılaşmaları tesadüf değilse? Ya tüm bunlar bir tezgâhsa? Belki de Andrea'nın sevgilisi Jimmy Galante Çevik Kuvvet'in içinden bilgi istemiş ve Andrea'yı da bunu alabilsin diye Bolt'la arkadaş olması için cesaretlendirmişti. Geçmişini düşündü, Andrea'nın bilgi alabilmek için ağzını aradığı hatırlamaya çalıştı ama aklına bir şey gelmedi ama elbette Andrea bunu Galante adına yapmıyor da olabilir. Bolt'la, Galante'yi dize getirmek ve kullanmak amacıyla kendi isteğiyle arkadaş olmuş olabilir; ya gerçekten de onu terk etmeyi istiyor ama bunun için başka bir yol düşünemiyordu ya da... Ya da ne?

Tanrı bilirdi ancak. İç çekti, alnındaki teri silip klimanın derecesini artırdı.

Cep telefonunun sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. Ekrana baktı ama numarayı tanıyamadı. Eller serbest özelliğini açıp telefona cevap verdi.

“Bay Bolt?”

Bolt, Lisa Bouchera'nın babasının hafif resmî ses tonunu tanıyıp biraz gerildi.

“Bay Bouchera, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“O adam kızımı aradı.”

Bolt birden heyecanlandığını hissetti. “Ne zaman?”

“Az önce. Ben bahçedeydim ama içeri girdiğimde kızım ağlıyordu. Kızım ona artık kendisiyle görüşmek istemediğini anlatmış, o da kızıma iğrenç şeyler söylemiş.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm.” dedi Bolt ona. “Adamın kızınızı tekrar aramamasını sağlayabiliriz. Kızınızın cep telefonunu alabilir misiniz?”

“Evet. Bekleyin.”

Birkaç saniye sonra adam tekrar hattaydı. Bolt ona Gelen Aramalar ekranına girmesini söyledi.

“Tamam, bir bakalım.” Bir duraklama oldu. “Oldu, girdim.”

Bolt elleri titreyerek not defteri ve kalemını çıkardı.

“En üstteki numarayı söyleyin.”

Kader anı.

Bouchera bir cep telefonu numarası verdi ve Bolt bunu not aldı. Kız arkadaşını aramak için bir cep telefonu kullanarak Scott Ridgers kendi yerini ve Bolt öyle umuyordu ki Emma’nın da yerini ele vermiş oluyordu. Hissettiği heyecan o kadar güçlüydü ki birkaç saniye boyunca gerçekten de midesinin bulanmasına neden oldu.

“Bu, kızınızı son arayan kişi, değil mi?”

“Evet. Az önceydi.”

Bolt saatine baktı. Sekize beş vardı. Paranın ortadan kaybolmasının üzerinden bir saatten daha az bir zaman geçmişti.

“Teşekkürler efendim.” dedi, “Çok yardımcı oldunuz.”

“Siz de. O şerefsizi hapse attığınızda bana haber verin.”

“Elbette veririm.” dedi Bolt, görüşmeyi sonlandırırken.

Derin bir nefes aldı, görevden uzaklaştırıldığının ve oyunu doğru bir şekilde oynamadıkça bu ipucunun hiçbir anlamı olmayacağını fena hâlde farkındaydı. Bir şeyler yapmak zorundaydı ve hemen. Mo ya da Tina kimi arayacaktı? Kime güvenecekti?

Mo her zaman en güvendiği iş arkadaşı olmuştu ama şu son yirmi dört saatte aralarındaki ilişki, muhtemelen geri döndürülemeyecek şekilde değişmişti. Tina ise ekipte operatör şirketlerine en iyi erişimi olan kişiydi ve o sabah toplantıda kendisine nasıl baktığını hatırladı. Bu empati miydi? Bir tür anlayış? Onunla iletişime geçerek çizgiyi aşıyordu, bunun farkındaydı. Kendisine iyilik olsun diye ondan işini tehlikeye atmasını istiyordu ve Tina öyle gizemli, anlaması o kadar zor bir kişiydi ki kendisine yardım edip etmeyeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Cevap vermesini dileyerek Tina'nın numarasını aradı; bu son gelişmeye o kadar odaklanmıştı ki kornaların çaldığını duyana kadar önündeki trafiğin hareket ettiğini fark etmedi bile. Gaza basıp ilerlerken Tina'nın sesini duydu. Net ve her zamanki gibi ciddi.

“Tina Boyd.”

“Tina, benim Mike.”

Genç kadının sesli bir şekilde nefes aldığını duydu.

“Senden haber almayı beklemiyordum. Yeni bir gelişme yok. Matt şu anda ameliyatta.”

Düşünceleri Turner'a yöneldi. Zavallı adam. Keşke Andrea'nın evinde kalsaydı.

“Dinle, burada başımızı kaşıyacak vaktimiz yok. Gitmem gerekiyor.”

“Bir iyilik yapmanı isteyecektim.”

“Ama görevden alındın.”

“Biliyorum ama bu acil bir durum ve davayla alakalı. Scott Ridgers'in kullandığı bir cep numarası buldum. Sana daha önce bahsettiğim ve Andrea'nın bahçıvanlarından biri çıkan şüpheli. Numarayı az önce bir arama yapmak için kullanmış, tam olarak

dakikalar önce. Eğer bu numaranın izini sürebilirse bizi doğru-
dan ona götürecektir.”

“Bunu nasıl öğrendin?”

Bolt elinden geldiğince kısa bir şekilde açıkladı.

“Stephen Evans’la konuşabilirim ama buna yetki verebilece-
ğinden ya da vermek isteyeceğinden emin değilim.”

“Hayır, onunla konuşma. Sana şimdiden söyleyebilirim, buna
izin vermeyecektir. Sadece yap bunu. Lütfen.”

“Yapamam. Sen görevden alındın. Bu bana işime mâl olabi-
lir.” İç çekti. “Üzgünüm.”

“O benim kızım Tina.”

“Ne?”

“Emma Devern. O benim kızım. Eğer bana inanmıyorsan
Mo’ya sor. Tüm bunlar başladığından beri bu kadar gergin olma-
mın nedeni de bu.”

“Tanrım, ben... Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Hiçbir şey söyleme. Sadece bana yardım et, lütfen. Eğer hızlı
hareket etmezsek Emma ölebilir.”

“Beni bu duruma soktuğuna inanamıyorum Mike.”

“Sence ben bunu istiyor muyum? Bak, kesinlikle mecbur kal-
madıkça bunu senden hayatta istemezdim.” Sesindeki çaresizliği
duydu ve bundan nefret etti.

Tina iki, belki de üç saniyeliğine sessizdi.

“Tamam, numarayı ver bana.”

Tina’ya numarayı okudu.

“Ne yapabilirim bakacağım ama biraz zaman alabilir.”

“O benim kızım. Zaman yok.”

“Eğer bana yalan söylüyorsan...” dedi Tina sakın bir şekilde,
“Seni öldürürüm.”

Kırk Beş

Emma birden uyanarak dimdik oturdu. Oda karanlıktı ve ağzı kupkuruydu. Ne kadar zamandır uyuduğunu merak etti. Saat olmadan bunu söylemek zordu ama epey zaman olmuştu. Yarım saat ya da öyle bir şey. Gözlerini ovaladı, bacaklarını yataktan sarkıttı ve zinciri duvardan çıkarmaya çok yaklaştığını hatırladı.

Ve sonra gürültülü bir çarpma sesi duydu. Bu, ön kapının kapanma sesiydi.

Geri dönmüşlerdi.

Zinciri iki eliyle kavradı, gözlerini kapattı ve elinden geldiğince sert bir şekilde çekti. Bir çatırtı oldu -bir şeyler yerinden oynuyordu- ve taş zemine daha fazla toz yağdı. Yukarıdaki ayak seslerini duyabiliyordu fakat konuşma yoktu.

Dişlerini sıkıp içindeki mide bulandırıcı hissi duymazdan gelerek çekmeye devam etti, bunun son şansı olabileceğini bilerek tüm bedenini geriye attı.

Bir çatırtı daha.

Bodrum kapısının yakınında bir hareketlilik oldu, birileri ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Geliyorlar.

Zamanı tükenmişti.

Ve birdenbire yatağın üstünden yuvarlanıp acı verici bir şekilde yere düştü, duvardan çıkan zincirse üstüne yığılmıştı.

Başarmıştı. Metal levha yerinden çıkmıştı.

Kırk Altı

Çağrı geldiğinde, Bolt sıralı evlerin olduğu bir başka kirli arka sokakta amaçsızca dolaşıyordu. Arabanın gösterge panelindeki saat 8.07'ydi. Tina'yla yaptığı görüşmenin üstünden sadece dokuz dakika geçmişti.

Bolt'a göre bir insanın hayatı beklemeyle geçen tek, uzun, korkutucu anlardan ibaretmiş gibiydi, o beklemenin sonunda beklediğiniz çok önemli haberleri alıyordunuz: Tahlil sonuçları, sınav sonuçları, bir jürinin kararı, kızınızı tutan adamın yeri.

"Tina." dedi, çatlak bir sesle, "Ne buldun?"

"Telefon hâlâ açık. Konumu Crews Hill'deki Woodlands adında bir çiftliğin yakınları olarak görünüyor."

"Nerede bu yer?"

"Enfield'in hemen kuzeyi, M25'in güneyi."

Tina ona adresi verdi ve Bolt da bilgileri navigasyon cihazına girdi. Burası şu anda bulunduğu yerden sadece on kilometre kadar uzaktaydı. Arabayı tekrar ana yola dönecek şekilde çevirdi.

"Teşekkürler Tina."

"Ne yapacaksın?"

"Gidip bir bakacağım. Eğer bir şey görürsem hemen haber vereceğim."

“Bu, benim başımı büyük belaya sokabilir Mike. Bilginin kimden geldiğini bileceklerdir ve sen de biliyorsun ki birinin konumunu izinsiz belirlemek tamamen yasa dışı.”

“Eğer bundan bir şey çıkmazsa ucu da sana kesinlikle dokunmaz. Bu konuda sözüme güven ve eğer bir şey çıkarsa, senin adından hiç bahsetmeden Ridgers’in konumunu neden öğrendiğime dair bir sebep bulurum. Sana gerçekten minnettarım Tina.”

“Mo’yla konuştum. Tanrının, onun senin kızın olabileceğine inanamıyorum.”

O anda bir sessizlik oldu, çünkü Bolt gerçekten ne diyeceğini bilmiyordu. Tina ona şans dileyerek sessizliği bozdu.

“Kontrol eder etmez bizi ara.” diye ekledi.

“Elbette.”

Bolt görüşmeyi bitirdi ve az önce sıyrılıp geçtiği arabadaki sürücüden gelen kornayı duymazdan gelerek hızlanıp ana yola girdi. Onun için tek önemli şey Scott Ridgers’a ulaşmaktı.

On kilometre... Geri sayım başlamıştı.

Kırk Yedi

Emma yatağı duvardaki delik ve yerdeki tuğla tozları görünmesin diye asıl yerine getirdi ve kukuleta elinde, sessizce bekledi. Yere düştüğü zaman çarptığı dirseği acıyor; susadığını, midesinin bulandığını hissediyordu.

Yukarıdaki hareketlilik birkaç dakika önce durmuştu ve şimdi hiçbir şey duyamıyordu. Ne yapması gerektiğini merak etti. Sorun suydı ki hareket edebilse de ellerinde hâlâ kelepçeler vardı ve burada kilitliydi; zincir de hâlâ ayak bileğindeydi ve bu da eğer kaçmaya çalışırsa kendisini kesinlikle yavaşlatacaktı. Ve sessizlik onu korkutuyordu çünkü sessizliği zalim olanla ilişkilendiriyordu.

Daha sonra orospu.

Belki de şimdi bıçağını biliyordu?

Ama onun gelip kendisini öldürmesini bekleyerek öylece oturamazdı burada. Yoksa tüm çabaları boşa giderdi. Hayır, bir şeyler yapmak zorundaydı. Kafasında bir plan oluşturdu. Kapının arkasında, basamakların en üstünde saklanacaktı ve adam içeri geldiğinde daha o kendisini göremeden onu aşağı itecekti. Sonra kaçacaktı. Oldukça kusurlu bir plandı bu ama şu anda düşünebilmeklerinin en iyisi buydu.

Ayak bileğindeki zinciri eline alıp yataktan kalkacak oldu. Sonra kilitte anahtar dönüp kapı açılınca durdu.

Geç kalmıştı.

Aceleyle tekrar yatağa gitti ve zinciri yere bıraktı. Elleri titriyordu ve korkunun sırtından yukarı tırmandığını hissetti. Bu muydu? Hayatının son saniyelerini evden kilometrelerce uzaktaki izbe, soğuk bir bodrumda mı yaşayacaktı?

Sessizlik.

Merdivene doğru bakarken kukuletayı kafasına geçirmek için bir harekette bulunmadı.

Işıklar yandı ve Emma parlaklık yüzünden gözlerini kısıtı.

“Emma.” diye bir ses geldi en üst basamaktan, “Benim.”

Bir heyecan dalgası hissetti. Pis kokandı bu. İyi olacaktı.

“Merhaba.” dedi Emma sakın bir şekilde. “Buradayım.”

“Kukuletayı kafana geçir tatlım. Tamam mı? Neredeyse eve gitme zamanı geldi.”

Emma şansına inanamayarak kendisine söyleneni yaptı.

“Gerçekten de eve gidiyor muyum?”

“Doğru.” diye cevapladı adam, hırıltılı sesiyle. “Bitti artık. Annen parayı ödedi, bu yüzden artık burada kalmak zorunda değilsin.”

Emma onun yanına yaklaştığını duydu. Kokusunu da aldı, vücut kokusu o kadar güçlüydü ki kukuletanın altında bile kusmak istemesine neden oluyordu. Adam yatağın yanına, yere bir şey koydu ve Emma suyun çalkalanmasına benzer bir ses duyduğunu sandı.

“Şimdi mi gidiyorum?”

“Çok yakında. Sadece seni hazırlayacağız. Sonra kısa bir yolculuk olacak, hepsi bu kadar. Eve, annene döneceksin ama önce seni biraz yıkayacağım. Böylece tertemiz olacaksın.”

Emma sol koluna ıslak bir süngerin değdiğini hissetti. Bu, üşümesine ve kaşınmasına neden oldu. Adam diğer koluna geç-

meden önce süngeri sol kolunda yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdi.

“Bahse varım iyi geldi, değil mi?”

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Eve gidene kadar bekleyebilirim.”

“Bunu yapmak istiyorum.”

Adam Emma’nın kollarını bir kenara koyup tişörtünü kaldırarak süngeri ufak daireler hâlinde göbeğine sürmeye başladı. Su, eteğinin üst tarafına damlıyordu ve adamın yutkunduğunu duydu. Bu gerçekten iğrenç, bir kurbağanın çıkarabileceğine benzer bir sestti.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Sadece seni yıkıyorum canım.” diye cevapladı adam, tişörtünü biraz daha yukarı kaldırarak. İkinci kez yutkundu.

Emma o anda mide bulandırıcı bir hisle beraber, bu kâbusun kesinlikle bitmediğini anladı.

Kırk Sekiz

Woodlands Çiftliği'ne giden özel yola, M25 yolunun yedi yüz elli metre kadar güneyindeki sessiz, ağaçlıklı bir yoldan giriliyordu; çiftliğin varlığını bir kayın ağacına çakılmış basit, ahşap bir levha haber veriyordu. Hemen yakınlarında başka hiçbir ev yoktu, bu da Bolt'a birilerini şüphe uyandırmadan alıkoymak için burasının uygun bir yer olacağını düşündürdü.

İçindeki gerginlik arttı. Scott Ridgers'ın bir nedeni vardı; Andrea'nın evinde çalışmış, sonra Emma'nın kaçırıldığı gün o da ortadan kaybolmuştu ve tam bir şehir adamı olarak neden burada, merkezden oldukça uzak bu yerdeydi?

Geldiğini duyurmak istemeyen Bolt kenarda durup arabasını olabildiğince ağaçların arasına doğru sürmeden önce yolda otuz metre kadar daha ilerledi. Farları kapatıp arabadan indi. Ağaçların yoğunluğunun yarattığı karanlıktan bakınca ışıkları görebileceğini düşündü ama bunu söylemek zordu. Navigasyon cihazına göre Woodlands Çiftliği ana yoldan en az yüz metre kadar içerideydi.

Zamanın ne kadar kısa olduğunu bildiğinden hızla hareket ederek çiftliğe giden özel yola koyuldu. Planı, olabildiğince sessiz bir şekilde ön taraftan yaklaşmak ve mekânı incelemektir. Eğer Ridgers'tan bir iz yoksa içeri girecekti. Bugün yeterince kez diz-

ginleri eline almıştı, bu yüzden bunu tekrar yapacağı için endişeli değildi ve yaptıklarının çoktan işine mâl olmuş olması gibi bir olasılık da vardı.

Ancak avantajı, şu anda kaybedecek hiçbir şeyinin olmamasıydı.

Kırk Dokuz

Emma neyin geldiğini biliyordu. Bu pis, leş gibi kokan sapık onunla birlikte olmak istiyordu. Eğer bu konuda bir şeyler yapmazsa adam kendisiyle birlikte olacaktı.

Eldivenli bir el dizine dokundu ve Emma kukuletanın altında kusacak gibi oldu.

Aklına bir fikir geldi. Bu, onun tek şansıydı.

“Kelepçeleri açabilir misin?” diye sordu, sesini onun kendisine yapacaklarıyla ilgileniyormuş gibi çıkarmaya çalışarak. “O zaman belki de biz...” Cümlesini yarıda bıraktı.

“Benle matrak geçmiyorsun, değil mi?” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Benle matrak geçen kızları sevmem. Son zamanlarda onlardan bolca oldu etrafımda.”

“Hayır, elbette geçmiyorum. Bunu daha önce de yaptım, anlarsın ya.”

Adam kıkırdadı. “Ah, sen çok yaramaz bir kızsın, değil mi? Sanırım işleri senin için biraz daha rahat bir hâle getirebiliriz.”

Adam, süngerle silmeyi bıraktı ve Emma onun anahtarı bulmaya çalıştığını duydu. Adam anahtarı bulduktan sonra kelepçeleri bileklerinden kaydırarak çıkarırken Emma gerildi. Adamın ayağa kalktığını duydu, sonra da bir fermuarın açılma sesini.

Şimdi! Şimdi! Şimdi! diye haykırdı kafasındaki bir ses.

Emma kukuletayı çekip çıkardı ve tek bir harekette yataktan zıplayarak elinden geldiğince sert bir şekilde adamın kasıklarına tekme attı. Adam acı içinde soluksuz kaldı ve iki eliyle kasıklarını tutarak geri geri sendeledi.

Emma ilk kez ona baktı. Üzerinde kot pantolon ve kirli beyaz bir tişört vardı, suratı kar maskesiyle örtülüydü. Kolları dövme-lerle doluydu.

Emma zinciri eline alıp adamın yanından koşarak geçti, bu arada adam kollarını uzatarak onu yakalamaya çalıştı.

“Seni küçük fahişe!” diye bağırdı, hâlâ testislerini tutarak kızı-
nın arkasından sendelerken.

Emma zincir hâlâ elinde, basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Bacakları birden hareket ettiği için hâlâ kaskatıydı ve ağrıyordu ama adrenalin devam etmesini sağlıyordu, çünkü eğer yakalanırsa bu kez adamın onu kesinlikle öldüreceğini biliyordu. Adam kapı-
yı kilitlememişti, Emma kapıyı açıp koştu.

Koridordaydı. İleride sağdaki bir kapı bir oturma odasına açı-
lıyor, orası da dışarı çıkıyor gibi görünüyordu. Hemen sağa dön-
dü, koridor boyunca koşup kapı kolunu kavradı. Kol döndü ama
kapı açılmadı. Panik hissi içinde sel olup aktı.

Arkasında bodrum kapısı sonuna kadar açıldı ve adam sende-
leyerek arkasından gelirken kapı duvara gürültüyle çarptı.

İkinci bir kol daha vardı. Zinciri koltuğunun altına sıkıştırarak
iki kolu aynı anda çevirdi ve bu kez kapı açıldı.

Eldivenli bir el yakasından tuttu ama o koşmaya devam edip
adamın elinden kurtulurken yakasının yırtıldığını duydu, sonra
günlerdir ilk kez taze havayı içine çektiği gecenin içindeydi. İle-
ride büyük bir kapı ve çitler, onların da ilerisinde ağaçlar vardı.
Kapı kapalıydı. Eğer kapıya doğru koşarsa adamın kendisini ya-

kalayacağını biliyordu, bu yüzden sola dönüp evin ön tarafı boyunca koştu, bir müstemilatı geçip ileride uzun otlarla kaplı bir alana doğru yöneldi.

Arkasındaki adamın çakıl taşları üzerindeki ayak seslerini ve nefes alıp verişini duyabiliyordu. Artık sadece birkaç metre gerisindeydi. Saf korku devam etmesini ve eğer adam kendisini yakalarsa ne yapacağını bilmek bacaklarının şimdiye kadar gidebileceğini bilmediği bir hızda koşmasını sağlıyordu. Hiçbir zaman iyi bir koşucu olmamıştı ve okulda atletizm derslerinden nefret ederdi; gerçi spor hocası Bayan Floyd onun her zaman, küçük göğüslü ve ince oluşuyla atletizm için ideal bir vücut yapısına sahip olduğunu söylerdi. Ve şimdi, en sonunda, önemli olduğu zamanda, Bayan Floyd'un haklı olduğunu kanıtlıyordu.

Aralarına biraz mesafe koyunca adamın nefes alıp verişlerini daha az duymaya başladı. Şimdi uzun otlara doğru koşuyordu ve bir saniyeden daha fazla sürmeyen bir sevinç dalgası hissetti. Hızlanmak için kollarını öne arkaya hareket ettirince zincir gerildi ve ayağının takılıp dengesini kaybetmesine neden oldu. İleri doğru fırladı; engebeli, taşlı zemin onu karşıladı, ilk önce avuç içleri yerle buluştu.

Çaresiz bir şekilde ayağa kalkmaya çabaladı ama çok geçti. Adam bir zafer kükremesiyle üzerine atlayınca acı verici bir şekilde nefesinin kesildiğini hissetti.

“Ah Tanrım!”

“Sana yardım edemez şimdi, seni küçük şakacı!”

Adam Emma'nın üzerine ata biner gibi oturup yüzü kendine bakacak şekilde sert bir hareketle çevirdi, dizlerini de kızın kollarının üst taraflarına bastırıyordu. Emma onun kar maskeli yüzüne baktı, koyu renk gözlerinin deliklerden bakarken heyecanla parladıklarını gördü ve eldivenli eller sabırsız bir şekilde pantolonun

fermuarıyla uğraşıp açarken içindeki dehşetin dalga dalga arttığını hissetti.

Adam Emma'nın bileğini kavrayıp kendi kasıklarına götürdü, bunu yaparken de oturması için kendine doğru çekti. "Hisset beni." diye tısladı adam ve Emma eli onunla temas edince bağırdı. Bu arada hareket etmişti ve artık diziyle Emma'nın diğer koluna bastırmıyordu. Emma bu fırsatı değerlendirip boştaki eliyle çimleri yokladı ve sonunda avucu büyüklüğünde keskin bir çakmak taşı buldu. Güçlü bir silah sayılmazdı ama elindeki tek şey buydu. Şimdi tamamen içgüdüleriyle hareket ederek taşı adamın kafasının yan tarafına götürdü ve sivri tarafını kar maskesinin yan tarafından aşağı bastırarak indirdi.

Adam acı içinde bağırarak Emma'nın eline vurdu, bu arada diğer elini de bırakmıştı; Emma avantajını sonuna kadar kullanarak çakmak taşı adamın testislerinden sadece birkaç santim uzağa, uyluğunun yukarisına vurdu. Adam kız kendisine daha fazla zarar vermeden önce kenara çekilmeye istekli bir şekilde Emma'nın üzerinden kalktı ve Emma da fırsatı değerlendirdi. Hemen ayağa fırlayarak tekrar koşmaya başladı, arkasına bakmaya cesaret etmeden ağaçlara doğru koşarken zincir arkasından geliyordu.

Hızla koşarken ağaçlara çarptı, karanlık tarafından yutulurken dallar ayaklarının altında çıtırdıyordu; çalıların tenini sıyırıp tırmalarken acıyı duymazdan geliyor, sadece koşmaya devam etmek, ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. Daha hızlı, daha hızlı; artık koşmaya devam etme isteğinden başka hiçbir şeyi gözü görmüyordu.

Yapraklardan oluşan bir yatağa balıklama düştü. Adamı hâlâ duyabiliyor ama sanki sesi biraz uzaktan geliyordu. Düştüğünü görmemiş ya da duymamıştı, Emma bundan emindi. Bir yanı tekrar ayağa fırlayıp koşmaya devam etmek istiyordu ama daha büyük bir yanı en iyisinin olduğu yerde kalıp saklanmak olduğu-

nu söylüyordu. Yavaşça, çok yavaşça, nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışarak karın üstü ilerledi ve sivri uçlu yapraklar başını ve sırtını sıyırırken tüm bedeni gizlenene kadar kendini gür bir çobanpüskülü çalısına doğru itti.

Adamın ayak seslerinin yaklaştığını hissedebiliyordu. Adım adım. Tüm hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı ve yüksek sesle ağlamamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Gözlerini sımsıkı kapatıp dudaklarını ısırdı.

“Beni kestir, seni küçük fahişe.” diye tısladı adam, sesi karanlığın içinden kendisine ulaşırken. “Ve sana yaptığım bunca şeyden sonra. Ben seni yaşattım, sense bana bunu yaptın.”

Bir adım daha. Şimdi neredeyse bitişiğinde. Kendini gözlerini açık tutmaya zorladı ve çılgınlığını bastırmak zorunda kaldı. Adam saklandığı çalının hemen yanındaydı, siyah Caterpillar botları suratından sadece birkaç metre ötedeydi; bir tür yırtıcı gibi havayı koklarken siyah, kocaman karaltısı ayışığını kesiyordu.

Emma nefes almaya bile cesaret edemedi den olduğu yerde donup kaldı. Bekleyerek. Umut ederek. Onun kendisini görmemesi için dua ederek.

Lütfen. Sadece eve gitmek istiyorum. Annemi görmek. Bu kâbus bitsin.

Adam orada sonsuza kadar dikilmiş gibi geldi ve Emma ciğerlerinin sıkıştığını, havaya aşırı derecede gereksinim duyduğunu hissetti.

Git. Git lütfen. Daha fazla tutamıyorum nefesimi.

Sonra birdenbire adam hareket etti, çalının kenarından geçip uzaklaşmaya başlarken ayak sesleri tekrar duyulmaya başladı.

Emma gözlerini kapatıp Tanrı'ya şükretti, elinden geldiğince sessiz bir şekilde nefesini bırakıp çok ihtiyaç duyduğu oksijeni yavaşça içine çekti. Dinlemeye devam etti, kendi kendine sadece

birkaç dakika daha burada uzanmak zorunda kalacağını ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Adam aramayı bırakacak ve kendisi de en yakındaki yola doğru koşacaktı. Yardım isteyecekti. Eve gidecekti.

Arkasındaki hareketliliği hiç duymadı, sadece bayat bir ter kokusu geldi burnuna. Ve sonra ayak bileğindeki zincir aniden boynuna dolanıp onu nefessiz bırakırken zafer dolu bir ses kulağına fısıldadı: “Buldum seni.”

Elli

Bolt ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla giden yolda yavaşça yürüdü, sonra ağaçlar bitince yol düzeldi. Harabe hâlindeki iki müstemilatın arasında duran eski, iki katlı ve boyanmaya ihtiyacı olan bir kulübe görüş alanına girdi. Aşağı kattaki ışıklar yanıyor-du ve evin önüne giden çift kanatlı kapılar sonuna kadar açıktı. Koyu renk bir Range Rover araba yoluna park edilmişti.

Araba yolundan çıkıp kenardaki uzun otların arasına girdi, böylece hareketleri dikkat çekmeyecekti; karanlığı siper olarak kullanarak sessizce kapıya yaklaştı.

Ama oraya varınca ileride bir yerden çakıl taşları üzerindeki ayak seslerini duydu. Bu her kimse, Range Rover yüzünden göremiyordu, görünmemek için çitlerin arkasına çömeldi.

Sonra duydu. Kesinlikle bir kadına ait boğuk bir ağlama sesi. Bunun kesinlikle Emma'dan geldiğini anlarken neredeyse ayaklarını yerden kesen şiddetli bir duygu şoku yaşadı.

Birkaç saniye sonra kız görüş alanına girince bu düşüncesi doğrulandı; karanlıkta sadece bir siluetten ibaret olan ve doğrudan önüne bakan, Bolt'un hayal ettiğinden daha ufak tefek bir genç kızdı ama bu kesinlikle Emma'ydı, tıpkı Bolt'un onu boynundaki zincirle sürükleyen adamın Scott Ridgers olduğunu bildiği gibi. Suratında bir kar maskesi olabilirdi ama bu önemli değildi. Bu, oydu.

Şerefsiz.

Ridgers'ın boştaki elinde, Emma'nın direnmediğinden emin olmak için ona yakın tuttuğu ufak bir bıçak vardı. Karanlıkta bile Bolt kızın suratındaki dehşete düşmüş ifadeyi görebiliyordu ve içindeki öfkenin kabardığını hissetti ama aralarında en az yirmi metre vardı, eğer Bolt ona saldırmış olsa Ridgers'ın tepki vermek için bol bol zamanı olacaktı. Şu an sabırlı olmak, bir fırsat kollamak zorundaydı.

Sonra Ridgers, Emma'ya Bolt'un kanını donduran bir şey söyledi: “Şimdi biraz eğleneceğiz bebeğim.”

Emma boğuk bir inilti çıkarabildi ve Bolt gözlerini kapatıp destek için çitlere tutunmak zorunda kaldı.

Gözlerini tekrar açtığında ikisi ön kapıya varmışlardı. Ridgers'ın kapıyı iterek açıp Emma'yı içeri tıkmasını, sonra da etrafına hiç bakınmadan kendisinin de içeri girmesini seyretti.

Ve pis pis gülmesini. Şerefsiz gerçekten de pis pis gülüyordu.

Ayrıca hayatının en büyük hatasını yapmıştı. Kapıyı arkasından kapatmamıştı.

Bolt derin bir nefes aldı. Elinden geldiğince sessiz ve hızlı hareket ederek onların peşinden eve doğru gitti.

Elli Bir

Boynundaki zincir Emma'nın boğazını o kadar sıkıyordu ki adam onu koridorda sürüklerken neredeyse nefes alamıyordu. Bodrum kapısı hâlâ açıktı ve adam onu oraya doğru itti.

Ah Tanrım, oraya tekrar gidemezdi, özgürlüğe bu kadar yaklaşmışken hem de. Ve eğer buraya girerse kesinlikle tekrar çıkmayacağını biliyordu. Canlı bir şekilde yani.

Adamın kollarında gevşedi ve o da küfretti.

“Hadi, kıpırda.” dedi ters ters, artık öfkeliydi ve küçük bıçağın ucunu kaburgalarına doğru bastırdı.

Emma o şekilde kalmaya devam etti ve sanki ölüyormuş gibi korkunç boğulma sesleri çıkarmaya başladı.

“Eğer beni kandırıyorsan...”

Adam Emma'yı dizleri üstünde duracak şekilde bıraktı ve zinciri biraz gevşetti.

“Su.” dedi Emma nefes nefese.

“Tamam.” dedi, kızı ayağa çekip mutfığa doğru koridorda taktaklayarak götürürken. “Biraz su içebilirsin. Sonra birlikte biraz...”

Emma'yı sertçe içeri itti, zinciri bırakınca kız yere serildi.

“Çanta!” diye bağırdı, sesi odayı doldururken. “Lanet olası para çantası! Buradaydı!” Eldivenli eliyle üzeri boş mutfak ma-

sasını işaret etti. “Nereye gitti ki şimdi?” Gözleri kocaman açılıp öfkeyle bakarken elini maskesinin altına sokup yüzünü sıvazlayarak odayı arşınladı. “Buna inanamıyorum. Birileri onu almış. Birileri paramı almış.” Durdu ve elini masaya sertçe vurdu, öyle ki masanın ayakları sallandı. “Benim paramı ya!” diye kükredi tavana bakarak.

Emma korkudan sindi, dehşete düştü, adamın öfke ve geriliminden uzaklaşmak için kendini odanın bir köşesine itti.

“Bunu kimin yaptığını bulacağım.” diye mırıldandı. “Onu şimdi bulacağım ve yakalayınca da...” Elindeki ufak bıçağı cebine koydu, sonra çekmecelerden birini sert bir hareketle çekip büyük bir mutfak bıçağı aldı ve parmağını keskin kısım boyunca gezdirdi. “O şerefsizi yakalayınca filetosunu çıkaracağım.”

Dönüp bıçağı Emma’ya çevirdi. Bıçak tavandaki ışıklardan dolayı parlıyordu. “Burada kal, tamam mı? Eğer anneni tekrar görmek istiyorsan bir santim bile kıpırdayayım deme. Tamam mı?”

Emma ağlamamaya çalışarak başını salladı. “Tamam.”

Adam etrafında dönüp elinde bıçakla, kapıdan öfkeyle çıktı. Ve birdenbire şaşkınlıkla bağırdı.

Sonraki saniye, başka bir adam üstüne atlamış bir hâlde, kapıdan uçuyor ve bu adam Emma’yı ani hatta çılgınca bir rahatlamayla dolduran bir şeyler söylüyordu bağırarak: “Silahlı polis! Silahını bırak!”

Elli İki

Ama sorun da buydu. Bolt, Scott Ridgers'a saldırdığında üzerinde silahı yoktu. Birkaç saat önce üzerinden alınan standart bir gazı spreyi bile yoktu. Şaşırtmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Ridgers'ın bileklerini tutup bedeninden uzaklaştırdı, adamın bıçak tutan eline özellikle dikkat ediyor ve o gün Marcus Richardson'a yaptığı gibi ona da kafa atmaya çalışıyordu. İkisi de mutfığa uçarken Ridgers'a attığı kafa, adam başını kenara çekmeyi akıl edebildiği için, neredeyse değmemiştii bile ve mutfak masasına çarparlarken bir felaket yaşandı. Bolt dengesini kaybedip sallandı, her ne kadar başı şimdi adamın kasıklarının hizasında olsa da çaresiz bir şekilde düşmanını tutmaya çalışırken tek dizi üzerinde karo zemin boyunca kayıyordu.

Ridgers hızlıydı ve bileklerini kurtarıp Bolt'un sıratına diziyile vurmak için onun zor durumundan faydalandı. Bolt burnunda içine işleyen, yakıcı bir acı duydu ve diz çöktüğü yerde sallandı; sonra Ridgers bacağını kaldırıp başının yan tarafına bir kung-fu hareketiyle tekme attığında tepki veremedi. Bu kez sırtüstü düşerek beyaz ve sert bir şeye çarptı. Ridgers'ın botuyla kafasına vurduğu yer fena hâlde zonkluyor ve burnundan dudaklarına akan kanı hissedebiliyordu. Acıyı duymazdan gelerek odaklanmaya ça-

lıştı, Ridgers'ın elindeki kocaman bıçağı gördü ve çaresiz bir durumda olduğunu anladı.

Tanırım. Tüm bunlardan sonra, başarısız olmuştu.

Sonra bir köşede gözleri şoktan kocaman açılmış bir hâlde emekleyen Emma'yı gördü.

“Koş Emma!” diye bağırdı. “Koş!”

Ridgers o an Emma'yı umursamayarak bıçağını Bolt'a doğrultmuş bir şekilde bir adım öne attı. “Param nerede?” diye kükredi. “Lanet olası param nerede?”

Bolt hızla düşünüp, hiçbir seçeneği olmadığını bilerek yana yuvarlandı. Emma ayağa fırladı ama kapı yerine Ridgers'a doğru koştu ve dişlerini adamın bıçak tutan koluna, dirseğinin hemen yukarısına geçirdi. Adam haykırdı ama bıçağı bırakmadı. Bunun yerine kızı saçlarından tutup tek bir hareketle itti, bu güçle kız tezgâhlardan birine çarptı.

Saf öfkeden doğan adrenalin Bolt'un içinde patlayarak kısa süreliğine de olsa acı ve baş dönmesinin yerine geçti. Ayağa kalkacak oldu.

Ama çok geçti. Ridgers üzerine eğilmişti ve Bolt'un sadece kendi hayatını değil Emma'ninkini de sona erdireceğini bildiği bir hamle yapmak üzere kolunu kaldırdığında gözlerinde öldürme arzusu vardı.

Ve ardından yüksek bir patlama sesi, bir saniye sonra kırılan camların sesi geldi ve birdenbire Scott Ridgers öne doğru uçtu. Başı buzdolabına çarptı ve Bolt'un bacaklarının üstüne yan yatacak şekilde yere yığıldı. Eskiden sağ gözünün olduğu yerde du-manlar çıkan delikten ince bir kan dereciği akıyordu.

Adam can çekişirken Emma çığlık attı.

“Eğil hemen!” diye bağırdı Bolt Emma'ya, Ridgers'ın bedenini üstünden atarken.

Gecenin karanlığında arka arkaya dört el daha ateş açıldı, masanın üstü ve yerler cam kırıklarıyla doldu. Emma tekrar çığlık attı ve Bolt elinden geldiğince hızlı bir şekilde, altındaki cam kırıklarını görmezden gelerek ona doğru emekledi. Onu kendine çekti ve açılan ateşten korumak için kanatları altına aldı. Kız kordudan ve hıçkırıklardan titriyordu. Bolt Emma'nın ne kadar küçük ve savunmasız olduğunu düşünerek onu sımsıkı kucakladı. O heyecanlı anlarda bile daha önce hiç tatmadığı türden bir sevgiyle doldu.

“Sadece kıpırdama.” diye fısıldadı. “Ben buradayım artık. İyi olacaksın.”

On saniye boyunca orada sımsıkı, sarmaş dolaş kucaklaşmış bir hâlde durdular. Artık ateş açılmıyordu. Sessizlik geri dönmüştü ve Ridgers artık kımıldamıyordu ama birileri az önce onu öldürmüştü ve o biri, yakınlarda bir yerlerdeydi.

“Burada kal.” dedi Bolt Emma'ya, sonra ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Sadece burada kal, yardım gelecek.”

Bolt dikkat çekmemeye çalışarak mutfağın ışığını kapattı ve arka kapıya doğru sessizce ilerledi. Sağda ve solda müstemilatların olduğu bir avlu ağaçların başladığı yere kadar yaklaşık yirmi metre kadar devam ediyordu. Boş görünüyordu ama Bolt anahatarı kilitte döndürüp kapıyı yavaşça açarken aptalca davrandığını biliyordu. Kızınızı kurtarmak için kendi hayatınızı riske atmak başka, üzerinizde silah yokken silahlı bir adamı kovalamak daha başkaydı.

Ama Scott Ridgers'ı öldüren kurşunları sıkın her kimse o da bu işin içindeydi ve Bolt'un onun kaçmasına izin vermek gibi bir niyeti yoktu ve eğer adam yarın milyon sterlini yanında taşıyorsa kaçıışı yavaş olacaktı.

Bolt elleri ve dizleri üstünde aralık kapıdan geçti, sonra en yakındaki müştemilata doğru hızla koşup durdu, ağaçlara doğru baktı. Hiçbir şey duyamadı. Gece çok hafif meltemlerin hışırtısı dışında sessizdi. Silahlı adam gitmişti.

Aptallık ediyordu. Bunu asla tek başına yapamaz ve Emma'yı da bir cesetle baş başa bırakamazdı. Suratındaki kanları sildi, cebinden telefonunu çıkardı ve eve doğru koşar adım giderken Tina'yı aradı.

Az önce olanları kısaca açıkladıktan sonra "Emma'yı buldum." dedi ona. "Durumu iyi ama Ridgers'ı vuran adam kaçtı. Buraya hemen adam yollamanız lazım. Bir de güvenlik kordonu çekip tüm bölgede yolları kapatmamız gerek."

Görevden uzaklaştırılmış biri tarafından kendisine emirler verilmesi gerçeğini görmezden gelen Tina durumla ilgileneceğini söyleyerek telefonu kapattı.

Bolt mutfak kapısından içeri adım attı. Emma boşluğa gözlerini dikmiş, yerde oturuyordu. Bolt içeri girerken Emma ona doğru döndü ve birkaç saniye boyunca sessizlik içinde birbirlerine baktılar sadece.

Emma son derece bitkin görünüyordu. Kıyafetleri yırtılmıştı, ter lekeleriyle doluydu. Sarı saçları dağılıp keçeleşmiş, bir kısmı da suratını kaplayan ince kir tabakasına yapışmıştı ama bunların hiçbiri önemli değildi. O güzeldi. Ve güvendeydi. Bolt bir duygu dalgasının içinde boğulduğunu hissetti ve ağlamamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Sen kimsin?" diye sordu Emma, tereddütle.

Ben kim miyim? Senin babanım sanırım. Sana ayrılmaz bir şekilde ve sonsuza kadar bağlı ama daha önce hiç tanışmadığın bir adam. Seni bulmak için şu son yirmi dört saatte ecel terleri döken, seni tanımak, gezmelere götürmek, hayatının bir parça-

sı olmak ve bu kadar uzun zamandır neden yanında olmadığını açıklamak isteyen biri. Sana hayal edemeyeceğin kadar çok ihtiyacı olan biri.

“Polisim ben.” dedi.

“Beni evime götüreceksin?”

Derin bir nefes aldı, gözyaşlarının akması için mücadele etti. “Elbette götüreceğim.”

Elli Üç

Ama onu eve götürmedi. Aslında onunla konuşmak için doğru düzgün bir fırsat bile bulamadı.

Dakikalar içinde polis araçlarıyla ambulanslardan oluşan uzun bir konvoy olay yerine geldi ve Emma kendisinden alındı. Kızın acil tıbbi tedaviye ihtiyacı olmadığı anlaşıldıktan sonra ifadesi alındı ve ilkyardım görevlileri onu annesiyle tekrar bir araya geleceği, yakınlardaki Chase Farm Hastanesi'ne götürdü; Bolt için durum genel olarak böyleydi. Orada yerel polisin cinayet yerini kapatmasını seyrederken tek başınaydı.

Yarım saat içinde çiftlik evinin etrafındaki bölge hareketlilikle kaynıyordu ve ortamı aydınlatmak için projektörler kurulmuştu. Bolt, Enfield Karakolu Cinayet Masası'nın gece vardiyasından ve Scott Ridgers'in ölümünü soruşturmaktan sorumlu ilk kişi olan Baker adında bir dedektif komiserle kısaca tanıştırdı. Adam polisten çok bir muhasebeciye benziyordu ve düz, güney doğulu bir aksanı vardı ama çok şeyi kaçıracağına benzemeyen keskin, zeki bakan gözleri vardı; Bolt daha sonra ifadesini vermek üzere karakola gittiğinde görevden uzaklaştırılmış bir SOCA ajanı olarak, özellikle de fidye parası ortadan kaybolmuşken, kendisinin olay yerinde nasıl bulunduğu hakkında ciddi bir şekilde sıkıştırılacağını hissetti. Ama buna hazırdı. Bugün olan

diğer her şeyden sonra kendisine yöneltilecek her şeye karşı oldukça hazırlıklıydı.

Çiftliğin özel araba yolundaki polis araçları kuyruğunun hemen arkasında bir araba durup Stephen Evans arkasında Tina ve Mo'yla beraber aşağı indiğinde Bolt çiftlik evinin ön çitlerine yaslanmış, plastik bir bardaktan kahve içiyordu. Suratlarındaki ifade katı ve ciddiydi ama yaklaşırlarken Tina, Evans'ın omzunun arkasından başını hafifçe salladı ve ufacık da olsa gülümsedi. Mo ise sadece başını salladı.

Bu arada Evans ise tam anlamıyla sinir olmuştu. "Sana görevden uzaklaştırıldığını söyledim sanıyordum Mike." dedi, Bolt'un önünde durarak.

"Söylediniz efendim. Scott Ridgers'la ilgili bir ipucu yakaladım. Bunu kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Düşünceli bir vatandaş olarak."

Evans yatışmış gibi durmuyordu. "Ve buraya kadar izini sürdün, sonunda da sen onunla mücadele ederken kimliği bilinmeyen bir saldırgan adamı vurup öldürdü. Baker'dan dinlediğim hikâye bu."

"Evet efendim. Ben içeride onunla mücadele ederken birileri mutfak penceresinin dışından Ridgers'ı vurdu. Bunun fidye tesliminde parayla ortadan kaybolan kişi olduğunu düşünüyorum. Elimden geldiğince çabuk bir şekilde Tina'ya telefon açıp yerel polise haber vermesini istedim ve o zamandan beri de buradayım."

Evans şüphelenmiş gibiydi. "Görünüşe göre bu durumların içinde kendini bulan hep sen oluyorsun, öyle değil mi? Nasıl oldu da buraya geldin?"

Bolt Tina'yla göz göze gelmemeye çalışarak Evans'a, zihninde çoktan prova ettiği hikâyeyi anlattı.

“Ridgers kız arkadaşına, ona ihtiyacı olur diye kaldığı yeri söylemiş. Babası kıza adamın çok ciddi bir cinayetten dolayı arandığını söyleyince o da bu adresi vermiş babasına. Kızın babası bana telefon açtı, çünkü o günün daha erken saatlerinde kendisiyle konuşmuştuk zaten. Görevden uzaklaştırıldığım belliydi ve sözüme çok fazla güvenileceğini sanmıyordum, bu yüzden buraya tek başıma gelmeye karar verdim, sadece kontrol etmek için. Gelir gelmez Ridgers’ın Emma’yı eve sürüklediğini gördüm ve derhâl müdahale etmek zorunda kalacağımı anladım.” Omuzlarını silkti. “Gerisini biliyorsunuz zaten.”

Evans birkaç saniye boyunca ona baktı. Otoritenin ağır yükünü taşıyan sert, göz korkutan bir bakışı vardı. Böyle bakışlara alışık olan ve bunlardan etkilenmeyen Bolt ise gözünü ayırmadan ona baktı.

“Pekâlâ, hâlâ görevden uzaklaştırılmış durumdasın Mike ve tekrar göreve gelene kadar seni etrafta görmek istemiyorum bir daha. Anlaşıldı mı?”

Bu azar acı vericiydi, özellikle de kamuoyunda yankı uyandıracak bir vakayı çözmek için bu kadar şey yapmışken ama bu, tamamen beklenmedik bir şey değildi. Evans haklıydı. Yine de orada olmamalıydı.

“Elbette, anlaşıldı.”

“Güzel. Şimdi, gidip Baker’la görüşmem gerek. İzninle.”

Evans, Bolt’un yanından geçip onu Mo ve Tina’yla baş başa bıraktı. Mo, Emma’nın nasıl olduğunu sordu. Ses tonu sert ve normaldi. Bolt onun kendisine bir süredir “Amirim” diye seslenmediğini fark etmişti.

“İyi.” diye cevap verdi. “Ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi işte ama kendine gelmesi epey bir zaman alacaktır.”

“Ama gelecektir. Çocuklar her zaman düzelirler. Onlar böyle dirençlidirler işte.” Mo’e doğru baktı. “İçeri girsem iyi olacak.”

“Tamam.”

Mo, Bolt’a ilişkilerinin ciddi bir darbe aldığını anlatan cılız bir gülümsemeyle baktı.

“Umarım yakında göreve geri gelirsin.” dedi.

“Geleceğim.”

“Bol şans.”

Mo dönüp kapıya doğru yürüdü. Tina onu takip etmek üzere hareketlenmedi.

“Onunla gitmeyecek misin sen de?”

Tina başını salladı. “Birazdan giderim.”

Bolt Tina’ya gülümsedi. Onun ay ışığında çok hoş görüldüğünü düşünmeden edemedi.

“Yaptıkların için teşekkürler Tina. Emma’nın hayatını kurtardın.”

“Beni ele vermediğin için teşekkürler.”

“Başka bir şey yapamazdım, değil mi? İşini tehlikeye attıktan sonra olmazdı bu.” İç çekti. “Turner nasıl?”

“Durumu hâlâ ciddiyetini koruyor ama ameliyatı bitti artık. Öncekine göre daha iyi görünüyor.”

“Şükürler olsun. Davada başka bir gelişme var mı?”

Gülümseme sırası Tina’daydı. “Gelişmeleri yaratan sensin gibi görünüyor Mike.”

“Ridgers’in ölümüyle bir alakam yok, biliyorsun.”

“Bunu yapacağını asla düşünmedim.”

Bunu Tina’ya söyleme gereğini neden duyduğunu merak etti. Kolluk Kuvvetleri’ndeki rolünden o kadar mı uzaklaşmıştı ki iş

arkadaşlarına, bir katil olabileceğinden şüphelenecekleri ihtimaline karşı, kendini açıklama gereği duyuyordu?

“Gerçi Mo böyle düşünse şaşırmazdım.” dedi, gözlerini ovalayarak.

“Mo işleri usulüne göre yapmayı sever. Sana gerçekten sinirlendi ama yine de iyi bir polis olduğunu düşünüyor.”

Tina yanılıyordu. Mo her zaman işleri usulüne göre yapmamıştı. Bolt bir keresinde Mo’nun kendisi için görevinin sınırlarını aşan şeyler yaptığını hatırladı ama belki de artık amirini zor durumlardan kurtarmaktan bıkmıştı.

“Bitkin görünüyorsun Mike.”

“Öyleyim. Uzun bir gün oldu ama biliyorsun, orada bir yerlerde çocuk kaçıran, katil ve şimdi en azından yarım milyon sterlin daha çok parası olan birileri varken eve gitme fikri hoşuma gitmez.”

“Polis buradaki müştemilatlardan birinde Phelan’ın arabasını buldu ama Phelan’dan iz yok.”

Bolt şaşırdı. Andrea’nın kocasını unutmuştu neredeyse.

“Ridgers’ı öldürenin Phelan olduğunu sanmıyorum.” dedi yavaşça. “Bu işin arkasındaki kişinin o olması mantıklı gelmiyor. Yani, adam sorumsuzun teki, adi suçlu ve kumar müptelası. Suç anlamında bir deha denemez ona.”

“Ama eğer arabası buradaysa neden kendisi yok?” diye sordu Tina. “Eğer bu işe karışmadıysa adamın hem arabasından hem de cesedinden birlikte kurtulurlardı bence, çünkü bunu ayrı ayrı yapmanın bir anlamı yok.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama eğer adam bunların bir parçasıysa neden Andrea’nın temizlikçisini öldürme zahmetine girdi?”

Tina omuzlarını silkti. “Bunu iyi dedin. Nedenini Tanrı bilir ancak.”

İkisi de sessizleştii ve Bolt esnedi.

“İçeri gitsen iyi olur Tina. Burada benimle konuşursan Stephen Evans’ın hoşuna gitmeyecektir bu. Ama işlerin nasıl gittiğini bana haber verirsin, değil mi?”

Tina başını salladı. “Elbette veririm.”

Tina, Bolt’un yanından geçerken koluna güven verircesine hafifçe vurdu ve Bolt birlikte çalıştıkları iki yıl içinde onun kendisine ilk defa dokunduğunu fark etti.

“Bu gece iyi iş çıkardın Mike.” dedi. “Yakında göreve döneceksin.”

Bolt bugün yaptığı onca şeyi -pek çoğu kariyerine mâl olabilecek olan şeyleri- düşünürken onun gidişini seyretti. Yirmi yıldır Kolluk Kuvvetleri’ndeydi. Bu, bildiği tek işti. Bunun yarattığı baskıya ve işin büyük kısmındaki sıkıcılığa rağmen polisliği seviyordu. Eğer onu kovarlarsa ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu ama geriye dönüş şansı olsa yaptıklarının hiçbirini değıştirmezdi, çünkü sonunda, yasalara uygun ya da değil, bunlar en çok istediği tek şeyi ona vermişlerdi: Kızını.

Andrea’nın evindeki, Pat Phelan’ın Emma ve Andrea’yla yan yana, mutlu bir çekirdek aile şeklinde poz verdiği fotoğrafı düşündü. Eğer Phelan bu işin içindeyse çok büyük bir ihanet olacaktı. Korku, bir adama tuhaf şeyler yaptırabilirdi ve Leon Daroyce gibi şiddet yanlısı bir hayduda büyük miktarda para borçlanmak Pat Phelan gibi birini çok korkutabilirdi. Ama yine de Bolt onun parayla birlikte kaçan adam olduğu gerçeğini kabullenmiyordu.

Şimdi mesele, diğer suç ortakları öldüğüne göre, bunun kim olduğunu bulmaktı.

Altıncı Kısım

Elli Dört

Bolt'un Pat Phelan'ın üvey kızının kaçırılmasına karışması konusunda ne gibi şüpheleri olursa olsun artık bunun çok da önemi yoktu. Görevden uzaklaştırılmış ve -en azından şimdilik- ekip-ten de çıkarılmıştı.

Uzun bir gece olmuştu. Geç saatlere kadar Enfield Karakolu'nda, yerel cinayet masasından iki memura ifadesini verip onların sorularını yanıtlamıştı. İlk başta olay yerinde neden bulunduğu hakkında Stephen Evans'a anlattığı hikâyeye sadık kalmış ama diğer her şey konusunda kesinlikle doğruyu söylemişti ve kısa süre sonra da ona Scott Ridgers'in cinayetindeki bir şüpheliden çok bir tanık olarak muamele ettikleri ortaya çıkmıştı. Formaliteler tamamlanınca en sonunda saat üçü geçerken eve varmış ve bitkin bir şekilde doğrudan yatağına yığılmıştı; kırk sekiz saate yakın bir zamandır ilk kez rahatlayabilmişti.

Geç saatlere kadar uyudu. En sonunda yataktan çıktığında saat on biri geçiyordu, banyoya girdi ve sonra kahve yaptı. Cep telefonunda Mo'dan gelen ve Matt Turner'ın durumunun hâlâ ciddi olduğunu ama ameliyatın başarılı geçtiğini ve doktorların onun iyileşeceğinden emin olduklarını söyleyen bir mesaj vardı. Ayrıca Emma'nın da ifadesinin alındığını ve genç kızın Bolt'un anlattıklarını doğruladığını eklemiş, sonra da amirine bol şans

dileyip yakında göreve dönmesini umduğunu söyleyerek mesajı sonlandırmıştı. Sesi biraz pişman olmuş gibi çıkıyordu ve Bolt bunun, onun önceki gün kendisine davranma şekli için bir özür olduğunu tahmin etti.

Turner'la ilgili haberler güzeldi. Genç adam ziyaret edilebilecek kadar iyi olduğunda onu görmek için hastaneye gidecekti.

Kahvesini doldurup birkaç dilim tost yaparken düşünceleri Emma'ya yöneldi. On dört yıl boyunca sadece birkaç kilometre uzağında büyümüş bir kızının olduğunu bilmek tuhaf bir histi. Ama bu konuda mutlu ve de umutluydu. Artık onun hayatının bir parçası olmak istiyordu, gerçi bunun bir süre, en azından kız çektiği acıların en kötülerini atlatana kadar beklemek zorunda olduğunu biliyordu.

En azından onun iyileşmeye başladığını bilmeye ihtiyacı vardı ve tostunu bitirince Andrea'nın ev telefonunu aradı. İrtibat subayı Marie telefonu açtı. Sesi yorgun çıkıyordu ama Bolt'un sesini alınca biraz neşelendi.

"Emma'nın geri gelmesi harika bir haber." dedi. "Andrea, tahmin edebileceğiniz gibi çok mutlu."

"Andrea orada mı?" diye sordu.

"Evet, ikisi de burada. Onunla konuşmak ister misiniz?"

"Lütfen. Sadece kısa bir geçmiş olsun konuşması olacağını söyle ona. Meşgul olduğuna eminim."

"Gidip bakayım. Bekleyin."

Marie'nin onun görevden uzaklaştırılmasından haberi olmadığı açıktı. Aslında, kendisine çok fazla bir şey anlatılmamış gibiydi ki şu şartlar altında bu, muhtemelen kötü bir şey değildi.

Birkaç saniye sonra ahizenin kaldırıldığını duydu ama konuşan Andrea değildi. Yine Marie'ydi.

“Şu anda çok meşgul olduğunu söylüyor Bay Bolt. Sizi daha sonra arayabilir mi?”

Bolt sesinden hayal kırıklığının anlaşılmaması için uğraştı. “Sorun değil. Kendisinden haber bekliyorum. Bu arada Emma iyi, değil mi?”

“Şu anda uyuyor ama evet, iyi başa çıkıyor, gerçi doktorlar epey susuz kaldığını söylüyorlar.”

Başka bir şey söylemek, Andrea’nın fikrini değiştirip telefona geleceği umuduyla sohbeti uzatmak istedi ama bu konuda emin değildi, bu yüzden istemeye istemeye “Görüşürüz.” deyip telefonu kapattı.

Televizyonu açıp Sky News kanalını buldu. Ana konu başsız olan fidyeye teslimiydi. Polis tarafından vurularak öldürülen adamın kimliği tespit edilememiş ama bıçaklanarak öldürülen genç babanın Essex, Waltham Abbey’den otuz beş yaşındaki Anthony Randolph olduğu belirlenmişti. Adamın düğün günü çekilmiş bir fotoğrafı ekranda belirdi, hemen arkasından muhabir Matt Turner’ın yoğun bakımda yaşam mücadelesi verdiği anlatırken genç adamın ifadesiz bir fotoğrafı ekrana geldi. Haber devam ederken bir kamera olay yeri şeritleriyle dolu ve büyük oranda boş olan Tottenham Ana Yolu’nu gösterdi; bu bilgilerin yetersiz olduğu açıktı ve çocuk kaçırma olayından ya da Scott Ridgers’in bundan ayrı ama konuyla alakalı ölümünden bahsedilmedi.

Bolt çözmek için bu kadar şey yaptığı bir soruşturmada artık yer almadığı için gücenmiş hissediyordu. Phelan’ın ortaya çıkıp çıkmadığını merak etti ve kısa bir süre Tina’yı aramayı düşündü ama vazgeçti. Genç kadın kendisi için zaten yeterince şey yapmıştı ve ona daha fazla ısrarcı davranarak saygısını kaybetmeyi istemiyordu.

Bunun yerine kahvesini bitirip üstünü giyindi, bu engellenme duygusunu hafifletmek için bir şey, herhangi bir şey yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

O anda aklına bir fikir geldi. Dışarıda güneş parlıyor ve bir başka güzel gün olacakmış gibi görünüyordu. Ayakkabılarını giyip saatine baktı. On ikiye beş vardı.

Eski dostlarla arayı kapatma zamanı gelmişti.

Elli Beş

Tina Boyd saat 2.30'dan hemen sonra Andrea'nın güvenlik kapısındaki zile basarken yedi saatlik mesaisini çoktan tamamlamıştı ve en sonunda evine gidecekti ama biraz dolaylı bir şekilde. O sabah Mo ve kendisi, Emma'yla annesi yanında elini tutarken konuşurken, son birkaç günün asap bozucu hikâyesini dinleyerek iki saatten fazla bir zaman geçirmişlerdi zaten. Tina görüşme sırasında Emma'nın tüm soruları sakın ve dikkatle cevaplarırken, bu kadar cesur ve net olmasından etkilenmişti. Her ne kadar yorgun ve evin her tarafındaki fotoğraflarda görüldüğünden daha zayıf olsa da genel hâli, aldığı hasarın telafi edilebileceğini gösteriyordu. Bunu kesin olarak söylemek için erkendi ve Tina da psikolog falan değildi ama oradan olumlu duygularla, Emma'nın ifadesine göre onun hayatını kurtaran ve bu arada neredeyse kendisinininkini kaybeden amiriyle de gurur duyarak ayrılmıştı. Emma, Bolt'un nerede olduğunu sorup ona doğru düzgün teşekkür etmek istediğini ve Tina da ona Andrea'ya bakarak, yakında buluşacaklarından emin olduğunu söylemişti.

Andrea bakışlarını kaçırmıştı.

Andrea'nın sesi, artık kızına kavuştuğu için daha canlı ve neşeli çıkıyordu ama Tina kendisini tanıttınca canlılığını anında kaybetti.

“Ah, yine mi?” dedi bıkkınlıkla. “Emma şu anda uyuyor maalesef ve ben de rahatsız edilmesini istemiyorum.”

“Sorun değil. Ben sizi görmeye geldim. İçeri girebilir miyim?”

Andrea düğmeye basıp onu içeri kabul etti. Tina’nın onu son görüşünden sonra kadın üzerini değiştirmişti; şimdi üzerinde uzun bir tişört, şekilli bacaklarını ve yeni boyanmış parlak kırmızı ayak tırnaklarını gözler önüne seren bej rengi bir şort giymişti. Son birkaç gündür gördüğü bitkin, korkmuş kadın şimdi neredeyse tamamen gitmişti. Bu, büyük bir dönüşümdü.

“İrtibat subayını gönderdim.” dedi Andrea, Tina antreye giderken. “Şimdi sadece ben ve Emma varız. Her zamanki gibi. Pat’ten bir haber var mı?”

“Şu anda bir şey yok korkarım.”

“Başına ne geldi kim bilir. Hâlâ onun bu işe karıştığını sanmıyorum ama eğer öyleyse...” Suratındaki ifade bir anlığına karamsarlaştı ama kocasıyla ilgili düşünceleri bir kenara iterken tekrar normale döndü. “Bana soracağınız daha fazla soru var o zaman, o yüzden buradasınız?”

“Oturma odasına geçelim mi?”

“Tamam.”

Andrea kelimeyi uzattı, Tina’nın suratındaki ifadeden bunun ne olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Tina’nın suratından bir şey anlaşılmıyordu, bu yüzden Andrea onu oturma odasına geçirip kendisi de kanepedeki her zamanki yerine oturdu. Tina kapıyı kapattı ama ayakta kaldı.

“Size Emma’nın babası hakkında bazı sorular sormak istemiştım. Gerçek babası hakkında.”

Andrea yüksek sesle iç çekti. “Tanrım, bunu yapmak zorunda mıyız? Yani, bu önemli mi? Biraz dinlensem iyi olurdu, anlarsınız ya.”

“Bunu şimdi konuşmamız gerek.”

“Benimle bu tonda konuşmayın.”

“Cuma günkü ifadenizde Emma’nın babasının Jimmy Galante olduğunu söylediniz.”

“Doğru.”

Tina kot pantolonun arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp açtı.

“Burada ne yazdĐını biliyor musunuz?”

Andrea bir Şey söylemedi ama kendinden çok da eminmiŐ gibi görünmüyordu.

“Burada Emma’nın evlatlık edinildiği yazıyor.”

Andrea yutkundu.

“Siz ve o zamanki eŐiniz Bay William Devern tarafından, 1994 Eylül’ nde. Emma on yedi aylıkken. Bu sabah Somerset House’dan doğum belgesinin bir kopyasını aldım.”

“Tanrım. Sesinizi alçak tutun. Emma bilmiyor.”

“Tamam ama bu merak etmeme neden oluyor Bayan Devern, başka hangi konularda yalan söylüyorsunuz?”

Andrea sigarasına uzandı, Tina bunun kadının stresli olduğunun bir işareti olduğunu biliyordu.

“Sadece Jimmy’nin bana yardım etmesini istedim ve eğer onu Emma’nın babası olduğuna ikna edersem o zaman asla hayır diyemeyeceğini düşündüm.” Ayağa kalkıp çift kanatlı kapıyı açtı, savunmacı bir duruŐla kollarını önünde kavuŐtururken dumanı bahçeye doğru üfledi. “Benim yerimde olsanız siz de aynısını yapardınız ama bunu bilemezsiniz çünkü sizin çocuğunuz yok. Emma benim kanımdan canımdan olmayabilir ama yine de benim kızım. Onu ben büyüttüm. Başka kimse değil, çünkü bir yıl içinde Billy  ld . Sadece ben vardım.” Daha fazla duman üfledi ve Tina’ya küstah bir ifadeyle dik dik baktı.

“Mike Bolt’a Emma’nın babası olmadığını ne zaman söylemeyi düşünüyorsunuz?”

Bu soru Andrea’nın irkilmesine neden oldu.

“Demek size anlattı, öyle mi?”

“Anlatmaktan başka çaresi kalmadığında.”

“Çok yakında anlatırım. Kafamı topladığımda.”

“Onu neredeyse mahvettiniz Bayan Devem. Sizin yüzünüzden görevden uzaklaştırıldı ve bundan sonra işini tamamen kaybedebilir de. En azından onu bu perişan hâlden kurtarabilirsiniz.”

“Size söyledim, yakında söyleyeceğim.”

“Hayır. Ya onu şimdi ararsınız ya da ben ararım. Ve bunu sizden öğrenmesinin en iyisi olduğunu düşünüyorum gerçekten de, sizce de öyle değil mi?”

“Dinleyin Bayan Boyd, şu son hafta neler yaşadığım hakkında hiçbir fikriniz yok. Ne yaptıysam kızımı korumak, o hayvanların elinden kurtarıp ait olduğu yere döndürmek için yaptım ve bu yüzden özür dileyecek falan değilim.”

“Yine de öğrenmesi gerek.” diye ısrar etti Tina. “Bugün.”

Andrea kollarını açarak duruşunu yumuşattı.

“Ona söyleyebilir misiniz? Lütfen. Çok ama çok üzgün olduğumu ve onu arayacağımı söyleyin, söz veriyorum. Sadece...” Durdu ve Tina onun gözlerinin dolu dolu olduğunu görebildi. “Bugün olmaz.”

“Tamam. Çıkınca onu ararım.”

Tina çift kanatlı kapıdan çıkarken Andrea elini koluna koyarak onu durdurdu.

“Onu seviyorum, biliyor musunuz?” dedi alçak bir sesle, yavaş yavaş bir damla yaş aktı. “Düşündüğünüzden çok daha fazla.”

Tina başını salladı. Bunun tek bir kelimesine bile inanmıyordu.

Bahçenin sonuna, duyulamayacağı kadar uzağa gitti ve buna çok üzüleceğini bilerek Mike'ın numarasını tuşladı.

Adam cevap verdiğinde sesinden ruh hâli iyiymiş gibi geliyordu ve arka planda bir uğultu vardı.

“Tina, nasılsın?”

“Fena değil. Neredesin?”

“Finchley’de bir birahane. Çevik Kuvvet’ten birkaç eski arkadaşla kafa dağıtıyorum. Madem açığa alındım, biraz eğleneyim bari. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Kader anı. Ve Tina bunu yapamayacağını hemen anladı. Adam eğlenirken olmazdı. Sadece beklemesi gerekiyordu.

“Olanlarla ilgili kısa bir bilgilendirme istersin diye düşündüm ama madem arkadaşlarımlasın...”

“Hayır, neler var duymak isterim.”

Tina ona soruşturmanın geldiği noktayla ilgili bir özet geçti ama işler artık yavaşladığı için söylenecek çok şey yoktu aslında. Pat Phelan’dan hâlâ ses yoktu. Belki oraya gider diye Isobel Wheeler’ın evini izlemesi için birilerini görevlendirmişlerdi ama hepsi bu kadardı.

“Peki, Emma’yı gördün mü?”

Tina gerildi. “Evet, iyi durumda. Evde şimdi.”

“Ya Andrea?”

“O da iyi.”

“Teşekkürler Tina. Bana olanları haber verdiğin için gerçekten minnettarım.”

“Senin yerinde olsam ben de öyle hissederdim. Neyse, arkadaşlarına dönsen iyi olur.”

Tina böyle korkaklık ettiği için kendine küfrederek telefonu kapattı. Şimdi, daha sonra onu tekrar aramak zorunda kalacaktı.

Bahçedeki ikili koltuğa oturup bir sigara yaktı, içeri geri girmek için acelesi yoktu. Öğleden sonra güneşinin tadını çıkarırken görevden uzak kaldığı sürede Mike Bolt'u özleyeceğini fark etti. Şu son birkaç gündür aralarındaki ilişki değişmişti. İlk kez Mike'ın savunmasız bir yanını görmüştü ve yardıma ihtiyacı olduğunda Tina'nın etrafına sardığı sert kabuğun ötesini görerek kendisine yönelmesi gururunu okşamıştı. Uzun bir zamandır romantik bir şeyler yaşamamıştı. John'un ölümünün üzerinden üç yıl geçmişti. O zamandan bu yana sadece birkaç tek gecelik ilişki ve Tayland'da kısa bir tatil kaçamağı yaşamıştı ama şimdi ilk kez ona çekildiğini hissetti ve bu, sinirlerini bozuyordu.

Sigarasını çimlerde söndürdü ve yavaşça ayağa kalktı. Eve gitme vakti gelmişti.

Ama çift kanatlı kapıya vardığında durdu. Andrea yine kanepeydi fakat odada onunla birlikte takım elbiseli iki adam daha vardı ve Tina onların dün gece çiftlikteki dedektifler olduğunu anladı. Ona doğru dönerlerken suratlarındaki ifadeyi olabildiğince sakın ve anlaşılmaz tutmaya çalıştıkları açıktı ama heyecanlarını fark etmemek imkânsızdı.

“Scott Ridgers'ı öldüren kişi hakkında yeni bir ipucu bulduk.” dedi daha genç olanı, dökülmeye başlayan saçları ve çilleriyle genç bir görünümü vardı. “Büyük bir ipucu.”

Elli Altı

The Coach and Horses, Finchley Çevik Kuvvet Ekibi'nin eski ve yeni üyelerinin içki içmeyi sevdikleri bir birahaneydi. Pazar günleri öğle yemeği vaktinde her zaman eski simalar, çoğunlukla orali adamlar olurdu ama bugün Bolt buraya uzun zamandır ilk kez geliyordu.

Bolt, Tina'yla görüşmesini bitirip son birkaç saattir bir şeyler içtiği masaya döndüğünde öğle yemeği için gelen kalabalık hafiflemeye başlıyordu. Masada bugünün Çevik Kuvvet grubu vardı: Kır saçlı, hâlâ görev yapan ama emekliliği yaklaşmış 'Makas' Ron Austin; şu aralar Trident'te* görev yapan iri yarı, siyahi bir adam olan 'Kuduz Köpek' Marvin Bennett; bir zamanlar ekibin Romeo'su olan ama Scotland Yard'daki masabaşı işinden dolayı ideal kilosundan iki-üç kilo daha yukarıda olan Koca Tim Pritchard ve her zaman sakar olan 'Kaytarıcı' Jack Doyle.

Bolt içkisini alıp masaya tekrar otururken, "Kimdi o, kız arkadaşın mı?" diyerek sırttı Makas Austin.

"Nerede bende o şans... İş arkadaşımdı."

* Operation Trident ya da sadece Trident. 1998'de Londra'nın siyahi halkı arasındaki silahlı suçlar ve cinayetlerle mücadele etmek için kurulmuş bir Londra Polis Teşkilatı birimi. (ç.n.)

“Daha çok açılmalısın.” diye tavsiyede bulundu Jack Doyle ve uzun zaman önce Hendon’daki kadın bir dedektif başkomiserle yaşadığı tek gecelik ilişkisini anlattığı hikâyesine kaldığı yerden devam etti.

Bolt hikâyeyi gerçekten dinlemiyordu. Aklı başka yerdeydi. Emma’yla konuşmak istiyordu ve Tina aradığında o olduğunu ya da Andrea’nın iletişime geçtiğini düşünmüştü. Öyle olmaması Bolt’u hayal kırıklığına uğratmıştı. Arkadaşlarla arayı kapatıp eski güzel günlerden hikâyeler paylaşmak iyi gelmişti ama şimdi, muhabbet cinsel zaferlere doğru kaydıkça gitme zamanının geldiğine karar veriyordu.

Doyle beceriksiz, sarhoş bir şekilde seviştiğini -sonunda kismen kaçınılmaz olarak düştüğünü ve bileğini üç gün işe gelemeyecek şekilde burktüğünü- bir sürü kahkaha arasında abartılı hareketlerle ve bol bol açıklayıcı el hareketi eşliğinde anlattığı hikâyesini bitirdi. Tuvalete gitmek üzere kalkınca altta kalmayan Koca Tim, Finchley Karakolu’ndaki üniformalı güzel bir polis memuruyla ilişkisini anlattığı hikâyesine başladı.

“Tracey Bonham’dı adı. Onu hatırlayan var mı?”

“Evet, ben hatırlıyorum.” dedi Makas. “Hoş, tatlı bir kızcağızdı. Kızıl saçlı. Senin gibi çirkin bir herifle yattığını söyleme bana.”

Koca Tim’in arkasına yaslanırken sandalyesi tehlikeli bir ses çıkararak gıcırdadı. “Bak ihtiyar. O kız bana âşıktı diyorum sana. Ben de onu sevdim. Bir ara neredeyse nişanlanacaktık.”

“Bunu hiç bilmiyordum.” dedi Makas, şüpheyle. “Bunu rüyanda falan görmediğine emin misin?”

“Ben onu hiç hatırlamıyorum.” dedi Kuduz Köpek, başını iki yana sallayarak.

Bolt içkisinden son yudumunu aldı. Açıkçası o da hatırlamıyordu.

“Rüya falan görmedim, tamam mı? Neredeyse nişanlanacaktık, o gözle bakıyordum ama sonra kız Kaytarıcı Doyle’un muhbirlerinden biri olduğu ortaya çıkan çirkin bir şerefsizle kaçtı gitti.”

Makas mahcup olmuş gibi görünüyordu. “Tanrım, seni bir muhbir için mi terk etti?”

“Tamam, tamam. Başıma kakma. Adam kadınları kolaylıkla tavlayan, tatlı dilli tiplerdendi; bilirsiniz işte. Saf kadınların âşık olacağı türden biri.”

“Nasıl yani, senin gibi mi demek istiyorsun?” dedi Kuduz Köpek, pis pis gülerek.

“Hayır, benim gibi değil. Ben düşünceli ve iyi kalpli biriyim, ayrıca da zarıfım. O adamsa ağzı iyi laf yapan, uzun saçlı bir şerefsizdi ve dahası Finchley Karakolu’ndaki kızlardan birkaçıyla da aralarında bir şeyler vardı. Sonra bir araba dolusu çalıntı ses sistemi almaktan yakalandı, ardından da bunlarla piyasayı istila etmeyi denedi. Hatta bir tane de Tracey’e sattı.”

“Cidden mi?”

“Evet. Kız en sonunda teşkilattan ayrıldı. Tanrım, neydi o herifin adı?” Koca Tim başını kaldırıp bakınca Doyle’un tuvaletten döndüğünü gördü. “Adı neydi Jack? Senin şu yıllar önceki muhbirin. Ses sistemi çalmaktan yakalanan. Pat bilmem ne, öyle değil miydi?”

“Hatırladım.” dedi Makas, boş bira bardağını masaya vurarak. “Pat Phelan’dı. Şu uzun saçlı ibne. Seninkilerden biriydi, değil mi Jack?”

“Tanrım, o kadar eskileri hatırlayamıyorum.” dedi Doyle, yine tekrar otururken.

Ama bunları söylerken Bolt’a baktı ve göz göze geldiler. Bolt parmaklarının boş bardağını sımsıkı kavradığını hissetti. Doyle

gözlerini hemen kaçırıp bardağını eline aldı, doğal görünmek için fazla çaba harcıyordu.

Bolt adrenalinin vücudunda dolaştığını hissederken Doyle'a baktı. Bir haber yasağı vardı. Pat Phelan'dan basında hiç bahsedilmemişti. Ancak Jack Doyle'un adamın Bolt'la ilgisini bildiği kesindi, bu yüzden içgüdüsel olarak ona bakmıştı.

Tekrar göz göze geldiler ve birdenbire oradaki herkes gidip ikisini boş, sessiz bir masanın iki ucunda baş başa bırakmışlar gibi oldu.

İçgüdüler; insan davranışının büyük kısmını onlar şekillendirirdi. Ve o tek, karanlık anda Bolt'un vücudundaki bütün içgüdüler ona şu anda; Andrea'yı evinde, arabasında telefonla arayan ve öyle ya da böyle tüm bunları tezgâhlayan adama baktığını söylüyordu.

Elli Yedi

Jack Doyle bardağındakini bitirip ayağa kalktı. “Pekâlâ çocuklar, benim gitmem lazım. Yapacak işler, görülecek kişiler var, bilirsiniz siz de.”

Arkadaşlarıyla tokalaştı.

“Benim de kalkmam lazım.” dedi Bolt, ayağa kalkarken.

“Birer yolluk almaz mısınız beyler?” diye sordu Koca Tim, potansiyel dinleyicilerinin yarısını kaybedeceği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Hayır, üzgünüm. Birkaç gündür çok yoruldum.” dedi Bolt, kendisi de herkesle tokalaştı ve Jack’in arkasından koşarak çıktı.

“Seni eve bırakırdım Mike.” dedi Doyle, arabasının anahtarını bulmaya çalışırken, “Ama ters yöne gideceğim. Yakında görüşürüz, ha?”

Başını hafifçe sallayarak selam verdi, suratındaki gülümseme o kadar gergindi ki sanki botoksluymuş gibi bakıyordu ve bira-hanenin arka tarafındaki otoparka doğru yürümeye başlarken el sıkışmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Bolt da onun yanında yürümeye başladı.

“O benim kızımdı Jack.”

Doyle ona suratında şaşırmış bir ifadeyle baktı. “Kim?”

“Emma Devern. Kaçırılmasını tezgâhladığın kız.”

“Sen neden bahsediyorsun ya?”

“Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Neden Andrea’yı hedef aldın? Phelan mı seni bu işe kattı?”

“Oha diyorum Mike. Bence bu kaçırılma olayının stresi canını sıkmış senin. Neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun? Çünkü inan bana, saçma sapan konuşuyorsun.”

Yürümeye devam etti ve Bolt bir kez daha ona yetişti, gerçi ilk şüphe kırıntılarını hissetmeye başlıyordu.

Ve sonra birdenbire aklına geldi.

“Sen Lewisham olayında hasta olduğun için yoktun, değil mi? Benim Dean Hayes’i vurduğum zaman.”

“Bu konuda konuşmuyorum Mike. Şimdi defol git.”

Doyle, birahanenin arka tarafını çeviren çitlerin önüne ve ön kapından görülmeyen kısmına park ettiği arabasına, gümüş rengi bir Ford Mondeo’ya yaklaşırlarken arabanın kilidini uzak-tan açtı.

“Sen hastalık nedeniyle işe gelmemiştin, bu yüzden olayın sonrasına kadar pusudan hiç haberin olmadı. Bu doğru, değil mi? Lanet olsun Jack. Senin asla yoldan çıktığını düşünmezdim ama bu işe karıştın, değil mi? Sen de vardın o işte.”

Doyle sürücü tarafındaki kapıyı açarken suratındaki ifade sertleşti. “Boşa kürek çekiyorsun Mike ve istediğin kadar kürek çekebilirsin çünkü bana asla ulaşamayacaksın.”

“Kanıtlar olacaktır Jack. Sen bunu biliyorsun. Ben biliyorum. Ee, yarım milyon nerede? Yatağının altında mı? Kötü günler için mi saklıyorsun? Bunu öğreneceğiz.”

Doyle başını iki yana salladı. “Pekâlâ, ama sen öğrenemeyeceksin, değil mi? Görevden uzaklaştırıldın sen.”

Ve bunu söyledikten sonra arabasına bindi.

Bolt öfkeden köpürdüğünü hissetti. Etrafına bakındı. Otopark boştu. Harekete geçmek zorundaydı. Şimdi.

“Kızıma yaptıklarından sonra öylece gitmene izin vereceğimi mi sandın?”

Sürücü tarafına gidip kapıyı sonuna kadar açtı.

“Hayır, sanmadım.” dedi Doyle, Bolt kendisini tutmaya çalışırken. “İşte bu yüzden yanımda bu var.” Sol elinde kabzası koli bandıyla yapıştırılmış küt burunlu bir tabanca vardı ve ucu Bolt’a dönüktü. “Şimdi, arabadan geri çekil, yavaşça.”

“Beni burada vurmuyacaksın herhâlde.”

“Yerinde olsam bu konuda bahse girmezdim.”

Doyle’un gözlerindeki soğuk ifade Bolt’a boyun eğmenin en iyisi olduğunu söylüyordu ve geriye doğru bir adım atarken ciddi bir yanlış hesaplama yaptığını fark etti. Şimdi ne yapacaktı?

Doyle arabadan indi, tabancasını aşağı indirdi ve otoparkın hâlâ boş olup olmadığını kontrol etmek için Bolt’un omzunun üstünden etrafa şöyle bir baktı.

“Tamam Mike, sen sürüyorsun. Arabaya bin, yoksa şimdi vururum seni.”

“Yapma bunu Jack. Her şey bitti, bunu göremiyor musun?”

“Bin dedim.”

Bolt derin bir nefes alıp boyun eğdi, Jack de arka koltuğa oturdu. İki koltuk arasından tabancayı gösterdi.

“Tamam, hadi gidelim.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sadece sürmeye başla ve buradan sağa dön.”

Bolt arabayı çalıştırıp yavaşça otoparktan çıktı, Çevik Kuvvet'teki çocuklardan birinin ön kapıya çıkıp kendisini eve bırakmasını isteyeceğini umuyordu.

“Devam et, ilerle hadi.” dedi Doyle ters ters, tabancayı Bolt'un kaburgalarına dürterek.

Trafikte büyük bir boşluk vardı, başka seçeneği olmadığını bilen Bolt, Finchley Caddesi'ne çıktı ve seçeneklerini düşünmeye çalışırken kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Kendisi arabayı kullanırken Doyle'un tetiği çekmeyeceğinden emindi ve durup arabadan inse bile -yaya ve araç trafiğinin olduğu böyle kamuya açık bir yerde- onun yine bunu yapmayacağından oldukça emindi ama oldukça emin olması yeterli değildi. Jack Doyle hem bir katil hem de çaresiz bir adamdı. Bu, kötü bir birleşimdi.

Bolt'un aklına Doyle'un da neredeyse kesin bir şekilde kendi seçeneklerini düşündüğü geldi ve izlenecek en iyi yolun onun dikkatini dağıtmak olduğuna karar verdi. Doyle'u konuşturmaya devam etmesi gerekiyordu.

“Neden bunu yaptın Jack?” diye sordu, sesinde hayal kırıklığıyla.

“Düşündüğün gibi değil ve onun senin kızın olduğunu da bilmiyordum. Ben sadece paramı geri istedim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O Lewisham işi benim emeklilik param olacaktı ama bunun yerine her şey ters gitti ve neredeyse sahip olduğum her şeye mâl oluyordu. Eğer Galante'yi ülke dışına kaçırmasaydım beni kesin ispiyonlardı. Yıllarca işlerimizi kimin berbat ettiğini asla öğrenemedim. Sen kaynağının adını hiç vermemiştin, hatırlasana?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Çok centilmenceydi. Bir gün bunu bana söylemen dışında.”

Bolt kaşlarını çattı. “Ne zaman?”

“Senle birlikte birkaç yıl önce İrlanda’ya balık tutmaya gittimizi hatırlıyor musun, en son görevden uzaklaştırıldığı zaman hani. İşte o zamandı. Bir gece Kilrush yakınlarındaki, büyük bir şöminenin yandığı bir birahane de kafayı bulduk. O zaman sana o işi sordum. Bu beni o kadar rahatsız etmiyordu bile. Sadece öğrenmek istiyordum.”

“Ve ben de sana söyledim?” Bolt şimdi, bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordu ama o gece fena hâlde sarhoştı.

“Evet, bana onun Andrea Devern denen o orospu olduğunu söyledin. O zamanlar onun Galante’nin manitası olduğunu bile bilmiyordum.” Doyle boğazını temizlemek için öksürdü. “Her neyse, şöyle bir araştırdım ve onun kendi kendine çok iyi bir duruma geldiğini gördüm. Boşanmış, çocuklarını göremeyen, tüm parasını ve emeklilik maaşının yarısını iç edecek kaltak bir eski eşe sahip benle hiç alakası yoktu.”

Bolt ona bunun çocuk kaçıрма ve cinayet için sebep sayılamayacağını söyleme zahmetine girmede. Bunun yerine sessiz kalarak Doyle’un konuşmasına izin verdi. Tüm bu süre boyunca seçeneklerini düşünüyordu.

“Ve sonra onun şerefsiz Pat Phelan’la evlendiğini duydum. Biliyor musun, birkaç ay önce onunla tesadüfen karşılaştık. Bu işe dâhil olur mu diye ağzını arayacaktım ama o havalı piç bana zengin bir kızla evlendiği için ne kadar çok parası olduğunu söyleyip durdu, gerçekten hava atıyordu. Bana güldü. Biliyor musun Mike? O şerefsiz güldü bana. Neyse, artık gülemeyecek.”

“Nerede o?”

“Çok uzaklarda değil. Onu hâlâ bulamamış olmanıza şaşırdım.”

Spor ceketinin cebinden buruşmuş bir paket sigara çıkardı, içinden bir tane alıp yaktı.

“Beni başarılı kılan ne, biliyor musun? Her şey zekice planlandı. Bu işe gerçekten emek verdim. Ridgers ve hapishaneden arkadaşı Karl Roven adındaki pislige bütün ağır işleri yaptırdım ve dün gece çiftliğe geldiklerinde ikisini de temizleyecektim, fikrim buydu. Bam bam, aynen böyle. Sonra Pat Phelan ortadan kaybolunca tüm bunları tezgâhlama suçu ona kalacaktı.”

“Peki ya Emma? Onu ne yapacaktın?”

“O ne olursa olsun serbest kalacaktı. O kadar zalim değilim ben. Ridgers ve arkadaşları gibi pisliklerden kurtulmaya itiraz etmem ama çocuklara zarar vermem ben.”

Bolt nedense bundan şüpheliydi. Eğer Doyle, Emma’yı bir bodruma kilitleyip onu böyle dehşet verici bir işkenceye maruz bırakacak kadar zalimse daha sonra ondan kurtulacak kadar da zalimleşebilirdi kesinlikle.

“Peki ya temizlikçi? O da mı pisliğin tekiydi?”

“Ona yazık oldu.” diye cevapladı Doyle, sesi gerçekten de pişmanmış gibi çıkıyordu. “Ridgers’ın hapishaneden arkadaşı Roven’a onu tanıma işini verdim. Dinleme cihazlarını yerleştirmek için alarm şifrelerini alabilmemizin tek yolu buydu. Alarmı kendi kendime geçmeyi birkaç kez denedim ama çok karmaşıktı ve Roven bilgiyi alır almaz kızıdan kurtulmak zorunda kaldı.”

“Ama evde hiç dinleme cihazı bulamadık.”

“En basit yöntemi kullandık: Birkaç cep telefonu ve eller serbest düzeneği. Tek yapmamız gereken bunları sessize alıp otomatik cevap özelliğini aktif hâle getirmek, sonra da numaraları aramaktı; böylece her şeyi duyabiliyorduk. Bu telefonları asla bulamamanızın nedeni ikisinin de cuma günü şarjlarının bitmiş

olmasıydı, böylece sizin bu günlerde kullandığınız o yeni zımbırtılarda görünmediler. Telefonlara o zamandan sonra ihtiyacımız olmayacağını düşündüm.”

Bolt standart cep telefonlarını sadece birkaç standart değişiklikle gizli dinleme cihazlarına dönüştürmenin mümkün olduğunu biliyordu. Bunu düşünmüş olmaları gerekirdi. Gerçi sonunda bir farkı olmayacaktı.

“Biliyor musun, bir arkadaşımın -o kadar yıldır tanıdığım birinin, Tanrım, kaç yıl olmuş? On altı, on yedi yıl?- senin yaptıklarını yapabildiğine ve burada oturup kendini haklı göstermeye çalışmasına inanamıyorum.”

Doyle duruşunu dikleştirdi ve sigarasının dumanını arabanın ön tarafına üflerken Bolt’a öfkeyle baktı.

“Dün gece hayatını kurtardım Mikey oğlan. Bunu unutma. Eğer Ridgers’ı vurmasaydım seni lime lime edecekti ve sen de bunu biliyorsun.” Sigarasından derin bir nefes çekti. “Hayatını kurtardım, orada ortaya çıkman benim için her şeyi neredeyse mahvedecek olsa da. Tıpkı şimdi ortaya çıkman gibi.”

“Kızımı, kiraladığın o hayvanların elinden kurtarmak istediğim için özür dilemiyorsam affet beni.”

“Biliyorsun, kızın senle alakası olduğunu bilseydim bunu asla yapmazdım. Dediğim gibi, benim tek istediğim paramdı.”

Bolt yandaki aynadan ona baktı.

“*Benim param* deyip duruyorsun. Andrea sıfırdan başlayarak bir iş kurdu. Sana ne borcu var ki?”

“Sence o işi nasıl kurdu? Jimmy Galante’nin zulaladığı ve ülkeden ayrılmadan önce ortadan kayboluveren bir parası vardı. Parayı o aldı işte. O orospunun süttten çıkma ak kaşık olduğunu düşünerek hata etme.”

Doyle camı açıp sigara izmaritini aşağı attı.

“Işıklardan düz git ve sakın bir şey denemeye kalkışma. Burada bir yerlerde bir sapak var.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sadece biraz geziyoruz.”

Bolt ne olacağını biliyordu. Işıklar kırmızıya dönerken yavaşladı ve Mondeo durdu.

“Yani beni öldüreceksin o zaman?”

Doyle acı çekiyormuş gibi göründü. “Elbette hayır Mike. Geçmişimiz bunu yapamayacağım kadar eskiye dayanıyor.”

“Elbette öyle.”

Işıklar yeşile dönünce Bolt hareket etti. Eski bir arkadaşı olsa da, Doyle’un kendisini canlı bırakma riskine giremeyeceğini biliyordu. Onun gibi son bir haftadır bir sürü ölümden sorumlu olduğunuzda buna alıştıyordunuz ve Jack Doyle her zaman zor kararlar almaktan korkmayan, sert bir adam olmuştu.

Bolt’un cebindeki telefon çaldı.

“Açmayacak mısın?”

Bolt telefonu çıkardı ama Doyle boştaki elini uzattı. “Bana ver şunu.” dedi, telefonu elinden alırken. Telefon çalmaya devam ederken ekrana baktı. “Tina Boyd kim?”

Bolt gerildi. Şimdi ne istiyor olabilirdi ki?

“Bir arkadaş.”

Doyle bilmiş bilmiş gülümsedi. “Arkadaş mı kız arkadaş mı?”

“Arkadaş.”

Cep telefonu çalmayı bıraktı ve bir mesaj geldiğini duyurmak için birkaç saniye daha tekrar çalarak sesli mesaja yönlendirildi.

Doyle tabancasını hâlâ Bolt'a dayalı tutarken telefonu kulağına götürdü.

Dolye, Tina'nın mesajını dinlerken bir şeyler oldu. Bolt dikiz aynasından izlerken Doyle'un çok içki içmeyle geçen yılların ardından kızarmış ve çizgilerle dolmuş suratındaki renk çekildi ve nefes alıp verışı hızlandı.

“Lanet olsun!” diye tısladı, telefonu yere atarak. Telefon koltuklardan birinin altına gürültüyle indi. “Lanet olsun, lanet olsun! Nasıl olur da beni öğrenirler?”

Bir şekilde onun peşindelerdi. Bolt bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu merak etti. İkincisi olduğuna dair korkunç bir his vardı içinde.

“Bitti Jack.” dedi, sakın kalmaya çalışarak ve o tabancanın menzilinden uzak durmak için fırsat kollayarak. “Teslim olabilirsin. Burada söylediklerinin hiçbirisi mahkemede delil sayılmayacak. Çocuk kaçırma suçundan yargılanacaksın ama cinayet suçlaması olmayacak.”

Arkasında oturan Doyle koltuğunda huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

“Böyle bir şey olmayacak dostum.” dedi kısa bir sessizlikten sonra. “Biliyorlar. Ridgers'ı benim öldürdüğümü bir şekilde biliyorlar. Ne yapacağım ben?”

“Teslim ol.”

“Siktir lan. Asla olmaz. Düşünmem lazım dostum. Yapmam gereken bu.”

Tabancası hâlâ Bolt'a yönelmiş durumdayken sesli bir şekilde nefesini bıraktı, çaresiz bir şekilde seçeneklerini düşünüp taşınırken suratında dikkati dağılmış gibi bir ifade vardı.

Bolt onun emniyet kemeri takmadığını fark etti.

Hiç haber vermeden gaza sonuna kadar bastı ve yan şeritteki aracı sıyrıp geçerek direksiyonu iyice sola çevirdi.

“Ne yapıyorsun be? Dur, yoksa vururum!”

Bolt’un tüm bedeni her an bir kurşun gelmesini bekleyerek kaskatı kesildi ama sürmeye devam etti, hedefi kaldırımın kenarındaki bir dizi hâlinde duran beton direklerdi.

“Dur, seni pislik, dur!”

Bolt en yakındaki direğe çarparken çok büyük bir gürültü oldu, ayağı hâlâ yerdeydi ve parçalanan camların, ezilen metalin sesi geldi. Tam olarak aynı zamanda arabada bir el ateş açıldı, ilk çarpışmadan daha gürültülü ve sağır ediciydi; Bolt koltuğunda ip-leri olmayan bir kukla gibi öne doğru uçu. Gözünün ucuyla Doyle’un ön yolcu koltuğuna çarptığını, sonra bacaklarını deli gibi sağa sola sallayarak arkaya doğru uçuğunu ve sonunda hepten gözden kaybolduğunu gördü.

Sonra birden hava yastığı açıldı ve lastiksi kavrayışıyla Bolt’un üstüne yığılarak onu nefessiz bıraktı. Birkaç saniye boyunca hareket edemeden, kurşunun kendisine isabet edip etmediğinden bile emin olamadan koltuğunda sıkışıp kaldı. Vurulmadığını anlayınca kapıyı açtı ve dışarı çıkmak için can atarak hava yastığından kurtuldu.

Bazıları açık olan bir dizi dükkânın önünde olduğunu fark edip Mondeo’nun ön tarafından sendeleyerek yürüdü. Şaşkınlık içindeki insanlar hızla toplanıyorlar, büyük bir çoğunluğu ise arabanın arka tarafına doğru bakıyordu.

“Silahı var!” diye bağırdı biri ve ufak kalabalık hemen geri geri gitmeye başladı.

Doyle arabanın yaklaşık üç metre gerisinde, tek dirseği üzerinde tehlikeli bir şekilde doğrulmuştu ve tabancası elinden sar-

kıyordu. Arka camdan dışarı uçmuş olmalıydı ama bir şekilde tabancasını tutmaya devam etmeyi başarmıştı; bu, onun tipik özelliği idi. Her zaman azimli idi. Gömleğinde ve spor ceketinde kan lekeleri vardı. Bir yanağında ikinci bir ağza benzeyen ve kanayan, büyük bir yara açılmıştı. Kötü bir hâldeydi ama Bolt'u görünce gözlerinde bir şeyler parlayıp söndü ve güçlkle de olsa tabancasını kaldırmaya çalıştı.

Uzun bir süre etraflarındaki insanları unutarak, sadece birbirlerine baktılar; her iki adam da aralarındaki ilişkiyi sonsuza kadar mahveden olayların bu hâle nasıl geldiğini anlamaya çalışıyordu. Sonra Bolt ona doğru yürümeye başladı; aralarındaki mesafeyi kararlı, kendine güvenen adımlarla hızla kapatıyordu.

Doyle'un gözleri kısıldı ama odaklanmakta güçlük çekiyor ve elindeki tabanca titriyordu. Kalabalıktaki birkaç insan nefesini tutup bekledi ama hiçbir müdahale etmek için bir girişimde bulunmadı. Sanki hepsi de televizyondaki bir polisiye dizinin son dramatik sahnesini seyrediyordu.

Doyle'un ağzının kenarından kan sızıyor, çenesine doğru akıyordu. Bolt, namlusu kendi karnına dönük bir şekilde parmağının tetiği sıkıldığını gördü ve neredeyse yerden havalanmasına neden olan bir adrenalin patlaması hissetti. O saniye ileri atıldı, Doyle'un silah tutan titrek bileğine bastı ve tabancayı kaldırma doğru itti. Doyle tabancasını kaybedince homurdanıp kendini sırtüstü yere bıraktı.

Bolt tabancayı iki eliyle tutup Doyle'un göğsüne çevirdi, suratında taş gibi sert bir ifadeyle hiç titremeden tutuyordu onu.

“Yapma!” diye bağırdı, kalabalıktan biri; tiz ve korku dolu bir sesle.

Ama yapmayacaktı zaten. Bunun bir anlamı yoktu. Emma güvendeydi, Jack Doyle'un işi bitmişti ve en sonunda öfkesi yatışıyor, yerini bir zamanlar çok güçlü olduğunu düşündüğü bir arkadaşlığının bu şekilde sona eriyor olmasına duyduğu pişmanlık alıyordu. Hırpani, kanlar içinde ve en sonunda içi boşalmış bir şekilde yatıyordu arkadaşı.

Doyle'un gözleri kapandı ve başı bir tarafa düştü; ağzından daha fazla kan akıyor, betona damlıyordu.

Bolt bir adım geri attı, arabaya ulaşana kadar bu şekilde adım atmaya devam etti. Arabaya yaslandı ve ilk kez -artık yirmi, otuz kişi daha artmış olan- kalabalığın kendilerini seyrettiğini fark etti.

“Birileri 999'u arasın.” dedi, elinden geldiğince güçlü bir sesle.

Sonra yorgunluğa yenik düşmüş gibi, elinde hâlâ tabancayla arabadan aşağı kaydı ve asfalta oturdu.

Bitmişti.

Elli Sekiz

Tina Boyd az katlı belediye evlerinin gölgesinde dikildi ve karanlığın içinden, yolun diğer tarafındaki tel örgünün arkasına park etmiş yepyeni dört kapılı Lexus GS'ye baktı. Saat onu yirmi geçiyordu ve Tina bir saatten fazla bir zamandır oradaydı. Zamanını boşa harcayıp harcamadığını merak etti. Muhtemelen harcıyordu ama Tina kolay kolay vazgeçen biri değildi. Paydos etmeden önce yarım saat daha bekleyecekti.

Esneme isteğini bastırdı. Çılgın bir hafta sonu olmuştu ama en azından olaylar kısmen de olsa net bir şekilde sonlanmıştı ki pek çok polis memurunun size söyleyeceği gibi bu, çok nadir bir durumdur. Pat Phelan en sonunda ortaya çıkmıştı, gerçi bulunma şekli keşke bulunmasa dedirtecek türdendi. Enfield olay yeri inceleme ekibinin çiftliğin müstemilatlarında yaptığı kapsamlı bir arama, adamın parçalara ayrılmış vücudunun sülfürik asit dolu bir varilin içinde yavaş yavaş erimekte olduğunu ortaya çıkarmıştı; muhtemelen bir hafta daha orada kalsaydı biraz daha erimiş olacaktı. Dişleri zorla çıkarılmıştı ve kimlik tespiti sol kolunun üst tarafındaki az da olsa hâlâ görülebilen barış işareti dövmesinden mümkün olmuştu ve teşhisi Andrea Devern yapmıştı.

O günkü diğer önemli gelişme, kaçırma olayındaki üçüncü kişinin, Çevik Kuvvet'ten Dedektif Komiser Muavini Jack Doy-

le'un ortaya çıkmasıydı. Çiftlikten yüz metre kadar ileride yaşayan bir kadın önceki gece açılan ateş seslerini duymuş ve neler olduğunu anlamak için dışarı çıkmıştı. Evinin aşağısındaki yola park etmiş yabancı bir araba görmüştü ve durumdan dolayı plaka numarasını not almıştı. Birkaç dakika sonra bir adamın arabaya dönüp oradan uzaklaştığını görmüştü. Bölgede birkaç tane çiftlik olduğu için ve tüfeklerle ateş açılması olağan dışı bir şey olmadığı için kadın polisi aramamıştı. Ama o günün erken saatlerinde genel sorgularının bir parçası olarak kadının kapısına geldiklerinde onlara neler olduğunu anlatmıştı. Arabanın Doyle'a ait olduğu çabucak bulunmuştu ve tanığa adamın fotoğrafı gösterildiğinde bunun gördüğü adama çok benzediğini söylemişti. Hüküm verilmesi için yeterli değildi belki ama tutuklama emri çıkarılması için yeterli bir gerekçeydi ve o andan itibaren adamın kaderi çizilmişti. Ancak daha tutuklanamadan bir araba kazasına karışmıştı ve şimdi durumu ağır bir şekilde hastanede yatıyordu. Olay yerinde bulunan ve üzerinde parmak izleri olan tabancanın çiftlikte Scott Ridgers cinayetinde kullanılan silah olduğu doğrulanmıştı.

Bunun tam anlamıyla mükemmel bir sondan ziyade kısmen net bir son olmasının nedeni Matt Turner'ın durumunun hâlâ kötü olması ve operasyonun genel başarısı için herkesten daha fazla övgüyü hak eden Mike Bolt'un bir sonraki emre kadar görevden uzaklaştırılmış olmasıydı. Bu, adil değildi ve Tina'nın şehrin kötü mahallelerinden birinde, karanlıkta beklemesinin asıl nedeni buydu. Çünkü bazen işinizi yapıp kanunları uygulamak adaleti illaki sağlamıyordu. Bazen bu adaleti kendiniz, bir birey olarak dağıtmak zorunda kalıyordunuz. Mike'in dün yaptığı gibi.

Yolun karşı tarafında bir hareketlilik oldu. Bir grup adam yekpare, yüksek bir binanın girişinden çıktılar; üç kişiydiler, bir amaçları varmış gibi ve alçak sesle konuşarak hareket ediyorlardı.

Lexus'un önünde durup arabaya bindiler ve birkaç saniye sonra da hareket ettiler.

Tina gölgelerin arasına çekildi ve adamlar yanından geçerken cep telefonunu çıkardı. Bu, o günün daha erken saatlerinde Tottenham Court Caddesi'nden satın aldığı kayıtsız bir kontrollü telefondur ve Lexus, sokağın sonuna gelip sola dönünce 999'u arayarak polisi istedi.

"Alo, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Az önce silahlı üç adamın bir arabaya bindiklerini gördüm."

"Emin misiniz hanımefendi?"

"Kesinlikle." dedi nefes nefese kalmış bir şekilde. "Hemen yanımdan geçtiler."

Tina onlara bulunduğu yeri, arabanın marka ve modelini, arabanın gittiği yönü söyledi. Operatör bilgileri not alırken sabırla bekledi.

"İsminizi alabilir miyim hanımefendi?"

"Bu işe karışmak istemiyorum, çok korktum ben."

Bunu söyledikten sonra aramayı bitirip telefonu kapattı ve kendi arabasına doğru yürümeye başladı.

Tina, Leon Daroyce'un kendisine verdiği numarayı bir saat önce aradığında sesini değiştirmiş ve ona Pat Phelan'ı sevgiliyle birlikte Colindale'deki bir dairede saklanırken bulabileceğini söyleyip zokayı yutacağını ummuştu. Şimdi görünüşe göre yutmuştu. Daroyce ve iki arkadaşının silahlı olup olmadıkları hakkında bir fikri yoktu ama bu gerçekten de önemli değildi, çünkü polis aracı durdurduğunda Tina'nın torpido gözüne yerleştirdiği beş gram kokaini bulacaktı. Lexus'un karmaşık alarm sistemini etkisiz hâle getirmek SOCA'da öğrendiği bütün hırsızlık becerilerini ve bütün cesaretini kullanmasını gerektirmişti ama buna değecekti. Hem silah hem de kokain olunca polis Daroyce'un mülkünde arama

yapabilmek için izin çıkarabilecekti; Tina bu yerin kaçak mallarla dolu olduğundan kesinlikle emindi.

Bu, onu yıllarca hatta aylarca bile hapiste tutmak için yeterli olmayabilirdi ama Tina en azından işlerini bozmak için bir şeyler yapmış ve kendisine iki gün önce çektirdiklerinin bedelini ödetmiş olacaktı. Ayrıca dairesinin aranması muhtemelen, istismar ettiği genç kız için de özgürlük anlamına gelecekti ve bu da iyi bir şeydi. Daroyce bunun arkasında kimin olduğunu muhtemelen anlardı ve hatta sokaklara geri döndüğünde bir tür intikam almak bile isteyebilirdi ama Tina onun bir SOCA ajanını öldürme riskine gireceğinden şüpheliydi. Kendisi ne derse desin Daroyce bir şehir eşkıyasıydı ve iş ciddiye bindiğinde bu tipler birer korkak olup çıkarlardı.

Tina eski sevgilisi John Gallan'ın onun hareketleriyle ilgili ne düşüneceğini biliyordu. O olsaydı bunu onaylamazdı, sadece yaptıkları çok tehlikeli sonuçlar doğurabileceği için değil, aynı zamanda savunmak için maaş aldığı kanunların mutlak kutsallığına her zaman inandığı için de. Ama Tina ve çok sayıda kişinin daha yıllar boyunca kendi zararlarına olacak şekilde öğrendiği üzere, kanunlar her zaman kötülerini cezalandırmıyordu, tıpkı her zaman iyileri korumadığı gibi. Bazen kuralları eğip bükme zorunda kalıyordunuz; bu, bir yerlere delil yerleştirmek anlamına gelse bile.

İçinde bir yerlerde, yaptığı şeyin ve aldığı büyük riskin farkına varması onu endişelendirdi. Ama bu yüzden hiç mi hiç pişman değildi ve çöplerle dolu, sessiz sokakta yürürken Leon Daroyce'a yaklaşan ilk sirenleri duyduğunda adımları sanki daha bir canlanmıştı.

Kapanış: İki Gün Sonra

Yaklaşık son on gündür devam eden pastırma yazından çok farklı olarak serin, hafif yağmurlu bir hava vardı. Mike Bolt ile Andrea Devern, Hampstead Heath'da dikilmiş, Kenwood House yönüne doğru bakıyorlardı.

Andrea iyi görünüyordu. Kalçalarının altında biten bir yağmurluk giyinmişti ve uzun, kestane rengi saçları yakasının üstünden dökülüyordu. Gözleri Bolt'un yıllardır görmediği bir şekilde parlak ve canlı bakıyordu.

"Bunu gerçekten yapmak istemedim." diyordu şimdi ona. "Teselli etmez biliyorum ama çok büyük baskı altındaydım. Beni affedecek misin?"

Bolt ona baktı. Andrea Devern ona cehennemi yaşatmıştı, buna şüphe yoktu ama bunu yapmak için en iyi nedenlerden birine sahipti. Kızının güvenliği. Kendi kızı değildi ne yazık ki, bunu artık biliyordu ama yine de onu anlayabiliyordu. Bugün, fidyе tesliminden sonraki kaostan bu yana birbirlerini ilk görüşleriydi ama sıkıntılı olabilecek bu buluşma hiç de sıkıntılı geçmedi.

Ama zaten, diye düşündü Bolt kederle, Andrea her zaman bir şekilde beni iyi hissettirmiştir.

Bolt gülümsedi. “Elbette, seni affediyorum. Belki ben de yerinde olsam aynısını yapardım.”

“Hayır, yapmazdın. Sen öyle biri değilsin. Sen iyi bir adamsın Mike. Fazla dürüstsün.”

Bolt omuzlarını silkti. “Belki de ama bazen hepimiz çaresizlikten kötü şeyler yapıyoruz. Emma’yı da bir ara görmek isterim. Onun benim kızım olmadığını biliyorum ama düzeldiğini görmek iyi olacaktır.”

“Daha iyi hissettiğinde seni aramasını sağlarım. Son birkaç gündür çoğunlukla uyuyor.”

“Ama iyi değil mi?”

“Evet, durumu iyi. O bir savaşçı, tıpkı benim gibi. Pat konusunda üzgün. Onu severdi.”

“Sen ne hissediyorsun bu konuda?”

“Çok ağladım. O kadar kötü bir adam değildi ve onun bana ya da Emma’ya ihanet etmemiş olmasına sevindim. Teselli oldu bu da.”

“Güzel.”

“Peki ya iş arkadaşın Turner? Benim evimde duran. Durumu nasıl?”

“Yoğun bakımdan çıktı ve tamamen iyileşeceğini söylüyorlar ama bir süre daha hastanede kalacak.”

“Umarım iyi olur. İyi bir adama benziyordu.”

İkisi de Jack Doyle’dan bahsetmedi. Adam hâlâ kötü bir hâlde hastanede yatıyordu ama Bolt’un onun hayatta kalacağına dair çok az şüphesi vardı. Jack vazgeçecek tipte bir adam değildi. Her zaman mantıksız derecede inatçı olmuştu, gerçi en sonunda başarıp hayatta kalsa bile iple çekeceği şeyler yaşamayacaktı.

“Peki ya sen Mike?” diye sordu Andrea. “Sen nasıl idare ediyorsun? Görevden uzaklaştırılman ne olacak?”

“Henüz bilmiyorum. Bana karşı ne gibi bir yasal işlem yapacaklarını duymayı bekliyorum hâlâ.”

“Öyle bir şey yapmamalılar. Sen tam bir kahramandın. Sen olmasaydın...”

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. İkisi de ne demek istediğini biliyordu.

Gerçi Bolt kahraman olduğundan emin değildi. Daha çok bir aptal gibi davranmıştı ve bu aptallığı işine mâl olabilirdi. Yine de yaptıklarından pişman değildi, hatta şu son birkaç gündür tüm bunlar konusunda endişelenmeyi de bırakmıştı. Ne olacaksa olacaktı zaten, bu yüzden başka bir şey düşünmek çok daha kolaydı.

Bir süre birbirlerine bakarak sessiz kaldılar. Orada hâlâ bir şeyler olduğunun farkındalardı. En sonunda Bolt tekrar konuştu.

“Bugün seninle burada buluşmak istememin nedeni bir sorunun olmasıydı.”

Andrea ürkmüş gibiydi. “Tamam...”

“Yıllar önce West End’de karşılaştığımız gün, senin oteline gittiğimizde... Bu, bilirsin işte...”

“Ne?”

Bolt birdenbire konuyu açamayacak kadar utandığını hissetti.

“Bu gerçekten de tesadüftü, değil mi? Orada olacağımı bilmiyordun?”

“Bunu bana daha önce de sordun. Uzun zaman önce.”

“Ve şimdi tekrar soruyorum.”

Andrea biraz üzgün bir şekilde gülümsedi. “Sana o kadar mı kötü davrandım ki öyle olmadığına inanabiliyorsun?”

“Sadece bunu senin ağzından tekrar duymak istedim. Şimdi tüm bunlar bittiğine göre.”

“O gerçekten de tesadüftü Mike. Yemin ederim.”

Andrea ona daha önce yalan söylemişti ama Bolt bu kez ona inanmayı seçti. Belki de bu şekilde daha kolaydı.

“Ee, ne yapıyoruz şimdi?” diye sordu Andrea ve ela gözlerinde bir davet vardı.

Bolt şu son birkaç gündür bu konuyu çok düşünmüştü ve bugün buraya gelip Andrea’yı olması gerektiği gibi -mutlu, çekici ve neşeli- görene kadar da cevabı bulamamıştı.

“Yani?”

“On beş yıl önce yaptığımız şeyi yapıyoruz Andrea.” Gözlerinin içine bakıp gülümsedi. “Ayrılıyorruz.”

Andrea’nın suratındaki ifade değişmedi. “Emin misin? Ben belki de aramızda hâlâ bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Keşfetmeye değer bir şeyler.”

Bolt öne doğru eğilip yanağından öptü, kokusunu duymak için sadece bir saniye daha uzun tuttu dudaklarını orada; onu kucaklamak istedi ama eğer bunu yaparsa işlerin nerede sonlanacağını bildiğinden geri çekildi.

“Bol şans Andrea.” dedi.

Andrea’nın gözlerindeki davet bir saniye daha orada kaldı, sonra kaçınılmaz sonu kabullenirken o da kaybolup gitti.

“Sana da Mike, sana da.”

Bolt döndü ve onu orada bırakarak kararlı adımlarla yürümeye başladı, belki de her şeyin farklı olabileceğini dileyerek. Emma’nın kızı olduğunu, Andrea’nın kendisini gerçekten sevdiğini, sonunda Mikaela’yla yaratma şansını asla bulamadıkları türden mutlu bir aile olabileceklerini. Ama doğru kararı verdiğini de bi-

liyordu. Geçmişi kesin bir şekilde arkada bırakıp geleceğe doğru bakmaya başlamanın vakti çoktan gelmişti.

Ve kuzguni saçları ve edepsiz bir kahkahası olan St. Ives’li yirmi sekiz yaşındaki bir oyuncuyla birlikte yapacağından daha iyi bir başlangıç olamazdı.

Spaniards Caddesi’ne inip yürürken cep telefonunu çıkardı ve bağışlayıcı bir ruh hâlinde olmasını umarak Jenny Byfleet’i aradı.

